C:\Users\Plazma\Desktop\310\Liparulo_Robert-Jezdec_prichazi.pdb

PDB Name: Robert Liparulo-Jezdec přichází
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 7.7.2008
Modification Date: 7.7.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Robert Liparulo
Jezdec přichází

Copyright©2005 by Robert Liparulo
Translation © 2006 by Hana a Martin Sichingerovi
Cover © 2006 by Martin Zhouf

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoli
způsobem reprodukovat bez souhlasu nakladatele.

ISBN 80-7197-289-4

Ženám, které mi dokázaly vždycky osladit život:
mé ženě Jodi,
mé dceři Melanii,
mé matce Mae Gannon;
a mé sestře Lyndě,
která zamířila domů až příliš předčasně.

PRVNÍ ČÁST
COLORADO
Zemřít bude hrozně velké dobrodružství.
- J. M. Barrie, Peter Pan

Ach, jak bych si přál být Antikristem!
- Percy Bysshe Shelley

1
Před pěti lety Asijský dům, TelAviv, Izrael

Obličejem se opíral o teplý kov a do zad se mu zarývala pistole. Mohl ji vyndat z pouzdra a položit před sebe nebo dokonce držet v ruce, ale až ta chvíle nadejde, bude muset být rychlý a zbraň by mohla překážet. Čekal už dlouho, dostal se sem dávno předtím, než začali přicházet první hosté. V téhle chvíli se zdálo, že ve třetím patře rozlehlé budovy už je pořádně plno. Ventilační šachtou se k němu nesly hlasy, kovové stěny je zkreslovaly a on je vnímal jako rozbouřenou směsici tónů tu a tam přerušenou ostrým zasmáním. Zavřel na chvíli oči a snažil se porozumět konverzaci, ale ozvěna a cizí řeč mu nedovolily rozpoznat ani jediné slovo.
Luco Scaramuzzi zvedl tvář z louže potu a posté zamžoural skrz čtvercovou, šedesát centimetrů širokou mřížku pod sebou. Na mramorové podlaze stále rozeznával malou tečku v místě, kam dopadla ze špičky jeho nosu krůpěj potu, kterou nestačil setřít. Kdyby tečka byla střed hodin, záchod by byl na dvanácté, umyvadlo a toaletní stolek na druhé a dveře - na které Luco nedohlédl - na třetí. Přestože byla velká místnost určena jako umývárna pro jednoho, kolem toalety se tyčila ořechová příčka. Díky příčce se může spustit seshora, aniž by ho člověk - cíl - stojící u umyvadla zahlédl.
Ostrý závan vyčpělého vzduchu mu zvedl žaludek a donutil ho zalapat skrz mřížku po vzduchu. V budově sídlilo několik velvyslanectví, umělecká galerie a restaurace - a spousta lidí, jídla a odpadků vytvářela opravdu nesnesitelný zápach. Když se vypnula klimatizace, teplota ve ventilační šachtě se navzdory pozdní noci rychle vyhoupla k teplotám slunného letního dne a do potrubí pronikly všechny druhy pachů. Pak se klimatizace spustila, všechny pachy vyhnala a zmrazila pot na jeho těle.
Před tím ho Arjan varoval. Vysvětlil mu, že během operace, při které musí zůstat v úkrytu, nutně vystaví tělo a smysly

vlivům, kterým se člověk obvykle vyhýbá: extrémnímu vedru a chladu; dlouhému pobytu na těch nejnepohodlnějších místech a v nejnepohodlnějších pozicích; kontaktu s hmyzem, hlodavci, hnilobou. Poradil mu, aby se zaměřil na jedno místo, a dokud znovu nezíská rovnováhu, myslel na něco příjemného.
Luco si našel lahvičku parfému na toaletním stolku. Vybavil si jeho vůni, pak si představoval, jak ji vdechuje, když prsty odhrnuje vlasy z olivově hnědé křivky šíje, a ve rtech znovu ucítil tep.
Zaslechl, že se otevřely dveře toalety, a schoval obličej do tmy. Zadržel dech, a když se ozvalo klapání dámských podpatků, vydechl. V jeho zorném poli se objevily boty, pak nohy a tělo. Pochopitelně byla elegantně oblečená. Nejen kvůli recepci, tato místnost byla rezervována pro speciální hosty - pro cíl, jeho rodinu a doprovod: lidi, od nichž se očekávalo, že budou vypadat skvěle. Žena se zastavila před zrcadlem u toaletního stolku, pohlédla na sebe a zašla do kabinky. Otočila se a vyhrnula si šaty. Sedla si a její punčochy přehnuté přes oba palce se svezly dolů.
Horní část dveří přepážky zakrývala Lucovi výhled na její klín a během dvou předchozích dámských návštěv zjistil, že na tom nic nezmění, i když se sebevíc natahuje. Tak potichu ležel a pozoroval její obličej. Měla ho krásný jako modelka, velké zelené oči, vystouplé lícní kosti a rty příliš plné na to, aby byly přirozené. Skončila, spláchla a šla k umývadlu, kde se mu ztratila z dohledu. To ho ujistilo, že plán byl velmi pečlivě promyšlen. Umyla si ruce, chvilku si pohrála před zrcadlem - odhadoval, že nanášela make-up - a odešla.
Dveře se dovřely až k zárubním a on čekal na klapnutí západky. Neozvalo se… Někdo dveře přidržel. Do zorného pole se potichu vkradla pánská bota a nohavice od kalhot. Luco přestal dýchat.
Čekej na bodyguarda, připravoval ho Arjan. Vejde dovnitř, aby to tam prohlédl. Možná spláchne záchod a pustí vodu do umyvadla, ale sám je nepoužije. Ten, kdo přijde po něm, je tvůj muž.
Cíl samozřejmě pozná, ale pár vteřin náskoku umožní jeho mysli přejít od ostražitosti k pohotovosti.
Teď už viděl celého bodyguarda, svalovce s hranatými čelistmi nacpaného v obleku od Armaniho. Strážce přistoupil ke stolku a otočil a zkontroloval každou lahvičku a kartáč. Poklekl na jedno koleno, s větší elegancí, než Luco čekal, a zespodu prohlédl umyvadlo a stolek. Umývárna byla před začátkem recepce pečlivě zkontrolovaná, ale překvapení nemá nikdo rád. Luco se při té myšlence usmál.
Strážce se znovu postavil, rozhlédl se, pohledem zamířil k mřížce. Luco zabojoval s nutkáním stáhnout se rychle dozadu, mohl by pohnout kovovým plátem, na kterém ležel, nebo by zapraskal sádrový obklad stropu umývárny. Představoval si, jak oči strážce prohlížejí šroubky, které zdánlivě připevňovaly mřížku pevně k otvoru. Ve skutečnosti to byly jen hlavičky nalepené v místech, odkud Luco vyšrouboval skutečné šroubky. Nyní držel mřížku jediný drát uchycený z opačné strany.
Strážce zkontroloval záchod, polstrovanou lavici naproti umývadlu a úzkou skříňku u dveří, ve které bylo pár malých ručníků a několik roliček toaletního papíru. Každý jeho pohyb byl rychlý a účelný. Dělal to v minulosti už nesčetněkrát - pravděpodobně se mu o tom i zdálo - a nepočítal s tím, že někdy najde něco, co potvrdí oprávněnost jeho existence. Nečekal to ani tentokrát. Koneckonců, jeho šéf byl neškodný ministerský předseda demokratické země, která měla jen málo nepřátel. Zášť by musela být osobní, ne politická.
Nebo předurčená, pomyslel si Luco. Předurčená.
Strážce potichu promluvil na kohosi v chodbě.
Dveře se zavřely a pevně zaklaply. Někdo zamkl. Cíl vešel do zorného pole. Vyprázdnil z křišťálové sklenky zbytek jantarové tekutiny, hlasitě si říhl, a když sklenku odkládal, téměř minul toaletní stolek. Zápasil s kalhotami, břicho mu narostlo příliš dokulata, aby dohlédl na vlastní zip, což mu způsobovalo potíže s přebytečnými háčky a knoflíky ručně šitého poklopce. Cíl nechal dveře kabinky otevřené. Stál u záchodové mísy, kalhoty a trenýrky zmačkané kolem kotníků, a aby se mu lépe mířilo, tlačil boky dopředu, jako když močí dítě.
Sebejistý zabiják by akci provedl právě teď, jen by se stáhl kousek dozadu a střelil cíl skrz mřížku do hlavy. A on si mohl, pochopitelně, profesionála najmout. Arjan by to pro něj udělal; dokonce o ten úkol požádal.
Ale tohle musím udělat já. Pokud to neudělám sám, nemá to smysl.
Když vyslovil svůj požadavek, začal Arjan svého šéfa na tuhle chvíli připravovat, zařídil dopravu a alibi, ověřil časový rozvrh a detaily plánu. Zařídil mu trénink s loajálními incursori . Ti ho připravili po fyzické i psychické stránce, napěchovali mu hlavu vědomostmi z balistiky a anatomie, z umění boje muže proti muži, naučili ho být ve střehu a skrývat se - alespoň v tom nejdůležitějším okamžiku. Arjan mu vysvětlil, že vzhledem k určenému termínu by použití ostřelovací pušky z velké vzdálenosti nebylo proveditelné.
Zastřelit muže ze vzdálenosti tří set metrů vyžaduje zručnost! vyštěkl. To není jako ve filmech, člověče. Trvá léta, než se naučíš spolehlivě zabíjet. A budeš mít jen jeden pokus, nemám pravdu?
Měl.
A tak se kdesi v Arjanově temné mysli rozsvítil nápis "zabít zblízka", zavedl Luca až sem, do ventilační šachty, a do rukou mu vložil drát, kterým přidržoval mřížku na otvoru. Začal ho pomalu odmotávat z vyčnívajícího šroubku. Pak si zopakoval Arjanovy pokyny a drát sundal.
Proud moči řinoucí se z cíle mu napověděl, že má ještě pár vteřin k dobru. Z igelitového sáčku v kapse vyndal navlhčenou žínku. Otřel si obličej, setřel pot a prach z očí a trochu se osvěžil. Arjan ho varoval, že nespočet misí selhal kvůli spěchu a chlapským mýtům o válečnících bojujících navzdory svým handicapům. "Pot v očích je nevýhoda, které se můžeš vyvarovat, tak to udělej!" přikázal mu.
Luco se osušil žínkou z jiné kapsy. V gumových rukavicích, které měl na sobě, se mu lepily prsty, ale bylo to lepší než se pokoušet zvládnout drát a pistoli zpocenýma rukama. Chirurgické rukavice byly, jak se dozvěděl, příliš tenké, aby zabránily zanechání otisků prstů. A Arjan se k použití rukavic od začátku do skončení akce vyjádřil jasně - dokonce tak jasně, že je Luco musel nosit celý poslední týden výcviku.
Cíl si natáhl kalhoty a rukou objel dokola, aby si zastrčil košili. Jakmile se otočil a vykročil k umyvadlu, Luco škubl

drátem a nechal mřížku spadnout. Mezi palcem a ukazovákem mu proklouzla struna navázaná na drát, zarazila se o uzel na svém konci a zastavila mřížku pár centimetrů od zdi.
Do umyvadla začala téct voda.
Vzepřel se na silných pažích a přemístil se přímo nad otvor. Prostrčil nohy ven a spustil se na zem. Pokrčil nohy v kolenou a téměř neslyšně přistál špičkami na mramor. Ještě v podřepu vytáhl pistoli z pouzdra. Byla to China 64, starý model, ale vhodný pro práci zblízka. Hlaveň byla stejně dlouhá jako u jiných zbraní, ale měla tlumič; jeho závěr byl uzamykatelný - a teď byl v poloze, jak si ověřil, v níž tlumil zvuk vyhozeného náboje a pootočení komory vlastní každé poloautomatické pistoli. S podzvukovými náboji ráže.7,65 mm to byla nejtišší pistole, která kdy byla vyrobena.
Stoupl si za cíl, který se skláněl nad umyvadlem a oplachoval si obličej. Skvělé. Zamykatelný uzávěr zbraně mu poskytoval jen jednu možnost vystřelit. Další výstřel by vyžadoval nejméně pět vteřin na přípravu - věčnost, pokud zraněná oběť křičí a zmítá sebou a bodyguardi z druhé strany vykopávají dveře. Jeho úkolem bylo okamžité zneškodnění… okamžitá smrt. To znamenalo, že kulka musí zasáhnout mozkový kmen, ke kterému se nejsnáz dostane zezadu. Zamířil pistolí na bod, ve kterém se ocitne hlava muže, až se narovná.
Ale muž, stále předkloněný, sáhl po ručníku, shodil ho na podlahu a sehnul se, aby ho sebral. Koutkem oka zahlédl Luca a otočil se k němu. Upřel pohled na pistoli a zvedl ruce na znamení kapitulace. Pak se Lucovi podíval do obličeje. Zmateně přimhouřil oči, pootevřel ústa.
Ví, že mě už viděl, došlo Lucovi.
"Ti daro qualsiasi cosa oppure," úpěnlivě žadonil muž. Dám ti, cokoliv budeš chtít. Snažil se ho hlasem uklidnit, zřejmě věřil, že spoluprací odvrátí smrt.
"Sono sicuro che lo farai," řekl Luco. Jsem si jistý, že to uděláš. Popošel o krok dopředu, dotkl se hlavní pistole rýhy mezi nosem a rty muže - zlehka, jako by mu dával pomazání - a stiskl spoušť. Temeno muže vybuchlo. Z bodu, v němž zrcadlo na zdi za ním zasáhla kulka, se rozběhlo množství prasklin, které se ihned pokryly kousky mozku, krví a úlomky kostí. Jako zázrakem žádný z úlomků nespadl. Zvuk byl sotva hlasitější než cvaknutí kohoutku. Luco zachytil klesající tělo a jemně ho položil na zem.
Pak ho udeřil do nosních dutin odporný zápach. Narovnal se a snažil se nadechnout. Něco spadlo ze zrcadla a mlaskavě přistálo na odkládacím pultě. Do krku se mu nahrnuly zvratky. Přitiskl si dlaň přes ústa a snažil se je zatlačit zpět. S rukou na ústech se přinutil prozkoumat zavražděného - mozkovou hmotu na toaletním stolku a na zrcadle; krev na těle i v rostoucí louži pod hlavou, z níž se oddělil potůček a plazil se ke kanálku v podlaze blízko toalety; obličej zkřivený hrůzou, otevřená ústa, vyplazený jazyk, vytřeštěné oči.
Chtěl si to pamatovat.
Vrátil se k větracímu otvoru, vyskočil a vytáhl se do šachty.
Mohl si to usnadnit použitím lavičky, ale bylo důležité zpomalit pronásledovatele, třeba jen o pár vteřin. Nešlo o čas, který by strážci potřebovali na posunutí lavičky na místo, ale o chvíli zmatku, než si uvědomí, kudy unikl. Nejprve se budou shánět po šroubováku (nebo ustřelí hlavičky šroubků). Pak budou tahat za mřížku pevně uchycenou silným drátem. Nakonec se dostanou do šachty, uvidí falešnou kovovou zeď, kterou za sebou nechá, a vydají se na opačnou stranu.
Šest minut po vraždě se vyplazil z šachty ústící za hromadou krabic ve skladu. Proběhl dveřmi, seskočil dva schody dolů do chodby a seběhl po úzkém a temném schodišti pro služebnictvo, zřídka používaném od zřízení výtahů v roce 1970. Ven vyšel v kuchyni o tři patra níž. Ihned se ho chopily něčí ruce a svlékaly z něj zakrvácenou kombinézu.
"Honem," zašeptal mladík italsky. Sloupával z něj kombinézu a rozhlížel se přitom na všechny strany.
Luco si stáhl gumové rukavice a promnul ruce. Otevřel kapesní nůž a čepelí přejel po tkaničkách bot. Mladík - Antonio, jak si Luco vzpomínal - boty stáhl a nazul mu pár drahých polobotek, které ladily s jeho oblekem. Všechno nastrkal do diplomatického kufříku. Pak mu vydrhnul krk, obličej a vlasy vhkým ručníkem.
"Au," postěžoval si Luco a promnul si oko.
"Prášek do myčky. Nic lepšího na krev neexistuje." Antonio odhodil ručník do diplomatického kufříku, vytáhl kartáč a projel s ním Lucovy vlasy. "Jdeme." Vedl Luca k těžkým požárním dveřím v zadní části budovy a dal mu znamení, aby čekal. Otevřel je a proklouzl ven. Za patnáct vteřin byl zpátky a kývnutím Luca vyzval, aby šel ven.
Od Asijského domu vedla dlouhá postranní ulička hluboce zařízntutá mezi okolními vysokými budovami. Jediným osvětlením tu byl svit lamp ze vzdálené třídy, ve které ulička končila. Vše ostatní se topilo ve tmě. Antonio nohou přidržel dveře a ukázal směrem do uličky. "Auto stojí na Henriata Sold."
Luco uchopil mladíka za rameno a stiskl mu ho. Naklonil se blíž. "Grazie."
Antonio šeptem odpověděl: "Pro tebe cokoliv."
Luco vykročil do temné uličky, klapání podpatků za ním nechávalo tichou ozvěnu. Dveře budovy se zavřely. Usmál se. Měl to za sebou.
A všechno právě začalo.

2
Současnost Garrisonville, Virginie

Chlapec měl vlasy po matce, tmavé, zdravé a lesklé. Brady Moore pohladil syna rukou po hlavě a pramínky vlasů mu proklouzávaly mezi prsty jako voda. Zach odvrátil tvář; dýchal zhluboka a pravidelně. Už téměř spal. Brady, který seděl vedle Zacha a zády se opíral o čelo postele, se opatrně odtáhl a přehodil nohy přes okraj postele.
Na přehozu postele u Zachových nohou se zavrtělo něco, co připomínalo plavou paruku. Pak se z jedné strany chlupatého chumáče vynořila hlava a otočila se k němu. Byl to Coco, podle Bradyho nejobdivuhodnější a

nejpůvabnější zástupce celého plemene ši-tzu a stálý společník Zacha od doby, kdy nosil plenky. Brady zvedl prst ke rtům. Coco pozoroval Bradyho lehce vyboulenýma a nepatrně šilhavýma očima a z části kožichu, která tvarem připomínala tlamičku, vyplazoval jazýček. Za chvilku psí hlava znovu zmizela ve změti chlupů.
Brady zaklapl knihu na klíně a položil ji na noční stolek, odsunul přitom stranou figurku vojáčka a jeho věrohodně napodobenou bojovou výstroj: polní láhev, plastickou M 16 a něco, co zřejmě měla být vysílačka. Hračky zacinkaly o rámeček fotografie a přitáhly Bradyho pohled k ženě hledící z obrázku. Krásné. Ne… nádherné. V její rozmanité genetické směsici se spojily geny rodu otce z kmene Chickasawů a matčiných teutonských předků, aby vytvořily úžasné potomstvo. Nejen tělesně, i když vzhled bylo to první, co Bradyho upoutalo. Tmavá, smyslná. Vystouplé lícní kosti, úzký nos, oči laně. Skladba a tvar jejích rysů vybízely k důkladnějšímu prozkoumání, podobně jako některá jídla - napadla ho švýcarská čokoláda - nabádají k ochutnání. Pak odhalil její osobnost, inteligenci a suchý humor… Někteří lidé jsou takto obdařeni a ti nejlepší z nich ani netuší, jak moc to působí na ostatní.
Přesně taková je Karen. Ona je tak…
Brady se zarazil. Ještě osmnáct měsíců po její smrti o ní přemýšlel v přítomném čase. U srdce ho bodla známá bolest, hrdlo se mu stáhlo.
"Myslíš na maminku?"
Ospalý a tak neskutečně znějící hlas, že Bradymu hned nedošlo, že nezní v jeho hlavě.
Otočil se k synovi, který ho přes rameno pozoroval. Chlapec byl celá Karen. Nejen vlasy, ale i oči měly stejně temně hnědou barvu lesklých kávových zrn. Zach zdědil i její ne příliš plné rty, které se v koutcích stáčely nahoru a neustále vytvářely dojem, že se usmívá. Ten klamný úsměv - matky, ne syna, kterého počali až sedm let poté - zavinil, že se Brady ve frontě oddělil od přátel, se kterými šel do kina, a zeptal se tmavé krásky, zda mu může dělat společnici, protože vypadá, že se bude smát přesně v ten správný okamžik a ráda si od něj vezme trochu popcornu. Vůbec nevadilo, že nestála ve frontě na Neúplatné; nevěděl, na co jde, a bylo mu to jedno. Teprve dlouho potom, když už byli zasnoubeni, zjistil, že se na něj vůbec neusmívala. Ale jeho odvaha, to, že k ní přistoupil bez sebemenšího náznaku vyzvání, ji donutila odpovědět: Jistě, copak někdo, kdo má všech pět pohromadě, odmítne popcorn zdarma? Je zvláštní, jak věci fungují. Oběma jim bylo sedmnáct.
Brady se opřel o ruku a naklonil nad chlapce. "Myslel jsem, že už spíš," zašeptal.
"Myslí na nás?"
"Pořád." Naklonil se blíž. "Víc než to. Dává na nás pozor."
Zach se usmál. Opravdovým úsměvem, ne klamnou hrou rtů, Brady nechápal, jak to chlapec dokáže. Bradymu bylo třiatřicet a stále si připadal jako na okraji propasti, před zhroucením, jehož muka si nedokázal představit a z nichž by se pravděpodobně nedokázal vrátit zpět. Zach se ve svých devíti držel mnohem lépe. Samozřejmě že tu spoustu slz a smutných chvil by nemělo zažít žádné dítě. Ale většinu času byl celkem v pořádku, míval zdravé záchvaty smíchu, zajímalo ho, kde se berou děti, jak funguje elektronika a letadla, a jenom příležitostně se zajímal o věci týkající se smrti, umírání a posmrtného života. Byla to blažená neznalost? Nebo Zachovi pomohlo vyrovnat se s jeho životem něco jiného? Ať to bylo cokoliv, Brady za to byl vděčný.
"Dává na mě pozor, když ty nemůžeš? Jako když jsem ve škole a ty… jedeš pryč?"
Bradyho pracovní cesty představovaly bolestivé téma. Zachovy oči byly ještě teď červeně orámované po předešlém výbuchu slz, který způsobil Bradyho zítřejší odjezd.
"Přesně tak," řekl Brady. "Celou dobu."
"Když vidí, že se děje něco zlého, může to zastavit?"
Brady chvilku přemýšlel. "Myslím, že nám jako by zašeptá do ucha. ‚Teď ještě ne. Počkej, až přejede tohle auto.' Nebo ‚Nelez na ten strom. Ta větev nahoře je naprasklá."
Zach přikývl. Jasně, tohle mamka dělá. Zeptal se: "Vyzvedneš mě zítra ze školy?"
"Ne, přijde pro tebe paní Pringleová."
Zach se zatvářil kysele. Coco ležící na posteli u jeho nohou zakňučel ze spánku, jako by souhlasil s názorem svého pána.
"Co je? Vždyť máš paní Pringleovou rád."
"Jo…" Zaváhal. "Jenomže řídí tak strašně pomalu, že než se dostaneme domů, Scooby-Doo už končí."
"Stejně by sis měl dělat úkoly. Nebo si hrát venku, dokud hřeje sluníčko."
"No jo, tati, ale… Scooby-Doo."
Brady věděl, jak se chlapec cítí. Už to bylo dlouho, kdy si on a Zach půjčili staré díly a strávili bláznivý večer se Scoobym a Shaggym a jejich lapáliemi s duchy, skřítky a jinými strašidýlky. Karen v tom nikdy nenašla zalíbení a od její smrti neměl Brady sílu si je pustit, ani se Zachem. Tak se chlapec díval na opakování sám a pak ho pokaždé deptalo, že se jako školou povinný čtvrťák musí vrátit ke svým úkolům. Než mohl Brady něco říct, Zach pokračoval: "A je tak stará, je jí snad sto, nebo kolik."
"Tolik ne, ale i kdyby, vadí to?"
Nakrčil nos. "Je divně cítit."
To byla pravda. Paní Pringleová byla sedmdesátiletá vdova šířící kolem sebe odér, který vzbuzoval dojem, že v době, kdy se nestará o Zacha, přežívá naložena v naftalínových kuličkách. Ale její myšlení bylo stále pronikavě bystré, a přestože pracovala jen poloviční rychlostí, zdálo se, že všechno, co bylo v souvislosti s hlídáním hocha potřeba, perfektně zvládá. V průběhu pracovních dnů vyprovázel Brady syna ráno na autobusovou zastávku. Po vyučování šel Zach spolu s několika dalšími dětmi, jejichž rodiče buď oba pracovali, nebo žily jenom s jedním z nich, do družiny. Před rokem a půl by Bradyho nikdy nenapadlo, že do téhle kategorie jednou bude spadat.
Znal pár rodičů, kteří nechávali děti těch pár hodin mezi koncem vyučování a návratem z práce doma samotné. Byl už

ve službách zákona dost dlouho, aby věděl, že děti zaměstnaných rodičů jsou vystavené největšímu nebezpečí - chovají se neopatrně nebo naivně na Internetu, při manipulaci s ohněm, v kontaktech s neznámými - a stávají se obětmi trestných činů. Paní Pringleová ho zastupovala v poměrně výjimečných chvílích, kdy pracoval dlouho do noci. Možná že byla pomalá a byla cítit, ale Bradymu ji seslal bůh.
"Víš co," řekl Brady, "až se vrátím domů, půjčíme si pár dílů Scooby-Doo a budeme se dívat, dokud přitom neusneme, platí?"
Zach se rozzářil. "Spolu?"
Krátká pauza. "To si piš."
"Ty taky?"
Brady se uchechtl, jako by to byla hloupá otázka, ale samozřejmě nebyla. "Já taky," odpověděl.
Tak dobře!" Zach, najednou úplně probuzený, se vymrštil do sedu. "Jak dlouho budeš pryč?"
"Pár dní, přinejmenším. Možná týden."
Chlapcův obličej se zachmuřil. "Tak dlouho? Proč musíš odjet? Nemůže to udělat někdo jiný?"
"Tohle je moje práce, Zachariáši. Ostatní také dělají svoji práci."
"Bude tam paní Wagnerová?"
Brady věděl, že Zach má rád Alicii Wagnerovou, jeho kolegyni.
"Ta už tam je. V kanceláři rozhodli, že už se tam stejně nedostaneme dřív než místní policie… a nestihneme to zpracovat před nimi."
"Myslíš, než to tam kontaminují."
Brady si nebyl jistý, jestli se mu líbí, že se jeho syn vyzná v práci a jazyce FBI.
Kývl: "Správně. Takže není proč spěchat. Uděláme, co bude v našich silách, přezkoumáme důkazy a budeme doufat, že příště tam budeme včas."
Zach se zeptal: "Chceš, aby bylo příště?"
Chlapec se učil rychle.
"Doufám, že žádné příště nebude. To je jasné. Chci říct, že jestli ten zlý člověk zaútočí znovu, doufám, že se tam dostaneme dřív a dokážeme pomoct."
Zach přikývl.
Brady se k němu sklonil, odhrnul mu ofinu a políbil ho na čelo. "Je čas jít spát, chlapče," řekl mu. "Uvidíme se ráno."
Když se zvedal, Zach ho chytil za ruku. "Můžeme se pomodlit?"
Brady se odmlčel. S tímhle rituálem začala Karen. Znovu klesl na postel a vyzval ho: "Tak spusť."
Chlapec zavřel oči a začal se modlit tím nejmírumilovnějším hláskem na světě.
Brady si všiml, jak teplé je světlo lampičky na Zachově tváři. Nikdy ho neomrzelo sledovat vlastního syna a teď jeho oči vstřebávaly každý detail, ukládaly ho do paměti, aby ho z ní mohl vyvolat pokaždé, když bude pryč. Zach mezi sepnutýma rukama svíral svou "dečku", ošoupanou pokrývku, které se původně vzdal už ve čtyřech letech. Krátce po pohřbu Karen se v noci několikrát počůral a začal se shánět po své dečce. Naštěstí Karen, která byla pořádkumilovná a zároveň sentimentální, schovala přikrývku v krabici nadepsané Zachariášovy dětské věci. Noční nehody ustaly, ale Zach byl teď na potrhaném hadříku závislejší než jako batole. Paní Pringleová ho neustále spravovala, hlavně hedvábné okraje, které Zach bezděky mnul mezi palcem a ukazováčkem, kdykoliv byl unavený nebo rozrušený. Pomočení do postele, závislost na dečce, přimknutí k Bradymu - to byly znaky prozrazující Zachův stres. Bradyho prozrazoval vztek a mrzutost. Vypěstoval si také těžkou skepsi ohledně takzvaného řádu světa. Představy bližních, že mohou svou budoucnost ovlivnit, byly dost naivní. Kolik z absolventů Ivy League skončilo tím, že obraceli karbanátky? Brady sám věděl o jednom, a ten tak skončil ne pro svou nespolehlivost, ale nespolehlivost tohohle světa. Nikdy také nezapomněl na okázale dokonalý bezpečnostní systém domu, ze kterého právě unesli dítě. A může snad životní styl založený na zdravém jídle a cvičení zastavit ožralu, který do vás najede autem? Karen už našla odpověď. "Spravedlnost" nutně předpokládá řád, a život spravedlivý nebyl.
Objevil se před ním Zachův obličej. "Tati?"
Bradyho pohled - a pozornost - se vrátily k synovi. "Bylo to krásné," zašeptal. "Děkuju."
Zach se zatvářil skepticky, ale řekl jen: "Bude se mi stýskat."
Brady ho oběma rukama objal a pevně stiskl. "Mně také, chlapče. Mně také." Položil chlapcovu hlavu zpátky na polštář a zhasl lampičku. Ve dveřích se otočil a ohlédl se. Světlo z chodby se vlévalo dovnitř, šplhalo na postel a v širokém obdélníku dopadalo na přikrytou postavičku. Od prsou nahoru byla celá ve tmě.
"Tati?" ozval se z nicoty Zachův hlas.
"Hmm?" Koho tentokrát honíte? Co udělal?"
Brady zvažoval odpověď. "Moc ošklivé věci, Zachu. Ať je to kdokoliv, musíme ho chytit."
Ticho. Brady zavíral dveře, a pak si to rozmyslel. Vrátil se k posteli a znovu se posadil, čímž vyvolal další hlasitou odezvu u Coca. Odsud viděl Zachovi do obličeje. "Neměj strach," uklidňoval ho Brady. "Dám si velký pozor. Domů se určitě vrátím."
Uvědomoval si, že je to lehkomyslný slib. Nikdo si nemůže být stoprocentně jistý, že přežije přecházení venkovské cesty, natož stíhání sériového vraha. Jenže Zachova zkušenost ze ztráty matky způsobila, že si příliš uvědomoval nahodilost a náhlost smrti. Brady dělal všechno, co pomáhalo zmírnit chlapcovy obavy. Rodinný přítel mu dal knihu rad pojednávající o dětech, které přišly o jednoho z rodičů. Přímo nařizovala, aby dětem bylo neustále opakováno, že rodiče, který přežil, mohou kdykoliv "zavolat domů". Brady ji vyhodil.
Zach se zvedl, aby mohl Bradyho ještě jednou obejmout. "To bys měl," řekl.

3
Palmer Lake, Colorado

Zvíře se lesem pohybovalo tiše, jako když padá noc. Lehce přeběhlo zvlněný terén, hustou srstí zavadilo o větve a proklouzlo pod nimi. Světlo měsíce se míhalo mezi stromy, ale ostrý zrak zvířete nerušilo. Vnímalo úplně všechno; králíka, pelášejícího do nory na vzdálené louce; čerstvý trus dávno zmizelého jelena. Své druhy běžící po obou stranách, rychlé, hbité, silné. Třicet kroků za nimi praskaly jejich pánovi pod nohama větvičky, když se vyhýbal překážkám a sledoval je. Zvíře cíl ucítilo dřív, než ho spatřilo, lidský pach, lidské doupě. Oheň. Vědělo, že se blíží k ohni, ale až teď zjistilo, že patří k cíli. Otevřelo tlamu, vdechlo do plic chladivý vzduch a vydechlo hlubokým, hladovým zavytím.

Plameny v krbu dravě nasály vzduch, zakously se do polena, našly si nejsušší místo a rychle vzplály. Cynthia Loebová, oblečená v letní košili a šortkách, se usadila na předložce v obýváku a nechala žár zahřívat své holé paže. Několika posledními tahy dokončovala dílo, které bude na Internetu nabízeno jako "odpadkové koše, ručně malované světoznámou umělkyní". Připustila, že světoznámé je trochu přehnané, a dál kroužila štětcem mezi dvěma kapkami barvy na paletě. Ušklíbla se nad tím, co si právě dokázala přiznat. Alespoň byla pravda, že se její umělecká práce dala díky propagaci on-line obchodu najít v koupelnách celého světa. A co má být, že takové tvrzení představuje jen pár set prodaných kusů, každý sotva za tolik, aby zaplatil slušné jídlo? Její jméno zná méně lidí, než řekněme Julii Robertsovou, ale to jsou věci, které se nedají srovnávat. Souhlasně si pokývla a jemným ťukáním štětce vytvářela skvrnky kolem krvavých plamínků.
Zvuk ze zadní ložnice ji donutil trhnout hlavou. Zaposlouchala se, ale slyšela jen praskání ohně. Tady, daleko od špinavé a málo používané silnice, byly zvuky zvenčí vzácné. Příležitostně našel cestu k odlehlým domům, které jako tečky lemovaly zalesněné podhůří, nějaký prodejce, ale ne - vzhlédla k hodinám na krbové římse - v 11.20 v noci. A kdyby nahoru po cestě jelo auto, zahlédla by světla. Usoudila, že oheň zřejmě jen nějak nezvykle zapraskal, a vrátila se k dílu.
Odložila štětec a oběma rukama uchopila koš, jednou zdola, druhou seshora. Odvrátila se od ostrého světla lampy za sebou a nechala na lesklý obraz, který vytvořila, dopadnout svit ohně. Přikývla. "Dneska o chlebu, zítra o Louvru," pronesla nahlas a nadskočila. Další zvuk - právě když jí z jazyka sklouzla poslední hláska. Tiché škrábnutí, jako by se otevřelo okno, nebo noha zavadila o tvrdou dřevěnou podlahu.
Pomalu odložila koš na zem a zaostřila pohled na temný obdélník v rohu místnosti. Vchod do chodby, která vedla do zbývajících částí domu. Natáhla nohy a zvedla se, obličej jí přitom zkřivila bolest zad a stehen. Jen ze zvyku tiše proklela svého bývalého, budižkničemu, který jí vzal nejlepší roky a zmizel, právě když Cynthia začala chápat, že střední věk nezastaví žádným krémem proti vráskám ani stahovacími kalhotkami. Nejspíš na to přišel dřív než ona. Alespoň jí zůstal dům.
Vykročila směrem k chodbě. Zvuk, který se k ní donesl teď, byl spíš matoucí než děsivý: lehké cvak, cvak, cvak, cvak, cvak, cvak - rychlé a stále hlasitější. Ať ten zvuk vydávalo cokoliv, blížilo se to chodbou k obývacímu pokoji.
Zazvonil za ní telefon a jí málem vyskočilo srdce z hrudi; vypískla jako myš. Zkameněle zírala na temný vchod do chodby. Ticho… druhé zazvonění telefonu narušilo ticho i Cynthiiny nervy. Zatímco couvala k druhé straně stolu, šátrala po sluchátku a zvedala ho k hlavě, nespouštěla oči z tmavého obdélníku.
"Haló?" zašeptala.
"Cynthie! V neděli jsem tě neviděla v kostele." Hlas hořekoval, jako by Cynthiina nepřítomnost byla osobní urážka. Byla to Marcie, rádoby přítelkyně, která nebrala ohledy na pozdní hodinu a po svých známých neustále vyžadovala ujišťování, že o ní mají vysoké mínění. "Měla jsem pro tebe tu knihu, kterou jsme -"
"Myslím, že je někdo u mě v domě."
"Co? V tvém domě? Někdo je u tebe?"
"Myslím, že se sem někdo vloupal." Odlepila oči od vchodu do chodby a hledala v místnosti něco, co by se dalo použít jako zbraň.
"Jseš si jistá?"
"Říkala jsem, že si to myslím."
"Slyšíš je? Pohybují se kolem?"
"Zaslechla jsem… Myslím, že jsem slyšela nehty… drápy, jak klapou o podlahu."
"Medvěd!" Marcie byla z města.
"To není medvěd, Marcie. Možná pes."
"Pes? Bože můj!"
Cynthia si dokázala představit pět následujících Marciiných telefonátů: "Cynthia Loebová si myslí, že se jí do domu vloupal pes. A v neděli nebyla v kostele. Jde to s ní pěkně z kopce."
"Mám zavolat policii?"
Policii? Přemýšlela o tom. Věděla o vdovách a rozvedených ženách, kterým tak moc chyběl něčí zájem, že začaly být úplně závislé na každém, kdo byl ochoten se jim chvilku věnovat. Nechtěla být jako tyhle ženy. Na světě bylo plno lidí, kteří opravdu potřebují pomoc.
"Ne," zašeptala, "ještě ne. Ale chvilku nezavěšuj, ano?"
"Proč? Aha. Co chceš dělat? Nemůžeš prostě…"
Cynthia položila sluchátko na časopis. Obešla odpadkový koš a paletu s nepoužívanými barvami a přiblížila se ke krbu, kde ze stojanu zvedla těžký železný pohrabáč. Blížila se k chodbě a kolem nohou jí vířil horký vzduch. Kromě praskání

ohně a Marciina kovového hlasu stále tryskajícího ze sluchátka byl dům tichý. Načerpala odvahu z fortelnosti pohrabáče a nevysvětlitelně z vědomí, že na konci drátu naslouchá nějaká dobrotivá duše, a vkročila do chodby. Vlevo za kuchyňským prahem a vpravo za široce otevřenou jídelnou se chodba ztrácela ve stínech. Slabá záře žárovky automatu na vodu dopadala z ledničky na okraj kuchyňských dveří a vsakovala se do chodby. Její světlo zúžilo Cynthiiny zorničky právě natolik, aby se stíny zdály ještě tmavší.
Vtom se ozvalo dýchání, jako by samy stíny ožily. Hluboké a vyrovnané, nádech, výdech.
"Kdo je tam?" zavolala, znechucená tím, jak slabě její hlas zní. Odkašlala si. "Kdo je tam?" To už bylo lepší.
Cvak, cvak, cvak, cvak, cvak, cvak.
Ze stínu se vynořilo zvíře, oči mu zeleně zářily. Byl to pes… nebo vlk. Pod zcuchanou šedočernou srstí pokrývající tělo se na plecích a zadku rýsovaly silné mohutné svaly. Mělo skloněnou hlavu a zpod světlejších chlupů obočí na ni upřeně zíralo černě orámovanýma očima. Pod dlouhým čumákem probleskovaly tesáky. Pysky vyhrnuté nad černé dásně se zachvěly a zvíře zavrčelo.
"Zpátky!" Cynthia zakřičela. Švihla do vzduchu pohrabáčem.
Zvíře dvakrát bleskurychle uskočilo a vrhlo se na ni. Dopadlo na její hrudník - ucítila, jak jí vyrazilo z plic vzduch - a srazilo ji zpátky do obývacího pokoje směrem ke vstupním dveřím. Bokem narazila do stolku, na který odkládala klíče, a spolu se zvířetem, stolkem a klíči spadla na zem. Ovanul ji zápach, který jí připomněl opičárnu, následovaný dechem zvířete páchnoucím po zkaženém mase; křečovitě se jí zvedl žaludek. Kryla si hrdlo, protože věděla, že tam může zvíře zaútočit. To se místo toho stáhlo. Posadila se. Měla vlhkou bradu, otřela si ji. Není to krev, pomyslela si vděčně při pohledu na lesklou dlaň. Sliny - nevěděla, jestli patří jí nebo zvířeti.
Zvíře si stouplo mezi ni a oheň, obrysy jeho srsti žlutobíle zářily. Zvedla pohrabáč, chvěl se jí v rukou jako ručička Richterova měřicího přístroje. Zvíře dál zíralo.
Zadržela zasténání, poskládala si nohy pod sebe a zvedla se. "Běž!" vybuchla.
Znovu zaslechla klapání na podlaze a koutkem oka zachytila pohyb. Z temné chodby se vynořil další pes-vlk. Byl ve vzduchu dřív, než si stačila uvědomit, co se děje. Kolem zápěstí se jí sevřely čelisti. Pohrabáč vypadl z ruky, hlasitě zaduněl o tvrdou podlahu a prásknul do předních dveří.
Rukou se rozeběhla bolest, která se v hrdle přeměnila v křik. Váha zvířete na ruce ji stahovala k zemi. Z nozder mu začala probublávat krev, došlo jí, že její, řinula se z hluboké rány, zabarvovala zvířecí tlamu a stékala dolů na podlahu. Vrávorala, ale podařilo se jí zůstat na nohou. Vtom jí druhá ruka vzplála bolestí. První zvíře znovu zaútočilo, snažilo se dostat k jejímu zápěstí. Pokusila se máchat rukama kolem, odrazit zvířata, ale byla příliš těžká; jejich tlamy se zahryzly do svalů a zápěstí jako ocelové kleště. Dosáhla jen toho, že zakopla o stojací lampu a porazila ji. Žárovka praskla a zanechala místnost mihotavé oranžové záři ohně.
Všude kolem tančily stíny. Chvíli jí trvalo, než pochopila, že stín jednoho z psů-vlků je ve skutečnosti třetí zvíře. Stálo zčásti v chodbě a zčásti v místnosti a sledovalo neúčinné manévry svých druhů. Ti nechali škubání a drcení; zdálo se, že jsou spokojení s tím, že jsou zakousnuti do krvácejících paží. Omráčená bolestí sténala, sledovala zvíře a kymácela se vpřed a vzad.
Zaslechla své jméno, mdle a vzdáleně. Zvedla oči ke stropu, napůl očekávala, že jí odtud bude kynout nebeská ruka a jejím kouzelným mávnutím všechno zmizí. Znovu její jméno… a realita vplula zpátky. Hlas přicházel ze sluchátka na konci stolu.
"Marcie!" zakřičela. "Mar -"
Třetí pes vešel dovnitř. Hned za ním následoval muž. Nebyl vysoký, ale neobyčejně svalnatý, se širokými rameny, která ještě rozšiřovala přes ně přehozená a vepředu sepnutá zvířecí kožešina. Nebylo možné určit, kde končí kožešiny a začíná jeho tělo. Brada a knír se mu z obličeje rozrůstaly v obrovské zanedbané záplavě; rozcuchané dlouhé vlasy měl rozpuštěné, ale odhrnuté z očí. Velkých, krásných, tvrdých očí. Obličej měl jako ledovec; hluboce zbrázděný a mrazivě klidný. Ale nebyl starý, jen vyčerpaný. Ústa byla jako řezná rána, stočená dolů, ne zlobou nebo nelibostí, ale divokým odhodláním. Pod kožešinou visela silná košile ozdobená v pase hrubou kůží. Kožešina splývala až k mohutným, svalnatým nohám, které mizely ve vysokých botách. Cynthii došlo, že sem vůbec nepatří - nejen do jejího domu, ale ani do její doby, do doby nikoho ze současné generace. To zjištění jen zvětšilo její zmatek a surrealismus přepadení.
Zahlédla, co svírá v pravé pěsti, a vytřeštila oči: kus dřeva, hladký a často používaný, jako rovná pálka nebo hůl. Pak se pohnul a oheň dopadl na širokou kovovou plochu připevněnou k topůrku. Hleděla na sekeru. Muž ji držel takřka nevědomky, jako jiný nosí kufřík nebo hodinky. Takový nenucený způsob zacházení jí dodal trochu naděje.
"Co -" začala, ale jeho náhlý pohyb ji umlčel. Kráčel k ní, sekeru zvedl nad hlavu. Zdvihl i levou ruku a uchopil druhý konec dlouhého topůrka. Psi-vlci vrčeli vzrušením, ostří se objevilo znovu a ozářené svitem ohně prořízlo vzduch jako blesk.
Zajíkla se prudkým nádechem, ale kov našel její krk dříve, než mohla vykřiknout.
Psi se utišili a muž se díval, jak se tělo ženy zakymácelo a kleslo na zem. Převrátilo se na bok a z krku se vyhrnula karmínová tekutina. Muž zaslechl tenký hlas a všiml si nezavěšeného telefonu. Se sekerou v ruce přistoupil ke konci stolu, zvedl sluchátko a poslouchal.
"Cynthie, co to bylo? Cynthie? Volám policisty! Cynthie!" Hlubokým hlasem se silným přízvukem řekl: "Je mrtvá, ty náno." Potom sluchátko jemně zavěsil a vrátil se k práci, která ho čekala.

4

Brady Moore stál ve ztemnělém obývacím pokoji a cítil kolem sebe celý dům. Tichý. Klidný. Čichem zaznamenal nezvyklou směsici prachu a leštěnky. Nebyl při uklízení tak pečlivý, jako bývala jeho žena, a pohled na chuchvalce prachu pod nábytkem, které už narostly do velikosti králíků, se mu ošklivil. Brzy si na ně bude muset pořídit povolení a

nechat je naočkovat proti vzteklině. Usmál se. Zacha by to pobavilo.
Měsíc zaléval září jemné závěsy zatažené přes všechny tři skleněné tabule velkého arkýřového okna. Lavice pod oknem byla polstrovaná a pohodlná, ale nikdy si na ni nesedal. V tuhle chvíli, před spaním, rád bezcílně bloumal. Zpočátku, někdy před rokem, byly jeho potulky rozmanité. Teď už se většinou vydával stejnou trasou: obývací pokoj, jídelna, kuchyně, pracovna… dál chodbou, předsíní a zpět do obývacího pokoje, kde se pustil do dalšího okruhu. Sto osmdesát čtyři kroky. Deset pomalých koleček. Spousta času na přemýšlení.
Věrný svým zvyklostem zahájil dnešní procházku návštěvou týkového příborníku, který měl na svědomí většinu z citronové vůně leštěnky. Shýbl se, odklopil dřevěné víko a vyndal křišťálovou karafu s bourbonem a jedinou křišťálovou sklenkou, která ve skříňce byla. Postavil je na mramorovou desku. S Karen popíjeli zřídka. A když pili, dávali přednost vínu, příležitostně pivu. Ale tohle bylo jiné. Lék, říkal sám sobě. Pomáhá usnout. Jen na dva prsty. Jako kriminální psycholog znal až příliš dobře nebezpečí úlevy skryté na dně lahve. Chrstl jantarovou tekutinu do lahve s odevzdaností feťáka plnícího si žíly narkotiky, o nichž ví, že ho jednoho dne zabijí. Dobře, čtyři prsty. Nemusí to vypít všechno. Usrkl a cítil, jak si oheň propaluje cestu útrobami. Alespoň ještě nebyl závislý. Vybral si bourbon, protože měl odpornou chuť, pít ho bylo jako olizovat prkna ze staré stodoly. Nechtěl, aby mu to chutnalo.
Zhluboka se nadechl a se sklenkou v ruce udělal první ze sto osmdesáti čtyř kroků.

Budík ostře prořízl opar v jeho hlavě a vymrštil ho do sedu. Se zavřenýma očima se po něm natáhl, ale nebyl tam. Zvuk stejně utichl. Asi na milisekundu ho to zmátlo. Než mohl jeho popletený mozek odplout zpátky do bezvědomí, spustil znovu. Měl ho na prsou. Ne, v náprsní kapse. A nebyl to budík; vzbudil ho mobilní telefon. Horečně ho lovil ven z kapsy a otevřel oči. Ležel rozvalený na pohovce v obývacím pokoji. Venku se ještě černala tma, ale měsíční svit, který předtím dodával všemu stříbrný třpyt, zmizel. Dům se zdál nadpřirozeně temný, neosvětlená scéna připravená pro první cvaknutí vypínače nového dne.
Brady nevraživě zaostřil na rozsvícený displej. Slova byla nejasná, osvětlení příliš ostré. Zavřel jedno oko a přiblížil si ho k obličeji. Přečetl jméno Alicia Wagnerová a číslo jejího mobilu. Stiskl tlačítko.
"Haló?" ozval se a snažil se vytvořit zdání, že jeho jazyk nezdvojnásobil velikost a neobrostl chlupy. Ticho. "Haló?"
Podíval se na telefon. Stiskl špatné tlačítko, zamáčkl příchozí hovor. Paráda. S vrzáním šlach otočil hlavou a zadíval se na křišťálovou sklenku, takřka plnou, odloženou na jedné z masivních kožených podniček pohovky. Nebyl si jistý, kolikrát sklenku dolil, ale byl přesvědčen, že nad čtyři prsty se dostal. Vyskočil, když telefon v ruce zazvonil znovu. Soustředil se, stlačil správné tlačítko a zopakoval pozdrav.
Zavěsils mi?" hlas Alicie bušil do jeho ušního bubínku.
"Co tím myslíš?" Podařilo se mu znít víc rozhořčeně než nechápavě.
"Musela jsem se trefit do špatnýho čísla. Mobily. Vzbudila jsem tě? Dobrá otázka. Doufám, že jsem nevzbudila Zacha."
Měla jednu ze svých vzrušených nálad, které pokaždé vyvolávala práce. Něco se dělo.
"Kolik je hodin?"
"Mmmm… 1.10. Mého času. Tři deset tvého."
Brady podržel telefon dál od obličeje a stiskl tlačítko, kterým tlumil zvuk. Když vrátil telefon zpátky, říkala, "…věřil bys tomu? Tak brzo?"
"Co je brzo?"
"Brady! Vnímáš mě? Právě jsem říkala, že zaútočil znovul Je to jen dva dny od posledního útoku. Počkej."
Zaslechl troubení klaksonu a něco, co mohlo být kvílením pneumatik.
"Alicie…?"
Bez přerušení se vrátila. "A to předtím bylo před čtyřmi dny. Jestli se čas mezi vraždami zkracuje… Nechci domýšlet důsledky."
"Kde jsi?"
"Jedu na místo činu a ty bys tu měl být taky! Hele, musíš se sem hned dostat."
"Mám letenku -"
"Ta je na nic. Měl jsi letět do Denveru, že jo? Pak jet autem do Fort Collins? Změň to na Colorado Springs a potom zamiř do nejbližšího města na sever. Počkej."
Šustění papíru. Mapa, hádal Brady. Hlava se mu pročišťovala. Způsobila to jediná dávka Alicie.
"Do druhého nejbližšího," řekla. "Palmer Lake. Počkej chvíli. Kdy se sem dostaneš?"
"Jestli něco letí a já se z domova dostanu za hodinu -"
"Máš pravdu, dostaneš se sem pozdě. Nejdřív za sedm hodin. Místní poldové na mě čekají na místě činu a nedá se říct, že by z toho měli radost. Což není nic nového, že jo? Takže, pustím se do toho, jakmile se tam dostanu. Zavolej mi, až přistaneš, nasměruju tě."
"Jak ses -"
Elektronické cvaknutí.
Celá Alicia: O čem ještě mluvit? Celý hovor mohl klidně sestávat jen z jediné věty: "Hned přijeď a zavolej mi." Ještě že měla hovornou náladu. V rozpoložení, v jakém teď byl, by pravděpodobně slova zahrnul do snu a znovu usnul. Ale zůstat s ní v kontaktu víc než několik vteřin bylo jako kopnout do sebe trojité espreso.
Promnul si dlaněmi obličej. I šustění jeho strniště dnes znělo hlasitěji.
To není dobré, napadlo ho bůhví pokolikáté. Představil si sám sebe za deset let: o dvacet kilo víc, tváře a nos protkané žilkami, dokáže utajit to, že pije, ale důsledky pití už ne, a u federálů zůstane jen šťastnou náhodou nebo ze soucitu. Co hůř, Zach by ho potom nenáviděl - kvůli všem ztraceným víkendům a rokům, zameškaným baseballovým zápasům, okamžikům, kdy syn musel být zodpovědný, protože jeho táta nebyl. Tak daleko to nesmí dojít, napomínal se, ale

mohlo by.
Neměl v úmyslu zahodit všechno ostatní, protože to nejcennější, co v životě měl, mu ukradli. Ale poprvé skutečně chápal, proč tragédie katapultují některé lidi do zatopené propasti hořkosti a zoufalství, do Mariánského příkopu beznaděje. Nikdo, kdo tam nebyl, nedokáže pochopit přitažlivost takové propasti, setrvávání v ní, které ospravedlňuje to, že jste nezemřeli také; otupělost, jíž nabízí místo bolesti; pocit, že libováním si v ní vyhrožujete pěstí, byť pateticky, chladnému, netečnému světu. Možná se tím vysvětlovalo jeho pití, a rozhodně nezdravá změna, které poslední dobou propadl jeho slovník: namáčel do propasti prst, zkoušel si ji.
Jen pojď dál! Voda je skvělá!
Díky bohu za Zacha. Bez něho by do ní Brady spadl už dávno. Ale nejdřív by vyslídil toho hajzla, co najel do jeho ženy, když si šla "jen zaběhat v parku a do snídaně budu zpátky". Nejdřív by ho našel a vymlátil z něj mozek…
Rázně zatřepal hlavou, jako by se snažil setřást parazita zavrtaného do kůže na hlavě.
Soustředil se myšlenkami na studenou sprchu a začal se zvedat z pohovky. A pak se zase zhroutil zpátky. Aliciino espreso bylo dobré na rozklížení slepených víček a naskočení nervových synapsí, ale setřást ze sebe přisátého ducha Jima Beama bude potřebovat víc. Vzpomněl si na energetický nápoj Red Bull v lednici. To by mohl být dobrý začátek.
Postavil se a jen mírně vrávoravě zamířil do kuchyně.

"ZACHARIÁŠI?"
Brady jemně zatřásl spícím chlapcem. Zach se pokusil odvalit na druhou stranu, ale Brady ho otočil zpátky. Zamrkal, a přestože sem z chodby dopadalo jen tlumené světlo, nechal je přivřené. Usmál se.
"Hezky voníš," řekl.
Brady se osprchoval, oholil a pečlivě odrhnul alkoholový povlak ze zubů. Na tělo si nastříkal Lagerfeld Photo, který dostal přede dvěma lety od Zachariáše k Vánocům.
"Díky." Odhrnul vlasy ze synova obličeje. "Ještě není čas vstávat, ale musím odjet. Volala paní Wagnerová."
Zach se probral trochu víc. "Udělal to znovu? Znovu zabíjel?"
"Ano, a teď máme největší šanci zjistit toho o něm víc."
"Důkazy shromážděné během prvních dvaceti čtyř hodin po spáchání zločinu můžou případ vyřešit, nebo zničit," věcně poznamenal Zach.
"Přesně tak."
Chlapec se na chvíli zamyslel, pak jeho obličej zpřísněl a upřel otci do očí hluboký pohled. "Chyťte ho."
Brady přikývl. Ten úkol měl hned dvojí smysl: měl zbavit svět zákeřného červa, který si do něho prokousává vlastní cestu zla, a tím, že udělá něco dobrého, dává smysl tomu, že opouští Zacha. Tyto dvě motivace vypadaly jako jediná, ale pro chlapce a odjíždějícího otce byly stejně odlišné, jako se city k rodině liší od citů k přátelům.
Políbili se a objali. Pak se Brady natáhl na konec postele a zavrtal obličej do Cocova kožíšku.
"Dávej mi na Zachariáše pozor," přikázal psíkovi, který se okamžitě převalil na záda, aby se nechal podrbat na bříšku.
Brady mu vyhověl. "Posloucháš mě? Máš svoji krabičku poslední záchrany a mobil, Coco?"
Zach se zakřenil.
Brady vstal. "Jsem si jistý, že jsi v dobrých rukou… tedy, tlapkách. Paní Pringleová tu bude za pár minut, ale s tím, co umí Coco, ji snad ani nebudeš potřebovat."
"Jo!"
Brady se znovu obrátil na psa. "Cože?" zeptal se. Natáhl se blíž, aby si poslechl nějaké zašeptané psí tajemství. Coco po něm hrábl tlapou, vyžadoval další mazlení a Brady kývl. "Neříkej!"
Zachovi přeložil: "Coco chce, aby tu paní Pringleová zůstala. Říká, že když jsi ve škole, drbe ho na bříšku a dává mu hovězí pamlsky."
Zach ustoupil. "Dobře, ať tu zůstane, ale jen dokud bude Coco chtít."
"Platí." Plácli si dlaněmi, a když Brady rozkročený přes práh zavíral dveře, zasalutoval.
Na chodbě se ztěžka opřel o zeď. Splnil povinnost; bude odjíždět s dobrým pocitem. Ale, sakra, jak mu přitom třeštila hlava.

5
V temném oceánu borovic a osik blikala světla jako ztracená loď. Na hustých zdech z kůry a jehličí stíhala červená modrou a modrá červenou. Světelná konzola na jednom z hlídkových aut byla nakřivo a Alicii Wagnerovou z úhlu střídajících se světelných paprsků přepadla závrať. Zpomalila pronajaté auto a prohlédla si místo: zleva úzkou cestu lemovala kolona hlídkových a neoznačených aut, přerušená jen vjezdem na příjezdovou cestu; u vjezdu hlídkoval jeden zapomenutý strážník, napůl stál a napůl se zadkem opíral o kufr nejbližšího vozu, mezi prsty svíral cigaretu a mračil se na stěrače; asi na padesáti metrech cesty postávali sousedé z neviditelných domů, znepokojení a zvědaví.
Otočila se a zaparkovala za poslední auto, béžový sedan se značkou federální vlády. Při vystupování jí pod nohou ujel kus červené hlíny, a aby neupadla, musela skočit do metr hlubokého příkopu. Naštěstí byl suchý. Pak si vzpomněla na hady, chytla se za zadní nárazník svého auta a vyšplhala na násep. Tohle všechno jí připomnělo zapadlá místa, na kterých se v mládí učila pít a poznávat úmysly mužů - až na ty blikající barvy. Ty se obvykle objevily později, nad ránem.
Z kufru vyndala kulaté kožené pouzdro a postavila ho na zem, pak vyzvedla těžkou tašku a přehodila si její popruhy přes rameno. Zkroutily se, zkrabatily a povytáhly jí blůzu. Zabouchla víko kufru a s pouzdrem v ruce zamířila ke vstupu na příjezdovou cestu a mladíkovi v šedé uniformě okresního zástupce El Pasa.
Všiml si, že se plahočí směrem k němu, a sjel zadkem z auta a urovnal si služební opasek. Zhluboka potáhl z cigarety.

Jak se blížila, ústa mu pomalu zkřivil pokroucený dýmající úsměv, jako by mu ho právě vypálil laser.
Alicia už tolikrát slyšela, že je krásná, až tomu dokázala uvěřit, i když podle jejích zkušeností krása přitahovala víc démony než anděly. Sto šedesát osm centimetrů, nezvykle velké zelené oči, plné rty a malý nos prohnutý vzhůru. Kolem čela jí na ramena spadaly rovné blond vlasy. Jeden dávno zapomenutý přítel jí říkal, že je až na barvu pleti oživlá Ariel z Malé mořské víly. Make-up přestala k přivábení mužské pozornosti používat ještě na střední škole. Teď ho užívala střídmě, jen pro pocit ženskosti. Bůh věděl, že v sobě má "víc z kluka než z holky", jak prohlašoval její otec, když objevil žábu v přihrádce na ponožky nebo přísnou poznámku od učitele.
Pokud se pamatovala, nikdy se jako kluk necítila. Hrála si s panenkami a kuchyňkou; ráda se oblékala do šatiček; dojímala ji nemotornost mláďátek a při zvuku dětského pláče cítila hluboko v sobě nejasnou touhu. Ale zároveň měla armádu plastových vojáků na obranu barbínek; když se zhoršilo počasí, dávala přednost letecké bundě; líbil se jí Terminátor 3 a byla stejně nažhavená pochytat zloduchy jako kterýkoli chlápek v trenýrkách u federálů. Stále ji překvapovalo, že její nadřízené dráždila nejvíc právě poslední vlastnost. Nebesa nedovolí, aby dělala svou práci lépe než pan Testosteron.
Mířila na štěrkovou cestu, která zřejmě vedla na místo činu, a když se přiblížila ke strážníkovi, nezvolnila tempo. Beze slova jí rukou zahradil cestu. Otočila se k němu a uvědomila si, že strážník nehodnotí její disneyovskou tvářičku, ale prsa. K hrůze jejího pubertálního já a vděčnosti současného ega by ji žádný pravdomluvný člověk nepopsal jako prsatou. Přesto tenhle hlupák zíral, jako by ji chtěl vyzvat na souboj. Zabodla mu pohled do poklopce a představila se:
"Zvláštní agent Alicia Wagnerová,
FBI."
Trvalo mu asi pět vteřin, než pochopil, kam upírá pozornost. Znejistěl, ale přátelsky se usmál, čímž ji odradil od toho, aby se mu podívala do očí.
"Omlouvám se, paní," pronesl s nervózním úsměvem, bez sebemenšího náznaku chlípnosti. V šeru osvětleném jeho baterkou odhalila ruměnec rozlévající se mu po tváři. "Jestli jsem zíral."
"Jo, zíral jste." Přestože zůstala přísná, cítila, že ji vztek opouští. Tomuhle klukovi nemohlo být víc než jedenadvacet, mimimální věk většiny zástupců šerifa a věk, kdy většina mužů ještě vězí po kolena v dospívání. Když se k tomu přidá domýšlivost, často získaná spolu se zbraní, odznakem a funkcí - podívala se na jeho jmenovku -, zmocní se Britta sukničkářské sklony, které budou vyžadovat kapku exorcismu. Až mu bude šestadvacet, bude to mít za sebou… nebo v tom vězet po zbytek života. Zamrkala, aby svůj pohled dokázala odvést někam jinam, usmála se a napůl srdečně přijala omluvu.
Zástupce Britt zahodil cigaretu a požádal ji o průkaz. Potěžkala pouzdro v ruce, shýbla se, aby odložila těžší zavazadlo na zem, a zalovila v kapse pro pověřovací listiny FBI. Prohlédl si její fotografii a pak jí namířil baterkou na obličej.
"Příjemná změna vidět někoho, kdo to dělá podle předpisu," s přimhouřenýma očima ocenila jeho práci.
Muž vytáhl desky a začal opisovat údaje. Vzdychla a natahovala krk, aby viděla na dům. Nejbližší borovice, na kterých se zachytávala blikající světla, vytvářely dojem, že poskakují dopředu a dozadu. Na dohled za nimi se tyčil ještě celý lesní prapor. Nakonec zaznamenala, asi o třicet metrů dál, mohutný obrys, tmavší než okolní krajina. V oknech se nesvítilo. To bylo dobré znamení.
Skončil a podal jí desky a pero. "Agentko Wagnerová, podepište se, prosím, vedle vašeho jména."
Formulář vypadal jinak než obvyklý návštěvní. Text v horní třetině listu byl příliš drobný. Její jméno bylo jedenácté.
"Co přesně to je?"
"Stojí tam, že poskytnete jakékoliv vyžádané vzorky, jako vlasy, krev, otisky bot, prstů -"
"Já vím, co to jsou vzorky, strážníku."
"Žádáme vás také o vypracování zprávy, která zdokumentuje vaši účast ve vyšetřování a váš postup na místě činu."
Sklonila hlavu, aby skryla úsměv, a podepsala dokument. Souhlas s poskytnutím otisků prstů a vzorků vlasů a krve byl udělen. Jestli technici z laboratoře najdou na místě neidentifikovanou DNA, budou potřebovat vyloučit lidi, kteří mají oprávnění se tu pohybovat. A kdyby nějaký osel pomíchal nebo ztratil důkazy, každý, kdo tu byl, bude muset popsat, co tu dělal a viděl. Říkat tomuhle závazku zpráva a žádat podpis byl pokus vyděsit lidi, kteří mají oprávnění tu být, ale nemusí - šéfy z okrsku, asistenty státního návladního, a pokud případ přitahoval pozornost, i politiky.
"Pořád po cestě, paní. Čekají vás."
Zvedla pouzdro, srovnala na rameni popruhy tašky a vydala se k domu. Policista zůstal na svém stanovišti, ale svítil jí na cestu pod nohama, dokud nezašla do malé zatáčky; pak byla ráda, že na cestě nejsou výmoly nebo vyjeté koleje. Ušla ještě kousek a zastavila se, aby si přerovnala popruh na rameni. Na chviličku ji ohromilo zdejší ticho: v dáli nehučela doprava, vítr nehvízdal skrz stromy, neozvalo se žádné zvíře ani hmyz. Vládlo tu jen ticho. Vzduch byl svěží a voněl borovicemi, mechem a hlínou. Skoro věřila, že stojí na nejvzdálenějším místě světa nedotčeném člověkem.
Měsíční světlo vytvořilo na zemi vzor, který jí připomněl obvyklé rozmístění krvavých skvrn na místě činu. Zavrtěla hlavou a pokračovala v chůzi.
O pár vteřin později ji vylekala záře cigarety, ze které někdo právě potáhl; proklela praskání štěrku, kvůli kterému nic neslyšela. Na betonovém plácku před garáží rozeznala několik siluet. Světla v garáži byla tlumená a měsíc na místo nedohlédl, takže lidé vypadali jako kousky šedi, kterým měsíční svit tu vyhladil profil a tam nablýskal temeno. Několik roztřepaných oranžových teček naznačovalo, že ve skupině je víc než jeden kuřák. Kouř stoupal vzhůru a zachytával se o měsíční záři proudící kolem střešního štítu.
Jeden z mužů k ní otočil hlavu, vyplivl něco na zem a spěchal k ní.
"Agentka Wagnerová?" Jeho hlas, hrubší než štěrková cesta, byl jasnou vizitkou celoživotního návyku na dva balíčky denně.
"Ano. Agent Nelson?" Vypadal, že se mu blíží šedesátka, podsaditý, s hlavou plnou stříbrných vlasů, lehce

postříkanou několika úpornými černými prameny. Měl na sobě černý oblek, pravděpodobně pocházející z polic u Searsů, pomačkaný, ale svrchník poručíka Colomba to nebyl; úzkou, bezbarvou vázanku; a boty, které musel naposledy leštit, ještě když byl prezidentem Clinton. Patřil k místní pobočce Colorado Springs, která posílala hlášení kanceláři FBI v Denveru. Možná to bylo tempem malého města nebo relativní absencí politických či konkurenčních tlaků, ale měla sklon vycházet lépe s agenty z Královské akademie než s jejich protějšky ze zahraničního oddělení. Připadalo jí, že agresivita a odměřenost agentů vůči ní roste přímo úměrně blízkosti Washingtonu nebo velikosti kanceláře, ke které přísluší. Její osobní záznamy spadaly pod kancelář akademie FBI v Quanticu. Případ uzavřen.
"Jack," řekl. "Mluvili jsme spolu po telefonu. Ukažte, pomůžu vám." Natáhl se pro popruh a ona nechala těžkou tašku sklouznout z ramene. Zhoupla se mu k nohám a připravila ho o rovnováhu. "Páni!" podivil se.
"Laserová tiskárna," vysvětlila. "Údajně přenosná."
Ukázal na pouzdro. "Jdete na bowling?"
Usmála se a zvedla pouzdro, které všem steroidům připomínalo tašku na bowlingovou kouli. "Kvůli tomu jsem tady. Budoucnost vyšetřování místa činu."
Zkřivil obočí údivem a prohlédl si ho ještě jednou.
"Hmm. Tak jo," kývl. Zvedl ruku k ústům a hodil si dovnitř několik slunečnicových semínek. Za sevřenými rty je začal zuby zbavovat slupek.
Ztlumila hlas. "Díky, že jste je dokázal uhlídat."
"Dělám svou práci."
"Přesvědčit místní, aby na nás počkali, je někdy nad naše možnosti."
Prohlédla si lidi postávající ve stínech kolem. Dívali se na ně, ale zdálo se, že jejich konverzace je příliš nezajímá. "Co si myslí o naší účasti?"
Nelson si přehodil tašku přes rameno a nahnul se blíž. "Jde o to, že my se oficiálně neúčastníme. Kancelář místního šerifa má vlastní vyšetřovací tým. Jedno z nejvyšších čísel v objasňování v Coloradu - loni všechny vraždy. Naštěstí s nimi má FBI výborné vztahy, hlavně proto, že víme, kdy se jim do toho nemáme plést. Jste tu, protože jste žádala o možnost vyzkoušet vaše nové přístroje a někdo z vašeho oddělení už ve sněmovně zapracoval na tom, aby poskytla podporu při vyšetřování všech Pelletierových vražd ve Státech. Neříkám, že nejste vítána, jen byste měla našlapovat zlehka."
Kývla. "To jsem potřebovala vědět. Kdo tu velí?"
Otočil se stranou a vyplivl slupku ze slunečnicového semínka. Půlka se zachytila o ret a přilepila se mu na bradu.
"Detektiv Dave Lindsey," odpověděl. "Vysoký jako já, plešatý, knírek."
"Díky." Obešla ho a vydala se ke skupince detektivů, zástupců a techniků. Kývnutím odpověděla na jejich civění a napochodovala k muži, který se jedním ramenem opíral o pilíř oddělující garážová vrata. Dokázal svůj výraz zpracovat do znuděné zvědavosti. "Detektive Lindsey, děkuju, že jste na mě počkali. Jsem speciální agentka Alicia Wagnerová." Podala mu ruku.
Chvíli počkal, než ji přijal. "Doufám, že to k něčemu bude," řekl a odlepil se od pilíře. "Mám půlku divize, co chytá lelky, a místo činu, který nemůžu vyšetřovat, protože vy máte přátele na vysokých postech."
"Nebuď nepříjemný, Dave," zachraptil za ní Nelson.
Alicii došlo, že Lindseyho rozhořčení bylo spíš divadlo. Mělo jí a jeho lidem předvést, že šéf je tady on, i přestože se uráčil poskytnout vládnímu úřadu možnost asistovat. Také mu to umožní krýt si záda, pokud prodlení ve vyšetřování místa činu způsobí nějaké problémy. Vina pak bude přímo na ní a on má svědky. Toho se nebála. Tok informací byl tentokrát mimořádně rychlý. Protože rozšířila zprávu o tom, že Pelletierův vrah v Coloradu možná brzo zaútočí znovu, muž z hlídky, kterou přivolala linka 911, věděl, k čemu se nachomýtl. Ještě předtím, než byl vyslán vyšetřovací tým, zavolal velitel týmu pro vyšetřování z úřadu šerifa Nelsonovi. Cesta z hotelu v jižním Denveru zabrala Alicii čtyřicet minut. Nelson ji informoval, že kanceláře šerifa jsou na jihu Colorado Springs - nejméně dvacet pět minut od Monumentu. Prodlení nemohlo být delší než patnáct minut.
Ale v tom, jak se do ní Lindsey navezl, bylo ještě něco. Domýšlela si, že Nelson se nezmínil o tom, že agent, který má z Denveru přijet, je žena.
"Chápu vaše obavy, detektive," řekla. "Poškození důkazů z místa činu je hlavní příčinou zmařených vyšetřování a zmatečných soudních řízení. Už jenom náznak toho, že důkazy byly poškozeny, může žalobci zničit případ. Vzpomeňte si na O. J. Simpsona. Obvykle to není chyba vyšetřovacího týmu - ale samotný akt analyzování může místo činu nenapravitelně poškodit."
"Lockardův princip výměny," poznamenal detektiv a kývl.
"Přesně." Zastrčila si vlasy za ucho. Přirozené dívčí gesto, ale dobře věděla, jak odzbrojující může být. "Nejlepší způsob, jak uchovat přístupnost místa činu, je dokumentace. Jak přesně to vypadalo na místě v okamžiku, kdy pachatel odešel? Světla svítila, nebo byla zhasnutá? Byly dveře a okna otevřené, nebo zavřené? Koberec shrnutý, nebo narovnaný? Víte sám, jak nám to vtloukali do hlavy. Tak tam pošleme oddíl: lidi přes otisky, lidi, co udělají fotky, lidi, co popíšou, prozkoumají a uloží důkazy, lidi, co prohlédnou tělo."
Lindsey jí znovu skočil do řeči. "A všichni tihle lidé tu po sobě nechají stopy, vzkaz, že tu byli."
Usmála se. "A právě tehdy přichází tohle." Dloubla nohou do jednoho ze zavazadel. "Tohle děťátko vám poskytne spoustu dokumentace - bez spousty lidí." Odmlčela se a dodala. "Jestli je tohle Pelletierova vražda, máme už rozběhnutá čtyři další vyšetřování. Mám vybavení, které vašemu oddělení pomůže být mezi těmi, kdo toho chlapa dostanou."
Tady se odmlčela, věděla, že zmínka o ostatních vyšetřováních ho zaujme. Dopadení těžkých zločinců byla pro každého vždy nejvyšší prioritou, bez ohledu na to, kdo stíhání dovede ke konci nebo komu se připíše zásluha. Přesto

ještě nepotkala soudního důstojníka, který by nechtěl být tím, kdo toho padoucha dostane. Právě teď detektiva Lindseyho zajímalo, jestli mu její vybavení může opravdu přinést nějakou výhodu.
Předstíral, že si prohlíží kulaté pouzdro a velkou tašku, kterou Nelson položil vedle sebe, ale ona věděla, že si ve skutečnosti důkladně promýšlí její účast. Může si hrát na hlupáka a čas strávený tady jí a všem okolo pořádně znepříjemnit nebo jí může dát trochu prostoru, nechat ji udělat tolik dobrých záběrů, kolik potřebuje, zařídit jí optimální podmínky, jaké potřebuje, a možná mu tu pak nechá něco, co mu zajistí nějaké body k dobru. Rozhlédl se po svém týmu a ona si uvědomovala, co vidí: zvědavost, nadšení, dočasnou ochotu zapřáhnout jejich koně s jejím.
"Tak jo," řekl hlasitě, "co v tom máte?"

6
Vnitřek minibusu Volkswagen byl zralý na to, aby se roztekl. Pot, mastné obaly od jídla, krabičky od zahnívající číny spolu se zdomácnělými duchy tajemných rozlitých zbytků a věcí připálených na nyní už rozbitém plynovém vařiči šířily kolem atmosféru čichového pekla. Ale Olaf vnímal jen nový pach, krev. Bude ji cítit, dokud se psi neolížou do čista.
Stočil trochu okýnko a vychutnával si závan studeného nočního vzduchu. Supěl na západ po státní silnici 24, asfaltové horské dráze klikatící se hluboko v srdci coloradských skal. Už dokázal dodávku přimět ke zdolání průsmyku Wilkerson, a kromě celkem nevýznamného přejezdu průsmyku Trout Creek to směrem k Johnson Village, odkud bude pokračovat po 285. a pak po 50. do Caňon City, bylo v podstatě z kopce. Právě se nacházel v údolí mezi oběma průsmyky a hledal odbočku do lesa, na které si vyčistí zbraně a nechá proběhnout zvířata.
Jeden ze psů vzadu zavrčel a ostře štěkl, jiný začal kňučet. Olaf hádal, že potrestané zvíře se pokusilo slíznout chuť zaschlé krve z čumáku jiného.
"Gód stelpa!" zakřičel jazykem, který jeho rodina používala už po třicet generací. Na hromadu map a odpadků na sedadle vedle řidiče se hned vyškrábalo chlupaté tělo. Stočilo se na místě, kde bývalo sedadlo spolujezdce, než ho Olaf zahodil na kraj silnice. Byla to Freya, výjimečně krásné stvoření, ale nejmenší z těch tří a mezi ostatními příliš plachá.
"Afhwerju í veröldinni ertu fúl?"
Zvíře poznalo Olafův škádlivý tón, dřeplo si na bobek a kňučelo na něj.
"Hvao?"
Fena přitančila blíž a sklonila hlavu. Olaf ji podrbal v hustém kožichu mezi ušima a sklouzl jí rukou po krku tak daleko, kam dokázal dosáhnout. I přesto, že byla skrčkem smečky, bylo to robustní zvíře; alespoň čtyřicetikilové. Olaf ji naučil skokem na hruď srazit oběť. Z vlastní zkušenosti věděl, že takový náraz dokáže zlámat žebra. Pod její kůží cítil provazce svalů a při pomyšlení, jakou sílu představují, potřásl hlavou. Chov kříženců vlka a psa byl součástí kultury jeho lidu tak dlouho, kam až sahala paměť lidových vypravěčů. Dokázali dovést genetickou skladbu tohoto plemene k dokonalosti: síla a lovecké instinkty vlka se spojily s loajalitou a schopností německého ovčáka učit se. Doprovázeli svého pána a ochotně mu sloužili; pánovým nepřátelům přinášeli stejně jistou smrt jako lvi. Po chvilce drbání a hlazení zvíře párkrát poplácal a vrátil ruku na volant.
Dostal se na křižovatku, ze které zahlédl u silnice průrvu mezi stromy. Ubral plyn. Dodávka zpomalovala stejně trhaně, jako by vjela pod vodu. Sáhl po řadicí páce a dotkl se Freyina vlhkého čenichu. Věděla, kam se postavit. Olaf jí vynadal a odstrčil její čumák. "Teď ne," mumlal si svým starobylým jazykem. Skočila zase dozadu, kde po ní ihned chňapl jeden z jejích druhů.
Sjel ze silnice a zařadil se do dvou hlubokých kolejí vyrytých předchozími výletníky: nepochybně místními prostopášníky nebo lovci. Než zajel pod první větve osik a borovic, zastavil a zhasl světla. Zahlédl světla pár mil vzdáleného auta, které mířilo ke křižovatce. Jinak tu byl sám. Znovu se rozjel a nechal vyryté koleje vést pneumatiky dodávky dál do lesa. Dostal se na mýtinu, zajel do protisvahu a vypnul motor.
V naprostém tichu horské louky otevřel dveře. Když před dvěma týdny dodávku kupoval, panty dveří skřípaly jako jestřábi. Pár menších vylepšení a WD-40 je ztlumilo tak, jak potřeboval. Namontoval také nový startér a trochu doladil motor. Líbilo se mu, jak neškodně dodávka působí, ale po vraždě s ní nesměl někde uvíznout. Ven, zavolal na psy; přeskočili přes sedadlo řidiče a vyběhli dveřmi do tmy. Kličkovali vysokou trávou ke stromům na vzdáleném konci louky, kde si očichali vzduch a pomočili listí, aby označili své teritorium.
Měsíc propůjčoval místu přízračné osvětlení. Připomnělo mu to domov. Touha v hrudi, bolest, kterou uzavřel, když rozdmýchával zlobu potřebnou ke splnění úkolu - tahle bolest se prohloubila a nakrátko ho zbavila dechu. Otevřel dveře na straně spolujezdce. Za nimi vypadl ven špinavý papírový kelímek a zmačkaný časopis. Odpadky, které se ještě nevysypaly, zastrčil zpátky. K dalším úpravám auta patřila falešná podlaha. Dodávka byla dost stará a neobvyklá, takže většina lidí neviděla nic špatného na vyvýšení v přední části; navíc překližku nepokryl od zdi ke zdi hadrem, ale masivními kovovými pláty a kousky původního koberce. Nahnul se k malému knoflíku pod dodávkou, stiskl jej a zvedl tak část podlahy nahoru.
V přihrádce byly dva hliníkové kufry a koš plný různých ručních zbraní: nožů, seker, špicí k oštěpům. Z vrchu hromady sebral dlouhé pouzdro a vyňal z něho dvousečnou sekeru - pojmenovanou podle oboustranného ostří - na dubovém topůrku dlouhém jako jeho paže. Odhodil pouzdro zpět do přihrádky a zvedl sekeru, aby si ostří prohlédl. Bylo zašpiněné sraženou krví, svalovými vlákny a několika přischlými pramínky vlasů. Červenohnědé kapky pokrývaly i topůrko blízko ostří. V plastové krabici našel hadr a polní lahev a popošel o pár kroků dál mezi stromy. Za pomoci listů odstranil většinu hrubých nečistot, pak nalil na ostří trochu vody z polní lahve a začal je drhnout.
Motor zaslechl dřív, než se objevila světla.
Auto pomalu projíždělo mezi stromy a kousek před mýtinou zpomalilo. Rychle se ohlédl, psi se choulili k sobě a dlouhými čumáky mířili k vetřelci. Všichni tři najednou sklonili hlavy, jako by se chystali k lovu. Auto zahnulo na mýtinu, ve směru hodinových ručiček mávlo světly po krajině a jen o několik vteřin minulo psy. Nebyl čas zavolat je

zpátky a schovat na místo, které pro ně vybudoval pod falešnou podlahou.
"Fara!" zavolal, a než světla zkontrolovala celé panoráma, psi zmizeli mezi stromy.
Auto zastavilo, světla zaznamenala dodávku, a než oslepila Olafovy oči, stihl schovat sekeru za záda. Nasadil zářivý úsměv.
Pak se na střeše auta rozblikala červená a modrá světla.

7
"Robocop," zašeptal někdo za ní a vyvolal vlnu tichého smíchu. Kdyby jen věděli, jak nepůvodní poznámka to byla. Ale vystihovala ji přesně, alespoň co se týkalo vzhledu. Helma sama byla černá kupole výhružně vztyčená vzhůru z ramen, na níž byly odshora dolů seřazeny formace malých přístroječků. Tíha helmy byla podobně jako u obleku pro potápění v hlubinách ukotvena v límci, který ji vyvažoval, ale zároveň nepřirozeně rozšiřoval ramena. V obličejové části se vzdouval neprůhledný plast. Robocopův komplet doplňovaly speciální těžké boty, pásek a vybavení připojené k oběma ramenům a předloktím. Oficiální název zařízení byl Digitalizér místa činu - název stejně nenápaditý jako technokraticky odpudivý. Dávala přednost DMČ. Otočila se k detektivovi Lindseymu. "Půjdu první." Její hlas, přenášený reproduktory vpředu a vzadu na límci, zněl kovově a vzdáleně. Zachytil ho i vnější mikrofon a přivedl ho vnitřními reproduktory zpátky do helmy, což vytvářelo zpětnou vazbu, kterou slyšela jen ona. Už o tom problému informovala techniky, ale než ho odstraní, bude každý z uživatelů helmy trpět ohavnými bolestmi hlavy. Naštěstí si šotkové pohráli jen s pomocnými systémy, jako jsou mikrofony a pár přístrojů hmotného zajištění. Kdyby nepracovalo správně jádro systému, ohrozilo by to rozbor míst činu, který prováděli, a FBI by nikdy neposkytla finance na protlačení projektu DMČ do každodenního vyšetřovaní.
"Co kdybyste mě napoprvé sledoval jen vy a jeden technik, pomohlo by to chránit místo? DMČ pak vypracuje plán postupu vyšetřování pro ostatní techniky."
Lindsey si přeměřil výzbroj a zatvářil se tak komicky nedůvěřivě, až Alicii mrzelo, že ještě nezapnula kamery.
"Tak jo," řekl váhavě. Sevřel čelisti a odvrátil se od ní. "Fleisere," vyštěkl.
Muž v brýlích a dlouhém bílém laboratorním plášti přikývl a zvedl koženou lékařskou brašnu.
Alicia se postavila pod řadu dřevěných schodů v garáži. Podle policisty, kterého sem povolali, schody stoupaly do prádelny kombinované s odkladištěm pracovního oblečení a holínek. Odsud vedla chodba do ložnic a do další chodby přístupné z předních dveří.
"Zapínám systém," oznámila.
Schodiště náhle ozářilo ostré a jasné světlo halogenových lamp připojených k jejím ramenům a předloktím. Na displeji, který se uvnitř průzoru probral k životu, se zobrazoval záběr digitální kamery umístěné na vršku helmy. V břišních svalech, ke kterým měla přichycenou černou skříňku, cítila víření pohonu hard disku DMČ.
"Zapínám mapování." Spustilo se pronikavé vrčení malého motůrku. Vibrace z vrcholu lebky jí pronikaly až k čelistem. Další závada k nahlášení. Mimo její zorný úhel zářily červené paprsky několika laserů. V místech, kam nedopadá světlo halogenů, budou ještě tisíckrát viditelnější.
"Páni!" ocenil to Lindsey.
Tlačítkem na levém předloktí spustila širokoúhlou kameru. Lindseyho výraz naprosté nedůvěry se vrátil.
"Používá se jako pomocné optické znázornění měřítka mapy místa činu. DMČ vytvoří podrobný a přesný plán - vybavení domu, důkazů, všeho."
Nic neříkám."
Vydala se po schodech nahoru. "Pachatel odešel tudy," řekla. Ukázala na deseticentimetrovou sečnou ránu v neomítnuté zdi, hlubší ze spodní strany. Byla potažená hnědou krustou. "Vyznačím to na mapě." Z prstu jí vyšlehl červený paprsek. Když se bod klouzající po zdi dotkl rány, stiskla tlačítko. Ozvalo se pípnutí a laser zmizel.
"Fleisere," ozval se za ní Lindsey, "označíš to?"
V prádelně se znovu zastavila. "Vydržte chvilku." Světla ztmavla jako zapadající slunce; rotující lasery pohasly. Tmou se prořezával jediný paprsek. Zastavil se na podlaze. "Otisk boty," oznámila Alicia. "Velké, velikost dvanáct nebo třináct, směřuje z chodby do prádelny." Světla se rozsvítila; řada laserů začala znovu rotovat. Mířila prstem na skvrnu.
"Nic nevidím -"
"Použila jsem infračervenou. Proto jsem všechno ostatní zhasla. Můžete mě obejít a označit to?"
Fleiser, technik, se protáhl kolem ní a postavil na zem miniaturní stožárek s číslem. Alicia dala pokyn DMČ zanést stopu do mapy.
Překročili značku a neviditelnou stopu a zamířili k chodbě. Podrážky a všechny záhyby i nárty Aliciiných bot byly obloženy centimetrovými gumovými tyčinkami, které měly za úkol minimalizovat nerovnosti podlahy a zanechávat nezaměnitelné stopy. Byly v nich umístěné senzory, které identifikovaly typ povrchu, po kterém kráčela. Až bude schéma domu a místa činu hotové, ukáže se na něm, že má tato část domu podlahu z tvrdého dřeva. Chodba byla úzká a ověšená fotografiemi dokumentujícími život, rozrůstání a rozvětvování průměrné americké rodiny: školní portréty, svatby, narozeniny na pláži, sněhu i zábavních místech plných umělých dinosaurů.
Alicii se stáhlo hrdlo. Smrt vezme člověku o tolik víc než jen budoucnost. Oběť zmizí ze světa. Všechno tohle bylo, je a bude - pryč. Pro rodinu se najednou i veselé vzpomínky zabarví smutkem z vědomí, že hlavní hrdina už další vzpomínky nevytvoří.
Zavadila o jednu z fotografií světlem připevněným na rameni. Stačila se otočit a chytit ji dřív, než dopadla na podlahu. Podala ji Lindseymu. Pak vešla do otevřených dveří vpravo. Lasery tančily místností a zachycovaly rozměry a rozmístění nábytku. Strohost místnosti a množství prachu naznačovaly, že jde o zřídka užívanou ložnici pro hosty. Měla jen jedno okno. Na vytažené spodní tabuli chybělo kolečko skla právě v místě, kde se okno zajišťuje mosaznou

petlicí.
"Místo vniknutí," prohlásila a přešla blíž. "Tady na dřevěném rámu se zachytil chomáč chlupů ze zvířecí srsti. Síť proti hmyzu je venku na zemi. Bláto na parapetu… hlína, jehličí, listí na koberci uvnitř." Na každou věc ukázala laserovým ukazovákem.
Lindsey a Fleiser vešli za ní do místnosti.
"Přepínám znovu na infračervenou," a světla zhasla. Po pár vteřinách se laser zářící v temnotě dotkl dvou míst na protějších stranách okna. Halogeny naskočily. "Mám otisky na okenním rámu, vlevo osm centimetrů odspodu, vpravo sedm a půl. Vypadá to na pár prstů a dlaň."
"No, já vidím kulový," hloupě komentoval Lindsey.
Proto se jim říká latentní, odsekla málem, ale udržela se. Místo toho ukázala. "Jsou tamhle."
"Neměl rukavice? To nedává smysl."
"Na ostatních místech činu se také našly otisky," informovala ho. "Vrahovi je to asi jedno."
Vydala se zpátky do chodby. Dvoje další dveře, oboje zavřené. První vedly do pracovny. Na malém stolku stál monitor, pod ním se schovával počítač. Židle, tiskárna, několik obálek a potištěných papírů, kovová kartotéka. Ve zbytku místnosti byly navršené stohy plastových odpadkových košů.
U posledních dveří ztlumila halogeny, aby mohla okolí propátrat infračerveným světlem. Pode dveřmi zahlédla prosvítat světlo. Nacouvala do Lindseyho, který přicházel za ní. "Světlo," zašeptala. "Přivolaný policista -"
"Mizel odsud tak rychle, že to tu možná neprohlídnul. Rozsviťte zase ty letadlový světla." S pistolí v ruce se protáhl kolem ní Pomalu otočil kulatou klikou - a vtrhl dovnitř s Alicií v patách. Pohyboval se rychle, s pistolí před sebou zkontroloval celou místnost. Během šesti vteřin prohlédl pokoj, skříň i malou koupelnu.
Pomalu se otáčela dokola a kousek po kousku prohlížela celou ložnici. První věcí, která ji zaujala, byla postel. Obrovská, se zeleným povlečením a těžkou prošívanou přikrývkou lemovanou slonovinovou krajkou. Přikrývka a část povlečení byly z jedné strany přehnuté. V čele postele ležely dva načechrané polštáře. Otevřená knížka vytvářela u polštářů malý stan. Nad hlavou se lenivě otáčel stropní větrák. Přestože ji halogeny přehlušovaly, věděla, že lampička na nočním stolku je rozsvícená.
"Vypadá to, že ji něco vyrušilo, když byla v posteli," poznamenal Lindsey.
"Ne, povlečení je moc urovnané." Doufala, že malé mikrofonky přefiltrují melancholii v jejím hlase. "Tím se odměňovala. Pohodlnou postelí a dobrou knížkou na konci dlouhého dne. Připravila si je předem, možná hned po večeři, těšila se na to. Nechtěla se tím zabývat, když byla unavená. Pak už jen toužila padnout do postele a užívat si."
"Jak to můžete vědět?"
"Protože přesně tohle dělala moje máma. Každý den, celý život. Občas si udělala…" Hlas se jí vytratil. Proč by se měla dělit o vzpomínky s člověkem, který na ně nemá nárok? Řekla to bezmyšlenkovitě a litovala toho.
Lindsey se díval na úhledně naaranžovanou postel. "Takže, když se sem útočník vloupal, chystala se asi do postele."
"Určitě."
"Koukněte se na tohle!"
Sledovala jeho roztěkaný pohled. Každá rovná plocha - nočního stolku, prádelníku, truhly u noh postele, polic knihovny - byla do posledního místa zaplněná drobnými ozdůbkami. Všechny nějak souvisely s vírou: keramická kaplička, ruce sepjaté v modlitbě, monstrózní hřeb ovázaný červenou stužkou, ozdobně malovaný talíř s nápisem "Nasytím své ovečky", bezpočtu křížů, traktátů, andělíčků a figurek Ježíše Krista. Stěny pokrývalo množství obrázků, některé znázorňovaly mesiáše v různých pozicích, další nádherné krajiny s pasážemi z Písma svatého, vyvedenými ozdobnou kaligrafií. Pomalu se otáčela kolem dokola a dávala pozor, aby všechny ty bezcenné poklady zachytila na displeji videa.
"Další pánbíčkář -"
"Detektive!" Ukázala na videokameru a mikrofon usazené na vrcholu helmy jako oko zlověstného boha. Kromě toho, že video pomáhalo vyšetřovatelům rekonstruovat zločin, užívalo se ještě mnoha dalšími způsoby. Dokázalo vyjasnit pochyby soudu ohledně místa nálezu nebo stavu klíčových důkazů. A příbuzní a přátelé ho často sledovali, aby objevili změny na místech činu nebo pomohli vyšetřovatelům zjistit, co z místa zmizelo.
Vypadal zaskočeně. "Jak jsem říkal, další pobožný člověk zesnul příliš brzy. To je opravdu hrozné."
Dovnitř vešel Fleiser s černou taškou v ruce. "Je tu něco?"
"Zdá se, že ne," odpověděl Lindsey a protlačil se kolem něho do chodby.
Alicia si ho zatím nevšimla, ale předpokládala, že tu musí být místo, které cetkami okupované není. Rozhlédla se kolem a usmála se. Prázdné místo na nočním stolku, které velikostí a tvarem odpovídalo podšálku na čaj. Její maminka si pochutnávala na heřmánkovém čaji. Ráda by věděla, co si před spaním dávala Cynthia Loebová.
J
"Jdete?" volal Lindsey. "Pořád ještě nemáme tělo!" Alicia najednou nestála o to, ho najít.

8
Policista ho musel náhodou zahlédnout, když zajížděl do lesa.
Olaf se nepřestával zubit, ani když se rozsvítilo světlo reflektoru, zabodlo se do noční oblohy, kleslo a dopadlo na minibus. Hlídkový vůz zastavil deset metrů od něj. Předními světly mířil na zadek a pravou stranu dodávky, otevřené levé postranní dveře zůstaly schované ve tmě. Policista nemohl vidět zvednutou část podlahy a přihrádku pod ní. Se sekerou za zády se Olaf loudal k dodávce. Policistovi by se nelíbilo, kdyby zmizel z dohledu. Rychle odhodil špinavý hadr na hromadu zbraní, natáhl se dovnitř a spustil podlahu na místo. Zasunul sekeru za pásek nad pravou půlkou zadku a nechal ostří zaklesnout za hrubou kůži. Vytáhnout ji ven a máchnout s ní by trvalo tři vteřiny… a o polovinu

méně, kdyby kůži prostě přetrhl.
Postavil se zpátky do světla, aby na něho policista viděl. Ruce si položil na kyčle, nepatrně dopředu, chtěl strážníkovi předvést, že jsou prázdné. Světlo reflektoru se na něm zastavilo a zhaslo. Blikající světla také potemněla; Olafa napadlo, že možná chtěl světly jen dokázat, že nepřijíždí nikdo nebezpečný.
Kontrola poznávací značky zabrala policistovi další minutu.
Fajn, myslel si Olaf. Týhle dodávky se bát nemusíš.
Nakonec se otevřely dveře a policista vystoupil z auta ven.
Jednou rukou si nasadil klobouk se širokou krempou; druhá, jak si Olaf všiml, zůstávala na pažbě zbraně usazené v pouzdře. Obešel dveře a zahlaholil: "Dobrý večer!"
"Dobrej, strážníku! Neříkejte mi, že tu nemám co dělat!" Mluvil přátelským tónem; slova nenesla ani nepatrnou stopu přízvuku.
Policista překřížil dráhu předních světel, jeho stín skočil na Olafa, pak sklouzl a znovu na něj skočil. Zastavil se před dodávkou. "Ne, tenhle pozemek je veřejnosti přístupný. Viděl jsem, že sem zajíždíte, a chtěl jsem si být jistý, že je všechno v pořádku. Je všechno v pořádku?"
"V pohodě." Roztáhl rty do širokého úsměvu. Věděl, že jeho fyzický zjev působí znepokojivě. Podsaditý, svalnatý, zarostlý yetti, oblečený jako Skandinávec ze starých časů, jímž ve skutečnosti byl: tlustý, dlouhý a bohužel špinavý pletený svetr; přiléhavé kalhoty z ovčí kůže; vysoké kožené boty. Když se rozzuřil, pomáhal mu jeho vzhled zastrašit oběti, ochromil je v těch nejkratších z vteřin - a zajistil Olafovi převahu a dost času na další krok. V situaci, ve které byl teď, jeho zjev pomáhal odradit policistu, který by měl chuť zdržet se na kus řeči; na druhou stranu, nevypadal tak odlišně, aby ho někdo pronásledoval kvůli předsudkům nebo z přílišné horlivosti: byl divný, ale ne zas tak divný. Olaf se ve svém oblečení cítil pohodlně. Svetr mu upletla jeho žena Ingun; sám si stáhl a vyčinil materiál na kalhoty, Ingun je nastříhala a ušila. Boty s ním u koželuha vybírali synové. Obdivně vzdychali nad řemeslníkovou zručností, a když si boty nazul, ocenili, jak v nich vypadá.
Policista sundal z poutka na opasku baterku a rozsvítil ji. Přistoupil k nejbližšímu okýnku a mžoural dovnitř.
"Kalifornská značka," poznamenal, jako by se před Olafem chtěl blýsknout znalostmi.
"Jo, Saint Louis Obispo."
"To místo s ptákama."
"Vy myslíte San Juan Capistrano. Já bydlím pět hodin na severozápad."
Policista přikývl. Popošel na Olafovu stranu dodávky. Bylo mu kolem pětatřiceti, o trochu méně než Olafovi. Jeho vážný pohled napovídal, že má rád svou práci, a hluboké zamračené vrásky naznačovaly, že pro zdravý rodinný život ji má rád až moc. Určitě si bere dobrovolně přesčasy, cvičí nováčky a tráví hodně času na střelnici. Jestli mu to někdo měl zavařit, byl to tenhle chlapík. Jestlipak už ví o poslední vraždě. Spíš ne. Byly to necelé dvě hodiny a vládní úřady si informace nepředávají právě nejrychleji, navíc nemají ani ponětí o tom, koho hledají nebo jaké vozidlo řídí. Byl si jistý, že si ho při přesunu na západ k Palmer Lake nikdo nevšiml, jel málo obydlenou oblastí a vyhýbal se hlavním silnicím.
Policista zamířil světelným kuželem do otevřených dveří vedle Olafa. "Pořádnej svinčík."
"Když cestuju, mívám kolem sebe chlív."
"Kam jedete?"
"Do Taosu. Za bratrancem." Odhadl policistovu další otázku a dodal: "Přijel jsem po 1-70, stavil jsem se cestou u přátel."
"Pořádnej svinčík." Zakroutil hlavou a přejel kuželem po odpadcích. Přikrčil nos; zakřenil se. Právě ucítil zápach.
Olaf potlačil smích. On sám měl jen jediný důvod, kvůli kterému ten smrad snášel: vyváděl lidi, jako byl tenhle polda, z rovnováhy. Kdyby policisté chtěli prohledat dodávku, právem si mohl být jistý, že prohlídka bude rychlá a nijak se při ní nepřetrhnou. A kdyby hledali někoho se psy, neodhalí ho po čichu. Vlastnit auto, které páchne jako chlív, nebylo protizákonné. Zločiny, které chlív pomáhal utajit, byly něco jiného.
Policista o krok ustoupil. "Máte řidičský průkaz?"
Olaf si sáhl do kapsy. "Provedl jsem něco, strážníku?"
"Vůbec nic." Slova to byla přátelská, ale ze stažených rtů vypadla jako urážka.
Olaf našel potrhanou nylonovou peněženku; vytáhl z ní úplně nový řidičský průkaz, který měl vypadat, jako by ho používal už tisíc let.
Mezi stromy blízko u nich něco zapraskalo. Policista se otočil za zvukem. Světlo z baterky se stočilo s ním. Držel baterku ohnutou rukou ve výši ramene - světelný oštěp. Druhou rukou kmitl zpátky ke zbrani.
"Něco není v pořádku, strážníku?" Než se zvuk ozval, zachytil Olaf pohledem jednoho ze psů. Obíhali kolem v okruhu velkém jako louka a právě byli mimo dohled.
"Jste sám?" Olaf hádal, že policista by právě sám sebe s chutí nakopal, že se na to nezeptal už předtím.
"Samozřejmě. Proč, je tam něco?"
"Postavil byste se, prosím, tamhle?" Ukázal Olafovi kousek dál od sebe, na půl cesty k řadě stromů, kde mohl vidět zároveň Olafa i zastíněné místo, odkud zvuk vycházel. Sunul se blíž ke stromům a světlem mával kolem sebe.
"Myslíte, že je tam nějaké divoké zvíře?"
Policista neodpověděl. Klekl si na jedno koleno a předklonil se, mžoural pod větve… pátral. Pak natočil hlavu k Olafovi, ale nedíval se; naslouchal. Po minutě ticha se narovnal a přiblížil k Olafovi.
"Je tu něco, čeho se mám bát?" ptal se Olaf s vytřeštěnýma očima.
Policista odsekl. "Musel to být jelen." Vzal si řidičský průkaz, šilhal do něj asi tři vteřiny a vrátil ho. Na čele se mu ve tmě začala třpytit vrstva mastného potu. Trochu ustoupil, posvítil baterkou na dodávku, do lesa, na Olafa. Rozhodoval se. Pak pomalu zamířil ke svému vozu, vrhal kradmé pohledy do lesa a tlacháním se snažil ospravedlnit, proč se k

podivnému cizinci ve směšném oděvu nechce otočit zády. "Jestli budete rozdělávat oheň, určitě ho před odjezdem uhaste vodou… Odpadky házejte do značených nádob, nebo jestli tomu dáváte přednost, nechte je v dodávce. Šťastnou cestu."
"Děkuju, strážníku."
Muž, aniž by spustil oči z Olafa, docouval k autu a bokem došel k otevřeným dveřím - domácí video přehrávané pozpátku. Zasunul hlavu pod střechu, ani si nesundal klobouk, a zabouchl dveře. Elektronické zámky dveří se s hlasitým kliknutím uzamkly. Zelený svit vysílačky za stěračem propůjčoval policistovi strašidelné vzezření. Hlídkový vůz objel malé kolečko, našel si vyjeté koleje v místě, kde se cesta zařezávala mezi stroa proměnil se v nejasnou bílou záři - občas vylepšenou ozdobným třpytem červených koncových světel -, která zmizela spolu se zvukem motoru. Mohl by se vrátit.
Záleželo hlavně na tom, jestli uvěřil, že je Olaf sám. Určitě ne. Ale vadilo něčemu, že přistihl Olafa při lži? Dokazovalo to, že byl spáchán trestný čin? Ve skutečnosti se policista jen zbytečně vystavoval potenciálně nebezpečným lidem. I kdyby už o vraždě věděl, jen těžko by ho s ní spojoval. Vrah měl psy - nebo alespoň jednoho. Ten hluk v lese mohl způsobit pes, ale jiné známky tu nebyly. A copak by pes, který patří k člověku, zůstal schovaný a zticha? Navíc tu byl způsob, jakým Olaf mluvil. Podle popisu měl vrah mluvit se silným přízvukem, tak ho slyšela žena v telefonu. Hodně lidí při spáchání zločinu zkoušelo napodobit přízvuk, ale málokdo ho svedl. Věřil, že falešné stopy vykonají své.
"Freyo! Thore! Eriku!"
Psi se prodrali větvemi a v půlkruhu se sesedli kolem něj.
"Góan dag!" pochválil je. "Něco pro vás mám. Chcete?" Natáhl se do dodávky a vrátil se s jutovým pytlem. Vylovil z něj hrst plnou nasekaného hovězího a hodil ji před prvního psa, obra pojmenovaného Thor. Zvířata se podívala na hromadu, pak se pohledem vrátila k pánovi a čekala. Přidělil stejnou porci i ostatním a vybídl je: "Jezte." Než vrátil pytel na místo, byla hromada před každým psem pryč. "Teď si jděte hrát. Za pět minut jedeme." Vyřítili se na louku, jako by jim hořely ohony.
Znovu zvedl falešnou podlahu. Zpoza pásku vytáhl sekeru a hodil ji do koše se zbraněmi. Natáhl se hlouběji nad přihrádku, prsty šátral po straně. Našel plastové pouzdro na doklady a vyndal z něj pečlivě složený list papíru. Otočil se, posadil se na kraj otevřené podlahy a papír rozložil. Jména, popisy, adresy. Seznam padesáti lidí napsaný drobným, pečlivým rukopisem. Počítal je, o každém z nich přemýšlel, jak jeho život protne jejich, ukončí jej. Cynthia Loebová byla pátá odshora v prvním sloupečku. Zaschlá krev otisku palce částečně zastřela jméno pod ní. Olaf skvrnu seškrabával nehtem ukazováčku, dokud nebyla písmena čitelná: Trevor Wilson, 12 let.
Následoval popis vzhledu a adresa bydliště v Caňon City v Coloradu.
Hrudník mu sevřel bolestivý stisk a koutky úst se stočily dolů. Samozřejmě věděl, že ten hoch je na seznamu. Ale teď byl na řadě, příští oběť. Musel myslet na vlastní syny. Dotkl se rukou ozdoby zavěšené na konopném řetízku kolem krku. Přejel prstem po Othelu vyřezaném ve dřevě - diamant, ze kterého odspodu vyrůstají nožičky. Pro jeho lid to byl znak rodiny. Sedmiletý syn Jon ho měsíc potají vyřezával, aby mu ho mohl před odjezdem darovat. Dítě ho políbilo a zabořilo mu obličej do hrudi. Slzičky stékaly mezi vousy jako tenké pramínky.
Posunul ruku ke králičí pacce od druhého syna, Bjorna, pocházela z jeho první oběti. Pro chlapce představovala celý svět a Olaf byl opravdu dojatý, když ji dostal. Jedenáctiletý Bjorn, sám sebe považující za muže, se fyzicky i emocionálně držel zpátky. Objal tatínka, popřál mu bezpečnou cestu a rychle ustoupil stranou. Bjornovo odhodlání být silný pro něho znamenalo totéž, co Jonovy slzy.
A teď tenhle chlapec. Trevor Wilson. Jak budou jeho rodiče truchlit.
Olaf stiskl čelisti a začal seznam skládat.
Co se musí udělat, musí se udělat.
Otočil se k otevřené přihrádce, schoval papír a rozhodl se být tak milosrdný, jak to půjde. Přibouchl falešnou podlahu a kývl. Ano, může udělat alespoň tohle. Pravidla jeho klanu, která přikazovala postavit se nepříteli tváří v tvář, podívat se mu do očí, poskytnout mu šanci - jakkoliv malou - bojovat a přemoci svou vlastní smrt, se nevztahovala na děti. Navštíví chlapce v noci, až si bude jistý, že spí.

Téměř půl světa odtud zazvonil mobilní telefon. Probudil muže mžourajícího do ranního slunce, které zaplnilo jeho hotelové apartmá. Zamračeně se podíval na pekelný drnčící vynález na nočním stolku a zvedl vedle ležící náramkové hodinky osázené drahokamy - 8.50, což v jeho časové zóně znamenalo 6 50. Natáhl si hodinky a zvedl telefon.
Co je?" zeptal se chraptivě svou rodnou řečí.
Volající ho oslovil jménem. Slova pozměněná elektronickým hlasovým filtrem ho rychle probrala.
"Ano. Kdo je to?" Došlo mu, že je to hloupá otázka.
"Mluvte anglicky," přikázal volající.
Vyhověl mu. "Kde jste vzal tohle číslo?"
"Pippino Farago je připravený."
"Pip?" Muž se posadil. "Připravený na co?"
"Na vás. Má to, co jste chtěl. Buďte přesvědčivý. Udělejte to hned."
"Co tím myslíte? Haló?"
Linka byla hluchá. Podíval se na telefon. Displej ho informoval, že volající je "neznámý". Samozřejmě. Ale hrálo to roli? Jestliže informace byla pravdivá, dostal právě mimořádný dar. Začal v paměti telefonu hledat Pipovo číslo a srdce mu tlouklo jako o závod.

9

Aliciina světla se mihla kuchyní a téměř okamžitě zachytila hrůzný obraz uříznuté hlavy Cynthie Loebové. Stála na hraně kuchyňské linky, brada jí přečnívala přes okraj a hned vedle ní ležela hromada neumytých talířů a otevřená krabice Cheez-Its.
Alicia se zprudka nadechla, což skrz vnější reproduktorky zaznělo jako zakrákání a zpětnou vazbou v helmě jako hlasité prásknutí. Instinktivně stáhla ramena a neskladná světla připevněná k ramenům nepatrný pohyb přehnaně zvýraznila.
Detektiv Lindsey stál hned za ní a jedno ze světel ho udeřilo doprostřed čela.
"Hej!" zakřičel bolestivě. "Dávejte pozor!"
"Omlouvám se," zašeptala.
Třel si hlavu a protlačil se vedle ní. Spatřil hrůznou scénu na lince a vydal ostrý, dávivý zvuk.
Technik Fleiser ho následoval a přilepil se k ní z druhé strany. Nevydal ani hlásek, ale Alicia ucítila na své paži jeho ruku.
"Takže, tohle je Pelletierova vražda." Lindseyho hlas zněl ploše jako hlas moderátora dokumentů. Až do teď musel věřit odhadu přivolaného hlídkujícího policisty, který všechno kolem uvedl do pohybu.
Fleiser si odkašlal. "Už jsem to slyšel, ale proč Pelletier?"
Alicia předpokládala, že by se pravděpodobně zeptal na cokoli, co by odvedlo jeho mysl od bizarního výjevu, který se jim naskytl.
Nicolas-Jacques Pelletier," vysvětlovala. "V roce 1792 byl první obětí gilotiny." Tahle nedůležitá informace se vynořila v hlavě jednoho z detektivů, když v Utahu vyšetřoval pravděpodobně první známou vraždu spáchanou tímto způsobem. Jméno se uchytilo.
Hlava měla nazrzlé vlasy sčesané do silně pocuchaného drdolu. Alicia si až zvráceně rychle uvědomila, že ji vrah nesl za vlasy. Ale nenechal po sobě krvavou stopu. Aby si to ověřila, sklopila hlavu a s ní i světla.
"Co děláte? Vraťte se k hlavě! Miřte na hlavu!" dožadoval se Lindsev, jako by se bál, že k němu hlava přiletí tmou a začne mu šeptat do ucha.
"Počkejte."
Až na pár tenkých hnědých šmouh - zřejmě od zaschlé krve - byla podlaha čistá. Téměř jako by někdo rozlitou krev vytřel. Ale proč? Vtom světla zaznamenala skvrnu na podlaze, přistoupila k ní blíž. Otisk tří čtvrtin psí tlapy. Došlo jí to: zvířata podlahu vylízala naprosto do čista.
"No tak, dámo." Detektiv úplně přetékal šarmem.
Pomalu se vrátila k hlavě.
Cynthiiny duhovky - zelené, jak si Alicia všimla - se lehce stočily nahoru, vypadaly vyděšené tím, jak neupravené má vlasy. Jedno oční víčko bylo pokleslé. Obě nosní dírky zalila krev, která pokrývala i levý spánek a tvář. Na druhé tváři rozkvetla fialovožlutá modřina. Suché rty se stáhly v trpké grimase… nateklý jazyk… krev… valící se z krku, stékající na podlahu.
Alicii napadlo směšné rčení - Smrt mě nezastihne nepřipravenou - a došlo jí, že bylo o tomhle. Pokaždé ses upravila, namalovala a nafintila, abys byla jako ze škatulky, pomyslela si Alicia, která cítila, že tato žena dbala o svou ženskost.
A skončíš takhle. Dojem bys neudělala na nikoho. Ani na sebe…
Odvrátila pohled, ale v zájmu dvou policistů nechala halogeny dál svítit na příšernou kouli. Kruh světla byl natolik rozlehlý, že obsáhl i nůž umazaný hořčicí, drobečky chleba a tenké proužky plastu, utržené z průhledného obalu, v jakém bývá zabalené chlazené maso. Hned u nich ležel sáček od chleba, zmačkaný a spláclý jako vypuštěný balon.
Pohnula světly o kousek dál a spatřila prázdný zbytek obalu od masa. Za ním stála sklenice s hořčicí. Bloumala očima po lince, zastavila se u kaluže krve.
"Pachatel si udělal sendvič," oznámila.
"Co?" To byl Fleiser.
"Jak víte, že si ho neudělala ta žena, než zemřela?" ptal se Lindsey.
Fleiser se uchechtnul. "Díky za ujištění, že ‚než zemřela', Dave."
"Víš, jak to myslím."
"Na krvi leží drobky." Namířila na ně světly.
Fleiser popošel o krok dopředu. "Jo. Některý jsou ještě bílý, nenasáklý."
"Kristova noho."
Chvíli bylo ticho, každý si představoval morbidnost události. Alicia cítila, že i hrubiána Lindseyho to trochu vyvedlo z míry.
Vtom se ozval Fleiser: "Co to má na čele?" Opatrně se přiblížil, dával pozor, aby nešlápl do krve na podlaze.
"To bylo ve zprávě, kterou jsem rozesílala." Alicia zaostřila kameru na drobnou značku nad pravým obočím.
"Vypadá to jako vypálený… cejch." Technik byl dost blízko, aby mohl nešťastnou paní Loebovou políbit. "Je to slunce."
"Slunce?" opakoval Lindsey.
"Velké jako deseticent. Kolem něho jsou malé plamínky."
"Ostatní byli označkovaní úplně stejně," řekla Alicia nevýrazně. "Bude to mít také na levé dlani. Až najdeme tělo."
"Je to nějaký satanistický symbol?" Lindsey slovo satanistický zvýraznil. "Máme co dělat s nějakým posluhovačem ďábla?"
"Možná." Poté co prozkoumala zprávu o vraždě ve Fort Collins, hledala Alicia symbol slunce v FBI databázi symbolů a znaků. Se známými okultními skupinami bylo spojováno mnoho sluncí, ale ani jedno neodpovídalo tomuhle.
Nejpodobnější bylo Sonnenrad neboli Sluneční kolo. Pocházelo ze starověké Evropy a nejčastěji se objevovalo ve starověké Skandinávii a keltských kulturách. Znázorňovalo zakřivené paprsky vyzařující z bodu ve středu. Nacisté

tento symbol často používali místo svastiky, která se během staletí ze Sonnenradu vyvinula. Za svůj ho přijali neonacisté, aby obešli zákaz zobrazování nacistických symbolů. V různých kulturách Sonnenrad představoval různé věci, někdy satanské nebo okultní, ale neplatilo to vždy.
Dozvěděla se, že mnohá náboženství slunce stále vzývají nebo obsahují prvky zbožňování slunce, které ovlivňují jejich hlavní bohosloví; patřily k nim dokonce i hinduismus a buddhismus. Cynthia Loebová měla zřejmě nějaké spirituální sklony. Stopa?
"Může to znamenat cokoliv," dodala.
"Je to vypálené do kůže," podivoval se technik.
"Domníváme se, že pachatel nahřeje plamenem zapalovače něco jako malý železný cejchovač." Kousla se do spodního rtu. "Pak to vypálí."
Fleiser kývl.
Alicia zopakovala rituál hledání latentních stop infračerveným světlem a označila polohu každého důkazu - hlavy, krve, zbytků po sendviči, otisku tlapy - v mapovacím softwaru a databázi důkazů. Potom se vrátila do chodby, ztuhlá a polámaná díky helmě, vestě, doplňkům zápěstí a nohou, rukavicím a botám.
Cítila se otřesně, nejraději by od hlavy utekla, ale věděla, že další věcí, na kterou narazí, bude tělo. Samo dilema ale nemohlo vysvětlit, proč se cítila tak divně - na kůži se lepil pot, srdce v hrudi tlouklo jako závodní kůň ve startovním boxu, musela vynaložit obrovské úsilí, aby nezačala nahlas vzdychat. Viděla už stovky fotografií z místa činu, zkoumala následky ohavných zločinů, ohledávala střelné rány, smrtelné řezné rány, těla rozdrcená v autech - ale uříznutá hlava ji dostala. Možná bude mít nějaké vysvětlení Brady; ona ho neměla.
"Myslíte, že tu vrah zbytek těla nechal?" Lindsey šel hned za ní.
"U ostatních vražd to tak bylo." Zaváhala. Chodba na konci plynule přecházela do místnosti, na zemi ležel převrácený odkládací stolek nebo stojan na květiny. Vedle byl kroužek s klíči a útržek papíru. Z místnosti se tvrdým dřevem jako řeka na mapě táhla klikatá trhlina. Ztěžka pokla, došlo jí, že prasklina je ve skutečnosti široká stužka krve.
"No, takže?" Lindsey zavolal odněkud zezadu. "Půjdeme dál!"
Vydala se k místnosti.
Lindsey si odfrkl. "A tahle věc má navrhnout postup vyšetřování místa?"
Alicia věděla, co si myslí: vniknutí zadní ložnicí. Hlava v kuchyni. Místo útoku - zřejmě - přední místnost. Místo činu se rozrůstalo, s každou vteřinou se zvětšovalo a komplikovalo. Kdyby zbytek týmu vtrhl do domu, snadno se to mohlo vymknout z ruky.
"Říkáme tomu PÚ - plán útoku. Navrhne to, kdy a kde mají kteří technici vyšetřovat, uchrání se tím co nejvíc důkazů. Dám vám také většinu informací, které vaši lidé budou potřebovat pro hlášení."
"Hned teď?"
"Jen co to připojím k tiskárně. Vyjede z ní detailní plán se značkami důkazů; seznam postupně seřazených stop navržený tak, aby minimalizoval poškození; a stejný seznam rozdělený už pro jednotlivé osoby, takže nikdo nedělá nic zbytečného a na nic se nezapomene."
"Hm… budu si to muset nejdřív promyslet."
"Samozřejmě."
Před nimi se objevila chodidla a pak nohy mrtvoly. Když Alicia vyšla z chodby, halogeny sklouzly na tělo a bolestně zdůraznily násilnost ženina úmrtí: hnědnoucí karmínové cákance a tečky se rozstříkly po horní části béžových šortek a spodku domácí haleny, a jak postupně odhalovaly z těla víc a víc, skvrny houstly a zvětšovaly se, jako scéna stupňující napětí. Od poloviny hrudníku už byla krví pokrytá celá halena. Z límečku vyčuhoval pahýl krku - větší, než Alicia čekala. V místě, kde měla pokračovat hlava, čistě končil, Alicii to připomnělo špatně oříznutý záběr.
Pomocí klávesnice na levém předloktí a laseru na ukazováčku zadala souřadnice těla. Další kliknutí a lasery vtrhly z vrcholu helmy do místnosti jako vodopád, celou ji zaplavily odshora dolů. Na těle se slily a poletovaly po něm tak rychle, jako by mrtvolu zatopila červená záře. Tichá kamera umístěná ve výši uší cvakla a zahučela: pětatřicetimilimetrová kamera poskytovala bezchybné zobrazení zpátečníkům, kteří ještě odolávají vysokému rozlišení digitálního videa nahraného na hard disku.
Jakmile celá procedura skončila, odvrátila se. Před krbem ležela paleta se schnoucími barvami. Vedle stál akrylový koš na odpadky, na kterém se ještě leskla zasychající barva. Sklonila se, aby ho nahrála na záznam.
"Vypněte ty horní světla," žádal Lindsey za ní, "abych mohl rozsvítit."
Otočila se a zahlédla ho u vypínače. "Nejdřív infračervené světlo," zastavila ho a znovu spustila obvyklý proces: zhasnout světla, zapnout infra, světla rozsvítit, laserové stopy, zanést důkazy… Nové místo, světla zhasnout, infra rozsvítit, světla rozsvítit, laserové stopy… dokud nepokryla celou místnost. Nakonec zkontrolovala vypínač a okolní plochu kvůli latentním stopám. "Čisté," zakrákala skrz slaboučké reproduktorky helmy. Stiskl vypínač. Přes záři halogenů nezaznamenala v osvětleném okolí žádnou změnu.
Kromě těla tu nebylo nic dalšího k prohlížení. Přidřepla si tak, aby zachytila vršek krku - vlhká složitá anatomická stavba, která nikdy neměla být odhalena. Pak procvičila některé ze systémů DMČ na jednom ze zmrzačených zápěstí Cynthie Loebové. Cévy a šlachy trčely z rozšklebených ran jako přetrhané elektrické kabely. Celá změť nebyla kupodivu vůbec zakrvácená, jako by ji někdo do čista umyl. Nebo - zvedl se jí žaludek - čistě olízal. Postavení drobných otvorů rozptýlených kolem ran svědčilo o tom, že se do vraždění zapojila i zvířata. V otevřené dlani se vytvořila tůňka krve. Na svalnatém pahrbku pod palcem bylo malé vypálené slunce. Pravý ukazovák byl ukousnutý.
Alicia se musela zvednout. Váha helmy ji málem převážila. Aby neupadla, udělala krok dozadu a vrazila do nábytku za sebou. Ozvalo se hluboké skřípění dřevěné podlahy. Potichu zaklela. Představila si sama sebe, jak vrávorá po místnosti, převažuje se pod tíhou helmy, chytá se nábytku a zdí, ničí důkazy, zakopává o tělo… Potlačila nutkání zjistit,

do jakého kusu nábytku vrazila, a přinutila se klidně stát. Když ucítila, že znovu ztrácí rovnováhu, vypnula systém, vyprostila helmu z kroužků na ramenních vycpávkách a sundala ji. Stála, oběma rukama svírala helmu a lehce se chvěla. Světlo u stropu svítilo, ale nějak se to sem nehodilo. Měla pocit, že jí každým okamžikem exploduje hlava.
"Je ta věc vypnutá?" Lindseyho hlas zněl ve srovnání s dutým zvukem v helmě hlasitě.
Alicia se zhluboka nadechla - chyba, došlo jí, když se do dutin a plic nahrnul těžký pach krve. "Je vypnutá."
"Díky bohu," ulevil si a vypustil ohromující příklad svého vulkanického nadýmání.
Přesně to potřebovala. Alicia se otočila na patách a odešla.

10
Letiště Bena Guriona u Tel Avivu, Izrael

Velká černá limuzína Mercedes čekala na Gulfstream IV, přiváţející otce Adalberta Randalla, jako obvykle vedle makadamové rozjezdové dráhy. Zahlédl ji otvorem ve dveřích, když čekal, až mu pilot otevře dveře, spustí schůdky a nabídne pomocnou ruku. Byl starý, na tohle už příliš starý. Záda se mu ohnula, kolena poničila a dávno přišel o svalovou hmotu, která by mladému člověku pomohla tyto nedostatky nahradit. Alespoň nemusel létat druhou třídou.
Když se přiblížil k limuzíně, její zadní dveře se otevřely. Pippino Farago se vyklonil ven, a než znovu zmizel v temném chladném interiéru, popásl se na něm očima.
Soukání dovnitř bolest v zádech zesílilo.
Oddělení pro pasažéry bylo zařízeno jako obývací pokoj, dvě luxusní široká sedadla proti sobě - jedno za řidičem a druhé vzadu. Pip a jeho šéf Luco Scaramuzzi si hověli na zadním sedadle, a tak Randall zapadl do toho protějšího.
Luco se srdečně usmíval. Natáhl se dopředu a podal ruku otci, který s ní potřásl.
"Rád vás zase vidím, otče," přivítal ho Luco. Byl jedním z nejkrásnějších mužů, jaké kněz kdy viděl, ve filmu i mimo něj - mohl by být italský bratr George Clooneyho. Byl pružný, svalnatý a vysoký. Ve čtyřiceti dvou neustoupily jeho husté šedočerné vlasy z čela ani o centimetr.
A Bůh tomu muži neodepřel žádný luxus, který by jeho dokonalý vzhled mohl ještě vylepšit. Kdyby šarm byl listem v pokru, Luco by držel v ruce pokaždé královský flush. Děti ho milovaly, muži chtěli být jako on a ženy… ať už frázi "vypadá božsky" vytvořil kdokoliv, musel mít přitom na mysli Luca Scaramuzziho.
Randall se v duchu zasmál ladnosti svého popisu. Člověk by si pomyslel, že je tiskový mluvčí tohoto muže, a ne teolog. Což mu připomnělo další Lucovu vlastnost: byl dříč. Zdálo se, že vůbec nespí. Když neplnil své povinnosti italského velvyslance v Izraeli, plánoval převzetí vlády nad světem…, a to doslova. Nebo vylaďoval svaly v posilovně, potápěl se na Lipparských ostrovech, lyžoval ve Svatém Moritzi… zkrátka, zabýval se čímkoli, co vypadalo náročně a zajímavě. Takže se vším, co k němu patřilo, byla hanba, že ten muž je zároveň ztělesněním čirého zla. Do výčtu jeho zlých skutků patřila deflorace mladých dívek, sexuální aféry, jejichž jediným cílem bylo lámat srdce podvedeným manželům, krádeže, zpronevěry, vydírání, žhářství, napadení. A vražda; nezapomenout na vraždu.
Ve skutečnosti mu právě vražda politika, která se stala před pěti lety v Asijském domě - budově, ze které teď řídil vlastní politiku -, zajistila postavení velvyslance.
Kdyby se Randalla někdo zeptal, co dělá s tak mrzkým člověkem, vylhal by se. Ale měl pro to důvody a zatím se dokázal sám na sebe podívat do zrcadla. Většinou.
"Otče, dáte si něco k pití?" zeptal se Luco. Sám si vyndal z malé ledničky lahev pramenité vody.
"Víno, prosím."
Luco povytáhl lahev tak, aby mohl přečíst vinětu.
"Brunello di Montalcino?"
"Báječné."
Luco odzátkoval lahev, nalil trochu na ochutnání do vinné sklenky Riedel Winum a nabídl ji Randallovi.
Ten ho gestem ruky zarazil. "Jsem si jistý, že je vynikající." Luco naplnil sklenku do poloviny a podal mu ji.
"Pipe?"
Lucův asistent odmítavě mávl rukou. Díval se ven z okna, ale myšlenkami byl pohroužen v nějakém problému. Randálů se domníval, že ví v jakém.
Luco si natáhl nohy, přerovnal puk na kalhotách a napil se vody. Konečně se zeptal: "Jste připravený, otče?"
Otec Randall se usmál, úzké rty přitom nabyly barvy kůže. Mám pro vás novinky."
"Naše setkání je pro mě tak důležité, že víc už to snad ani není možné."
"Chápu."
"Tak o čem ještě tlacháme?" usmál se Luco.
Každého půl roku až rok se Sbor ředitelů - tak Luco nazýval Radu - sešel s Lucem v Jeruzalémě, aby posoudil jeho činnost a vývoj, probral další taktiku, a pokud si to zasloužil, udělil mu větší moc nad impériem, které na něj čekalo.
Randall měl za povinnost nepřetržitě dokazovat Lucovo postavení právoplatného dědice. Byla to práce jako žádná jiná na světě, protože tyto schůze a tito ředitelé nepatřili mezi obyčejné lidi.
Každá schůze byla válkou důvtipu: Luco se pokaždé pokusil nad Sborem zvítězit a protivníci dělali, co mohli, aby ho porazili. Dnešní setkání bylo rozhodující. Nejenže Luco zamýšlel uchvátit ze spárů Sboru větší moc, ale výsledek setkání mohl zničit nebo zmenšit důvěru jeho následovníků po celém světě. Příští neděli v noci se vybraný počet jeho příznivců - kteří nebyli tak vlivní jako Rada, ale pro Lucovo nanebevstoupení neméně důležití - setká v Jeruzalémě na něčem, co Randall v duchu pojmenoval sešlost blábolů. Ze záhadných důvodů byla událost, na které si všichni mají být rovni, vítáni a oslavováni, nazvána Shromáždění.
Otočil se k okýnku a sledoval ubíhající krajinu. Blížili se k Šaar Hagai, kde mezi mimózami rezivěly mrtvoly obrněných

vozidel z války za nezávislost. Země tu byla zarostlá a zelená, obklopená Judskými vrchy, vlastně horami, podobným neupraveným způsobem, jaký lze nalézt všude v Itálii. Kromě Alp. Těm se nic nevyrovná.
Blížili se k něčemu, co Luca zaujalo. Stiskl tlačítko v opěrce ruky. Skleněná příčka oddělující kabinu řidiče od pasažérů sjela za řidičovo sedadlo.
"Pane?" zeptal se řidič.
"Zajeď tamhle ke kraji, Tullio."
Pip, stále ve střehu, se otočil, aby vyhlédl na své straně z limuzíny. Viděl jen venkovskou krajinu, klekl si a natáhl se k Lucovu okýnku. "Co se děje?"
"Děti. Dole na louce."
"Vrhači kamenů? Kdybychom jeli dál -"
"Šššš." Luco otevřel dveře a dovnitř se nahrnuly prach a horký vzduch. Vystoupil. Hned za krajnicí se země prudce svažovala a pak se rozvinula do zvlněné podhorské louky. Keře a stromy vytvářely skvrnité stíny, které přesvědčovaly oči, že vidí více nebo méně, než za nimi je. Vynikající místo k úkrytu - pokud nejste prostoduší a nemáte na sobě bílé tričko. Bylo jich šest, samí kluci, skrčení za rozlehlým keřem, padesát metrů odtud. Sledovali vozidla projíždějící po dálnici a mluvili jeden přes druhého. Asi čekali, až zpoza zatáčky vyjede pěkný, okny olemovaný autobus. Parkující limuzíny si nevšímali. Luco shýbl hlavu pod rám dveří. "Pipe, dej mi zbraň."
"Mou zbraň?"
Randall se předklonil. "Luco…?"
Luco netrpělivě luskl prsty. Pip vyndal z ramenního pouzdra poloautomatickou pistoli, zaváhal a pak ji položil Lucovi do dlaně.
"Luco!" ostře vyštěkl Randall. "Co to děláš? Tohle není -"
"Pšt!" sykl Luco. Odstoupil od auta na krajnici.
"Hej!" zavolal.
Drobné tváře se k němu otočily. Nejmladšímu bylo asi deset, nejstaršímu tak čtrnáct. Schovali se za keřem.
Luco vyndal ze saka kapesník. Celou pistoli otřel, vysunul zásobník a také ho otřel. Randall věděl, že se zbraň nedá identifikovat; to byl Lucův způsob.
Luco vzhlédl a viděl, že děti se na něj znovu dívají. Čekal, až kolem přejede minidodávka Peugeot. Pak, když na dohled nebyla žádná auta, zvedl pistoli nad hlavu a zamával s ní. Hodil ji pod násep k vyjeveným klukům.
Randall zavrtěl hlavou. Sáhl do náprsní kapsy pro ošoupané stříbrné cigaretové pouzdro, vyndal z něj ručně ubalenou cigaretu a vložil si ji mezi rty. Připálil si starým zippem. Naklonil se k otevřeným dveřím auta, dlouze vyfoukl kouř a podíval se na Luca - stál zády k autu, s rukama na bocích, čekal, co děti udělají. Otočil se a pozoroval Pipa vyhlížejícího z okénka na druhé straně.
Pipova levá noha byla kratší než pravá, důsledek tragické nehody v dětství. Kratší nohu si přehodil přes druhou a Randall si pokradmu prohlížel něco, co vypadalo jako paperbacková knížka přilepená k podrážce boty.
Randall ho potichu oslovil: "Pipe?"
Žádná odezva.
Randall se předklonil a dotkl Pipovy boty.
Stále nic.
Randall si povzdechl a posadil se zpátky. Během uplynulých několika měsíců se s Pipem spřátelil. Jejich rozhovory se pokaždé vracely k Lucovi, který byl Pipovým přítelem déle než tři desetiletí, a také k tomu, jak nadřazeně se k Pipovi choval. Randall Pipa povzbuzoval - jako dnes ráno po telefonu -, aby vystoupil z Lucova stínu. Bylo jasné, že se Pip potýká s bolestnými vzpomínkami a těžkými rozhodnutími.
"Pipe?" zavolal Luco zvenčí.
Pip se otočil, ale Randallovu pohledu se vyhnul. "Ano?"
"Co to bylo, devítka?"
"Llama - 9mm, ano."
"Dej mi náboje."
Pip vytáhl krabičku ze skrýše pod opěrkou ruky a podal mu ji. Luco ji hodil pod násep. Dopadla na zem a náboje se rozsypaly všude kolem. Ukázal na malý poklad, který tu nechal, kývl na chlapce a nasedl do limuzíny.
Zamračil se na Randallovu cigaretu a řekl: "Otče, prosím."
Randall hluboce potáhl z cigarety a pak ji vyhodil dveřmi ven.
Luco zabouchl dveře. Obrátil se k řidiči: "Jedeme, Tullio."
Zeširoka se zazubil na Pipa. "Vrhače kamenů dnes čeká promoce!"
Pip rozpolceně kývl. Rozjeli se a Randall se snažil prohlédnout skrz temná skla. Nejstarší z kluků právě vyběhl z úkrytu pro Lucův dárek. Ostatní mu byli v patách, pak se limuzína stočila mezi dva vrchy a kluci zmizeli z dohledu.
Luco přehodil nohu přes nohu a se samolibým úsměvem si začal kapesníkem stírat prach z boty.
"Jeden z těch kluků tě jednou zastřelí," řekl mu Randall.
Úsměv zmizel. Lucovy oči se setkaly s Randallovýma a starý muž se suše rozesmál.
"Ne, Luco, to není proroctví. Jen sarkasmus."
"Vaše vtipy nejsou moc legrační."
"Ani ty tvoje," odvětil. "Jsi předurčený pro větší věci. Proč se zahazuješ s nezralými darebáky?" Mluvil otcovským tónem.
Luco pokrčil rameny. "Pro pobavení." Otočil se k Pipovi. "Domů bychom možná měli jet po Mevo Modi'in." Ušklíbl se. "Doneslo se mi, že dálnice 1 je teď nějak nebezpečná."

Vyklepal si kapesník o čistou botu, vyměnil nohy a začal čistit její kolegyni. Párkrát se nadechl, než se zeptal: "Otče, jak dlouho tentokrát zůstanete?"
"Dnes večer odlétám."
Po Lucově obličeji přeběhlo znepokojení. "No a co…?"
"Na Shromáždění se vrátím, žádný strach." Otec Randall usrkl vína. Zavřel oči a zvrátil hlavu dozadu. Vypadalo to na dlouhý týden.

11
Přede dvěma lety by Brady let z Dulles do Colorado Springs v 6.40 vynechal a letěl dalším. Předpisy FBI mu přikazovaly nosit ve službě zbraň, což platilo i pro služební cesty. Národní správa letového provozu chápala, že zaměstnanci některých vládních úřadů musí mít na palubě letadla zbraň, a této potřebě vyhověla - pod podmínkou, že projdou jejich školením a budou dodržovat směrnice. Jednou ze směrnic byl "zákaz vstupu na palubu letadla se zbraní, pokud došlo ke konzumaci alkoholu před méně než osmi hodinami". Brady si nejasně vybavoval, že přestal pít - termín omdlel si nepřipustil - kolem půlnoci. Přesto, že se cítil střízlivý a svěží, tím, že vstoupil na palubu v 6.25, prakticky vzato porušil vládní zákon. Prakticky vzato.
Záviděl Alicii zarputilost, s kterou si šla za svým. Nikdy by se nenechala v honbě za zločincem zdržovat něčím tak triviálním, jako je zákon. Jestli ji tato ironie někdy trápila, nedala to najevo. Samozřejmě že by nezabíjela, aniž by musela, a nekradla by pro vlastní prospěch. Ale například s pošlapáváním občanských práv pachatele neměla nejmenší potíže. Stejně jako s opomíjením předpisů, jejichž bujení považovala Alicia za kouli na noze v závodech za spravedlnost - Brady v nich viděl spíš zeď oddělující policisty od darebáků.
Nikdy ze striktního dodržování předpisů nedělal divadlo, ani nepoukazoval na to, že je nedodržují jiní; své puritánství si pěstoval sám pro sebe a věřil, že poctivý je každý kvůli sobě nebo Bohu, ne kvůli ostatním.
Brady vždy patřil k lidem, kteří si platí pokojové video v hotelu sami, přestože se dívají na tak neškodné věci jako, řekněme, Pán prstenů nebo Vzpomínka na Titány a neúčtují je FBI k ostatním platbám na kartě. Poslední dobou nechápal, proč býval takový puntičkář. Zjišťoval, že od smrti Karen si stále častěji přeje předpisy obejít nebo přehlédnout. Nikdy si nemyslel, že mu dobré chování vynese zvláštní zásluhy na oddělení, ale věřil, že Ten nahoře ho možná vezme v úvahu, až bude vybírat, koho je třeba nechat zbytečně zavraždit opilým řidičem a komu během chvilky roznést život na kopytech.
Poznání, že zlé věci se stávají dobrým lidem, mu nepřineslo pocit spřízněnosti s pokryteckými svatoušky, spíš ho navádělo k myšlenkám, že to ve skutečnosti bývá obráceně: dobré věci se stávají zlým lidem. Ne že by drobné lži a malé nectnosti dělaly lidi špatnými, ale začal si uvědomovat, kolik kolegů - většinou pracovitých, charakterních agentů se skvělou pověstí a mnoha uzavřenými případy - nechalo vládu zatáhnout účet za hotelové filmy a služby, přikrášlilo pravdu kvůli získání povolení k prohlídce a používalo zastrašující metody na svědky, kteří nespolupracují. V podstatě porušovali více nebo méně všechny druhy etických, právních i morálních zásad. Někteří prohlašovali, že v současném ovzduší "zločineckých práv" je to jediná možnost, jak dostat zločince z ulice.
A dostat zločince teď chtěl mnohem víc než dřív. Kromě času stráveného se Zachem byla pomoc při odstraňování zloduchů jediným balzámem, který tišil jeho trýzněnou duši. Kdyby měl svůj život popsat jako zničený, polorozpadlý dům se zdemolovaným zařízením a pokreslenými zdmi, zavřít pachatele bylo jako opravit otlučenou figurku a postavit ji zpátky na poličku. A pokud porušení jednoho nebo dvou pravidel - nebo, což je důležitější, zvyk překračovat pravidla ve jménu dosažení cíle - pomůže dokončit práci, sem s ním.
Cestující po jeho pravici, obchodník se širokými rameny, se agresivním pohledem vrhl na ranní Wall Street Journal a stránky obracel tak zuřivě, jako by čekal, že mezi textem a obrázky objeví osobní urážky. Aby si ulehčil hledání, zabral pan Obchodník vzdušný prostor před Bradyho obličejem a rozrážel do něho doširoka noviny, aby přelétl všechny sloupky. Brady mu odstrčil ruku. Muž zamumlal omluvu a o pár minut později ruka obracející stránku přiletěla zpátky.
Sedadlo po levici obsadila stařenka jako věchýtek. Zřejmě považovala létání za velkou společenskou událost - pokud společenská událost znamená popisovat úplně cizímu člověku i ty nejmenší detaily svého života. Třebaže dobrý metabolismus se čtyřmi tylenoly zmenšily příznaky jeho pošetilého miniflámu z předešlé noci, dáma je účinně vyrušila.
"Paní?" ozval se nakonec Brady, když se letadlo stabilizovalo ve výšce jedenácti kilometrů.
Její vyprávění drnčelo nerušeně dál.
"Paní?" neústupněji.
Odmlčela se, zdálo se, že ji překvapilo, že se na ni dívá někdo živý.
"Promiňte, ale teď opravdu musím pracovat." Předklonil se, aby z měkkého kufříku na dokumenty, který uložil pod sedadlo před sebou, vyndal kroužkový pořadač a papírový blok.
Její monolog se rozjel znovu, přesně od místa, ve kterém ji Brady zastavil. Ohlédl se a došel k názoru, že si vůbec nevšimne, že se věnuje svým záležitostem, a pokud ano, nebude jí to vadit.
Spustil odkládací stolek před sebou a položil na něj blok. Na ten odložil pořadač; ještě nebyl připraven ho otevřít. Místo toho jen seděl a zlehka se prsty dotýkal vrchní obálky.
Z pořadače vykukovaly tři žluté záložky. Členily dokument do čtyř částí, jedné pro každou vraždu, o níž se předpokládalo, že patří k Pelletierovým; včerejší noc v něm ještě založena nebyla. Tamní policisté po přímluvě Johna Gilbreatha, ředitele laboratorního a výcvikového oddělení, odfaxovali včera všechny papíry a některé fotografie místa činu do kanceláře FBI. Brady si na cestu do Colorada udělal kopie.
Mezi zprávami, popisy a skicami z místa činu byly fotokopie snímků zavražděných - krvavé a názorné momentky obětí. Zaměstnanci vládních úřadů, od okresních zástupců šerifa po agenty FBI, se během výcviku seznámí s několika desítkami, nebo spíš stovkami, snímků obětí. Expozice je vypočítaná tak, aby nejen zostřila vyšetřovací schopnosti,

naučila je například číst pravdu z krvavých skvrn a rozpoznat, kdo je a kdo není sebevrah, ale měla je také obrnit vůči psychickému traumatu způsobenému výjimečně hrůznými násilnostmi. Zvracející policista dokáže na místě činu způsobit pořádnou spoušť a vyšetřovatel by jen stěží dokázal z tělesných zbytků mrtvol rekonstruovat případ, kdyby se mu při pohledu na ně zvedal žaludek a točila hlava. Vyšetřovatel se nesmí nechat zdecimovat obrovským rozsahem násilí, které se na něj valí: tváře odtržené výstřelem ze střelné zbraně, po kterých zbývají odhalené chrupavky, dutiny plné sražené krve, prázdné oční důlky a pořezaná hrdla; vykuchaná těla, která nejsou ničím víc než vydlabanými slupkami; spálené a rozkouskované oběti.
Ve světle ostatních zohavení, která kdy viděl, se dekapitace nezdála tak odporná. Přesto mu pomyšlení na ni rozhoupalo žaludek. Znervózňovala ho její definitivnost. V minulosti se stalo, že lidé přežili i ty nejstrašlivější útoky. Uzdravili se po zásahu střelnou zbraní do každé myslitelné části těla. Přežili amputace a brutální řezné rány. Bodnutí, propíchnutí, zásah elektrickým proudem, rdoušení, otravu, bití, popálení, pokousání, pády.
Ale nikdy oddělení hlavy od těla. Nezbývala žádná naděje, žádná šance na přežití. A to byl pravděpodobně důvod, proč to vrah dělal. Stětí bylo hrůzostrašnější verzí napálení dvou kulek do lebky, coup de grace, kterému dávali přednost členové gangů a tyrani.
Brady měl za úkol zločiny analyzovat, zjistit, co je pro ně charakteristické, a sestavit profil člověka, který je mohl spáchat.
Ve svých nejlepších dobách se cítil jako chrabrý rytíř, který se po stopě vydá i do pekla, aby tam nemusel nikdo další. Když byly vraždy obzvlášť odporné a nemohl dál, utíkal se k voyeurství do alternativního světa, kde všechno bylo opakem toho, čím být mělo. Narození, energie, naděje, život, láska, krása - pobýval v přesném opaku toho všeho. Většinu dní mu jeho práce přišla jako něco mezi tím.
Brady s povzdechem zvedl pořadač. Čekal, že bude těžší, jako by měl nést tíhu ztracených životů, které představoval. Přitáhl si ho blízko k hrudi, ujistil se, že žena nevidí do jeho obsahu (novinová hradba na druhé straně byla dostatečná) a otevřel ho.

12
Pod Jeruzalémem

Luco Scaramuzzi se zhluboka nadechl a snažil se zahnat představu, ve které místo lidí na protější straně těžkého konferenčního stolu viděl jen hromadu mrtvol. Rád si ulevoval podobnými představami, ale potřeboval je. Potřeboval jejich peníze, jejich moc. Zatím.
Obličeje, osvětlené v tmavé místnosti pouze žárovkami nad židlemi, se vznášely nad okrajem stolu jako masky na Halloween zavěšené na rybářském vlasci. Byl to strašidelný dojem a dokonale doplňoval místo i probíraná témata.
Seděli v osmihranné místnosti dvacet metrů pod ulicemi křesťanské čtvrti Starého Města v Jeruzalémě. Místnost patřila k podzemnímu komplexu, který byl v průběhu uplynulých tří tisíciletí zabírán a upravován rozličnými okupačními vládami. Posledních pár set let zůstal uzavřen a svět na povrchu na něj zapomněl. Před dvaceti třemi lety se dělníkům při opravách suterénu Latinského semináře zhroutila zeď a odkryla starodávný vodní příkop. Ten se vléval do obrovského labyrintu podzemních chodeb, katakomb, jeskyní a místností. Objev se nacházel za zdmi Starého Města mezi branami Jaffa a Novou, a zdaleka se nevyrovnal objevu proslulé Hasmoneanské podzemní chodby, jeskyni Tsidkyahu a dalším známým podzemním stavbám Jeruzaléma. Jeho existenci nikdo nepředpokládal a díky rychlému úsudku muže, jenž byl tehdy rektorem školy, zůstala utajena. Rektor vyřídil několik telefonátů, vybral slušné nálezné a zaručil výlučný přístup ke vchodu lidem, o nichž se domníval, že patří k organizzazione oscura - tajné organizaci. Dělníci dostali zaplaceno (i když kolovala historka, podle níž byli povražděni), jiní dělníci instalovali na prahu železná vrata a v suterénu vybudovali oddělený vstup a zdi, které poskytovaly příchozím do podzemního bludiště soukromí. Dnes například Lucovi. A dvanácti mužům a ženám, které sledoval přes stůl.
V podélných rýhách na sloupech se zachytávaly zbytky matného světla; sloupy stály v pravidelných vzdálenostech po celém obvodu místnosti a poskytovaly tak představu o její velikosti. Dvacet pět metrů napříč napovídalo spíše na starobylou hrobku než na kasárna, která tu kdysi bývala. Kamenné zdi se na povrchu vydrolovaly a z odpadlé suti se nad podlahou formovala vzdutá plošina. Sloupy nesly hlavice a násloupí, jehož ozdobné vlysy, zpodobňující obličeje a hrozny, zvětraly a hrbolky a vrypy připomínaly spíše zjizvenou tkáň. Od sloupů se vzhůru vinula kamenná žebra, která se sbíhala na vrcholu vysoce klenutého stropu ztraceného ve tmě.
Na protější straně visely od sloupu ke sloupu žárovky. Vrhaly mdlé světlo na dokonalý, ručně vyrobený třešňový stůl, který se sem hodil jako kruegerrand do ruky feťáka.
Luco seděl na jedné z dvaceti židlí, které ladily se stolem a stály kolem něho v širokých rozestupech. Osm mužů a čtyři ženy usazení proti němu tvořili vládnoucí orgán organizace eufemisticky pojmenované Strážci. Její skutečné jméno bylo prastaré a těžko vyslovitelné; v současnosti ho znal nebo dokonce vyslovoval jen málokdo. Většina ze Strážců nastoupila na současné pozice, v Radě i ve svých firmách, po otcích nebo matkách. Několik jich bylo naverbováno pro boj s nepřítelem díky prázdnotě svého života, neloajálnosti, politické nebo finanční smůle či předčasné vyspělosti z toho, že osiřeli ve věku příliš nízkém, aby unesli tíhu zodpovědnosti. Každý ze zástupců byl bohatý a mocný - patřil k členům světové elity.
Byli předurčeni k zodpovědnosti a celý život užívali mnohé výsady, dané rodokmenem i národností, což jejich osobnost ovlivňovalo mnohem víc než komplex obvykle těžce vydobytých nebo nesplněných osobních tužeb. Žádost, která je snadno a rychle uspokojena, odsouvá zkušenosti rozdmýchávané těmi nejradostnějšími lidskými emocemi - láskou, úspěchem, dobrodružstvím - mezi obyčejné věci. Důsledkem toho se jedinou emocí společnou pro ně všechny stala znuděnost.

Dokud do jejich životů nevstoupil Luco. Byl vším, o čem snili, v co doufali a s čím se nikdy nesetkali. Když uvažoval nad tím, co pro ně znamená, napadla ho fráze, poněkud pubertálně egocentrická - Obrátil jsem jim svět vzhůru nohama! Otřepaná, to ano, ale výstižná vzhledem k neměnnosti životního stylu těchto aristokratů, kteří jediný šok svého života zažili při opouštění porodních cest.
Muž sedící přímo proti Lucovi se potichu radil s kolegy. Byl to Koji Arakawa, dědic království nemovitostí, správce mocné finanční paže tohoto výboru a skutečný vůdce Strážců. I v nelichotivém osvětlení místnosti bylo nezpochybnitelné, že vypadá velmi dobře, a Luco věděl, že je i duchapřítomný a inteligentní. Bylo snadné představit si ho, jak přijímá poddané a vydává prohlášení ve své společnosti tokijských ředitelů, jako asijský Šalamoun se světem u nohou. Pokud by Luco mohl obdivovat některého z těchto lidí - mrchožroutů, kteří čekají na zbylé kosti z jeho talíře, a přitom předstírají, že ho řídí, střeží, vedou, a svými spáry svírají to, co mu náleží -, pokud by někdo z nich dokázal vzbudit jeho obdiv, byl by to Arakawa. Tvrdá řešení přednášel vždy se stoickým klidem, který ostatní mohli jen napodobovat.
Luco pozvedl ke rtům láhev vody Dagio a polovinu vyprázdnil. Když ji vracel na stůl, Arakawa ho pozoroval. Hlas měl stejně ušlechtilý jako vzhled.
"Luco," oslovil ho vlídně, "není nám úplně jasné, co chcete." "Všechno," řekl Luco.
"Co myslíte tím ‚všechno'?" zeptal se Niklas Hüber se silným germánským přízvukem. Při slově všechno plácl dlaní do stolu, jako by rozdrtil brouka. Niklas byl německým telekomunikačním magnátem a Lucovým nejdravějším odpůrcem. Pod záplavou stříbrných vlasů měl místo obočí tlusté černé housenky a ponurý výraz Edvarda Muncha zabraného do malování.
Luco zaujal pasivní postoj a studoval strohý obličej svého protivníka.
Kdyby pohledy mohly zabíjet…
Ostatní také očekávali odpověď. Všichni, kromě jeho krajana Donata Beniniho. Starý dobrý Donato. Lucův nejvášnivější zastánce. Po Hüberově výstupu jeho vždy přítomný úsměv rozpačitě nebo zahanbeně pohasl.
Donato seděl na jednom konci půlkruhu, Niklas skupinu uzavíral z opačného konce. Strážci během podvědomého (tím si byl Luco jist) polarizačního procesu zaujali po čase určitá místa, takže zprava od Donata důvěra a nadšení pro Lucovy plány Strážce po Strážci pohasínaly, až vyvrcholily Niklasovým pohrdáním.
Lucovým cílem bylo toto spektrum názorů ustálit ve svůj prospěch a přeměnit pochyby ostatních v Donatovu servilní důvěru.
"Všechno," zopakoval a pokrčil rameny. "Bankovní účty, reality, záruky; přístup k politikům, tiskovým magnátům, investorům; řízení výzkumu, kléru, nájemných vrahů… všechno."
"Vy jste se zbláznil!" vyletěl Hüber a rozmázl dlaní dalšího brouka.
Rada z nich začala překvapeně a rozhořčeně vykřikovat, někteří ve prospěch Luca, jiní Hübera.
Jediný Arakawa byl zticha. Setkal se s Lucovým pohledem a rty mu zkřivil úsměv. Luco nedokázal jeho výraz rozluštit. Mohl znamenat: "Kam se s partou takových hlupáků můžeme dostat?" A stejně snadno: "A teď jsi v bryndě."
Po chvíli ostatní utišil. Obrátil se na Luca: "Uvědomujete si, že pro vás máme plán a časový rozvrh?"
"Já mám svůj vlastní."
"Víte o něčem, co by naznačovalo, že postupujeme příliš pomalu?"
"Vím to… cítím to." Luco se dotkl hrudi.
Krásná, asi čtyřicetiletá žena oblečená v hedvábném purpurovém sárí natáhla ruku, jako by něco nabízela. "Pane Scaramuzzi," řekla. "Už jsme vám toho nabídli tolik. Pouze váš osobní příjem -"
"Princezno Vajro Kumar," přerušil ji Luco a uklonil se, "omluvte mě. Pochopil jsem, že jakkoliv jsem bohatý a mocný, malý dosah politické moci -"
"Naslouchá vám italský ministerský předseda," prohodil Hüber. Zdálo se, že by se rád pustil do delší tirády, ale Luco promluvil dřív.
"Jako velvyslanci, ano. Přesto mám pocit, že nemám dost prostoru, že proroctvím někdo… brání."
V jejich tvářích se objevil nepokoj. Některé vyjadřovaly úžas, ale většina se napjala zlobou. I vyrovnaný Arakawa se zamračil.
V jiném prostředí by vzrušené emoce vyvolala pouhá zmínka o proroctví. Ale Strážci byli teokratická organizace, jejíž pojetí bylo principům harvardské obchodní fakulty - třebaže tři z přítomných vlastnili diplom této vážené školy - na hony vzdálené.
Ne, ve skutečnosti je rozhořčil náznak, že naplnění proroctví někdo zpomaluje. Úkolem této organizace bylo najít, poznat, uspíšit a využít určitých proroctví. A teď je Luco Scaramuzzi obvinil z liknavého plnění povinností.
Niklas Hüber upřel pozornost na Arakawu. Vypoulil oči; jeho obličej získal barvu seřezaného zadku. Luco se při té představě usmál.
Hüber spustil: "Myslím, že ne -"
Aniž by spustil pohled z Luca, přerušil ho Arakawa zvednutou dlaní.
"A kdvž nedostanete všechno, co budete dělat?" zeptal se
Arakawa.
"Začnu s Itálií."
Majestátný Japonec na Luca chvíli upíral pohled, pak se otočil k ostatním.
"Je čas," dodal Luco.
Na chvíli se zdálo, že Arakawa studuje prázdnou sklenici před sebou. Pak požádal: "Luco, můžete nás, prosím, nechat chvíli o samotě, abychom to mohli projednat?"
Luco kývl. "Samozřejmě." Zvedl se a odešel od stolu do tmy místnosti. Cítil jejich pohledy. Věděl, že v ručně šitém

obleku, s lehce pyšnou chůzí, vypadá skvěle.
Podobně jako najal behaviorální psychology, kteří ho naučili umění přesvědčovat, podepsal smlouvu s odborníky na vzhled a vystupování, aby přesvědčivě také vypadal, nebo alespoň aby jeho vystupování zanechalo stejný dojem jako slova a činy. Vylepšili mu šatník, účes, řeč těla vyjadřující sílu a vůdcovství. Pomalu - někdy se mu zdálo, že příliš pomalu - se stával mužem, jakým svět čeká, že bude.
U zdi se otočil a prohlédl si svůj Sbor ředitelů - inkvizitorů. Nakláněli se směrem k Arakawovi, šeptali a gestikulovali, jeden přes druhého upozorňovali na logické neshody. Zdvihl prst k uchu, jako by ho něco svědilo, a dotkl se takřka neviditelného naslouchadla. Rázem rozuměl jejich šeptanému překřikování.
"…to příliš brzy!"
"Nikdy nebylo naším záměrem, výhradním záměrem této organizace, vracet se -"
"Přesto nejsem přesvědčen…"
V kabelech od žárovek nad jejich polovinou stolu nechal instalovat velmi citlivý mikrofon. Dokázal jednotlivé hlasy přiřadit majitelům, buď je znal, nebo zahlédl pohyb rtů. Obsah konverzace byl neuspokojivý, pokud ne přímo překvapivý. Měli by po něm chtít důkazy, nějaké znamení, že nastal čas, aby získal větší moc než dosud. Jenže oni znamení nechtěli. Chtěli jistotu, že je ten, koho očekávají. Jejich víra v něj ho dovedla daleko, ale následující krok, krok, kvůli kterému tak přitlačil, byl horizontem události, za kterým už nebylo cesty zpět.
Připravil se na to. Jeden dva zásahy určitě umlčí jejich pochyby. Možná ne Hüberovy - ale ostatní si budou tak jisti, že Hübera přinutí přidat se k nim. První důkaz, který Luco předloží, bude jako všechny předchozí důkladně prostudovaný a prověřený jejich vlastními odborníky. Bude to silný důkaz, možná dosud nejsilnější. Druhý důkaz bude jeho mistrovský kousek, navržený tak, aby měl maximální dopad. Právě se uskutečňoval ve Spojených státech - s pomocí Arjanovy brilantní taktiky a severanské zdatnosti v zabíjení. Nechystá se předložit ho Strážcům. Najdou si ho sami, v tom spočívala jeho přesvědčovací síla.
Popoháněn vlastní netrpělivostí se vydal ke klenutému východu z místnosti. Nebyly tu dveře, místnost odděloval od chodby jen jednoduchý práh. Hlouběji v chodbě čekali strážní s lampami, ale tak daleko nebo za tolika ohyby, že chodba mohla být stejně dobře zaplněná hustým černým dýmem. Ve svém naslouchadle slyšel někoho zašeptat: "Kam jde?", pak Arakawa zavolal: "Luco?" a hlas zesílený elektronickým zařízením a zdvojený ozvěnou místnosti ho udeřil do lebky. Zdvihl ruku a vypnul sluchátko.
"Luco?"
Neotočil se, šel dál, jen zvedl ukazováček tak, aby ho viděli. O chvíli později ho pohltila tma chodby.

13
Oběti Peletierových vražd na první pohled spojoval jen vrahův modus operandi. První oběť, Joseph Johnson, byl šestačtyřicetiletý otec pěti dětí z Ogdenu v Utahu. Profesor účetnictví na Weberově státní univerzitě. Běloch. V poznámkách vyšetřovatele stálo, že byl zdravý, nadšený lyžař, aktivní v mormonské církvi. Narodil se v Ramsteinu v Německu, kam byl jeho otec vyslán s osmdesátou šestou vzdušnou perutí, po jedenácti letech otce převeleli do Utahu. Tři roky pobýval na letecké základně Hill, a když otec odešel do důchodu, odstěhoval se do blízkého města Laytown. Absolvoval před dvaceti čtyřmi roky na Weberově státní z přírodních věd. Celkem vzato, žil klidný život. Alespoň tak to vypadalo při pročítání jeho nakvap shrnutého životopisu.
Brady si do bloku před sebou poznamenal pár podrobností z Johnsonova života. Pan Obchodník po pravici se stále věnoval deníku. Starší dáma po levici se dál věnovala sama sobě. Otočil k další části.
Oběť číslo dvě byl William Bell, čtyřiadvacetiletý pomocný opravář z Moabu. Nikdy se neoženil. Běloch. Okresní střední školu dokončil s podprůměrným prospěchem. Žádnou vyšší nebo odbornou školu nestudoval. Narodil se ve městě, kde zemřel. V poznámkách byla zmínka o řadě obsílek kvůli opíjení na veřejnosti a pitkám.
Oběť číslo tři: Jessica Hamptonová z Oremu. Čtyřicet let. V domácnosti. Dvacet dva let vdaná za jediného muže, hypotečního makléře. Syn a dcera na střední škole.
Jako kritérium obětí vyškrtnout pohlaví.
Proč si vrah vybral vás? Brady přemýšlel a prohlížel si zvětšeninu fotky z řidičského průkazu Jessicy Hamptonové. Byla na ní brunetka s polodlouhými, lehce zvlněnými vlasy. Široký úsměv, usměvavé oči. Lehká nadváha, pokud by motivem mělo být tělo. Pohledná žena, na řidičák celkem dobrá fotka. Věděl, že na další stránce budou záběry ženy z místa činu a snímky mrtvé. Nechtěl si je prohlížet, ne teď, a přeskočil k dalšímu oddílu.
Za čtvrtou obětí se vrah vydal do Colorada. Velká chyba. Jakmile laboratorní technici objevili souvislost alespoň jedné vraždy z Utahu s vraždou v Coloradu, zapojila se federální jurisdikce a na případ se vrhla celá FBI. Ačkoliv tomu lidé obecně věří, FBI nikdy "nepřebírá" vyšetřování. Spíš koordinuje aktivity místní policie a přispěje laboratorními, sledovacími a vyšetřovacími technikami a znalostmi, kterými se nemůže chlubit žádná jiná vyšetřovací agentura na světě. Občas místní pro zklidnění potřebují připomenout možnosti FBI a její jurisdikční práva. Jestli to představuje podporu nebo šikanu, zůstává otázkou výkladu.
Brady se rád opájel představou, že zločinci, kteří na sebe přitáhli pozornost FBI, si to prvotřídně pohnojili. Pravdou ale bylo, že těm, kteří to udělali, to většinou bylo jedno. Mnohým z nich to vlastně lichotilo. Koho by bavilo hrát tak riskantní hru s místními křupany? Jen zapojte těžké zbraně. "Těžké zbraně" - tak byla FBI většinou vnímána veřejností i její zločineckou podskupinou. Za tuhle image mohli filmaři, kteří s FBI někdy krkolomně spolupracovali, a žvaniví nemocniční doktoři, kteří do světa vytrubovali úspěchy FBI a zlehčovali její prohry. A stejně tak, připomněl si Brady, za ni mohly skutečné úspěchy a vysoko nasazená laťka FBI. Deset tisíc agentů, třináct tisíc civilních zaměstnanců, třímiliardový rozpočet. Nebylo divu, že se zločincům uměli dostat na kobylku. Pod statut zločince ale spadali i dementní jedinci, kteří s nimi hráli smrtonosnou hru ve stylu "Chyť mě, když to dokážeš!"

Oběť z Fort Collins v Coloradu byl třiatřicetiletý muž Daniel Fears. Středoškolský učitel tělocviku a sportovní trenér. Rozvedený, jedna dcera. Afroameričan. Většina vrahů zabíjí lidi své rasy, ale není to pravidlo. Brady si stejně nebyl jistý, jestli mají co do činění se sériovým vrahem; geografický pohyb a krátká časová prodleva mezi zabitími ukazovaly na maniakálního vraha - oběti nemívají nic společného, liší se i způsob, jakým se k nim dostal.
Detektiv do Fearsovy složky dopsal, že sbíral mince, chodil třikrát týdně do posilovny a pracoval jako starší v První baptistické církvi.
Hm. Joseph Johnson byl aktivní ve své církvi. Odlišná denominace. O víře Jessicy Hamptonové nebyla zmínka. Jestli William Bell chodil do kostela, pak četné obsílky naznačovaly, že ho to příliš nezasáhlo.
Ne, pokud měli podle vraha něco společného, on to neviděl. Jejich věkové rozmezí bylo stejně široké jako místa, kde žili. S pozicemi na sociálně ekonomickém žebříčku, jejich životní úrovní a vzděláním to bylo stejné. Pohlaví to také nebylo. Ani rasa. Ogden bylo vysokoškolské město. Fort Collins také. Moab a Orem neznal. Udělal si poznámku do bloku; najít.
Oběti byly nesourodé, zato modus operandi se nelišil vůbec ničím. Stětí. Všechny hlavy byly jinde než těla, k jinému poranění nedošlo - vrah nechal těla tak, jak dopadla. Kůže, svaly, vazy na rukou, zápěstích a předloktích každé z obětí byly potrhány tesáky. Pravá ruka Jessicy Hamptonové byla téměř oddělena od těla. Na dvou tělech - Josepha Johnsona a Daniela Fearse - našel koroner hluboké zvířecí kousnutí na kotnících a chodidlech. V ogdenské laboratoři zjistili, že srst nalezená na místě činu pochází z křížence vlka a psa, nejméně ze dvou různých zvířat. Tato agresivní zvířata byla ve více než třiceti státech ilegální; pokud vrahovi při zabíjení tato zvířata pomáhala, musel žít ve státě, kde je vlastnictví kříženců vlka a psa stále povolené. Nebo pocházel z odlehlé oblasti. V městském nebo příměstském prostředí by taková zvířata nikdo nemohl chovat tajně.
Všechny oběti byly zavražděny doma. Věděl, kde je má hledat? Znal jejich adresy? Nebo jezdil kolem a hledal náhodný cíl, vyhlížel je na ulici, vybíral namátkou? Možná si je vytipoval někde jinde, v obchodě, na benzínce, a pak je sledoval domů.
Brady si zapsal další poznámku: "Byli ten den někde? Kde?"
Zaklapl pořadač a zavřel oči. Kdyby neměl mozek při Aliciině telefonátu vyřazený z provozu, zeptal by se na oběť z předešlé noci. Znělo to hrozně, ale víc obětí znamená lepší vyhlídky na identifikaci vrahova postupu. Nebylo důležité, jak neuvěřitelně a iracionálně to znělo, oběti jednoho vraha měly pokaždé něco společného. Tato společná veličina se často stala klíčem k předpovězení následující oběti, místa a někdy - málokdy - zabránila dalšímu vraždění.
Neměnné hučení motorů a jen pár hodin mátožného opileckého spánku dolehly na Bradyho vědomí, až usnul. Překvapivě mu hlavou nevířily vize létajících lebek nebo šílených zloduchů se sekerou. Žádné rozsekané mrtvoly nebo nelidské výkřiky v polích temnoty. Zdálo se mu o ženě a synovi: Zach se převaloval na travnatém vršku a Karen laškovně hladila Bradyho tvář sedmikráskou. Břicho měla zvětšené těhotenstvím a on po napjaté kůži přejížděl prsty stejně něžně, jako se ho dotýkaly okvětní plátky květiny. V polovědomí snu mu došlo, že čeká dítě, které nikdy neměli. Se zalíbením pozorovali jeden druhého. Jejich úsměvy vzlétly, slily se s dalšími barvami a odletěly do nebe.
Když ho stevard jemným zatřesením probudil, stále cítil na tváři okvětní plátky. Dotkl se jich a našel slzu.

14

Tváře všech Strážců se otočily k prahu komnaty, na kterém se znovu objevil Luco. Vstoupil a ukročil stranou. Z neosvětlené chodby pomalu vešel do bledé záře žárovek otec Randall. Šouravě minul Luca, jenž mu rukou pokynul k židli u neobsazené části stolu.
"Tady, otče, prosím."
Randall pozorně sledoval kamennou podlahu tři kroky před sebou a Luco nevěděl, jestli si všiml, kam mu ukázal. Když starý pán vykročil správným směrem, Luco se otočil zpátky k chodbě.
Pipovu objevení předcházela klapavá ozvěna klap… klap… klap. Klap… klap… klap. Klapání zesílilo. Konečně se ukázal nezřetelný obrys kartonové krabice, jejíž spodní rohy byly sevřené mezi ukazováčky. Pak se ze tmy vynořil i ten, jemuž krabice i klapání patřily. Luco se usmál. Byli stejně staří, ale Pipův obličej se stejně jako jeho noha od dětství téměř nezměnil. Jemná pleť, velké hnědé oči, tenká obočí a malý nosík; jen těm nejotrlejším nepřirostl okamžitě k srdci.
Další Pipův krok byl tichý, ale pokaždé, když pokládal na zem levou nohu, vydal hrozný, dutý zvuk podobný klapání podkovy a jeho tělo se naklonilo na stranu. Luco mu už léta nabízel, že zaplatí protézu, zvýšenou prostetickou botu nebo chirurgickou operaci… cokoliv, aby se Pip cítil lépe. Pip pokaždé odmítl a nahrazoval je místo toho podomácku vyrobenými pomůckami: paperbackovými knížkami, plastovými krabičkami od videokazet, kousky slepeného dřeva přilepenými nebo přivázanými ke spodku boty.
V polovině cesty od něj Luco krabici vzal.
"Díky, Pipe."
Pip přikývl a prohlédl si tváře mužů a žen, které na něj zíraly zpoza stolu. Odhrnul si vlasy z čela, na okamžik se zdálo, že chce něco říct, pak sklonil hlavu a odešel, hlasité klapání chůze se za ním táhlo jako silná kolínská.
Luco položil krabici plnou dopisních papírů a ofocených rukopisů na židli vedle Randalla a přistrčil ji blíž k němu. Posadil se na své obvyklé místo, z druhé strany otce Randalla.
"Všichni znáte otce Randalla," řekl. "Objevil něco, co by mělo -" odmlčel se, aby to nechal náležitě vyznít - "zmírnit všechny vaše pochybnosti."
Randall zvedl hlavu. "Pánové… a dámy," začal zvučným barytonem, nepatřičným pro jeho chatrné tělo. Zdůraznil slovo dámy a lehce se přitom uklonil; na zlomek vteřiny byl školákem žádajícím o svůj první tanec. "Rád vás zase vidím."
Strážci přikyvovali a mumlali své pozdravy, ale Randall se od nich už odvrátil a prohraboval se hromadou papírů.

Lucovi připadal stařec stejně letitý jako papyry, do kterých byl věčně pohroužen. I jeho kůže už vypadala stejně: silně vráscitá, vysušená a tenká, plná skvrn stáří. Rty stažené tak, až barvou splývaly s pletí, se v obličeji téměř ztrácely. Nos měl příliš velký, tváře propadlé, vlasů mnoho nezbývalo - ale oheň v očích tyto nedostatky před pozorovateli stále dokázal překrýt. Měly barvu našedlé modři a vypadaly vševědoucně. Pozorovaly svět už velmi, velmi dlouho. Hluboko v nich se zračila vepsaná moudrost, vytvářená zaujetím, vtipem a soucitem. Něco v nich vás nutilo vážit si jejich pozornosti, jako by byly schopné podělit se o hluboké znalosti, které jsou mimo dosah kohokoliv jiného.
I Luco, odolný vůči mužným půvabům, kterými sám oplýval v hojné míře, bolestně vnímal, když se od něj Randallův pohled odvracel. Ale většinou mu to kouzlo záviděl. Jeho vlastní šarm byl směsicí výrazů, duchaplností a aury. Randallovy oči dokázaly upoutat a manipulovat samy od sebe. Luca napadlo: Kněz nekněz, staroch mohl být zamlada slušná sexuální mašina.
Žárovka nad Randallem osvětlovala jeho lesklou hlavu, která v té troše zbylého průsvitného stříbra zářila, jako by lebka doutnala. Oblečení, o číslo větší - rukávy hnědé košile a černé kalhoty - povlávalo kolem něj. Látka visela přes vyhublá ramena jako závěs. Z rukávů čněly ty nejhubenější kropenaté ruce, holé, ale neuvěřitelně zajímavé. Vyzáblé, se žlutými nehty a hnědými skvrnami od nikotinu, velké ruce s dlouhými prsty - prsty pianisty, jak by je pojmenovala Lucova teta -, když mluvil, poletovaly kolem jako holubi, tančily v rytmu jeho slov. Ale Randall byl potichu, ruce zůstaly dole a probíraly se papíry.
Nakonec pronesl: "Ahhhh" - stejně jako někdo, kdo se za sálajícího vedra pořádně napije studené vody - a vytáhl z krabice svazek papírů.
Luco zahlédl nepatrný kousek stránky, odshora dolů zaplněné rukou psaným písmem. Rád by věděl, jak může Randall znovu najít poznámku jednou zařazenou mezi tisíce stejných řádek, které každý den napíše.
Randall rozložil zápisky na stůl. Při čtení pohyboval hlavou dopředu a do strany. Náhle se hlasitě rozesmál. Pohledem vyzval Strážce i Luca, aby se k jeho veselí přidali. Jejich zdrženlivost nijak nezmenšila radost v jeho očích ani široký úsměv.
To je ale podivín, myslel si Luco. Náruživý a popudlivý, zároveň opatrný a zdrženlivý. Ani ne tak divný. Spíš cílevědomý. Zaníceně zabraný do věcí, na kterých mu záleží, lhostejný vůči všemu ostatnímu. Tomu Luco rozuměl; v tom byli stejní. Jeho touhy ale zahrnovaly svět požitků; Randall ty své omezil jen na několik vybraných bádání - z nichž se každé Lucovi velmi hodilo.
A to bylo jen skromné hodnocení. Těžko si dokázal představit, kde by bez Randallovy práce byl. Nejspíš zpátky v Římě. V Centro di Psicoterapia Cognitiva, potrhlý cvok, co hraje černého Petra s Bohem nebo Napoleonem.
"Takže!" zvolal Randali. "Mravouka Řehoře I. Velikého…"
Luco mu položil ruku na paži. "Vteřinku, otče." Obrátil se k ostatním dvanácti: "Vaši učenci už toto proroctví prozkoumali."
"John Stapleton o tomhle ví?" zeptal se Niklas Hüber skepticky.
"Ano," odpověděl otec Randall. "Mám tu…" Ponořil ruce do krabice, tentokrát je vytáhl okamžitě a svíral několik volných listů. "Mám tu jeho vyjádření, shoduje se s mými závěry. A jedno od doktora Noyce. A profesora Inglehooka." Pokládal dopisy postupně na stůl, vždy se jménem autora.
"Mohli bychom dostat kopie, prosím?" ozval se Tirunih Wodajo, vysoký Etiopan sedící vedle Hübera.
Randall poklepal na bok krabice. "Mám tu svázané kopie mé zprávy, důkazných dokumentů i tato vyjádření."
Několik Strážců uznale přikývlo.
Hleďme, už nejsou všichni proti. Luco měl chuť starého pána obejmout. Pokaždé obstál.
"Takže!" zvolal Randall znovu. A po malé poznámce na okraj o rukopisu Řehoře Velikého z léta Páně 598 začal podrobně popisovat pouť starodávnými spisy, které ho nakonec dovedly k posledním objevům. Předváděl jim, jak získával, objevoval a prozkoumával významné kodexy, rozvíral drahocenné svitky, nacházel skryté zmínky v zakázaných rukopisech a popsal obtížnost celé cesty - s odbočkami k bibliologii a metodám exegeze.
Naslouchat Randallovu vášnivému přednesu bylo mučivé. Randall to dělal pokaždé stejně, jako by konečného úsudku nemohlo být dosaženo bez prvotního pochopení procesu, který k němu vedl.
Konečně ztichl. V očekávání uznání či otázky nebo alespoň překvapeného výrazu přelétal očima z jednoho vznášejícího se obličeje k druhému. Když se nedostavila žádná reakce, promluvil Koji Arakawa.
"Promiňte, otče Randalle," řekl. "Ale obávám se, že nám vaše řeč poněkud unikla. Mohl byste nám znovu povědět, laickou terminologií, co je to za proroctví?"
Randall sklonil hlavu a zavřel oči. Konečně se opřel o opěradlo zhluboka se nadechl a pronesl: "Jako mladík Syn pekel zavraždí, raději bych měl říct zavraždil -" pohlédl na Luca; trefa, pomyslel si Luco - "svou matku."
Zvedla se odezva, jakou očekával. Lapání po dechu, otázky a volání po klidu. Mnohé z pohledů zírajících z druhé strany stolu dopadaly ne na Randalla, ale na Luca. Všichni znali jeho minulost. Temná, dlouho pohřbená událost z dětství, exhumovaná důkladným tajným vyšetřováním, které kdysi uvedli do pohybu, se nyní stala… něčím jiným, něčím mimořádným.
Luco si nedokázal pomoct, musel se smát. Dostal je.

15
Alicii Wagnerovou probudil ostrý zvuk, který jí nepřestával zvonit v uších. Vytřeštila oči a zvedla obličej z matrace. Ležela na břiše v posteli, do které se doplazila v šest ráno. Digitální budík na stolku vedle postele ukazoval 10.27. Čtyři a půl hodiny spánku, pokud je možné převalování, které právě zažila, nazvat spánkem. Prostěradlo zvlhlé potem obtáčelo její tělo jako chlupatý škrtič. Kůži měla lepkavou. Polštáře a těžké hotelové pokrývky prchly z arény jejích nočních můr někdy nad ránem. Otočila ztuhlým krkem k oknu. Pod okraji zatažených závěsů se prodíralo světlo.

Bum! Bum! Bum!
Málem spadla z postele. Někdo bušil do dveří. Zřejmě tloukl už delší dobu.
"Co je?" pokusila se zeptat, ale hrdlo měla tak vyprahlé, že vydalo jen skřípavý zvuk. Sáhla na stolek pro sklenku ze čtvrtiny plnou vody, bolestivě polkla a zavolala: "Co je?"
Odpovědělo jí hlasité mumlání.
"Ježišmarjá." Zvedla se z postele, zamotala se nohou do šatů poházených po podlaze a praštila sebou.
Kukátko rámovalo zdeformovaný obličej Bradyho Moora. Když končila na místě činu, nakládala vybavení a jela do hotelu, ještě nepřistál, proto mu nechala na mobilu zprávu se jménem hotelu a číslem pokoje. Díval se na jednu stranu chodby, pak na druhou. Zašilhal do kukátka, srovnal si kravatu, zkontroloval hodinky.
"Počkej chvilku," omlouvala se.
Žena, která na ni zírala ze zrcadla v koupelně, v žádném případě nemohla být ona. Měla Aliciiny blond vlasy, ale Alicia je nosila rozpuštěné na ramena, sčesané z obličeje. Vlasy té druhé čněly ve špičatých chomáčích do stran, z jedné strany byly připláclé k hlavě a trčely dobrých deset centimetrů nahoru, z druhé jako útočící prsty napadaly obličej. Její oči byly velké a zelené jako Aliciiny - a jak si všimla, nebyly ani příliš zarudlé. Namodralé zbarvení pod nimi byla móda, které Alicia nikdy nepřišla na chuť. Příliš barbarské.
"Ach," naříkala a začala vlasy rychle pročesávat prsty. Nikdy se vzhledem příliš nezabývala, ale takhle vypadala opravdu směšně. Po patnácti frustrujících vteřinách si všimla, že na poličce vpravo před ní leží kartáč. Sáhla po něm a pak se zarazila. "Kašlu na to." Měla dojem, že vzít si na sebe něco jiného než kalhotky, ve kterých spala, je minimum, které se od ní očekává. Strhla ze dveří koupehiy nadýchaný bílý hotelový župan, kolem pasu ho pevně stáhla páskem a otevřela dveře.
Vypadal perfektně. I když by potřeboval oholit a oči měl lehce podlité krví, mohl by hrát agenty ve filmu. Hned litovala, že parádění nevěnovala víc času.
Věnoval jí téměř srdečný úsměv. Už přišla na to, že to bylo to nejlepší, co dokázal. Pokud nebyl se synem. Chlapec byl to jediné, co za poslední rok, kdy spolu pracovali, Bradyho barometr nálady zhouplo do polohy "v pohodě".
"Dobrý ráno, sluníčko," pozdravil nevýrazně. Vejít dovnitř se nepokoušel.

"Jak ses sem dostal?" Přitáhla si župan k tělu tak pevně, až se jí napnuly svaly.
"Prvním letem v 6.40. Co kdybychom se sešli dole v kavárně a dali si něco k snídani?"
Zavrtěla hlavou a podívala se přes rameno do pokoje. Případy z DMČ ležely na podlaze u nohou postele. "Objednám si pokojovou službu. Chci překontrolovat údaje ze včerejší noci."
"Jak to šlo?"
Vzpomínka - na technologii, nikoli oběť - mohla za to, že se usmála. Cítila, že poslední zbytky nejistoty jsou pryč.
"Dobře… fakt skvěle." Pokrčila rameny. "Hlavní šerif je mrzutej plešoun, kterýmu se vůbec nezamlouvá, že tu má FBI, nelíbí se mu, že jsem ženská, a nejmíň ze všeho stojí o to, abych mu vykládala, jak postupovat na místě činu."
"Takže jsi ho vyškolila?" zajímal se Brady. Založil ruce do kapes, klidně stál v hotelové chodbě a ležérně se rozhlížel.
"Jo. Měl jsi ho vidět. Po tom, co jsem s ním a technikem prošla místo činu, jsem mu ukázala plán útoku. Vzrušením málem koktal." Smála se. "Rozložila jsem mu plán domu na kapotu auta a začala vysvětlovat jednotlivé symboly - podezřelé latentní, krevní skvrny, pár otisků podrážek, něco, o čem jsem si skoro jistá, že jsou psí chlupy - a ten chlap byl samý: ‚Ty jo, no, teda!'"
Brady se uznale usmál a ona si znovu uvědomila nepoměr mezi jeho a její upraveností.
"Hele, musím se trochu dát do pořádku. Vrať se za půl hodiny."
Ohodnotil její háv a vlasy. "Myslím, že budeš potřebovat víc času."
"Ha, ha."
"Jsem na téhle chodbě, na 422." Kývl hlavou směrem, který měl na mysli. "Zavolej mi, až budeš."
Zavřela a opřela se zády o dveře. Brady byl pěkný chlap. Ne jako filmová hvězda, ale rozhodně by obstál v místnosti plné bývalých fešáků ze střední školy a frajerů ze sousedství, jejichž ženy v domácnosti kvokají při sešívání záplat na přikrývky nebo pálení sušenek na školní prodej pečiva nebo čemkoli, co dělají hospodyňky, když se sejdou.
Nedokázala se rozhodnout, jestli mu stoicismus na šarmu přidává, nebo ubírá. Mohl být stejně dobře tajuplně zamyšlený jako depresivně rozmrzelý. Obvykle úspěšná snaha o humor - kterou si Alicia vykládala jako způsob, jak ostatní odradit od toho, aby se dostali příliš blízko, a zároveň je nevtáhnout do vlastních depresí - dělala z jeho melancholie spíš rys jeho osobnosti než citový problém.
Jeho smutek byl navíc vysloveně romantický. Zemřela mu žena, kdy, tak před rokem a půl? Přesto měla Alicia pocit, že kdyby to nebylo v zájmu syna, vrhl by se do nekonečné temnoty za ní. Okamžitě. Musel ji opravdu milovat. Alicia znala páry, které prohlašovaly, že našly své životní partnery, ale trvaly na tom, že pokud jeden zemře, druhý by měl zkusit najít novou lásku; oba si přáli, aby byl ten druhý šťastný. Alicia se obávala, že to jsou nesmysly. Ve skutečnosti touží každý být nenahraditelný. Doberete se jádra této touhy a uvidíte podvědomé přání emocionálního konce vašeho protějšku; když zemřete, chcete, aby váš milenec měl srdce tak zlomené, aby z něj už nikdy nemohlo nic vyrůst. K čemu by jinak byla všechna ta vyznání nesmrtelné lásky, když se dají přeříkávat někomu jinému? Alicia dospěla k názoru, že si všichni toužebně přejeme lásku tak hlubokou, že vynořit se z ní zpět k hladině není možné.
Neveselé. Vyloženě sobecké. Ale pravdivé. A neuvěřitelně romantické.
Také ironické. Protože někdo, kdo dokázal milovat tak hluboce, přitahoval někoho, kdo toužil být stejně hluboce milován.
Alicia zavrtěla hlavou. Na co myslí? Románek s Bradym? Sešpulila rty. No jo, napadlo ji to už dřív, jednou nebo dvakrát. Kolegyně v práci jí popsaly "starého" Bradyho. Použily přitom výrazy jako "plný života" a "jiskrný pohled".

Takový byl Brady pohodář. Může být zase takový? Pokud ano, nevyprchal by pak romantismus, který Alicii připadal tak přitažlivý?
Možná je jiná. Možná by ho dovedla vytáhnout z hlubin a tím mu dokázat, že na samé dno neklesl. Pak by mohl získat novou závislost, tentokrát na ní.
Áááááááá! křičela její mysl. Musím být pořádné utahaná. Brady je Brady. Můj partner. Vypadá dobře, ale je ukrutně náladový. Pěkný chlap, ale tak egocentrický, že nemůže chápat, jaký je fešák. Kromě toho, nejsem k mání. To tedy ne. Miluju svoji práci, vdala jsem se za ni. Alespoň prozatím to tak bude…
Zvedla ruce a nahmatala spoušť na hlavě. Hlasitě a neradostně se uchechtla. I když myslela na Bradyho jen jako na partnera, nechtěla, aby mu v hlavě uvízla jako cuchta. No, tak to není. Věděla, že kdyby byl Brady někdo jiný, vůbec by ji nezajímalo, jak si ji představuje. Starala by se jen o práci.
Odstrčila se od dveří. Srovnej si to v hlavě, Alicie, nabádala se. Čeká tě spousta práce. Nemáš čas na tohle fantazírování, a už vůbec ne o… o tomhle. Cestou ke koupelně se rozhodla, že dnes si dá sprchu jen studenou. Hodně studenou.

16

Za zdmi Starého Města na ulicích chasidské čtvrti Me'a Ša'arim chlapcům při hře každou chvilku vyletěly ruce nahoru, aby zkontrolovaly, že jim kippoty nesklouzly z hlavy. Muži se shlukovali do malých skupinek nebo posedávali na lavičkách a četli v modlitebních knihách saddur. V uniformních dlouhých vousech připomínali prince Haight-Ashburyho nebo fanatické fanoušky ZZ Top. V odměřených černých oblecích - černá má symbolizovat truchlení sekty za chrám krále Šalamouna zbořený v roce 70 -, ale bez kravat, o kterých věří, že představují Kristův kříž, vypadali téměř královsky. Ženy byly oblečené moderněji, ale rovněž převážně v tmavých odstínech, v dlouhých rukávech a šátcích, jež chránily vlasy před žádostivými pohledy. Cupitaly na své cestě za denními pochůzkami od jednoho prodejce k druhému a sháněly čerstvé potraviny pro dnešní večeři. Občas jedna s druhou prohodila pár slov, okřikla děti, aby si hrály "slušně", a své protějšky zanechaly samotné v úvahách o Bohu.
Idylickou pouliční scenerií klopýtal Pippino Farago a popotahováním za levou nohavici kalhot se snažil urychlit svou chůzi. Hlavu klopil k zemi a zdržoval se v blízkosti budov. Předstíral, že nevnímá nevlídné pohledy - upřené na něj, jak věděl, ne kvůli chromé noze, ale proto, že není chasid. Místní obyvatelé dokázali svou přísnou židovskou víru oddaně pěstovat v centru divoce vzkvétajícího turistického ruchu a komercionalismu, protože si ji velmi intenzivně chránili. Byli jako vlci, podrážděně vrčeli na každého vetřelce.
Adresa, kterou dostal, byla v srdci Me'a Ša'arim. Pro nechasida to bylo podivné místo setkání. Ale díky tomu šlo možná nejsnáz utajit. Klid a izolace od vnějšího světa a úzké klikaté uličky této čtvrti pomáhaly zaměřit každého, kdo by ho chtěl sledovat. Od chvíle, kdy zaparkoval auto na nemocničním parkovišti, dodržoval Pip obvyklá opatření: každý blok domů obešel dvakrát, otevřená prostranství procházel napříč a často se ohlížel. Nikoho podezřelého zatím nezaznamenal.
Kdekoliv jinde ve městě by měl strach, že lidé posedávající u venkovních stolů nebo obcházející tržiště se ohlédnou za klapavým rytmem, jen aby se ujistili, že je to opravdu chudák Pip. V Me'a Ša'arim nikoho neznal a nikdo neznal jeho. Přesto se cítil nesvůj. S člověkem, který mu brzy ráno volal, neměl mít žádné obchodní jednání. Jestli na to Luco přijde… Pip nechtěl domýšlet možné následky. Nečekaně se mu vybavil obraz Luca, který slepý vztekem buší do něčí hlavy, až je úplně k nepoznání. Otřásl se. Tohle samozřejmě nebyla předtucha - podobné pošetilosti nechá bláznům, kteří poslední dobou kolem Luca slídí. Mnohem pravděpodobněji to byla vzpomínka, živá a ohavná.
Aniž se zastavil, zabočil do otevřených dveří pekařství. Uvnitř se rozhlédl a chvíli vyčkával. Za skleněným pultem stál pekař, zaměstnaný jediným zákazníkem. Kvasnicová vůně čerstvého hallahu mu připomněla, že zmeškal oběd; měl příliš sevřené útroby, aby mohl jíst. Z náprsní kapsy vytáhl útržek papíru a znovu si prohlédl plánek cesty. Přikývl a vrátil útržek na místo. Kdyby ho někdo sledoval, měl dost času ukázat se, vkulhal tedy zpátky na chodník a okatě si prohlížel cestu, kterou přišel. Nikdo se nezastavil; nikdo se neotočil stranou.
Pip se obrátil a pokračoval v cestě. Po několika minutách stál před vchodem do ulice Jifhan. Číslice na kovové ceduli u protějšího vchodu naznačovaly, že adresa, kterou hledá, je na druhé straně, ale další čísla už neviděl. Předpokládal, že na adrese najde kavárnu nebo jiné veřejné místo. Ale vypadalo to, že v ulici Jifhan jsou jen obytné domy. A k tomu opuštěné. Pokračoval v chůzi. Při každém druhém kroku jemně přimáčkl k zemi paperbackovou knihu přilepenou k podrážce levé boty.
Zaskřípaly dveře, zastavil se. V úzké uličce vpravo se pohnul stín, vstoupil do slunečního světla a proměnil se v muže. Měl na sobě černé kalhoty a černou košili s dlouhými rukávy. Malá bílá zástěrka, uvázaná kolem pasu, mu dodávala vzezření číšníka z nóbl restaurace. Zamžoural na Pipa.
"Pan Farago?" zeptal se muž.
"Ano?"
"Tudy, prosím." Ustoupil stranou a naznačil Pipovi, aby vešel dál.
Pip se pomalu belhal vpřed. Ve vchodu do uličky se zastavil. Byla tu příliš velká tma na to, aby něco viděl. Pohlédl na číšníka, který se usmál a jednou kývl. Kolínská toho muže byla rafinovaná a drahá. Něco takového by použil Luco. Pipův žaludek se bolestivě stáhl. Co když je to celé past? Zkouška jeho věrnosti? Čeká v uličce Luco s nožem v ruce a kousavým obviněním na rtech?
Jako by číšník chápal jeho obavy, ujistil ho: "Hostitel vás už očekává, pane."
Z bidýlka naproti přes ulici na něj přes číšníkovo rameno lhostejně zírala nějaká stařena.
Pip vstoupil do uličky a na levé straně ihned zahlédl otevřené dveře. Místnost za nimi se utápěla v matné červené záři. Vešel dál. Když jeho oči přivykly přítmí, zachytil příjemnou a domácky útulnou vůni kávy, koření a tabáku. Nacházel se

v předsíni obložené dřevem. Osvětlovaly ji tři svíčky v červených skleněných svícnech, každá umístěná na malém červeném stolečku. Číšník vešel za ním a zavřel dveře.
"Tudy, pane," vyzval ho. Vedl Pipa do dlouhé, široké chodby z obou stran lemované těžkými dveřmi. Nástěnné svícny vrhaly měkké světlo na měděný strop.
U jedněch dveří se zastavil, bez klepání otočil klikou a otevřel je. Uvnitř se třepotaly další svíčky. Tlumeně osvětlovaly matné zdi místnůstky velké jako šatna, která se před Pipem otevřela. Kolem kulatého stolečku ve středu stála kožená křesla s vysokými opěradly. Na stolku byl položen čajový šálek s podšálkem. Z šálku stoupala pára. Právě když Pip začal věřit, že je místnost prázdná, zvedl se z jednoho z křesel ve stínu muž.
"Pojďte dál, Pipe," srdečně ho zval Niklas Hüber. Jeho německý přízvuk byl silný a ostrý jako lingvistický meč. "Jsem rád, že jste mne mohl navštívit."

17
Zazvonil telefon, Brady se podíval na hodinky. Alicia to zvládla jako obvykle dřív, tentokrát o tři minuty. Zvedl ho při druhém zazvonění.
"Vlak vyjíždí ze stanice," ohlásila Alicia.
Telefon na druhém konci klapl a ohluchl. V duchu se usmál. Neustále v poklusu. Říkala, že nahrávky DMČ projdou na jejím pokoji; nechtěla se kvůli tomu scházet v restauraci. Teď to znělo, že se nemůže dočkat, až odsud vypadnou. Musela usoudit, že místo činu můžou projít i v autě.
Alicia byla na místě činu téměř závislá. Technické vybavení pocházející z jejich oddělení ji vzrušovalo a uměla s ním výborně zacházet, ale nikdy nezapomínala na to, proč tu jsou: řeší zločiny - a pokud to jde - předchází jim. Byla tělem i duší vojákem v zákopech.
Neuběhl ani jeden týden, kdy by nežádala ředitele oddělení Johna Gilbreatha, aby spojil testování s vyšetřováním. Výsledkem by bylo Aliciino vysněné zaměstnání: pomoc při vývoji špičkových vyšetřovacích přístrojů a účast v týmu, který odhaluje a chytá pachatele. Při každé žádosti Gilbreath jen odmítavě kroutil hlavou, jako kamenný strážce, který bez znalosti správného hesla odpírá přístup.
Kdysi dávno se jí pokoušel svoje důvody vysvětlovat. Kdyby neprověřené vybavení nějak poničilo místo činu nebo nebylo u soudu považováno za přípustné, mohlo to vraha vypustit zpátky do ulic a pošramotit vztahy FBI s místními policejními složkami. Nakonec její návrhy začal přerušovat s tím, ať se vrátí, až bude chtít probírat něco pracovního.
Brady se zvedl z postele, z nočního stolku sebral pistoli s pouzdrem a připnul je k opasku. Hmátl po dálkovém ovladači a vypnul zpravodajský kanál, na který se stejně nedíval. Z opěradla jediné židle v místnosti sundal sako, vklouzl do něj a zvedl kufřík, v němž měl pořadač s případem. Cestou ke dveřím popadl teleskopické madlo kufru s kolečky, který ani neotevřel. Brady nebyl v pokoji dost dlouho na to, aby se zabydlel.
Agenti FBI musejí mít veškeré vybavení, složky případů i osobní zavazadla u sebe v hotelovém pokoji, pokud jsou jinde, ukládají je do pronajatých aut. Často bývají náhle odvoláni - k novému místu činu, veliteli nebo úkolu -, což patří k jejich práci stejně jako zvětralé kafe a hory papírování; prodlení při plnění rozkazu kvůli vyzvednutí věcí z hotelového pokoje nebo dojedení oběda je nepřijatelné.
Dveře Aliciina pokoje byly otevřené a zapřené kufříkem, ve kterém rozpoznal pouzdro od helmy DMČ, nezasvěcenci zaměňované za obal bowlingové koule. Zůstal stát na prahu. Alicia nebyla nikde v dohledu. I bez jejích osobních věcí (které už měla samozřejmě zabalené) vypadala místnost, jako by skrz ni proletěl hurikán. Lůžkoviny se válely všude, jen ne na posteli. Skříň a zásuvky nočního stolku byly dokořán. Z důvodu, který znala jen Alicia, trůnil na vrcholu stínítka polštář.
Kdyby měl Brady sepsat seznam Aliciiných dovedností, pořádkumilovnost by na něm nebyla. Na oddělení měla svůj dvouapůlmetrový pracovní stůl pokrytý neuspořádanými hromadami zpráv, záznamů, novinových výstřižků, technických časopisů a různých přístrojů, vše proložené kancelářskými potřebami. Do šanonů pod stolem padaly přebytky. Židle stála u jediného prázdného půlkruhu. Nadřízení a kolegové tolerovali takový nepořádek jen proto, že pracovala na dvě stě procent, což dokazovaly nejen hodiny práce, ale i permanentně působivé výsledky; jejím projektům se dostávalo největšího uznání na oddělení, navíc je od fáze zrodu po přijetí prototypu do oblasti vyšetřování prosazovala rychleji než všichni ostatní. "Haló?" zavolal.
"Jen vteřinku!" Musela být za rohem, který jeho pohledu zakrýval zbylou část místnosti. Uslyšel zavrčení těžkého zipu. Objevila se s dvěma objemnými zavazadly pověšenými přes rameno, za sebou táhla kufr na kolečkách, stejný, jako měl on, a zamířila ke dveřím.
"Hmm," poznamenal a ukročil dozadu. "Ukaž, pomůžu ti." Zastavila se a dlouze vzdychla. Když byla připravená něco udělat, tak to zkrátka udělat chtěla.
Prohlížel si ji. Její oblečení, rolák barvy moka kávy a skořicový kalhotový kostým, ho přinutilo pomyslet na mléko. Nosila tmavě hnědé kožené boty bez podpatku. Jednou si postěžovala, kolik stojí, ale vysvětlovala, že jsou pohodlné jako tenisky a nebude je muset odkopnout, až bude honit podezřelého. Prozatím v nich pronásledovala jen vlastní neurčité ambice. Vzhledem k její zálibě v opovrhování předpisy se vlastně oblékala konzervativně a korektně. Podařilo se jí úspěšně zkrotit přeležené vlasy; opisovaly křivku obličeje a vypadaly zároveň školácky i vyzrále. Jestli měla make-up, musel být tak jemný, že to Brady nepoznal. "No," ocenil, "tobě se fakt povedlo dát se do pořádku." Zdálo se, že ji to vyvedlo z rovnováhy. Zastavila se, nejspíš hledala trefnou odpověď. Nakonec se jen usmála. "Jo, tobě taky." Kývla směrem k obalu na bowlingovou kouli. "Můžeš vzít tohle?"
Připevnil si kufřík s dokumenty k vytaženému madlu kufru, a zatímco nohou přidržoval dveře otevřené, zvedl pouzdro. Když ho míjela, poznamenala: "Holt džentlmen." Ve výtahu si ani jeden z nich neodložil zavazadla, která nesli. Brady nebral na vědomí hudebně zmrzačenou verzi písně Billyho Joela linoucí se z neviditelných reproduktorů a obrátil se na

Alicii. "Řekni mi něco o poslední oběti."
"Cynthia Loebová," začala.
Žena, pomyslel si a začlenil to mezi ostatní fakta související s rozborem případu, na kterém začal pracovat v letadle. Druhá žena.
"Čtyřicet dva let," pokračovala Alicia. "Běloška."
Jessice Hamptonové bylo čtyřicet, také běloška.
"Měla děti?" zeptal se.
"Dva synové, oba na vysoké škole." Otočila se k němu. "Něco tě napadlo?"
"Zatím ne." Nenávist k matce nesedí s třemi mužskými oběťmi vraha.
"Právě se rozvedla."
Rychle to promyslel. Jedna oběť svobodná, dvě vdané, dvě rozvedené. Nikde nenacházel souvislost.
Zelená kontrolka výtahu přeskočila ze Zavřeno na Otevřeno a překvapivě příjemné pípnutí otevíraných dveří umlčelo předchozí zvukovou kulisu. Na výtah už čekala mladá žena, držící za ruku malou holčičku. Alicia a Brady obtěžkaní zavazadly se s námahou vyvlekli ven. Ve tmě vzdáleného rohu podzemního parkoviště osvětleného jen slabými sodíkovými lampami se ztrácela jediná brána, která sloužila zároveň jako vjezd i výjezd. Parkoviště vyvolávalo dojem, že jeho betonové zdi a sloupy pokryté mokrými skvrnami pohlcují světlo a vyvrhují místo něj zesílený zvuk. Od řady aut se ozvěnou vracelo bouchání zavíraných dveří.
"Chceš jet tvým, nebo mým?" zeptal se Brady.
"Mým." Zamířila k uličce, která byla blíž než ta, kde parkoval on. "Než se tam dostaneme, musíš si projít nahrávku."
Procházeli pod světelnými kruhy lamp zavěšených pod stropem a jejich matné stíny kroužily kolem nich jako sluneční hodiny.
"Cynthia Loebová," řekl. "Co dalšího mi můžeš říct?"
Šla dál, neodpovídala. Pak hlubokým hlasem řekla: "Snažím se vzpomenout si na fotky ze zdi na chodbě." Zavrtěla hlavou. "Ale pořád se mi vrací ten příšerný obraz hlavy, kterou jsme našli na kuchyňské lince."
"Nepospíchej s tím."
Zastavili se u akvamarínového taurusu a Alicia vylovila klíč z nezamčeného kufru. Zůstala stát s rukama na zvednutém víku, jako by její pozornost upoutal tmavý prostor uvnitř.
"Připadala mi jako někdo, koho bych mohla mít ráda," řekla nakonec. "Malovala plastové odpadkové koše a prodávala je přes Internet." Usmívala se přitom. "Jeden z techniků našel v její pracovně, která byla nacpaná horami odpadkových košů, vyššími, než jsem já, faktury a podací lístky. Asi z toho nezbohatla, ale určitě se o to pokoušela." Alicia se otočila k Bradymu. "To místo bylo prostě útulné. Úplně ji vidím, jak sedí na židli vyrobené z neopracovaných větví, na nohou bačkory z ovčí kůže, z obrovského hrnku usrkává horké kakao, které si možná maličko řízla Bailey's, a vypráví známým, kteří se zastavili, jak jí to jde s vlastními odpadkovými koši, se sbíráním psích hovínek nebo s prodejem jablečného vína o výročních svátcích - prostě s čímkoliv, co jí dokazuje, že se může obejít bez svého podrazáckého exmanžela."
"Manžel jí byl nevěrný?"
Naložila kufr s kolečky a větší ze dvou kufrů na DMČ do kufru auta.
"Aspoň to říkalo pár sousedů, kteří se včera mihli kolem. Kdo ví?"
Ustoupila stranou, aby si mohl naložit svůj kufr. Poslední věc, kterou dala dovnitř, bylo pouzdro na bowlingovou kouli. Pak na něm rozepjala zip a otevřela ho. Bradyho zaskočilo množství součástek a sofistikovanost, s jakou byly uspořádané. Helma byla vzhůru nohama. V míse, která se tak vytvořila, byl malý počítač a další dvě malá zařízení. Když je Alicia vytahovala ven, uvědomil si, že musí být uvnitř připevněné nějakou úchytkou. Designéři zřejmě věnovali stejnou pozornost výkonu zařízení i jeho bezpečnému uskladnění při transportu. Kéž by byli všichni technici takhle důkladní.
Podala mu hardware, který držela v rukou, a řekla: "Tohle je to, co potřebuješ. Tak jedem."

18

Pohled na Hübera usazeného v přítmí místnosti Pipa málem donutil vycouvat. Setkat se s kýmkoli ze Strážců bez Lucova vědomí a mimo předem určené místo bylo hloupé… tabu… nebezpečné. Sejít se právě s tímhle Strážcem se rovnalo zradě.
Otoč se a zmiz, říkal si. Prostě odejdi.
Místo toho vešel do místnosti a vybral si křeslo proti Hüberovi. Zaslechl klapnutí, číšník odešel a dveře se zavřely. Studoval srdečný výraz muže naproti a cítil, jak se mu svírají čelisti.
"Chtěl jste se tu se mnou setkat, tady… nebo jinde."
Hüber pokrčil rameny. "Omlouvám se, Pipe, za tu melodramatičnost. Jen jsem se snažil zdůraznit důležitost tohoto setkání. Jsem si jistý, že jste to prohlédl."
Spíše prohlédl lidi, jako byl Hüber. Cokoliv, co bylo důležité pro ně, muselo být důležité pro ostatní. Uměli ostatní přinutit vidět věci stejně, byli mistři v přemlouvání, vyhrožování a manipulaci. Luco v tom dosáhl mistrovství už dávno. A Pip byl morče, na kterém si svůj um zdokonalil.
Uvědomil si, že sedí na krajíčku křesla a prozrazuje tím svůj strach. Posunul se dozadu a nechal se křeslem pohltit. Se sto sedmdesáti třemi centimetry a šedesáti kilogramy byl drobný, a díky svému postižení a dětské tváři se zdál ještě menší. Napomáhalo tomu i podřízené vystupování, ze kterého pramenil jeho neustálý vnitřní boj. Přehodil si kratší nohu přes druhou a nervózně přejížděl prsty po okraji izolační pásky, která připevňovala knihu k podrážce boty. Vzhlédl.
Hüber si ho měřil vypočítavým pohledem. Pevně stisknuté rty staršího muže se zkřivily do úsměvu, který naznačoval

spokojenost. Určitě věřil, že má bitvu, která ani nezačala, vyhranou; zbývalo jen předložit ji tak, aby se nic nepokazilo.
Pip chtěl říct něco duchaplného a ohromujícího, něco, co by muži proti němu vymazalo úsměv z obličeje a přesvědčilo ho, že Pippina Faraga podcenil. Ale nic ho nenapadlo. Než se mohl zeptat, co po něm Hüber chce, na dveře někdo dvakrát ostře zaklepal. Kdyby je vykopl tým SWAT, Pip by nevyskočil výš.
Hüberův úsměv se rozšířil. "Dále," zavolal.
Vešel číšník s podnosem, položil ho na stolek a odešel. Na tácu byly části nargily, vodní dýmky používané na kouření směsi tabáku a sušeného ovoce. Luco jednu míval, ale říkával jí dělo a používal ji na kouření substancí mnohem silnějších než třešňový tabák. Do doby, než začal pečovat o své zdraví.
Hüber se naklonil dopředu a začal dýmku skládat dohromady. Nalil vodu do jantarové nádržky a mosazným uzávěrem ji utěsnil. Z uzávěru vedla gumová hadička, která ústila do měkké trubice obetkané látkou a končila náustkem. Většina lidí si kouření z podobných dýmek spojovala s orientálními opiovými doupaty.
"Myslím, že si můžeme navzájem pomoci, Pipe." Hüber nevzhlédl od své práce. K mosaznému uzávěru připojil něco jako mosazné sítko a na něj keramickou nádobku. K Pipovým nosním dírkám dolehla vůně tabáku s jablky.
Hüber se podíval na Pipa. "Váš šéf je velmi krutý člověk."
"Je to můj přítel."
"Ano, ano, tak o něm mluvíte. Ale, Pipe…" Sledoval Pipovy nervózní prsty, které už z okraje izolační pásky uvolnily asi dvoucentimetrový konec. "Neudělal z vás snad mrzáka Luco Scaramuzzi?"
Pipovi se stáhl žaludek.
Jak to může vědět?
Ucítil, že mu na lebce vyrazil pot, začal ho svědit. Zvedl ruku, aby se poškrábal, uvědomil si to, vrátil prsty k uvolněnému konci pásky a škubal za něj a škubal.
Hüber nechal otázku viset ve vzduchu. Vzal čtvereček alobalu a několikrát ho proděravěl perem, které vytáhl z náprsní kapsy. Položil alobal na keramickou nádobku a vymodeloval z něj uvnitř malou mističku.
Pip z jeho rukou nespouštěl oči, ale ve skutečnosti měl před očima třicet let staré vzpomínky.
Čtyři chlapci z páté třídy v maličké Radduse na Sicílii jsou za školou. Koupou se nazí v kobaltové vodě jezera Ogliastro. Do jejich pokožky se opírá horké slunce. Provaz, který Enzo přivázal k větvi nad pobřežím, nabízí hodiny zábavy, vznášení, létání, svištění vzduchem. Pod kým voda vystříkne nejvíc? Kdo doletí nejdál? Kdo dokáže udělat ve vzduchu nejvíc přemetů? Kolem celého jezera se střídavě zvedají a zase klesají strmé útesy porostlé borovicemi.
Luco se začíná nudit a zkouší ponoukat ostatní: "Co kdybysme skočili támhle odtud?"
Ostatní chlapci se dívají, kam ukazuje, smějí se a vrtí hlavami.
Luco zmizí mezi stromy a znovu se objeví na mýtině ve třech čtvrtinách kopce. "Pojďte!" volá. "Poseroutkové!"
"Budeme se koukat!" odpovídá Enzo.
"Jo, budem se koukat, jak si zlámeš vaz, Luco! Dělej!" rýpne si Raffi.
"Pipe, pojď za mnou!"
Pip vrtí hlavou. "Mně se líbí na provaze!"
"Pipe, pojď sem nahoru! Honem!"
Pipa bodlo u srdce. Luco na něj zrovna začal být milý a kluci, kteří si z něj dělali legraci, protože je malý a nešika, si toho všimli; dokonce s nimi může být, kouřit s nimi za kostelem svatého Josefa, krást v obchodě Uzova tatínka a trápit malé kluky. Před šesti měsíci by se ve škole díval na jejich prázdná místa v lavicích a přál si najít odvahu jít za školu a mít přátele, jako jsou oni. Teď je měl, díky Lucovi. Nemůže ho nechat na holičkách.
Proč chce ale vždycky dělat jenom ty nejnebezpečnější a nejstrašidelnější věci?
Už jdul!" volá Pip. Doufá, že předstíraná odvaha zní klukům v uších opravdově. "Mrňata," volá na ně s nadhledem.
Když se Pip vyškrábe na vrcholek, Luco už se přidržuje za větev a nahýbá se přes okraj.
"Pohoda," říká Luco. "Mrkni se."
Pip se nakloní dopředu a vidí, jaká je to seshora obrovská výška. Závratná. Ale dole je voda, dopad by snad nemusel být tak hrozný?
Luco mu uhýbá.
Pip se chytá za větev a natahuje se. Vtom zahlédne pod vodou balvan, metr pod hladinou, přímo pod nimi.
"Luco," říká, "je tam -"
Cítí ránu, kopanec do zadku. Padá a točí se, myslí, že se ještě dokáže chytit větve, ale už je na míle daleko. Lucova tvář se nahýbá nad okraj, směje se a vzdaluje. Tisícinu vteřiny vnímá mokrý chlad, pak prudkou, bíle žhnoucí bolest a potom nic.
Probouzí se v nemocnici. Noha mu visí půl metru nad matrací, pověšená za drát přes kladku upevněnou na kovové podpěře. Sádra vede od prstů ke slabinám. Na tuctu míst je proděravělá kovovými hřeby silnými jako jeho prst. Bolest je tak veliká, že nedokáže říct, odkud pochází: noha, boky, vnitřní orgány - všechno nesnesitelně bolí.
Kamenné stěny pokoje jsou ledabyle omítnuté, jako v mnohých budovách tisíc let starého města. Vápenný nátěr se jen marně snaží vzbudit zdání sterility a modernosti. Dovnitř se zašlým oknem posazeným vysoko v jedné ze zdí prodírá vybledlé slunce. Z nerezového vozíku na kolečkách ho sledují pípající a cvakající monitory. Nad ním pozdravně bzučí tlustá moucha. Poletuje mu kolem obličeje. Něčí ruka po ní chňapne. Pip otočí hlavou a vidí Luca, stojí, drží mouchu v sevřené pěsti a dívá se přímo na něj. Na tváři má stejný výraz, který Pip viděl, když padal, a Pip ví, že mu z tváře vůbec nezmizel.
"Probral ses," říká Luco. "Bylo načase."
"Ty jsi do mě strčil," říká Pip. Slova vyšla ven slabá a vyschlá, jako přefiltrovaná pískem. Pálila ho v krku.
Lucovým obličejem se mihly nelítostná krutost a planoucí vztek, které ihned vystřídala bodrá veselost, jaká bývá

vyhrazená pro retardovaného bratra.
"Skočil jsi sám, ťulpasi," odporuje mu. "Enzo i Raffi tě viděli. Nejodvážnější věc, jakou kdy viděli. Ve škole je z tebe hrdina. Z vesmíru se přiřítila labuť." Zvedl dlaň a pomalu ji skláněl dolů, aby dokreslil letecký manévr.
"Ty -"
"Jo, viděl jsem to taky. Bylo to velkolepý."
Do tváře se mu vrátila krutost. Přiblížil k Pipovu obličeji pěst a sevřel ji, až zbělela. Otevřel ji nad Pipovým hrudníkem a otřel mouchu o nemocniční povlak.
Zašeptal: "Je z tebe hrdina," a odešel.
A tak se to stalo - skočil a načas z něj byl druhořadý hrdina. Když se ostatní děti divily jeho odvaze a vyptávaly se: "A proč ses napřed nepodíval?" odpovídal: "A co by to bylo za dobrodružství?" Přesně, jak mu nakázal Luco. Místo aby vypadal jako hlupák, oceňovaly jeho tichou statečnost.
Horní části holenní a lýtkové kosti měl úplně rozdrcené. Když pak jeho pravá noha přerostla levou, doplňoval rozdíl výšky náhražkou na spodku levé boty. Přizpůsobil se a od Luca se už nikdy neoddělil.
"Pipe!"
Polekalo ho, jak zvědavě si ho Niklas Hüber prohlíží. Nikdo v Radduse se o nehodě nedozvěděl pravdu. Kromě Enza a Raffiho, a ti nikdy jeho hrdinskou historku nezpochybňovali, i když spolu byli sami. Pip si domyslel, že je Luco varoval stejně jako jeho, a možná důrazněji než jen rozmáčklou mouchou. Nepřekvapilo ho, že nepřátelé Luca najali vyšetřovatele, kteří dokázali vyšťourat každičký detail jeho života, zaskočilo ho, že odhalení osobního tajemství je tak skličující. Co dalšího se ještě vynoří?
"Vnímáte mě?" zeptal se Hüber s úsměvem. Na vrcholku nargily doutnal na proděravělém alobalu dřevěný uhlík. Potáhl z náustku, jako by líbal hada. Pár vteřin kouř zadržel a pak ho vypustil nosními dírkami a štěrbinou mezi rty.
Pip se díval. Klidně odpověděl: "Jen jsem se zamyslel." "Popřemýšlejte nad tímhle: Scaramuzzi tentokrát šidí špatné lidi. Vím o těch malých podfucích v Itálii a Řecku, vím, že tam připravil vdovy o peníze z jejich obchůdků. Vím i o falešném obchodě se zbraněmi s… kým to bylo, se Sýrií?"
Pipovi se orosily horní ret a čelo potem. Setřel ho.
Pronesl: "Lucova minulost nemá žádnou souvislost s -"
"Víte, že má. Tentokrát ale nepodvádí hospodyňky nebo nějaké burany z Gelnhausenu, Stroutu nebo Toleda…" Hüber zvýšil hlas. Zhluboka se nadechl a pak potáhl z vodní dýmky. Zadržel kouř, který vdechl, takže když mluvil, vypadalo to, že mu z úst vychází pára. "Collegium Regium Custodum et Vigilum Pro Domino Summo Curantium představuje globální moc, která má ohromné zdroje: majetkové, politické, osobností z obchodní sféry… nájemných vrahů."
Aby poslední slovo zvýraznil, zašeptal ho, pak se krátce odmlčel.
"Jak víte, bereme svůj mandát velmi vážně. Podřídili jsme tomu všechno, co jsme kdy udělali. Až se přijde na to, že Scaramuzzi je jen podvodník, nezavřeme ho ani nevyženeme z města; zabijeme ho. Vymažeme každičký náznak jeho existence: rodinu, spolupracovníky… přátele. Šest měsíců po tom, co ztratí vliv nad mými méně kritickými kolegy, zmizí jméno Scaramuzzi ze světa. Nezbydou po něm žádné záznamy; nebude existovat v žádném jazyce. Věříte mi?"
Pip se pokusil polknout. Ústa a krk mu vyschly jako rozpálený beton. Už dávno vsadil na to, že Scaramuzzi tuhle nebezpečnou hru vyhraje, a teď se mu nechtělo narychlo shánět nový tiket. Jediné, co potřeboval, byla odvaha. Někde uvnitř ji cítil. Trochu jí našel a odpověděl: "Věřím, že máte moc udělat, co jste řekl. Nevěřím, že se někdy ukáže, že Luco není tím, za koho se prohlašuje. Proč o něm pochybujete?"
"Pro mě je důležitější," řekl Hüber, "proč vy mu věříte… jestli mu věříte." Naklonil se dopředu. Světlo svíček ozářilo jeho upřený modrý pohled. "Proč věříte, Pipe, že Luco Scaramuzzi je Antikrist?"

19

Brady seděl na sedadle spolujezdce a na klíně měl otevřený počítač. Po levé straně se z něj vinuly kabely do prostoru pro nohy, v němž ležely součástky, které Alicia vyndala z pouzdra na helmu. Brady neznal nikoho z lidí, kteří byli na videu, ale kvalita záběrů na obrazovce byla ohromující. Kolem otevřené garáže stál tucet mužů, kteří se dívali do kamery. Rozeznával na jejich obličejích strukturu pleti, i jednotlivé vousy a skvrnky. Celý obraz byl ostrý, bez vybledlých míst a hlubokých stínů vznikajících z přesvětlení.
Alicia se otočila, aby viděla zadním okýnkem ven, a vyrazila z parkovacího místa.
Brady zavřel oči a nutil se zůstat v klidu. Kdyby byl jeho lékař svědkem, jak Alicia řídí, předepsal by mu diuretika a beta-blokátory na udržení krevního tlaku pod zónou infarktu myokardu. Nebo by mu spíš naordinoval taxík.
Na obrazovce se Alicia přibližovala ke schodům. Zdi dole u země tu a tam hyzdily tmavé skvrny od podrážek bot. Brady rozpoznával i tenkou vrstvu prachu na vršku podlažní lišty. Klepnutím na mezerník klávesnice zastavil přehrávání.
Otočil se k Alicii právě v okamžiku, kdy autem zamířila na výjezdovou rampu. Předním sklem dovnitř vtrhlo sluneční světlo a ozářilo jí obličej. Na kratičkou chvilku se Bradymu zdálo, že záře nevychází ze slunce, ale z Alicie. Vzalo mu to dech, ale v další vteřině se tomu zasmál. Mysl si s námi umí pohrát.
"Čemu se směješ?" zeptala se, když si sklápěla sluneční clonu a natahovala se pro sluneční brýle uložené v prostřední přihrádce.
"Jen tak…" Neexistoval způsob, kterým by takovou představu dokázal vysvětlit: Jeho vnitřní hlas získal italský přízvuk. Vycházela z tebe záře jako z Madony, mi amore! No jasně. Vrátil se k tomu, proč zastavil přehrávání. "Dokázala jsi to," pochválil ji. "Vychytala jsi tomu všechny mouchy."
Když se Brady před rokem připojil k jednotce pro výzkum a vývoj z Týmu pro zpracovávání důkazů, Alicia už deset měsíců pracovala na projektu DMČ. První ukázka, kterou viděl, nebyla moc působivá. Obraz byl rozostřený, zrnitý a střídavě podexponovaný a přeexponovaný. Nedokázal si představit, jaký přínos bude zařízení mít při sestavování

profilů nebo pro žalobce. Brady měl za úkol pomoci technikům pochopit, které informace potřebují psychologové sestavující profily, a připravit manuál pro ty, kdo budou DMČ k získávání těchto informací používat, a ověřit ho v terénu, vždy s Alicií. Tentokrát byl obraz poprvé téměř tak jasný, jako je pohled lidského oka, což byl cíl, o kterém si celý tým myslel, že je nutný, ale nedosažitelný.
Pokračoval. "Tenhle obraz je o třídu lepší než ten z minulého testování v terénu… kdy? Před šesti týdny."
Ušklíbla se. "No, zřejmě bravurně zvládám dokopat techniky k tomu, co od nich potřebujeme," poznamenala skromně. Pak s přehnanou pýchou dodala: "Ale v tom jsem fakt dobrá."
"Ať je to jak chce, je to hotový. Já o tom pochyboval." Znovu zmáčkl mezerník a sledoval Alicii, jak stoupá po schodech. "Jak to, že je to tak plynulý?"
"Kamery jsou usazené v gyroskopických pouzdrech, která působí jako ministabilizátory," vysvětlila mu. Sešlápla plyn a prosmýkla se úzkou mezerou mezi dvěma auty, aby se dostala do třetího pruhu. Rozječely se klaksony, ale ona si jich nevšímala. "Jako steadycam, který se používá při filmování, ale stokrát menší. I tak se nezpracovaný materiál pořád chvěje a vibruje, takže z toho máš za chvilku mžitky před očima. Proto počítač používá software na ustálení obrazu. Filmujeme při vysokém rozlišení, a tak si s tím počítač dokáže poradit."
Když byla řeč o mžitcích před očima, Brady je právě viděl, a nevěděl, jestli díky technickému žargonu, který Alicia používá nebo jejímu řízení. Záznam z místa činu mu také nepřidal, ale projít ho musel. Znovu spustil video. Tiché mumlání ho upozornilo, že má ztlumený zvuk. Někdy pomůže profesionální komentář odstranit nejasnosti při procházení místa činu na videu. Stiskl klávesu pro zvýšení hlasitosti. Z maličkých reproduktorů se ozval Aliciin hlas: "Vydržte chvilku… otisk podrážky."
"Počkej, zkus tohle," řekla mu. Natáhla se na zadní sedadlo, poslepu šátrala, nakonec odlepila oči od silnice a otočila se dozadu. Zadní světla kamionu se nebezpečně přiblížila. Podala mu pár zlatých sluchátek, prudce zabrzdila a přejela do vedlejšího pruhu vteřinu před nárazem do návěsu.
"Ruší zvuky," řekla, "což je vlastně nesmysl. Pořád slyšíš všechno kolem, ale pomůžou ti ztišit ruchy v okolí, takže to, co posloucháš, je opravdu ostré."
Zapojil je do počítače a zapnul. Motor i zvuky silnice ihned zeslábly do tichého šumění, jako když v domě na pláži zavřete okno.
Alicia na videu právě říkala: "Použila jsem infračervenou. Proto jsem všechno ostatní zhasla. Můžete mě obejít a označit to?" Hlasitě a zřetelně. Ve chvíli, kdy trojice dorazila do prádelny nad schodištěm, už ho záznam úplně pohltil. Byl s nimi v domě.

20

Hüberova otázka byla přesně to, proč se Pip neměl setkávat se Strážci sám. Nebyl na přímý útok připraven. Zvládnout křížový výslech přesahovalo jeho možnosti. Uměl řadu věcí, například letět do Palerma, rozdat pár úplatků, získat pod rouškou noci dokumenty zamčené ve vládních kancelářích nebo okem zdrcujícího kritika vyhledat ve spise vše, co se pro daný případ nehodí; v takových věcech exceloval. Ale přímé dotazy na věci, které skutečně hrály roli, ho mátly. Pokud se sázky ocitly vysoko a dotýkaly se jeho samotného, přišlo mu obtížné dokonce i odpovědět pravdivě. Vždy byl přesvědčen, že patří k lidem, kteří se pod tíhou policejního vyšetřování přiznají i ke zločinům, které nespáchali.
Hüber držel náustek nargily, ze kterého stoupal kouř, a čekal na odpověď.
Proč si Pip myslí, že je Luco Antikrist?
Odpověď Proč ne? zřejmě Hüber slyšet nechtěl. Přesto se pravdě blížila víc než vše ostatní, co Pipa napadalo. Před osmi lety Luco narazil na muže, který prohlašoval, že zná organizaci očekávající příchod Antikrista. Luco přišel na to, že mnohé z prorokovaných aspektů Antikristova života podivuhodně souhlasí s jeho vlastními. Ty, které nesedí, vysvětloval Luco, se dají převyprávět, pozměnit nebo upravit. Měl plán, který si vyžádal přes dva roky studia a "rozsévání" - jak tomu říkal. Pak už zbývalo jen ujistit se, že si ho všimli správní lidé, ne samotní Strážci, ale lidé, kteří znají někoho, kdo zná někoho dalšího.
"Nejste duchem někde jinde?" musel se Pipa zeptat. Jestliže Pip neodpoví rovnou: "Proč ne?", to, co nakonec řekne, bude znamenat totéž. Plán vypadal přehnaně a riskantně, ale tak to bylo s každým Lucovým podfukem. Ale díky jeho podfukům si oba - okouzlující, neodolatelný Luco a v pozadí tvrdě pracující Pip - mohli dovolit životní styl značně převyšující sociální úroveň jejich kriminálnických přátel z Raddusy.
Doslechli se, že Strážci mají Antikristovi, až se objeví, předat odkaz, ale ani jeden neměl sebemenší ponětí o nesmírném bohatství a moci, které na zjevenou šelmu čekají. Ve chvíli, kdy jim došla obludnost toho, do čeho se zapletli, bylo už pozdě se stáhnout. Pip Luca podezíral, že by se nechtěl potichu vytratit, i kdyby to šlo. Plán byl příliš vyzývavý, odměna příliš lákavá.
Hüber už znal proroctví připisovaná Lucovi. Jestli jim doposud neuvěřil, Pip ho nepřesvědčí. "Poměry ve světě ukazují na to, že přišel čas," prohlásil nakonec Pip s mírným nadšením v hlase.
"Ano, ano. Poprvé za dvacet šest století tu je nezávislý židovský stát. Křesťanské církve se otřásají hašteřením mezi sebou. Lidé už toho mají dost a zmateně přebíhají od jednoho duchovního prožitku k druhému. Pokud ještě nespadli po krk do propasti odpadlictví, vrávorají na jejím okraji. Sekulární společnost se také ocitla v krizi, ekonomické, politické, a vůbec všech, v jaké může doufat správný anarchista. Souhlasím, že svět je na příchod Antikrista připraven přímo skvěle. A mám z toho, samozřejmě, radost. Být generací, kterou zasáhne! Po dvou tisíciletích být mezi několika vyvolenými, kteří ho přivítají v království oplývajícím bohatstvím a mocí, jaké ještě nikdy netřímal v rukou jediný člověk. Ale jeden je vlastnit bude; jeden muž je použije k dosažení slávy, kterou mu prorokovali."
Hüber se předklonil a skrz kouř nargily se Pipovi upřeně zahleděl do očí. "Luco Scaramuzzi to není."
"Dobře," řekl Pip. "Zapomeňte na poměry ve světě; zapomeňte na jeho minulost a osobnost. Luco naplnil některá

proroctví. On… on…"
Hüber zvedl ruku a zavřel oči. "Nenamáhejte se, Pipe. Vím, o kterých proroctvích tvrdí, že je naplnil. Také s jistotou vím, která mohla být - byla - překroucena a upravena tak, aby souhlasila se životem Scaramuzziho. Ještě že má otce Randalla a tým teologů, kteří vysvětlí a opraví výklad Strážců a našich teologů."
Pip vzdychl a zabořil se do měkké kůže křesla. "Jestli jste tak podezřívavý a pochybovačný," rezignoval, "nevěříte ani nejmoudřejším teologům, jaké lze najít, a nepřesvědčí vás empirické důkazy, které vám předložili přímo pod nos; jak můžete očekávat, že někdy najdete - toho podle vás pravého?"
Hüber se usmál, ale v jeho studeném úsměvu nebyl ani náznak dobré nálady. "Cítím to v krvi. A ta mi právě teď napovídá, že Scaramuzzi to není. A říká mi i to, že Vy to víte stejně dobře jako já. Jenom si přeju, aby to viděli i mí kolegové. Ale oni to zjistí, Pipe. Nemyslete si, že je můžete klamat navždy."
Chvíli se na Pipa díval a pak se předklonil, aby zkontroloval doutnající uhlík. Zjevně spokojený pokračoval: "Všechno tohle už tady kdysi bylo, víte?"
Přikývl překvapenému Pipovu výrazu. "Mí předchůdci nebyli podle všeho o nic bystřejší, než jsou mí kolegové. Hitler, Napoleon, Justinián, Nero. Každý z nich překrucoval proroctví podle toho, jak vyžadovaly okolnosti. Každý vystoupal k závratným výšinám za pomoci Rady nebo jejích předchůdců. A každý zmáčel zem krví."
Znovu ten úsměv.
"Abyste se dostal k našim milionům, nemusíte být pravý Antikrist. Stačí, když ve vás někdo věří."
Pip začal mít pocit, že jeho hlava je bójka na rozbouřeném moři. Zeptal se: "Co tím chcete říct? Že Luco se pokusí dobýt svět a zavraždí přitom miliony lidí?"
Přesně tak. Předstírá, že je Antikrist, nebo ne? Antikrist si má podle proroctví podrobit deset národů. Spojí je do jediné říše a zbytku světa vyhlásí válku. Díky nikterak malému šarmu, inteligenci, bezohlednosti, ambicím a shodám okolností má Scaramuzzi - prozatím - podporu Strážců, nesmírně bohaté a mocné organizace. S našimi zdroji neexistuje nic, co by nedokázal."
"Chce naplnit proroctví o Antikristovi," přikývl Pip.
"Až po Armageddon."
Pip se nad tím zamyslel. Pak se zeptal: "Jestli je to tak děsivé, proč mu Strážci chtějí pomoci?"
"Já vám to vysvětlím. Bible jasně říká, že antikristů je mnoho, jsou to zhoubní tvorové, kteří nenávidějí Boha a jsou…, řekněme, odhodlaní působit bolest Jeho stvořením. Ti uchazeči, o kterých jsem se zmiňoval - Hitler, Nero -, byli téměř jistě antikristé. Stejně jako váš šéf. Ale termín antikrist je u nich možné použít jen v podobném významu, jako o hodných dětech tvrdíme, že jsou ‚malí andílci': k tomu, aby byly anděly, mají asi tak daleko jako krávy, ale díky dobrému chování o nich smýšlíme jako o andílcích. Rádoby despotové se chovají jako Antikrist, ale nejsou jím a Strážce nezajímají. Naší touhou je sloužit pouze pravému Antikristovi. Filozof a dominikánský mnich Tommaso Campanella ho nazval 1'Antichristo's Massimo, Velký Antikrist. Danielovi i apoštolovi Janovi se zjevil ve snu. Jeho osud je předurčen a my se vynasnažíme pomoci mu ho naplnit."
"Ale proč?"
Hüber mu věnoval vychytralý pohled. "Víme, že Antikrist pod sebou sjednotí všechny země světa. Bude mít neomezenou moc. Bude rozhodovat o životě a smrti, o tom, kdo bude čistit záchody a kdo bude vlastnit domy v Anguille plné služebnictva a hurdisek. Jeho poradci a důvěrníci budou v tomto směru moci ovlivňovat jeho myšlenky. Jeho panování jim přinese prospěch."
Pip zakroutil hlavou. "To ještě nemáte dost?"
"Existují věci, které si za peníze nekoupíte," odvětil Hüber. "Zřejmě znáte lorda Winstona."
Strážce, který vlastní panství u Londýna. Pip přikývl.
"Ten nešťastník zabředl do potíží. Trpí… ehm… slabostí pro malé chlapce. Před několika měsíci ho obvinili rodiče jednoho z jeho malých návštěvníků. Aby své obvinění podpořili, vyrukovali s nějakými lékařskými testy. Kdybych vám řekl, kolik peněz a přesvědčování nás stálo tu situaci zvládnout, sklátil by vás, Pipe, infarkt. I přesto se aktivity lorda Winstona málem dostaly na veřejnost. Bylo to takhle blízko." Mezi palcem a ukazovákem vytvořil mezerku, do které by se vešla špetka soli. "Veřejnost by si vynutila vyšetřování, které by odhalilo kdovíjaké další indiskrétnosti. A v případě, že by si nepodřezal zápěstí, neunikl by vězení ani za pomoci sebevětšího bohatství nebo vlivu."
Podíval se na nargilu, jako by na ni dávno zapomněl, vložil si náustek mezi rty a vtáhl do plic kouř. Vyfoukl a díval se, jak kouř víří a stoupá vzhůru.
"Jde o to, Pipe, že jsme všechny, kdo se pokoušeli nám bránit nebo nás zavést do slepé uličky, ušlapali k smrti. Především ty bohaté. Okusili jsme přesně tolik svobody, kolik nám tento puritánský svět dovolí. Chceme zkusit i zbytek, beze strachu, že přitom můžeme o všechno přijít. Až budeme vytvářet pravidla i vlastnit všechny peníze, morálka i veřejné mínění budou -" znovu rychle potáhl a vyfoukl - "stejně nepodstatné jako dým."
Pipovi se udělalo zle. Je možné, že tohle všechno je tu jen kvůli bezuzdné honbě za nesplněnými touhami? Mají hříchy opravdu takovou moc? Pýcha, chtivost, závist, zloba, nenasytnost, lenost, chlípnost. Dante se mýlil: sedm smrtelných hříchů nebylo osudných jen těm, kdo je vyznávali, ale každému, kdo se jejich vyznavačům připletl do cesty.
"Všechny vaše aktivity," nedokázal zabránit, aby se mu v hlase nezračilo znechucení, "veškeré aktivity Strážců po celých padesát generací slouží ukájení perverzních choutek?"
Tak můžeme vyzkoušet všechno. Velkolepý závěr života bez omezení, bez jakékoliv kontroly."
"Ale vláda Antikrista má podle proroctví trvat jen několik let." Pip se nedokázal smířit s něčím, co mu přišlo jako bláhová investice času, peněz i zápalu.
"Sedm let," přikývl Hüber. "Ale v kameni to vytesané není."
"Není vytesané…? Vy doufáte, že změníte proroctví?"

"Satan zná Boha lépe než kdokoliv jiný, a je jasné, že si myslí, že z Armageddonu vyjde vítězně, přestože bible předpovídá jeho porážku. Proč by to jinak zkoušel? Pravděpodobně už dokázal porazit boží záměry i boží předpovědi mnohokrát. Možná že proroctví není nic jiného než plamenný a podněcující boží proslov. ‚U všech všudy, my tuhle válku vyhrajeme!'"
"Tomu sám nevěříte."
"Vlastně věřím. Život plný neomezených rozkoší: kvůli jedinému dni by lidé zabíjeli i umírali. A představte si sedm let! A co když - protože známe jeho pády, jeho špatné kroky a můžeme jim předcházet -, co když získáme deset let, třicet let? Co když vytvoříme celou novou říši, která nikdy neskončí? Pak byste se už nesmál, že?"
Pip zamrkal. Jak se dá na takovou otázku odpovědět?
Hüber nasadil smířlivý tón. "Chci se vyhnout chybám naší minulosti, Pipe. Zbytečnému plýtvání našimi zdroji i rozsáhlému krveprolití."
Pip nedokázal odhadnout, co ho znepokojuje víc. "Jak to chcete provést?"
"Chci se ujistit, že nikdo nebude nárok na trůn předstírat."
"Proč ho zkrátka nezabijete?"
"Dávám své názory velmi hlasitě najevo. Kdyby teď Scaramuzzi zemřel, ať už na infarkt nebo při nehodě, byli bychom já a několik kolegů, smýšlejících podobně jako já, ihned vyloučeni, jednak ze msty, a také aby se opozice ujistila, že už nikdy nebudeme moci zajít tak daleko. Jsme demokratická organizace. Platí tu pravidla většiny. Proto je třeba ho nejprve zdiskreditovat."
"Ale…" Pip si srovnával myšlenky. Nechtěl navrhnout, jak Luca zničit, ale dráždila ho zvědavost. Hüber a ostatní Strážci už to zcela jistě promysleli a zahájili potřebné kroky. "Nedokázala by snad předčasná smrt, že nebyl Antikrist?"
Hüber se zasmál, suše a mrazivě, jako když praská led v prázdné sklenici. "Přál bych si, aby to bylo tak snadné. Mohli bychom jednoduše odstřelit každého, kdo by jako kandidát připadal v úvahu. Kdyby se úspěšně ubránil, zasekla by se zbraň nebo byl jen zraněn a uzdravil se - byla by to náhoda, nebo nadpřirozená schopnost? Museli bychom to zkusit znovu a nikdy bychom nedosáhli jistoty. Definitivně přesvědčivou odpovědí by pro nás zřejmě bylo, kdyby ten člověk zemřel a znovu povstal nebo by se od něj odrážely kulky. Ale když zemře a zůstane mrtvý, znamená to, že nebyl Antikrist? Nebo jsme zmařili proroctví? Nebo jsme jen odložili nevyhnutelné: on se vrátí v novém těle, o generaci později, a dokud se proroctví nenaplní, duše Antikrista nenalezne klidu? Nikdo neví, ale konsenzus je, že usilovat o vraždu kandidáta není rozumné. Alespoň v době, kdy ještě je kandidátem."
"Zdá se, že jste v pěkné kaši."
"A proto jste tu, Pipe. Přátelíte se se Scaramuzzim od dětství. Po třicet let jste si bližší než bratři. Věřím, že on nepochybně není ten, za koho se vydává, a vy víte o něčem - možná máte i nějaký důkaz -, co to definitivně potvrdí."
Sledoval Pipův výraz, možná po svých slovech očekával náznak zrady. Pip se snažil nedat nic najevo.
"Řekl jsem ‚bližší než bratři'," pokračoval Hüber, "ale Scaramuzzi umí být krutý, že? Zachází s vámi jako se psem."
Pip stiskl čelisti. "Choval se ke mně dobře."
"Jako když se pán snaží být milý na otroka. Sloužíte účelu."
Hüber odšrouboval vršek gumové hadičky nargily od kouřové trubice. Zvedl z tácu nepoužitou trubici a přišrouboval ji na otvor.
"Máte u něho psí život, a navíc jen do chvíle, než celý taneček skončí a vy i celý zbytek jeho tábora budete vyhlazeni - co kdybyste místo toho začal pracovat pro mě? Dejte mi, co potřebuji k jeho odhalení. Já vám poskytnu pohodlné místo ve své organizaci, tučný plat a zaručenou existenci."
Hüber držel náustek, který právě připojil, a nabídl ho Pipovi. V druhé ruce si nechal svůj vlastní. Připojením druhé trubice vytvořil známou dýmku… dýmku míru. Její přijetí znamenalo přijmout nabídku a zradit Luca.
Pip se díval na nabízený náustek. Třepotání plamínků svíček na stole rytmicky osvětlovalo kouř, chvíli byl viditelný, chvíli neviditelný. Věděl, že ať už jej přijme nebo ne, jeho život se změní. Lidé jako Hüber nepřijmou odmítnutí snadno. Luco už věděl o Hüberových pochybách a touze zbavit se ho, takže Pip nemohl Hübera poškodit vyzrazením kontextu tohoto setkání. Ale jakmile Hüber zjistí, že Pipa k odstranění Luca použít nemůže, pravděpodobně ho zabije a bude doufat, že tím naruší Lucovy plány. Když Hüberovi pomůže - protože samozřejmě měl to, o čem Němec mluvil -, bude muset do Lucovy smrti požádat o azyl. A už nikdy nebude žít jako jeho posluhovač - jestli Hüber dodrží slovo. Velké jestli.
Kouř stoupal, vlnil se a mizel v temnotě - stejně, napadlo Pipa, jako moje budoucnost.

21
Brady se prudce nadechl a bezděčně si dvěma prsty zakryl ústa. Alicii bylo jasné, že se při sledování videa z místa činu právě dostal k objevení useknuté hlavy. Kdyby okolnosti nebyly tak děsivé, pogratulovala by si ke schopnosti DMČ vtáhnout diváky do děje. O osm minut později si strhl sluchátka, jako by najednou vydaly nesnesitelný zvuk. Dýchal rychleji než obvykle. Podíval se na ni.
"Myslel jsem si, že vím, co mám čekat," řekl.
Přikývla. "Měls to vidět tam."
"Mám pocit, jako bych tam byl. Skoro jsem cítil krev."
To mám taky na seznamu přání - jen takt jí zabránil to vyslovit.
Stiskl klávesu. "Projdu si to tentokrát pomalu. Víc analyticky."
"Pozdě," přerušila ho. "Jsme na místě."
Zajela taurusem ke krajnici špinavé silnice, na stejné místo jako včera v noci. U páskou přehrazené příjezdové cesty Cynthie Loebové stálo šest dalších vozidel: dvě policejní hlídková auta, dva sedany, které křičely "patříme okresu",

velká bílá dodávka, o níž předpokládala, že přivezla další techniky k ohledání místa činu, a ohnivě červený kabriolet Corvetta.
Natáhla se, aby skrz stromy viděla na dům. "Nikoho nevidím. Všichni musí být vevnitř."
Protáhla se pod žlutou páskou, která byla natažená mezi stromy u začátku cesty a ohraničovala místo činu. "Krása," ocenil Brady okolí.
Včera o půvabu místa neuvažovala, ale teď viděla, že dlouhá zakřivená cesta je vydlážděná narůžovělými cihlami. Se zelenými borovicemi, azurovým nebem a stovkou odstínů hnědé, od kůry po chomáče spadaného jehličí na zemi, to bylo místo, které až vyráželo dech svým klidem a mírem.
Příjezdová cesta se stáčela k domu a končila na betonovém plácku před širokými dvojitými vraty od garáže. Z obou stran garáže se zvedaly prudké svahy, dům vystavěný na kopci museli zřejmě kvůli suterénu a garáži z jedné strany zapustit do země. Stál čelem k příjezdové cestě. Z cesty na přední verandu se širokými oblouky vinulo dřevěné schodiště.
Jak se Alicia a Brady blížili k domu, přední dveře se otevřely a vyšel detektiv Lindsey. Protáhl se a zívl. Nebylo pochyb, že tu je od včerejší noci. Zahlédl je a Alicia mu zamávala. I ze třiceti metrů bylo vidět, že se zamračil. Srdce jí najednou ztěžklo. Jestli byl vyšetřovací plán, který pro ně DMČ vypracoval, chybný, program se vrátí o měsíce zpátky, ne-li víc.
Detektiv se vydal po schodech dolů. Na betonový plácek dorazili najednou, ale místo toho, aby ji zahrnul obviněními a nadávkami, zapíchl pohled do Bradyho a šel rovnou k němu.
"Kdo jste?" vyptával se Lindsey.
"Detektive Lindsey," oslovila ho Alicia, "to je můj partner, speciální agent Brady Moore."
"Detektive," pozdravil Brady a podal mu ruku.
Lindsey ruku ignoroval a dal si ruce v bok. "Partner? A kde jste byl včera v noci?"
"Agent Moore právě přiletěl z Quantica."
Lindseyho obličejem kmitl vychytralý úšklebek a konečně se obrátil k ní. "Z Quantica? Takže vy si, chlapi, myslíte, že to bez vás nevyřešíme." Kývl hlavou směrem k domu.
"Detektive, já to nechápu," bránila se Alicia. "Myslela jsem si, že jsem vašemu vyšetřování něčím přispěla."
Začal být o trochu příjemnější. "To ano, agentko Wagnerová. DČ… DKČ je úžasná věc. Rád bych to měl také. Jak jsem včera říkal, děkujeme za vaši pomoc. A na shledanou."
Jasnější už to být nemohlo.
"Detektive," začal Brady přívětivě, "já nepatřím k nejdůležitějším lidem v FBI. Moje přítomnost by vás neměla rušit."
Lindsey se k Bradymu přiblížil. "Máte snad dojem, že mě něco ruší?"
"Ne, jen jsem -"
"Co přesně děláte, agente Moore? Jste taky Robocop?"
"Použil jste někdy analýzy vyšetřování od FBI?"
"Profily? Vy děláte profily?" Lindseymu se protočily panenky. "No, jo. Použil jsem je. Kromě toho, že musím kvůli vám vyplňovat dvacetistránkový dotazníky, chcete odfaxovat každej kousíček papíru spojenej s případem, snad vyjma toaleťáku, kterej mí detektivové použili na záchodě. Zprávy z ohledání, poznámky z výslechů, výsledky z balistiky, mapy, teorie, fotografie. A než si vůbec smím promluvit s nějakým všemohoucím profilovačem, musím požádat styčného důstojníka o výsadu dát to všechno do kupy. Takže bych si možná měl kleknout?"
"To možná později," odpověděl Brady. "Chceme toho po vás tolik, protože nikdy nevíte, co nakonec bude tou věcí, která všechno spojí dohromady, jako klíč v šifře. Hraje pachatel šachy, dámu, nebo mlýn? Pije mléko, nebo pivo? Líbí se mu ženy, nebo spíš ženské oblečení? A dokud nebudememe mít šajn, jaký toaletní papír používají vaši vyšetřovatelé, nebudeme schopni vám říct, jaký používá váš delikvent."
Ukázal na Alicii, ale pohled dál upíral na Lindseyho.
"Digitalizér místa činu - tedy DMČ, jen tak mimochodem -, který vyvinula agentka Wagnerová, vás může zbavit nejméně poloviny z hromady papírování, o kterém jste se zmiňoval. V současnosti se nám zprávy vrací za týden, pokud se k nim vůbec dostaneme. A to je věčnost, když se pohřešuje malé dítě nebo vrah pokračuje v zabíjení, a na záda vám funí tisk, veřejnost i vaši šéfové. DMČ může tuhle dobu zkrátit na polovinu a ušetřit lidem energii na případy, do kterých jsme se zatím neměli čas pustit.
Takže nevím, jestli vás agentka Wagnerová urazila něčím jiným, než že je žena a odvádí prvotřídní práci. Řekl jste, že práce kterou včera udělala, vám pomohla, a já bych se vsadil, že vám pomohla sakra hodně. Chápu územní rivalitu, ale kvůli té tu nejsme. Věřte tomu nebo ne, jsme tu, abychom vám pomohli, a poslední věc, kterou potřebujeme, je schytat to kvůli něčemu, za co nemůžeme."
Brady se během promluvy naklonil dopředu, až se nosy obou mužů ocitly jen pár centimetrů od sebe. Lindsey předstíral, že si upravuje pásek, a o krok ustoupil. Díval se z Bradyho na Alicii a usmíval se.
"Vy dva jste párek. Myslím, že už jsem o vás slyšel, ale nevím to určitě."
"Vašim rodičům taky dalo takovou práci něco vám vysvětlit?"
Lindsey se nerozhodně podíval na Bradyho.
Bradyho úsměv se objevoval pomalu jako příliv.
"Aha…!" smál se Lindsey. "Děláte si legraci. Rozumím vám, ale nemůžu vás nechat čenichat kolem mého místa činu. Něco tu zpackáte a já jsem ten -"
Přerušil ho mužský křik přicházející z domu. Něco o předvádění a smlouvě.
"Počkejte." Lindsey zvedl prst a vyklusal po schodech k předním dveřím. Alicia a Brady zaslechli, jak se dveře otevřely - křik nabral decibely - a zabouchly.
"Krásný proslov," ocenila.

Udělal obličej. "Myslel jsem, že by to mohlo fungovat."
"Tím se netrap. Jemu už z toho -"
Lindsey znovu scházel po schodech dolů, následovaný uniformovaným policistou, který eskortoval plešatícího čtyřicátníka.
"Jenom minutku, jen minutečku…" opakoval muž. Lindsey došel na plácek a gestem je vyzval, aby udělali policistovi a muži místo.
Šli směrem k příjezdové cestě a muž právě říkal: "Mám v autě kameru. Nechte mě udělat si pár snímků."
Lindsey se omluvil: "Promiňte. Byla řeč o neomalencích."
"Kdo to je?" zajímalo Alicii.
"Jeffery Loeb. Manžel oběti."
"Manžel? Měl jsem za to, že jsou rozvedení."
"Žili odděleně. Na rozvod zatím nedošlo. Udělali jsme chybu, že jsme ho požádali, ať se podívá, jestli v domě něco nechybí nebo se něco nezměnilo."
Alicia přikývla. Standardní postup.
"Všiml si něčeho?"
"Viděl jen dům, který by rád prodal. Skoro jste mohli vidět, jak mu to během prohlídky dochází: Ještě jsme se nerozvedli. Je to moje. Všechno je moje. Chtěl sem ještě dneska přivést někoho z realitky. Nelíbilo se mu, že to tu kvůli důkazům na týden dva zabereme."
Brady řekl: "Detektive, rád bych si s ním promluvil." Udělal krok za dvěma muži vzdalujícími se po příjezdové cestě.
Lindsey ho chytil za paži a zadržel. "To raději ne."
"Proč?"
"Protože ho nechceme vylekat."
"Jak to myslíte, vylekat?"
"Právě teď je náš hlavní podezřelý."
"Děláte si legraci. Z čeho vycházíte?"
Lindsey zaklonil hlavu a díval se na Bradyho přes most vlastního nosu. "Asi mi budete muset odpustit, že vám lezu na váš píseček, ale máme důkazy, že si pachatel udělal sendvič."
"Hm." To bylo na záznamu DMČ. Chlebové drobečky v krvi na kuchyňské lince.
"Opravte mě, jestli se pletu, ale nebývá to tak, že když se pachatel cítí v domě uvolněně, většinou se s obětí znal?" Nadzvedl obočí.
"Obvykle ano, ale -"
"A nebývají právě ty nejnásilnější akty páchány příbuznými a takzvanými milovanými zavražděných?"
"Často, ale všechno směřuje k tomu, že tenhle zločin souvisí nejméně čtyřmi dalšími vraždami ve dvou jiných státech. Spáchal manžel Cynthie Loebové všechny?"
"Zdá se, že jste ještě neslyšel o zločinech spáchaných podle předlohy?"
Brady na Lindseyho jen zíral. Alicia byla stejně ohromená. Lindsey určitě věděl, že tisku bylo o předchozích Pelletierových vraždách poskytnuto jen mizivé množství informací. U každého případu se hlavní informace držely pod pokličkou, včetně důkazu, který případy spojoval nejvíc: účast psů na vraždění. Jak by to mohl napodobitel za prvé: vědět; a za druhé: udělat? Měl snad náhodou vlastní psy cvičené v zabíjení lidí?
"Stejně bych si s ním rád promluvil." Brady pokračoval. "Nemůžete mi zabránit, abych si promluvil se svědkem."
"Můžu, dokud je na mém místě činu."
Jako na zavolanou se v tu chvíli na silnici rozburácel silný motor.
"To bude jeho pojízdná krize středního věku," poznamenala Alicia suše.
Burácivý zvuk zvyšujících se otáček corvetty doprovodil záblesk červené. Zpod nesmyslně rychle roztočených pneumatik vytryskla štěrková sprcha.
Brady se znechuceně obrátil na Lindseyho. "Vyslechl jste ho aspoň?"
"Ne. Pozval jsem ho na večírek mojí ženy."
"Můžete nám e-mailem poslat přepis?" Ze všech sil se snažil zůstat milý.
"Uvidím, co se dá dělat. Jaká je to adresa?"
Brady vyndal z vnitřní kapsy saka vizitku. "Vážím si toho."
"To je to nejmenší."
"Detektive," vložila se Alicia, "agent Moore se tu opravdu potřebuje porozhlédnout. Kvůli tomu vstával ve tři ráno a přiletěl až sem."
Lindseyho výraz jí připomněl, že on byl vzhůru celou noc a Bradyho rozvrh nebo rozvrh celé FBI ho zajímá stejně, jako jestli Pavarotti ještě bude zpívat v opeře. Ale znovu ji zaskočil, protože se zeptal: "Co tu vlastně chcete dělat?"
Brady rychle promluvil. "Moje práce je ujistit se, že DMČ nahrál všechno, co k sestavení profilů a vytvoření analýzy místa činu potřebujeme. Prostudoval jsem si nahrávku, kterou agentka Wagnerová udělala včera v noci. Teď musím projít místo činu, jako kdyby mě přivolali k případu a požádali o sestavení profilu. Budu hledat cokoliv, co může být důležité a agentka Wagnerová to nezachytila na DMČ. To je celé. Velmi zjednodušeně."
Lindsey zkrabatil obličej a podíval se na oblohu. Téměř se zdálo, že zvažuje, že zkusí bungee jumping.
Na schodišti před předními dveřmi se objevil technik v bílém laboratorním plášti. "Detektive," zavolal, "potřebujeme vás tu."
Lindsey houkl na strážníka, který bezpečně odvedl podezřelého číslo jedna z jeho pozemku a právě se vracel po příjezdové cestě: "Vasquezi!"

"No!"
"Čeká tě ještě jedna prohlídka!"
Vasquez vztyčil palec: paráda.
Lindsey se rozběhl do schodů.
"Díky," volala za ním Alicia.
"Ať jste venku do čtyřiceti minut, jasný?" Zmizel z dohledu.
Brady se k ní otočil. "Čemu se směješ?"
"Nemůžu se dočkat, až případ převezme FBI."
"Testování v terénu se s vyšetřováním v terénu nedá míchat, to dobře víš. Jseš připravená ten případ dokončit?"
"Stálo by za to vidět jeho výraz, až to převezmeme." Chvíli o tom přemýšlela. "Možná."

22
Jen co nasedli do taurusu, začal si Brady doplňovat poznámky, které udělal při prohlídce domu Cynthie Loebové.
Alicia zajela na příjezdovou cestu a vycouvala na silnici. Na zemi spatřili důkazy o tom, že je corvetta nadupané auto.
Brady prosil Alicii, aby se je nesnažila napodobovat.
Podívala se mu na ruce, které rychlými črty spojovaly jeden postřeh s druhým. Pronesla: "Na ohledání místa činu není čtyřicet minut moc."
"Myslím, že mám, co jsem potřeboval."
"Tak… jak jsem si vedla?"
Několik minut nic neříkal, jen dopředu a dozadu listoval poznámkami v bloku, označoval si souvislosti a dopisoval nové nápady. Občas zvedl kameru a ověřil si něco v záběrech, které během prohlídky na požádání natočila. Nakonec přikývl.
"Je to dobrý. Jen pár poznámek."
"Poslouchám."
Opustili Palmer Lake i město Monumentu. Pak zahnula na výjezd na I-25 vedoucí na sever. Dohodli se, že se staví na místě činu ve Fort Collins, kde se před dvěma dny stal obětí číslo dvě středoškolský učitel tělocviku Daniel Fears.
Alicia přijela do Colorada předevčírem, měla s DMČ zdokumentovat místo činu ve Fort Collins a být připravena na natáčení dalšího místa činu pro případ, že by neznámý subjekt zaútočil v Coloradu znovu. Té noci, ještě předtím než do Fort Collins dojela, pachatel zavraždil Cynthii Loebovou. Brady a Alicia doufali, že najdou nějaké známky opakujícího se modelu. Čím více najdou souvislostí, tím detailnější obrázek vraha dostanou. Bylo to jako sestavovat mozaiku: několik prvních kousků nic neprozradí; jasný obrázek se objeví až po složení mnoha dílků.
"Stopy nástroje na místě vniknutí," řekl. "Na místě, kde pachatel pravděpodobně použil nástroj na odstranění sítě, byly škrábance. Záběr zblízka by se hodil, jak na okenním rámu, tak na síti venku." Zkontroloval si poznámky. "A když je řeč o venkovním prostoru, příště sleduj strážníka, který tam hledá stopy. Vasquez říkal, že po nich dokázal jít jen asi sto metrů, ale kdyby náhodou našli místo, kde pachatel parkoval nebo čekal, bylo by to k nezaplacení."
"Kvůli otiskům pneumatik?"
"Jednak, a kdyby útočník čekal, dala by se z toho vyčíst míra promyšlenosti. Na co čekal? Než někdo odejde? Na tmu? Na hodinu, která pro něj má nějaký význam? Co během čekání dělal? Kouřil? Vyryl něco do stromu? Čekal nehnutě jako hradní stráž? Místo, kde parkoval, nám o něm může také něco prozradit. Například, když je daleko od místa činu, dozvíme se, že ten chlap se umí orientovat v lese a je dost zdravý, aby se plahočil tak daleko. Jestli je to místo, kam se dostane jen teréňák…"
Přikyvovala.
Mluvil dál. "Skvěle jsi vystihla tu neobvyklost její ložnice, všechny ty náboženské cetky. Bylo by dobré mít každou z těch věcí natočenou zvlášť, z různých úhlů. Nedotýkej se jich; jen je natoč."
"To je dost náročný požadavek."
"Vím, že to zabere čas, a díky těm poldům kolem se ti to možná nepodaří napoprvé. Ale je nějaký důvod, proč se nevrátit?"
"Místní strašně touží dostat se k výsledkům z DMČ a pak se mě zbavit. Lindseyho postoj není nijak neobvyklý. Ale trvat jsem na tom mohla." Usmála se.
"Když najdeme na dalším místě činu stejnou tretku nebo obrázek nebo vyslechneme někoho, kdo pracoval tam, kde se vyráběly nebo prodávaly - může dojít ke zvratu ve vyšetřování. A ještě něco. Udělalas záběry místností, ale zkus věnovat nějakou dobu záběrům seskupení věcí, které něco napoví o životním stylu. Jako jsou knihovny, výběr a uspořádání nábytku, cokoliv, co visí na zdech, fotografie, umělecké předměty."
"Myslela jsem si, že to všechno bude v záběru." "Ne dost detailně. Kdyby byl na stolku otevřený časopis, zaostři na něj, abychom mohli přečíst jméno časopisu, datum vydání a číslo strany. Lepší je mít informací moc než málo."
"Takže chyběly tři?" ujišťovala se.
"To není špatný."
Pokrčila rameny. "Když jsem se do práce s DMČ pustila, předpokládala jsem, že jeho vývoj bude nekonečná práce. Každý člověk potřebuje něco jiného, mění se předpisy, které se týkají důkazů, a do módy přicházejí nové forenzní techniky."
"Vadí ti," zeptal se, "dělat na projektu, který nebude nikdy hotový?"
"Ne, to ne. V téhle době je to úplně normální. Představ si navrhovat v současnosti počítače nebo software; to, na čem každý den do půlnoci pracuješ, bude zastaralé měsíc po tom, co s tím skončíš. DMČ stojí na technologiích, takže se s neustálým vylepšováním dá počítat. Jen bych chtěla vidět, že opravdu pomohlo dostat za mříže nějakýho padoucha.

Možná se místa činu budou v budoucnu ohledávat jen sledováním záznamu z DMČ."
"No, to je maličkost." Usmál se na ni.
Vyšplhali na hřeben Monumentu a před nimi se rozvinula dlouhá dálnice. Taurus vystřelil k horizontu. Brady přemýšlel, jestli Alicia měří řidičský úspěch počtem aut, která předjede. Z prostoru pod nohama vyndal počítač. Stále ještě zbývalo důkladně prostudovat záznam DMČ z místa činu v domě Loebové.
"Napadlo tě něco o vrahovi?" zeptala se.
"Ještě to zvažuju, ale možná že vůbec nemáme co do činění se sériovým vrahem. Čím dál víc to vypadá spíš na náhodné vraždy."
"Malá prodlení a způsob, jakým se pohybuje?"
"A to, že oběti evidentně nemají společného jmenovatele," dodal Brady. "I když ještě nejsem připravený prohlásit, že neexistuje souvislost. Někdy se to objasní, až když ho chytnou a vysvětlí to sám."
"Co ti napovídá frekvence vražd, krátký časový úsek mezi nimi?"
Brady odpověď zvažoval a pak zavrtěl hlavou. "Ambice… vzájemný vztah s něčím dalším… jeho žízeň po krvi roste. V téhle chvíli prostě nevíme."
Poznamenala: "Lindsey se zmiňoval o něčem, co mě zaujalo."
Podíval se na ni.
"To jídlo," řekla. "Měl pravdu, když uvažoval o někom, kdo znal oběť, nebo se vyznal v domě?"
"Budí to takový dojem, to ano. Ale lidská mysl je nekonečně složitá a díky tomu je každý člověk i každý motiv jiný."
"Takže, co napověděla příprava sendviče vedle uťaté hlavy tobě?"
"Jednu věc, pravděpodobně je to sociopat. Nemá smysl pro morálku, nechápe rozdíl mezi dobrým a špatným."
"Co je špatnýho na tom, že někomu usekneš hlavu, že jo?"
"Přesně tak. Sociopati vědí, že společnost jejich jednání odsuzuje: proto se snaží vyhnout dopadení."
"Myslíš, že si ten chlap dal něco k jídlu i na ostatních místech činu?"
"Toho jsem si nevšiml… Počkej." Natáhl ruku za sedadlo a zalovil v kufříku na podlaze pro pořadač. Zavřený počítač použil jako stolek, prolistoval pořadač a četl. Po minutě hlásil: "První oběť Joseph Johnson z Ogdenu. Sejmuli dva latentní otisky na spodku držadla od lednice, jako by ji pachatel otevíral." Najednou obracel stránky rychleji. "Tady," řekl. "William Bell, zavražděn v Moabu na parkovacím místě před domem, kde žil. Podle koronerovy zprávy zemřel asi pět minut po půlnoci, v tu dobu jedna z obyvatelek zaslechla hluk na parkovišti. Myslela si, že se někdo snaží roztrhnout psy při rvačce. Ale když vyhlédla z okna, už byl klid a nic neviděla. A teď poslouchej. Deset minut předtím si Bell v laciný restauraci koupil cheeseburger, hranolky a čokoládový koktejl." Zvedl oči od stránky. "Nechal si je zabalit. Koktejl našli rozlitý na zemi vedle těla. Ale nikdy se nenašel burger ani hranolky… nebo jejich obaly."
"Takže Bell jedl v autě a odpadky vyhodil okýnkem ven." Nevěřila tomu, ale než zváží všechny možnosti, je detektivní práce tak trochu hra na ďáblova advokáta.
"Na to to nevypadá," nesouhlasil Brady a četl dál. "Za prvé, jeho auto bylo plné prázdných plechovek od piva a jiných odpadků, včetně starých obalů a pytlíků od jídla. Prohlíželi je, když hledali důkazy. Všechny byly pořádně staré. Našli taky dýmku na hašiš a pytlíček s trávou. Proč by riskoval, že ho zastaví kvůli dělání nepořádku, když vozil v autě takový kontraband a plechovky a smetí už tam měl tak jako tak? Za druhé, než se stavil pro burgery, byl ve videopůjčovně. Kazety, které si půjčil, byly vedle těla. Vypadá to, že se chtěl navečeřet u televize. S Domem, který postavila Swansonová."
Na chvíli se zamyslela a Brady pokračoval v procházení zpráv. "Naznačuješ, že jim vrah bere jídlo?"
Brady přikývl. "O to se klidně vsadím."
"A to je motiv?" Nemohla tomu uvěřit.
"Ne, něco jiného. Možná se pak cítí silnější. Nebo je to nějaký symbolický přenos jejich životní síly na něj, takovéhle představy mívají vraždící psychopati často. Vzal si jejich život a zároveň jednu z životních potřeb, jídlo."
"Nebo měl prostě hlad?"
Brady povytáhl obočí. "Nebo tak."
V téhle fázi vyšetřování měli před sebou spoustu možností. Nebo spíš kladení otázek. Než se k případu dostala FBI a začala jednotlivé poznámky ve zprávách porovnávat a sjednocovat, řešily místní úřady každou vraždu zvlášť.
Auto se dál řítilo na sever, nezpomalilo ani při průjezdu městem Castle Rock, kde se rychlostní limit snížil ze sedmdesáti pěti na šedesát pět. Brady vzhlédl od pořadače, který na posledních deseti mílích odvedl jeho pozornost od videozáznamu. Prohlížel si horské věže, které daly městu jméno. Z náhorních plošin čněly do výše vysílače rádiových vln a signálů mobilních telefonů. Chybělo jen nasadit na ně velké hvězdy, třeba ty třpytivé z vánočních ozdob. Jeho pozornost nejvíc zaujaly vrstvy hornin, ze kterých byly poskládané vrchní čtvrtiny hor, jasný důkaz, že v minulosti byly Velké pláně zalité mořem. Jeho vlny se lámaly o Skalisté hory a - jak ustupovalo - o vybíhající plošiny. To všechno už dávno odvál čas. Stejně jako jednou odvane všechno kolem nás.

23

Castle Rock nechali za sebou a auto nabralo ještě vyšší rychlost. Když se do něj opřel vítr nebo přejelo menší terénní nerovnost, nadskočilo a zlehka si sedlo, jako lístek poletující po hladině zvlněného moře. Brady vrátil pořadač do kufříku za sedadlem a znovu otevřel počítač.
Alicia našla v kapse saka zmačkanou krabičku kamelek. Kouřila pokaždé, když byla netrpělivá, což podle jeho výpočtů znamenalo, že má návyk na krabičku denně. Všimla si, že ji pozoruje.
"Vadí ti to?" zeptala se upřímně, bez náznaku výzvy.
Zavrtěl hlavou. Připálila si a otevřela okno. Kouř ihned odlétl pryč, jako duše, která našla cestu z pekla.

"Mně nenabídneš?"
Podezíravě se na něj podívala. "Ty nekouříš."
"Zkouším začít."
Držela krabičku dál v ruce. "Je to ohavný zlozvyk."
"Čím ohavnější, tím lepší."
Rozesmálo ji to. "Odkdy?"
Od té doby, co mi došlo, že špatnosti se nevyplatí o nic míň, a někdy i víc, než správné a zdravé věci, pomyslel si. Od chvíle, kdy jsem se rozhodl, že na tom nesejde.
Pokrčil rameny.
Podala mu krabičku. "Někdy mi děláš starosti, Brady. Vážně."
Blížili se k Denveru, a protože doprava zpomalila, neměla jinou možnost než se zařadit do kolony.
"Potřebujeme brzy nabrat benzín. Až se vyhrabeme z téhle zácpy, bude nám to do Fort Collins trvat ještě hodinu," poznamenala a zapálila si další cigaretu.
Bradymu jedna stačila. Vrátil se k záznamu DMČ. Kousek přehrál, zastavil, vrátil a znovu přehrál. Právě když se tímhle způsobem dostal k tretkám v ložnici Cynthie Loebové, Alicia znovu promluvila.
"Vzpomínáš si na Munize?" zeptala se.
Za koutky Bradyho úst zatahal úsměv. Přikývl. "Hrdina," ocenil ho. Speciální agent Rudolph Muniz byl členem vyšetřovacího týmu, který získal bílé pírko - v FBI se tak říkalo zvlášť důležitým případům. Pírka byla o to cennější, o kolik vypadalo vítězství beznadějněji. Případ, na kterém pracovali Muniz a jeho partner Jack Barrymore, vypadal zvlášť neradostně: zmizení jedenáctileté dívky. Když místní policisté přizvali FBI, pohřešovala se už dva týdny.
Brady a Alicia se podrobnosti dozvěděli přede dvěma měsíci, den po policejním zátahu. Čekali na hlášení Týmu pro zpracování důkazů, když přišel Bull Jordans - neworleanský pochůzkář, bývalý fotbalový obránce, který oplýval přesně takovým šarmem a ohleduplností, jaká se dá od někoho s jeho minulostí čekat - a vychrlil na ně novinky z posledního a největšího zátahu FBI.
"Prochází to tam od domu k domu, jasný?" vysvětloval Bull tuctu obličejů, které ho sledovaly. "Každýho vyslýchají. Trochu to flákaj, protože si myslí, že to děcko je už stejně pod drnem. Mrknou taky do budoárku učitele piána."
Při slově "budoárek" vycházejícím z úst čtyřicetiletého hromotluka sebou Brady zacukal. Termín "drn" ladil s Bullovou osobností lépe.
"Myslí si, jak by nám asi tenhle chlap moh pomoct," pokračoval Bull. "Třicátník, svobodnej, žádnej záznam. Podle všeho normální chlápek. Takže zazvonili na zvonek a o minutu později se pohly závěsy u předního okna. Nato se zvedly dveře od garáže a někdo v ní začal túrovat auto. Muniz a Barrymore se rozběhli ke garáži. Pianista seděl za volantem chargeru z roku 68. Silný motor, rychlá kára." Bull se obdivně ušklíbl. "Jen je zahlíd, zmáčknul spojku a nažhavil kola.
Muniz a Barrymore řvou: ‚Stůjte! FBI! Zastavte!' Kvéry maj venku, ale nechtěj střílet pro případ, že je to jejich chlap a má děcko někde schovaný. Takže Muniz zahodí kolt a - teď poslouchejte - skočí mu na kapotu. Chápete, ta věc se s řevem řítí po příjezdový cestě a Muniz se drží jak vo život, jednou z týhle, podruhý z týhle strany. Barrymore úplně zkoprní. Jen stojí a kouká. Říká, že Charger to řezal ulicí jako ve zrychlený filmový honičce. Víte, jak vypadaj poldové ranaři ve filmech: když takovýhle věci dělaj, maj děsně odhodlanej výraz."
Všichni přikyvovali.
"Muniz ne. Tváří se jako někdo, kdo se probral na svištícím fáru a nemá páru, jak se tam dostal. Má výraz jako -" Bull výborně předvedl výraz někoho, na koho se řítí vlak. "- a řve. Ne ‚Zastavte!', ale: ‚Áááááááááá!!!!' Celou dobu tý zatracený jízdy."
Výbuch smíchu.
"Barrymore je jako idiot začne honit a vykřikuje: ‚Rudy! Rudy! Rudy!' Nakonec mu to docvakne a běží zpátky k autu. Dostane se k nim tak blízko, že vidí, jak charger zahne za roh a Muniz z něj odletí. Tím myslím fakt odletí - přes deset metrů. Dalších patnáct metrů se válí a kutálí, až přistane v živým plotě u domu nějaký stařenky. Pianistovi se auto vymkne z ruky a přišpendlí ho na strom. Když se k němu Barrymore dostane, jen blábolí: ‚Mrzí mě to! Mrzí mě to!' ‚Kde je ta holka?' ptá se Barrymore." Bull pokýval hlavou a rozhlédl se kolem, jako by říkal: Někdo má holt štěstí. "Pianista odpoví: ‚U mě ve sklepě! Mě to tak mrzí! Mě to tak mrzí!' Muniz zatím kulhá k nim, drží si ruku, ale je jasný, že to přežije, tak Barrymore jede zpátky k domu a ona tam je, ve sklepě, živá a zdravá. Fakt klika!"
V dalších pár dnech k nim prosáklo víc detailů. Ukázalo se, že dívka nebyla úplně živá a zdravá, ale dostane se z toho. Alespoň fyzicky.
"Skočil na kapotu auta," Alicia probrala Bradyho ze vzpomínek.
Přikývl.
"Všichni se pak do něj trefovali. ‚Ááááááááááá!'" Předvedla Bradymu výraz, který udělal Bull. "Tak tohle…" Zaváhala. "To bych chtěla dělat."
Otočila se k němu, možná čekala překvapení, pobavení nebo cokoliv kromě povzbuzení. Když znovu nezúčastněně kývl, vrátila se pohledem na silnici a pokračovala. "Chtěla bych skočit na kapotu svištícího auta nebo utíkat přes pole před lidma, kteří po mně pálí, nebo seskočit z helikoptéry na návěs." Znovu na něj pohlédla. "Chápeš?"
"Ve jménu spásy lidstva zastavit arcikriminálníka v konání dalšího zla."
"Jo. Ne pro legraci." Odmlčela se. "Ale asi bych si to užívala."
Brady si odkašlal. "Jung tomu říkal ‚hrdinský komplex'."
"Hm, výborně. Tak mám komplex."
"Všichni je máme. Většina z nás jich má několik. Ale komplex je jen slovo. Je to příhodný způsob, kterým se dají zařadit

sklony v myšlení nebo chování."
"A mít hrdinský komplex je dobrý, nebo špatný?" Znenadání odbočila na výjezd z dálnice, zřejmě zahlédla oblíbenou čerpací stanici.
Brady hmátl po držadle na dveřích. Na červené Alicia prudce zabrzdila.
Když auto zastavilo, Brady pokračoval. "Může být pozitivní i negativní. Je v pořádku, když tě pohání a dodává ti odvahu. Když tě nutí dělat pošetilosti a machrovat, je to špatně." Sledoval, jak o tom přemýšlí. "Ale můžeš trpět něčím úplně jiným," dodal.
"Jak to myslíš?"
"Tvoje touha předvádět hrdinské kousky může pramenit z nadšení pro práci. Jsi ráda, že jsi speciální agent, a chtěla by sis ten pocit vyzkoušet na všechny způsoby. A zároveň přitom zachraňovat lidi. To byl jeden z důvodů, proč jsi vstoupila do FBI, ne?"
Alicia neodpověděla. Ozval se klakson. Uvědomila si, že svítí zelená, a přidala plyn. Nakonec řekla: "Myslím, že jsem k vládním složkám nastoupila, protože jsem chtěla někomu nakopat zadek."
Brady se rozesmál. "Jestli to měl být zadek padoucha, jsi hrdina. Blahopřeju."
"Ty takový pocit nemáš?"
Teď se musel zamyslet on. Šla mu především práce hlavou. Probíral se popisy případů a fotografiemi zločinů a snažil se z nich získat pachatelův profil. Alicii bavila praktičtější a špinavější práce. Trávila hodiny volna na střelnici; pro něj trénink představovalo pár hodin strávených s Příručkou duševních poruch z diagnostického a statistického pohledu. V době, kdy pracoval na doktorské disertaci, byla v zákopech a trénovala hrdinské kousky.
Odpověděl: "Ne, ne v takové míře."
"Řekla bych, že se Muniz za ten skok na kapotu každý den pochválí, i když si z něj všichni dělali srandu."
"Taky si zlomil ruku."
"Jdi někam," ušklíbla se. "Zlomila jsem si ruku, když mi bylo čtrnáct, a ani jsem nebrečela."
"Zmlátila jsi neřáda odvedle?"
Alicia šlápla na plyn, aby stihla projet na oranžovou. Než vjeli na křižovatku, naskočila červená. Proletěli skrz a zostra zastavili před benzínkou Diamond Shamrock. "Jela jsem na kole a vrazila do poštovní schránky," poznamenala věcně. "Ne že bych tomuhle věřil."

24

Slunce Středního východu zalilo město oranžovou září, která se odrážela od okenních tabulí na kovový povrch siluety moderního Tel Avivu. Ze Středomoří sem vanul vlhký vzduch, který vytvářel dojem, že teplota je vyšší než dvacet stupňů zobrazených na digitálním teploměru u banky Hapoalim na Rothchildově bulváru v románské čtvrti. Návštěvníci Gordonovy pláže si před odjezdem do vnitrozemských domovů užívali poslední procházku nebo jízdu na surfu. Úředníci už byli na cestě domů, kde se osprchují, převléknou a vyrazí zaplnit početné kluby na Hayarkonově třídě. Obyvatelé Tel Avivu často překvapují příchozí ze Západu kosmopolitním životním stylem a neukojitelnou touhou po zábavě. Věří, že den je tu pro práci a noc pro pobavení a potěšení.
Až na Luca Scaramuzziho.
Zavřel se ve své posilovně na italské ambasádě a snažil se zvýšit meze vlastní vytrvalosti a síly. Po ostrých konturách svalů mu jako jarní přívaly stékaly potůčky potu - leskly se na bicepsech, čtyřhlavých svalech i hrudi. Tryskaly mu z obličeje a třpytivě se rozbíhaly mezi jemné černé vlasy, obkroužily prsa a žaludek a vsákly se do gumového pásu tréninkových bavlněných šortek. Při každém zvednutí padesátilibrových činek mu od pěstí odstřikovalo víc a víc potu a ze sevřených rtů unikalo heknutí. Odlepil pohled od prosklené zdi a města pod sebou a zadíval se do zrcadel, kterými byl obložen sloup stojící před ním. Líbilo se mu, co vidí, na jeho těle bylo znát, že denně cvičí. Seděl s rovnými zády na polstrované lavici, nohama obutýma do tenisek se opíral o podlahu a na břichu se neukázal ještě ani jeden faldík, ani kousíček tuku, který by mu přetékal přes šortky. Celý trup se mu od ramenou k pasu nádherně zužoval. Zvedl závaží nad hlavu a sledoval, který sval naběhl a který se chvěje. Objem i napětí svalů mu dodávaly velkou sílu a činky mu připadaly relativně lehké.
Uvědomil si, že zapomněl počítat, a rozhodl se, že bude posilovat, dokud neskončí nahrávka, která hřměla ze sluchátek iPodu. Byla to "Vražda (ve čtyřech dějstvích)" z filmu Road to Perdition - skličující a nepozemská, přesně taková hudba, jakou si oblíbil pro zuřivé posilování. Dnes večer se cítil lehce rozrušený, pustil se tedy do cvičení s větším zanícením než obvykle - začal posilováním nohou, ramen, zápěstí a skončil na lavici, pak si dal sérii na nautilu a teď pracoval s činkami. Svaly ho pálily a volaly po odpočinku. Každé zvednutí a spuštění činek bylo těžší a těžší - natahoval ruce nesnesitelně pomalu, přesně, jak ho učil trenér. Zavřel oči a pevně je stiskl. Činky už se nechvěly, kymácely se. Ale nahoře je udržel. Měl pocit, že se mu krev v žilách mění ve sklo, vtom ucítil osvěžující závan vzduchu: někdo otevřel dveře. S podrážděným zavrčením činky zvedl, podržel v napnutých rukou, spustil a znovu zvedl.
Vidíš? říkal si pro sebe. Je to věc mysli. Myslíš si, že už nemůžeš, ale pokaždé zbývá trocha síly. Jen ji musíš umět najít, vyčarovat ji.
Ignoroval pálení potu a otevřel oči. Před ním stál Pippino Farago, nervózní a ustrašený, jako by čekal, že ho Luco nechá zvedat některé z volných činek. Ale Luco věděl, že starý přítel cítí úzkost z jiného důvodu.
Činky pomalu klesaly… zpomalily, zastavily se. Luco znovu zavřel oči. Zvedl činky nahoru… pak dolů… Píseň zesílila do ohlušujícího crescenda a Luco se přemlouval: Ještě… jednou… nahoru. Hudba ztichla. Luco spustil ruce a nechal je viset i s činkami pod okrajem lavice. Snažil se popadnout dech, po celém těle z něho prýštil pot. Nakonec činky jednu po druhé položil na zem. Začala další skladba ze seznamu - "Lov na losa" z Posledního Mohykána. Byla to tak vzrušující orchestrální skladba, že měl chuť poslechnout si ji do konce. Ale práce má přednost, a tak zvedl ruku k pasu,

kde měl upevněný iPod, a vypnul ho. Z uší vytáhl sluchátka a přehodil si je přes rameno.
"Arjan říkal, že mě chceš vidět." Pip přesunul váhu na kratší nohu.
"Posaď se." Ukázal na protější lavici. Natáhl se pro ručník, pověšený na háčku na zrcadlovém sloupu, a začal si otírat obličej.
"V Jeruzalémě je všechno zařízeno?" zeptal se Luco. Pip se po Lucově setkání se Strážci nevrátil do Tel Avivu, tvrdil, že musí něco zařídit. S jedním z tělesných strážců se vrátil o pár hodin později.
Pip, kterého podle všeho zaujaly Lucovy tenisky, jen něco zamumlal.
Luco si přehodil ručník přes ruku a zeptal se: "Jak vypadám?"
"Hm…"
"Mám ruce jak Michelangelo, viď?"
Pip přikývl. "Nebýval jsi v takové kondici."
"Lepší teď než nikdy." Otřel si ručníkem i hrudník a odložil ho do klína. Předklonil se a opřel se rukama o stehna.
"Vyskytl se problém," řekl a propichoval Pipa pohledem.
Pip zamrkal, ale rychle se vzpamatoval. "Jaký?"
"Vím o tvé dnešní schůzce. S Hüberem. Snad sis nemyslel, že na to nepřijdu?"
Menší muž uhnul očima. Pak pohledem zamířil k Lucovi a znovu uhnul. Na chvilku se mu v obličeji objevil úsměv, který hned zmizel.
Luco věděl, že Pip přímou konfrontaci neunese, tím spíše, když bude dak vyvíjet on sám. Arjan ho informoval o telefonátu, který měl Pip s Hüberem, ale tehdy nad tím mávl rukou. Pip by se nikdy nesešel za jeho zády s někým ze Strážců. Jenže najednou bylo určeno místo setkání a Luco se rozhodl počkat, jak se všechno vyvine. Donutí Pipa zdravý úsudek přiznat vlastní pochybení, nebo Luca překvapí něčím nečekaným? Dokáže mu Hüber nabídnout něco, co mu Luco ještě nedal? Pak si uvědomil, že nemůže čekat, jestli ho Pip zradí nebo ne, má teď se Strážci a ve Spojených státech rozehranou příliš riskantní a vysokou hru o moc. Bude lépe postavit se Pipově rebelii zpříma, zjistit, o co jde, a zastavit to.
Pokračoval: "Chápu, že na tebe Hüber tlačil. Nikdy se netajil tím, že mnou pohrdá. Ale ty… moje pravá ruka… můj přítel. Co tě to posedlo?"
Pip si prohlížel ruce složené v klíně: "Je legrační, že používáš právě tenhle termín."
"Jaký? Posednout?" Z jeho smíchu šel mráz po zádech.
Pip slabě přikývl. "Změnil ses. Jsi…"
"Neslyším tě."
Pip vzhlédl. "Změnil ses. Když jsme s touhle boudou začali, troufal sis, ale dával sis pozor. Byl jsi -"
"Boudou!" Luco se vymrštil z lavice a postavil se do bojovné pozice, jen zvednout pěst a udeřit. "Takhle smýšlíš o mém poslání? Kvůli tomu jsi tak ochladl?"
Pip zůstal sedět. Pro své dobro. Kdyby se zvedl, Luco by ho srazil dolů. Z nervozity mu zvlhlo čelo a horní ret.
Pip váhal, ale nakonec řekl: "Bouda jsi tomu říkal ty, Luco, před osmi lety, když -"
Luco popošel dopředu a udeřil Pipa tak tvrdě do hlavy, až ho shodil z lavice. Pip se vyškrábal nahoru a rukou si držel tvář. Nemotorně klopýtl dozadu.
"Před osmi lety!" zvýšil hlas. "Pověděl jsi mi o Strážcích a o tom, koho hledají. Říkal jsi, že bys to mohl být ty. Říkal jsi, že to bude největší bouda, jakou kdy ušiješ. Největší bouda, Luco!"
Lucovi se zrychlil tep, jeho ramena se s každým nádechem rozzuřeně zvedala a klesala. "Ty nevěříš," procedil skrz zaťaté zuby.
"V co nevěřím, Luco? Čemu nevěřím? Že to dokážeš? Tomu věřím. Že jsi Antikrist?" Poklesla mu ramena. "Ne, tomu nevěřím."
Lucovi naběhly už tak napjaté svaly, vzdouvaly se pod kůží jako balvany. Rozhlédl se kolem, uviděl činky a jednu popadl. Vrátil se k Pipovi, který před ním couval a prosebně zdvihal ruce.
"O tomhle jste mluvili s Hüberem? K tomuhle ses snížil?"
"Ne! Počkej chvíli… nech mě to vysvětlit…"
"Co jsem potřeboval, jsem už slyšel." Luco zamířil k Pipovi. "Ježíš měl Jidáše. Já mám tebe."
"Hüber chtěl, abych mu pomohl, ale já mu nic neřekl. Já -"
"Proč bych ti teď měl věřit? Šel jsi za ním." Přibližoval se.
"Počkej!" Propadal panice. Ustoupil o další krok. "Celý můj život mě jenom komanduješ… ale já nejsem idiot, Luco. Mám… pojistku."
Luco se zarazil. "O čem to mluvíš? Jakou pojistku?"
"Složku případu z Raddusy. Mám ji."
Luco cítil, že jeho hněv slábne, jako by mu Pip zasadil skutečný úder do břicha.
"Je zničená," řekl Luco. "Zmizela."
Před několika měsíci ho otec Randall seznámil s proroctvím, v němž se předpovídalo, že Antikrist v dětství zavraždí svou matku. Randall mu vysvětlil, že musí proroctví ještě prozkoumat a potvrdit. Byl to přesně takový důkaz, kterým si mohl u Strážců upevnit pozici.
O tom, že jako jedenáctiletý zabil svou matku, všichni věděli. Policii řekl, že mu nadávala a bila ho, tak popadl nůž a vrazil jí ho do prsou. Předvedl modřiny, které mu způsobila. Plakal, škemral, aby mu věřili, a zničený otec dosvědčil, že žena chlapce přes jeho protesty často tloukla.
"S Marií byly vždycky jenom potíže," naříkal nešťastně.
Lucovi přátelé slyšeli tu historku jinak: prý našla schované zakázané časopisy a trochu trávy, kterou mu dal jeden

starší kluk. Hrozila, že to poví otci, který by ho nemilosrdně zbil. Vyřešil to tak, že ji zabil. Strážci příběh znali; proroctví - jakmile bude potvrzeno jejich vlastními teology, o což se Randall nepochybně postará - pomůže utvrdit jejich důvěru v Lucovo předurčení.
Problém byl v tom, že on matku nezabil. Probodl ji rozzuřený opilý otec. Luco byl v té chvíli u otcových sester padesát mil odtud, v Letojanni na Sicílii. Otec ho zavolal domů, pro jistotu zmlátil a přinutil vzít vinu na sebe. Tvrdil mu: "Dítěti nic neudělají."
Jeden z vyšetřovatelů tehdy vytušil pravdu. Shromáždil důkazy, například Lucovu jízdenku na vlak do Raddusy, výpověď souseda, který hodiny před předpokládanou dobou smrti slyšel křik a rány, a kousky kůže, které se našly pod nehty Marie Scaramuzziové. Ale otec a syn trvali na své verzi, a když nějaký anonym začal vyhrožovat vyšetřovatelově rodině, případ byl uzavřen. Luco věděl, že Strážci proroctví velmi pečlivě prověří. Především největší odpůrci, Hüber a jeho kohorta. Složka případu obsahující nepřímé důkazy a vzorky kůže - odebrané před necelými třiceti lety, ale s DNA, které Luca definitivně vyřadí jako pachatele - může odhalit pravdu.
Do chvíle, než začala mít souvislost s identitou Antikrista, byla pravda o smrti jeho matky naprosto nedůležitá.
Luco si velmi dobře uvědomoval, že bude muset naplnit všechna prověřená proroctví, především ta, která objevili jeho teologové a on je schválil. Jedno nenaplněné proroctví znamenalo rozsudek smrti. Luco podezíral otce Randalla, že od chvíle, kdy uvěřil v jeho předurčenost, vyložil samým nadšením některé podpůrné důkazy chybně. Máme tendenci nacházet přesně to, co hledáme, napadlo Luca. Ale Strážci by nikdy omyl takových rozměrů nepřijali; nikdo by je nepřesvědčil, že Luco a Randall nejsou podvodníci.
Brzy poté, co přišel otec Randall s matkovražedným proroctvím, vyslal Luco Pipa do Raddusy. Úkol: najít složku případu a zničit ji. Plán byl vypálit celý sklad a zastřít požárem krádež. Bylo výhodnější vzbudit ve Strážcích podezření než je nechat najít celou složku.
Pip se splněním úkolu neměl žádné potíže. To si alespoň Luco myslel.
"Mám tu složku," řekl Pip. "Viděl jsem, co se s tebou děje. Potřeboval jsem něco, čím bych tě zastavil, až se proti mně obrátíš, jako se to stalo tolika lidem, kteří ti věřili. Začal jsem si psát deník, ale to je jenom mé slovo. Tohle je důkaz."
"Já ti nevěřím."
"Když ti otec zavraždil matku, byl jsi v Letojanni. Další důkaz zůstal uchovaný v ampulce. Je nadepsaná: ‚Kůže nalezená pod nehtem pravého ukazováčku'."
Luco jednou Pipovi prozradil pravdu, ale o detailech, nebo dokonce důkazech, se nikdy nezmiňoval. Pip musel složku otevřít a číst; to bylo jisté. Ale opravdu si ji schoval? Luco tomu věřil. Ale nezdálo se mu, že by ho chtěl Pip zničit a předat složku do rukou nepřátel. To by bylo až příliš nebezpečné a spletité. Když Pipa hned zabije, určitě složku najde mezi jeho věcmi, případně najde klíč nebo poznámku, která ho k ní dovede.
Lucův výraz náhle rezignovaně zjihl. Otočil se k Pipovi zády a vrátil se k lavici.
"Máš pravdu, Pipe. Dostal jsi mě. Ale mnohem důležitější je, že my dva jsme přátelé." Položil činku na zem. "Nemůžeme naše přátelství zničit něčím tak…" Obrátil pozornost zpět k Pipovi couvajícímu ke dveřím. "Pipe?"
Pip měl vytřeštěné oči a zřetelně se chvěl. Nevěřícně zakroutil hlavou. Obrátil se a utekl dveřmi ven.

25

Měl si toho všimnout. Zešílel!
Pip pospíchal z posilovny k výtahu. Ohlédl se, dveře byly zavřené; pár vteřin je sledoval, zůstávaly zavřené, neotevíraly cestu vlně Lucovy zloby, vzedmuté, aby ho našla, pohltila a zničila. Ode dveří ho lhostejně pozoroval ozbrojený strážce. Pipův pohled zabloudil k jeho zbrani a vysílačce zavěšené na opasku.
Dostal se ke dveřím výtahu. Zmáčkl tlačítko pro jízdu dolů. Rozsvítilo se, napjatě sledoval světelné číslice nade dveřmi a dál mačkal tlačítko. Znovu a znovu.
Opravdu k tomu došlo; Luco překročil hranici. Kdy? Jak mohl být tak slepý? Byl stejně jako Luco tak pohlcen mocí, penězi a klamem, že přehlédl přerod herce v šílence? Nebo je šílenství vychytralé a přichází pomalu a potají jako rakovina?
Rozběhl se chodbou od výtahu ke schodišti. Jeho nepochopitelné chování stráže v budově nevzruší; Luco tu má absolutní moc přikazovat lidem, kam se vrhnout a kdy spěchat. Ale stačilo by jedno jeho zavolání a stráže by zasáhly jako drápy Lucových prstů. Pip proběhl dveřmi ke schodům, chytil se zábradlí, a nedbaje jehel bodajících ho do kolena zmrzačené nohy, sbíhal dolů po třech čtyřech schodech naráz.
V uplynulém roce Luco stále častěji mluvil jako muž, jenž má naplnit osud lidstva, a mnohem méně jako někdo, kdo to jen předstírá. V soukromých rozhovorech o strategii začal s Pipem mluvit méně o tom, jak přesvědčit, a víc o tom, jak dokázat. Tón konverzace se posunul od "Čím mám Strážce ohromit příště?" k "Co mám udělat, abych se přiblížil svému nanebevstoupení, svému panování, svému království?".
Pip se domníval, že pouze sleduje Lucovo brilantní herectví - herecké etudy á la Brando, á la Pacino. Nechat se rolí uchopit, nevypadnout z ní. Jak mohl vědět, že role Luca prostoupila, pohltila a ovládla? Luco se nezmocnil role, kterou měl hrát; role se zmocnila jeho.
O tři podlaží níž, v patře, kde měl pracovnu, se Pip zastavil. Zprudka dýchal a v uších mu tak hlasitě tlouklo srdce, že přes ně nemohl slyšet jiné zvuky rozléhající se na schodišti. Otvorem mezi schody se podíval nahoru. Nezdálo se, že by ho někdo sledoval a spěchal chytit.
Tam nahoře byl muž, který zešílel. Tak dlouho se snažil přesvědčovat ostatní, že je někdo jiný, až se jím ve vlastní mysli doopravdy stal. Pip slyšel, že Bela Lugosi, herec, který hrál ve filmu z roku 1931 Drákulu, skutečně uvěřil, že je nesmrtelný upír. Nešel tak daleko, že by lidem prokousával hrdla, ale chodil oblečený v černé kápi s červeným lemováním a spal jen ve dne. Nakonec se přestal hlásit ke svému pravému jménu a reagoval jen na "Drákulu" nebo

"hraběte". A Lugosi to měl přitom tak snadné: jen osm hodin denně dvacet čtyři natáčecí dny přesvědčoval kameru. Luco byl pod tlakem, že je Antikrist, neustále a navždy. Není divu, že se zlomil.
Zlomil? přemýšlel Pip. Ten muž se úplně roztříštil. Na milion kousků, každý ostrý a smrtící jako břitva.
Sáhl po zábradlí na schodech a ztuhl. Nezaslechl něco seshora? Klapnutí zavíraných dveří, tišší, než jaké se při zavírání obvykle ozve? Vrátil se zpátky k otvoru nad schody. Nic. Podíval se na dveře.
Mám v pracovně něco, co opravdu potřebuju? Na co mi to bude, jestli budu po smrti?
Pospíchal dál k podzemní garáži.
Možná že Lucovo šílenství přišlo a zase odešlo; možná, že osobnost Antikrista ovládala jeho já jen příležitostně, vynořila se a zmizela, jako vodní zvíře, které se ukáže, aby se nadechlo. Možná. Pip v tom pro sebe stejně nenacházel žádnou naději. Věděl, že ho Luco zničí navzdory jejich dlouholetému přátelství. Luco Podvodník i Luco Antikrist, oba měli důvod mu nevěřit.
Na Luca, toho Luca, věděl Pip příliš. Věděl o plánech a pletichách, které osnovali, aby ho Strážci našli. Věděl o intrikách a důkazech rozsévání - setby proroctví -, které spáchali, než se stal miláčkem a největší nadějí Strážců.
Pro Antikrista byl Pip - jak předvedl v posilovně - protivník, jehož pochyby jsou vzhledem k jejich dlouholetému přátelství smrtelně nebezpečné. Právě vztah, který měl Pipovi zajistit bezpečnost, zavinil, že má zemřít. Ambice v sobě neskrývají pochopení pro city, nemají smysl pro záležitosti srdce, jakými jsou přátelství, soucit, milosrdenství. A Luco - stejně jako Antikrist, tím si byl Pip jist - měl obrovské ambice.
Pak tu byla ta složka. Důkaz frašky plné klamu a lží. Luco její existenci nikdy nebude tolerovat.
Pipovi v koleně tepala krutá bolest. Paperbacková knížka přilepená na podrážce boty několikrát zadrhla o okraj schodů a zlověstně se roztřepila. Začínala připomínat našedivělou bambuli, upletenou z pokroucených papírových proužků. Jako šašek, říkal si Pip. Jsem šašek cirkusu Scaramuzzi. Publikum se už nesměje a šašek musí ze scény.
Dveře na konci schodiště byly označené třiceticentimetrovým písmenem "S". Na rozdíl od ostatních podlaží, kde dveře měly kliky, tady byla, zřejmě kvůli urychlení úniku v případě požáru, po celé šířce dveří stlačovací konzola. Pip do ní udeřil a vletěl do podzemní garáže. Za paži ho popadla něčí ruka a smýknutím ho zastavila.
Hluboký hlas křikl: "Hej!"
Pip se otočil a vyprostil ze sevření. Strážný, který ho chytil, o krok ustoupil a jednu ruku spustil k pasu, kde měl pouzdro s pistolí. Měl tvrdý, profesionální výraz. Pipovi se chtělo křičet… vyříkat si to s tímhle surovcem… jako mávnutím čarovného proutku zmizet; chtěl dělat cokoliv, jen ne stát a nechat se zastřelit loutkou strážce, kterou vodí prodloužená Lucova ruka. Vtom se strážný usmál.
"Pane Farago," řekl. "Proběhl jste dveřma tak rychle, že jste mě vyplašil. Kam ten spěch?"
Pip měl slepené rty a vyschlá ústa. Všechna vlhkost se mu zřejmě vysrážela na čele, cítil, že mu pot po krůpějích vtéká do očí. Setřel ho, kůže byla mokrá a kluzká jako pstruh. Chtěl se zasmát, ale zaznělo to jako zaskřehotání.
"Víte, jak to chodí," vysvětloval přátelsky a nenuceně. "Včera bylo na všechno pozdě."
Strážný souhlasně pokýval hlavou. "Nemá to konce."
Cestou k autu se Pip ohlédl. Strážný se vrátil na místo u schodů a postavil se zády ke zdi. Sledoval Pipa, kývl na něj.
Pip se dostal ke svému červenému sedanu Fiat a chystal se odemknout. Ruce se mu třásly tak silně, že poškrábal lak, a zasunout klíč do dírky mu trvalo dobrých deset vteřin. Při nasedání se paperbackova kniha zachytila o práh, utrhla se a spadla na podlahu garáže. Na botě po ní zbyly útržky lepicí pásky. Postižená byla jeho levá noha. Až bude chtít brzdit, bude se muset naklonit na stranu, ale stejně nemá v úmyslu zpomalit dřív, než se dostane do Haify. Když vydrží celou noc jet na plný plyn, může se dostat až do Bejrútu.
Nastartoval. Motůrek při zvyšování otáček skučel jako motorová pila. Zacouval, popojel dopředu a za budkou strážného zahlédl denní světlo.
Že bych to dokázal? Opravdu se odsud dostanu živý?
Pomalu přijížděl k výjezdu - uzavřenému červenobíle natřenou dřevěnou závorou a kovovými hroty trčícími z chodníku -, strážce si ho všiml a pak sklopil pohled dolů pod okýnko, jako by si četl knihu.
Čti dál, říkal si - ne, soustředil na to veškerou svou vůli. To, co slyšíš, není vysílačka. Není to příkaz k zastavení zpoceného muže v červeném fiatu.
Strážný zvedl pohled, až když Pip zastavil přímo u něj. Přední mřížka fiatu nebyla od zábrany a hrotů dál než metr. Strážný se na Pipa okýnkem budky usmál.
"Pane Farago," pozdravil. Ale nestiskl tlačítko, které mělo zdvihnout závoru a spustit hroty. Jen si Pipa prohlížel.
Bylo to tu? Zavolal Luco strážím? Místo aby zadal jednoduchý příkaz: "Zabij ho," řekl: "Nenechávej ho odjet. Hned budu dole." Neměl důvod vraždu Pipa tajit.
Luco nařídil Arjanovi naverbovat všechny osobní ochránce a strážce budovy v Palermu. Všichni pocházeli z jeho minulosti. Stačily dva měsíce výcviku v Paladinově akademii moderní soukromé ochrany v Mnichově - ústavu s vynikajícím vybavením, kterým Luco navnadil i členy italské zahraniční jednotky - a z obyčejných zlodějů se stali způsobilí mafiáni. Byli loajální a připravení zabíjet - mohl mít Antikrist lepší kamarády?
Pip se podíval přes rameno a do zpětného zrcátka. Napůl čekal, že tam bude stát Luco, červeně ozářený brzdovými světly a s pistolí namířenou na Pipovu hlavu. Ale nikdo tam nestál. Zeptal se strážného: "Děje se něco?"
"Vaše propustka?" připomněl mu strážný tónem, ve kterém téměř znělo Troubo!
Přesně to vystihovalo, jak se Pip cítil. Tak si zvykl, že má identifikační kartu při odjezdu předem vyndanou z kapsy a připravenou v ruce, že na ni úplně zapomněl.
Vylovil kartu z kapsy a podal ji strážnému, který s ní projel čtečkou v budce a vrátil mu ji. Závora se začala zvedat. Pip čekal, až zmizí i hroty. Srdce se mu začalo uklidňovat, hrdlo se nepatrně uvolnilo.
Proč by ho ale Luco nechal jít? V pohledu, jakým si ho Luco měřil, zahlédl obavu, že mu Pip může opravdu ublížit. Byly

v něm vztek a šílená nenávist. Znal je z minulosti, pokaždé znamenaly konec pro člověka, na kterého se zaměřily. Proč by to tentokrát mělo být jinak? Vyložil si Pip situaci špatně? Nepochopil Luca?
Ohlédl se za nějakým pohybem. Strážný zvedl prst k uchu. Vinula se mu odtud šňůra v barvě lidské pokožky a ztrácela se pod límečkem. Pip šlápl na plyn. Motor zavyl; auto se ani nepohnulo. Když hledal identifikační kartu, přeřadil na neutrál. Koutkem oka zahlédl, že strážce sáhl pod okýnko pro zbraň a namířil na něj. Dlaní zařadil jedničku a pustil spojku.
V uchu mu zahřměla zbraň. Lebkou projela prudká bolest. Nějaká neuvěřitelná síla stočila hlavu doprava; tělo ji následovalo. Na přední sklo a palubní desku dopadla sprška krve.
Auto poskočilo dopředu. Pip držel nohu na plynu.
Zbraň zahřměla ještě jednou, roztříštila okno ve dveřích za řidičem. Sklo se odráželo od všeho kolem a sypalo se na Pipa jako diamantový déšť. Většina jeho mozku zběsile křičela na tělo, ať něco udělá, cokoliv - mlátí, buší, kope, trhá, běží, nadává, skrčí se, nadskočí, schoulí se, tluče kolem sebe, vrátí se zpátky…
A nějaká malá část vědomí nenuceně zpracovávala události odehrávající se kolem. Řekla mu, že by měl slyšet řinčení sklíček, které všude kolem poletují. Vysvětlila mu, že je neslyší, protože první výstřel ho na levé straně dočasně ohlušil a napravo ohluchl úplně. Poučila ho, že drncání, které teď v autě cítí, způsobila jízda přes skloněné kovové hroty. A že když se předek auta propadl do vzduchu a pak náhle srovnal, sjel z chodníku. Pip ostře stočil volant. Otřel se autem o jiný vůz, ozvalo se skřípění a škrábání kovu o kov.
Zadní okno se zatřáslo. Jako kouzlem se v něm objevila díra po kulce.
Srovnal volant a kovové skřípání ukončila hlasitá rána. Auto do něčeho vrazilo silou výstřelu z katapultu. Odstředivý tah přetlačil moment setrvačnosti a nacpal mu hlavu do přihrádky na rukavice. Bolest byla tak nesnesitelná, že vědomí začalo flirtovat s možností, že ho opustí. Držel se ho zuby nehty, musel. Zvedl se, věděl, že sténá, ale neslyšel nic než nepřetržitý hluboký tón. Fiat naboural do BMW zaparkovaného u obrubníku. Zařadil zpátečku a ohlédl se.
Strážný opustil budku a stál na výjezdové rampě před garáží. Závora za ním klesala zpátky dolů. Strážný svíral oběma rukama pistoli a rozbitým zadním oknem mířil na Pipa. Pip se sehnul. Nic neslyšel, nic necítil, ale když se o chvilku později narovnal, v předním skle byl nový otvor po kulce. S kvílením pneumatik vycouval od BMW, srovnal kola… a najel do strážného. Muž odlétl od zadního nárazníku, prorazil závoru a skončil na strážní budce. Jeho tělo se ochable svezlo k zemi.
Hluboko ve stínu garáže kmitala zaměřovací světla jako blesky paparazziů. Do víka kufru se zasekla kulka, odskočily od ní jiskry. Dva… tři strážci se vynořili ze tmy a rozběhli se k fiatu.
Pip našel jedničku a vyletěl do ulice, zadní kola se mu nejprve houpala ze strany na stranu, pak se auto srovnalo. Okno prorazila další kulka a vzala s sebou kus skla velký jako krajíc chleba. Pip se chtěl víc sehnout, ale mohl hlavu sklonit už jen o milimetry; řídil téměř v předklonu. Obličejem se chvílemi dotýkal volantu. Uvědomil si, že vidí jen pravým okem. Představoval si, že má levé oko vyražené, visí mu přes lícní kost jako mrtvá medúza na pláži. I kdyby jeho oko opravdu takhle viselo, nemohl s tím nic dělat. Levá ruka bezvládně ležela v klíně a nereagovala na příkazy vysílané z mozku.
Za třemi bloky zahnul a po chodníku předjel auta, která čekala na zelenou. Chodci se rozutekli.
Jeho pronásledovatelé už budou v autech a jen kousek odsud. Pokusil se spočítat, jaký může mít náskok, ale jeho myšlenkové pochody byly stejně poškozené jako auto. Věděl, že strážci se museli vrátit do garáže pro své hummery, obrovská auta, se kterými se v úzkých, zaplněných ulicích hůř manévruje. Odhadl to na minutu, možná dvě.
Znovu vjel na chodník a dupl na brzdy před vystrašenou rodinou. Jen co se rodina nahrnula do obchodu, rozjel se a vrátil na silnici. Probralo ho burácení klaksonu. Vytřeštil oči na mřížku chladiče terénního auta, které se řítilo přímo na něj. Byl ve špatném pruhu. Trhnutím volantu fiat pomačkal předek vozu, jehož klakson začal naříkat jako nemluvně.
Všechno kolem bylo šedivé a tmavé. Stále šedivější a tmavší. Musel jet dál. Jsou tak blízko.
Když se jeho vědomí konečně osvobodilo a odletělo, Pip se svezl doprava a volant stočil s sebou. Proti železné jeruzalémské lampě neměl fiat žádnou šanci.

26

Daniel Fears bydlel v cihlovém třípodlažním domě. Z přední verandy se dalo doplivnout na dům sousedů.
Uniformovaný strážník, který na ně čekal na verandě, přeřízl pásku označující místo činu a pustil je dál. Protože laboratoř z Fort Collins už všechno poprášila, seškrabala, vyfotila a odstranila tělo - jinými slovy poškodila, co se dalo, říkal si Brady -, mohlo mít nahrávání na DMČ při prohlídce smysl jen jako další zkouška pro potřeby FBI.
Alicia se chtěla vyhnout nežádoucí pozornosti zvědavců a nasoukala se do obleku na kousku linolea u předních dveří.
"Nepotřebuješ pomoct?" nabízel se Brady.
"Ne, dík. Je to jedna z těch věcí, který si musíš udělat sám."
"To jsem na to zvědavej."
"Jen se bav."
Brady si na vrchní stranu bloku poznamenal datum, místo a jméno oběti a začal se procházet po obývacím pokoji.
Konvenční nábytek. Uklizeno. Evidentně málo používaný. Zapsal si pár poznámek. Z obýváku se zvedala řada schodů a vedla do chodby s pěti dveřmi. První napravo se otevíraly do koupelny. Brady si prohlédl obsah lékárničky a skříňku pod umyvadlem. Zaujal ho cínový kříž pověšený na hřebíku.
Další dveře vpravo vedly do ložnice majitele. Nahlédl do zásuvek prádelníku a nočního stolku.
Zkontroloval ještě jednu koupelnu a dvě ložnice, jednu zařízenou pro Fearsovu dcerku.
Když scházel dolů, Alicia právě mířila po schodech nahoru. Nic neřekl, jen kolem ní rychle proklouzl. Nerad se viděl na záznamu DMČ.
"Podívej se na obraz v pracovně," promluvila skrz kovově znějící reproduktorek DMČ.

Obraz visel nad pohovkou, která ještě nesla krvavé stopy neblahého konce pana Fearse. Brady okamžitě rozpoznal předlohu. Na fakultě chodil na přednášky evropského umění patnáctého a šestnáctého století a tento umělec patřil k jedné z tehdejších hvězd. Hieronymus Bosch. Šlo o litografii Triptychu s vozem sena, zobrazující ráj, zemi a na panelu vpravo - peklo. Temné a depresivní, zachycovalo trosky hořících domů a zvířecí démony, kteří ohmatávají, napichují a stahují z kůže nahá lidská těla. Proč si ho někdo ve vlastním domě pověsí tak, aby ho měl stále na očích, zůstávalo pro Bradyho hádankou. Ale spojovalo to Fearse s Loebovou.
V jedné ze zdí pracovny byl cihlový krb obestavený policemi na knihy. Když se k němu připojila Alicia, ještě stále studoval jejich hřbety. Měla na sobě DMČ, ale lasery, světla a ostatní hračičky byly vypnuté.
Zeptala se: "Mám zabrat něco důležitého, co jsem mohla přehlédnout?"
"Tyhle knihy," ukázal jí s hlavou nakloněnou k rameni tak, aby dokázal přečíst tituly.
"Mám je."
"To, co visí na zdech, fotky, tretky."
"Říkáš mi to samý, co v Lake Palmer."
"Nic se nezměnilo."
"Pak mám všechno. Našel jsi nějakou souvislost?"
"Možná. Vypadneme odsud a probereme to."
"Jseš stejně hroznej jako poldové."
O pět minut později se vrátila bez obleku Robocopa.
Upozornila ho: "Všiml sis, že ten obraz je stejný jako ty na odpadkových koších Cynthie Loebové?"
"Peklo."
"V celé své hrůze. A tenhle chlápek tu taky měl pár křížků. Ne tolik jako Loebová v ložnici, ale lidi přece nemívají doma tolik náboženských symbolů? Nebo se pletu?"
"Karen jich pár měla. Vyšívanou verzi biblického - ‚Sloužíme Pánu, já a tento dům'. Několik křížků. Obrázek modlícího se Ježíše. A jeden s Georgem Washingtonem, jak se modlí ve Valley Forge."
"A zaujalo tě něco?"
"Obrázky pekla. Povahou jsou náboženské, ale nepatří mezi věci, které mají věřící lidé v oblibě."
"Zní to slibně."
"Nedoufej v zázraky. Musíme prověřit ještě další tři oběti, a protože nejsou nikde poblíž, musíme se spolehnout jen na fotky a zprávy."
"Na co ještě čekáme? Jedeme do hotelu."

27
K vraku se ze dvou stran řítil bezpečnostní oddíl Luca Scaramuzziho. Hummery přiburácely k pomačkanému a kouřícímu fiatu a zastavily sotva půl metru od něj. Uzavřely autu, kterému z motoru trčela lampa, všechny únikové cesty. Dveře hummerů se rozletěly a muži vyskákali ven.
Z jednoho z hummerů vystoupil Arjan Vos. Hubený, sto sedmdesát osm centimetrů vysoký muž. Svaly pod jeho kůží se rýsovaly a vlnily jako kabely. Připomínal pružinu, jen vyskočit. I obličej měl protkaný svaly, které ostře zvýrazňovaly jeho jestřábí a lví rysy. Na rozdíl od podřízených měl ve tváři zašlé opálení pouštního pěšáka. Holou hlavu mu zakrýval baret; baret dokáže ze slabého muže učinit ještě slabšího, ale ti silnější, jako Arjan, v něm vypadají hrozivěji, jako by byl baret zátkou na lahvi plné zkázy.
Arjan se rozhlédl kolem. Jen přihlížející zvědavci. Policejní sirény se ještě neozvaly, ale to se brzy změní. Jeho muži během několika vteřin, kdy odhadoval okolostojící, obklíčili fiat. Do středu kruhu, který muži sevřeli, mířily napřažené paže zakončené pistolemi. Arjan vytáhl z pouzdra Desert Eagle.357 magnum a vydal se k zavřeným dveřím řidiče.
Auto bylo prázdné. Spousta krve, ale tělo bylo pryč.
Rychle zvedl hlavu. Přihlížející zírali s nevinnými výrazy. Okna a vchody byly ve večerním soumraku neproniknutelně temné. Arjan zaostřil na zem, ale nenašel krvavé šmouhy, kapky ani jiné známky Pipova útěku. Zvýšeným hlasem se obrátil k davu. Kdo z vás viděl toho muže z auta? Je zraněný. Jsme tu, abychom mu pomohli."
Z blízkého obrubníku ho s kamenným výrazem pozoroval asi šestiletý chlapec.
I on ví, že mu nechceme pomoct, pomyslel si Arjan. Ale díky tomuhle prohlášení může případný práskač předstírat, že uvěřil v naši benevolenci.
"Chlapče?" zeptal se Arjan hocha. "Kam ten muž zmizel?"
Hoch neřekl ani slovo. Ze tmy zaklenuté postranní uličky se vynořila žena, popadla hocha za rameno a odtáhla ho pryč.
Arjan se pomalu otáčel a stylem nejlepšího městského vyvolavače křičel: "Itálie za toho muže nabízí odměnu. Je nebezpečný. Ublíží vám. Zbavte se ho a vysloužíte si odměnu."
Nějaký stařec se otočil a odšoural. Mladá žena udělala totéž. Dav neměl o Arjanovu nabídku zájem a rychle mizel. Znali ho. Slyšeli o něm příběhy - nebo s ním měli zkušenost z první ruky -, věděli, jak tvrdou rukou slouží italské ambasádě a vyhání z jejího okolí nepřátele a lůzu. Arjan by jich rád několik popadl, vzal s sebou a zjistil, co vědí o Pippinovi Faragovi. Rychle zauvažoval o prohlídce od domu k domu, patro po patře, ale to by příliš překračovalo jeho pravomoci a jeruzalémská policie tu bude každým okamžikem. K uším se mu právě donesly náznaky trylkujících sirén. Mohl by je požádat o pomoc při hledání Pipa, ale kdyby ho našli, zadrželi by ho do doby, než se vyjasní pravomoc, a kdoví co všechno by jim stihl napovídat? Bude lepší vypořádat se s tím na domácím hřišti.
"Padáme," vyštěkl na muže. Pistole zajely do pouzder, dveře se zabouchly.
Když se objevilo první auto jeruzalémské policie, nic nenaznačovalo, že se o tuto dopravní nehodu někdy někdo zajímal. Jedinou hádankou zůstávalo, kam zmizel řidič auta.

28
Caňon City, Colorado

"Najeď na skokánek!" křičel Trevor Wilson na kamaráda Josiaha a šlapal za ním. I z třímetrového odstupu slyšel, jak jeho přítel lapá po dechu. Nevysmíval se Josiahovi kvůli jeho tloušťce ani ho neshazoval tím, o kolik je zdatnější. Jen by byl rád, kdyby mu bylo lépe a Trevor na něj nemusel při ježdění na kole v náročném terénu kolem nové stavby každou chvíli čekat a zastavovat kvůli tomu. Ještě horší bylo, že některá dobrodružství měl úplně zakázaná - například skok přes kaňon řeky Temple s přistáním na pozemcích BLM na protější straně -, protože Josiah by to k smrti rád zkusil.
V místě, kde byl obrubník přerušen příjezdovou cestou, vyjel Trevor z ulice na chodník a nasměroval kolo na překližkový skokánek, který tu postavil některý ze starších kluků. Za sebou uslyšel zarachotit Josiahovo kolo při vjezdu na chodník. Jede fakt dobře, drží se, napadlo Trevora. Kdyby se při skoku vysekal, Josiah by určitě vletěl rovnou do něj. Zabral víc do pedálů, musel se na rampu dostat v co největším předstihu před Josiahem. Vymlátit se nechtěl - mamka ho varovala, že nesmí zničit další uniformu do skautu -, ale představa, jak Josiah přistává s kolem přímo na něj, byla noční můra, na kterou nechtěl ani pomyslet.
Tři metry k rampě. Dva. Trevor zadržel dech, a jakmile se přední pneumatika dotkla rampy, zatáhl za řídítka. Zarachocení a ticho - letěl. Podíval se pod sebe, beton měl dobře metr a půl pod teniskami. Doufal, že ho zahlédne některé ze starších dětí, které rampu postavily. Dostat se takhle do vzduchu mu mohlo vynést nějaké bodíky. Pak si vzpomněl na helmu a modlil se, aby tu starší děti nikde nebyly. Helmy rozhodně nejsou hustý. Zaměřil pohled na místo dopadu, připravil se a snažil se držet přední kolo tak, aby se neviklalo. Dopadl a prožil okamžik hrůzy, když se kolo pod ním odrazilo a zhouplo, ale zvládl ho a udržel se. Okamžitě zajel ke straně dvora a zastavil.
Ohlédl se právě ve chvíli, kdy Josiah tvrdě najel na rampu a nenadzdvihl řídítka, aby pomohl kolu nahoru. Vyletěl, a místo aby se zaklonil, nahnul se dopředu. Taky se málo rozjel. Přední kolo se řítilo dolů proti chodníku a proti zadní části bicyklu zpomalilo, překlopilo se vzhůru nohama a Josiah přepadl přes řídítka. Dolů nespadl jen proto, že se kola držel jako přibitý. Místo toho předvedl tlustý Josiah Millard s grácií a rovnováhou cirkusového medvěda na pár vteřin stojku na řídítkách. Pak klesl zpátky dolů - naštěstí se trefil na sedlo. Ale akrobacie a její násilný konec byly pro Josiaha i kolo příliš: při dopadu se zkroutili a vydali každý jinou cestou. Josiah přistál na chodníku, smýkl sebou, kutálel se, padal a nakonec skončil vestoje, jen aby si předtím, než se sesype na jednu hromadu, ještě jednou zopakoval pád, smýknutí a kotrmelec.
Trevor seskočil z kola.
"Ty vole! To bylo hustý!"
Josiah zavzlykal.
"Není ti nic?" Trevor se nahnul a zkontroloval kamarádův obličej. Oči měl otevřené; to bylo dobré znamení. Jedna tvář byla odřená. Držel se za loket.
"Ukaž, kouknu se," řekl Trevor.
Josiah se pustil, ruku měl celou krvavou. Ranka, velká jako oblázek, se plnila lepkavou krví.
Trevor zranění z několika úhlů podrobně prohlédl a prohlásil: "Budeš v pohodě."
Josiah se nepatrně usmál. Trevor věděl, že kamarád i spolužáci ze školy věří, že během týdnů prožitých v nemocnici načerpal velké množství lékařských mouder. Nesnažil se je přesvědčovat o opaku. Proč by ten příšerně strávený čas nemohl přinést alespoň něco dobrého? Samozřejmě že mu pobyt na jednotce intenzivní péče v nemocnici svatého Tomáše Mora nezvýšil IQ, jen se dozvěděl pár věcí, které se ho týkaly. Věděl teď například, že ve Spojených státech denně zemře v průměru dvanáct lidí utonutím. Deset z nich jsou muži. Věděl, že cyanóza je zmodrání kůže způsobené nedostatkem kyslíku v krevním oběhu a že při resuscitaci, byť provedené správně, může dojít k polámání žeber. Věděl, že zlomená žebra bolí při každém nadechnutí.
V nemocnici také přišel na to, že chce pro ostatní dělat to samé, co udělal doktor pro něj. Když se z kómatu probral s vědomím, že se svým životem musí naložit správně, věděl, že to není náhoda. Musí konat dobro.
Začal ostatní, hlavně děti, vnímat jako majestátné bytosti, které jsou uzavřené v křehké tělesné schránce. Kolik dětí, napadlo ho, které světu mohly přinést něco úžasného, už muselo v minulosti zemřít. Chtěl jim pomáhat žít, poskytnout jim čas naplnit jejich osudy.
Hluboké myšlenky na kluka, kterému bylo v době nehody deset let. Ale Trevor během několika dní v kómatu zestárnul. Nikoho z rodiny nenapadlo přičítat nastalé změny, ani soucit s utrpením, strachu, který se za nimi skrýval, ale až na krátkou chvíli blábolení těsně po probuzení se nijak neprojevil. Trevor se jím nezabýval, a když cítil, že se chystá znovu vyplavat ze zákoutí paměti, vytěsnil to.
Trevor se ještě jednou podíval na Josiaha a vyvalil oči.
"Co je?" znovu se vyděsil přítel.
"Tvoje helma." Trevor šeptal. Rozepnul řemínek a opatrně helmu sundal. Trochu čekal, že se z ní vyvalí mozek a sražená krev, ale našel pod ní jen zcuchané a zpocené vlasy. Obrátil ji v rukou tak, aby do ní kamarád viděl: přes celou přední stranu se táhla hluboká vodorovná prasklina. Pod polámaným plastem byl vidět prasklý polystyren. "Tohle mohla bejt tvoje hlava." Josiah si promnul čelo. "Trochu mě to bolí, ale…" Zakroutil hlavou.
Trevor se sehnul pro vlastní helmu. Najednou mu nepřipadala tak úplně trapná.
"Tak jdem. Můžeš se zvednout?"
Trevor příteli podal ruku a pomohl mu nahoru.
"Hele, koukni," řekl Josiah, když se postavil a opřel ztěžka o Trevora. Přivřenýma očima pozoroval skalní výběžek, který vymezoval konec jejich čtvrti a začátek rozlehlé rokliny Královského parku.

Trevor sledoval jeho pohled. Hřeben lemovaly balvany a nedužívé borovičky, nad kterými se modrala obloha.
"Nevidím -" začal, ale vtom uviděl; vysokou nehybnou postavu. Nedokázal říct, jestli je to muž, nebo žena. Sledovali ji asi třicet vteřin, ale vůbec se nehýbala. "Divný," ohodnotil to Trevor. "Dojdem pro tvý kolo."
Leželo na ulici, ze zničeného předního kola trčely dráty jako vytáhlá žebra. Trevor se pokoušel poškozené kolo upravit tak, aby se mohlo otáčet, a Josiah se zatím posadil na obrubník. Nejprve se dráty nechtěly přestat zachytávat o vidlici. Pak se sloupla pneumatika a nabalila na střed.
"Chlape, vypadá to, že jsi z toho vyšel líp než kolo," poznamenal Trevor. Zvedl své kolo z trávníku a řekl Josiahovi, aby ho vedl domů. Pak chytil druhé kolo za předek a táhl ho ulicí po zadním kole.
Josiah si odlehčoval pravou nohu, nijak dramaticky, ale Trevor viděl, že se opírá o kolo, aby neupadl. Dohonil ho.
"Máma tě bude muset vzít k doktorovi," řekl.
Josiah vrtěl hlavou. "Jsem v pohodě."
Chvíli šli mlčky. Trevorovi uniklo zahihňání, snažil se nerozesmát a Josiah se otočil.
"Co je?"
Trevor se usmál. "Člověče, měl ses vidět. Tys udělal stojku na řídítkách!"
"Fakt?" zakřenil se Josiah.
"Úplně nahoře." Trevor se rozesmál. "Teda tvoje tělo bylo úplně nahoře ve vzduchu a nohy taky."
"Napadlo mě, že se ti to bude líbit."
"No jo, tos určitě udělal úmyslně."
Oba se rozchechtali a Josiah se rozešel trochu víc zpříma. U Trevorova domu dotlačili kola na příjezdovou cestu a Trevor namačkal na klávesnici kód pro otevření garáže.
"Pořád tam je," řekl Josiah. "Ten člověk na skále."
Trevor zašel do garáže a vrátil se s dalekohledem. Chvíli hledal, pak zaostřoval, a vtom uviděl muže - rozhodně muže, s dlouhými vlasy a hustým rozcuchaným plnovousem. Díval se na Trevora dalekohledem.
"Má taky dalekohled," řekl. "Myslím, že se dívá přímo na nás."
"Asi nějakej úchyl," hádal Josiah. Složil ruce do tvaru hlásné trouby a zavolal na muže: "Tohle chceš, úchyle?" Otočil se a zatřásl svou velkou zadnicí.
Trevor ho poplácal. "Dej si pohov!"
"Jau! Dávej pozor na loket, vole!"
Trevor znovu přitiskl oči ke gumovým kroužkům dalekohledu. "Hele," řekl, "sedí vedle něj pes. Vypadá jako husky."
"Ukaž!" Josiah mu vytrhl dalekohled z ruky.
"Asi nějakej stavební dělník," zadoufal náznak v Trevorově hlase.
Josiah pootočil zaostřovacím kolečkem "Ty jo," hlásil. "Strašidelný."
Trevor zašel do garáže. Neměl rád strašidelné věci. Ne od své nehody.

29

Chlapec zmizel v garáži. Byl na svůj věk malý, a přestože Olaf neměl k dispozici fotografii z řidičského průkazu, věděl, že našel Trevora Wilsona. Odpovídal popisu: sto čtyřicet centimetrů, čtyřicet kilo, světlé vlasy. A otevřel vrata od garáže na adrese ze seznamu.
Větší hoch ho stále pozoroval polním dalekohledem. Zítra bude policii vyprávět o divném muži na srázu. Půjdou se sem podívat a najdou místo, kde stál, a pár psích chlupů. Nic nového. Jestli budou slídit dost daleko, najdou stopy pneumatik. Musí s tím něco udělat. Nevadilo mu, že na místě nechá otisky prstů, nikdy mu je nesnímali a neměl v úmyslu nechat se chytit. Rozhodně ne živý. Pneumatiky jsou něco jiného. Pokud by byl vzorek dostatečně netypický, mohla policie v dodávce poznat podezřelé vozidlo a připravit se na něj ve chvíli, kdy bude pryč, například lovit nebo shánět zásoby. Pak by získala výhodu překvapení, kterou si chtěl raději nechat pro sebe.
Tlustý chlapec sklonil dalekohled a mluvil do garáže. Druhý kluk, Trevor, se vyklonil ven, popadl přítele za rameno, podíval se k hřebenu a vtáhl ho dovnitř. Nelíbí se mu, že ho někdo sleduje, napadlo Olafa. Chytrý kluk.
Zamířil dalekohledem na zadní stranu domu. Pak ještě dál, k zelenému pásu, který po celé délce bloku probíhal za domy jako ulička. Všechny domy byly obehnané sto osmdesát centimetrů vysokým cedrovým plotem, skrz který vedla na zelený pás zadní branka.
Sledoval pěšinku přes dvě ulice, ke konci domů, kde začínal malý zatravněný park, vyplňující mezeru mezi obydlími a skalním srázem, ze kterého se rozhlížel. V parku stály řady houpaček, dřevěných prolézaček a pár stromů. Z jihu, pod Olafovou pravicí, ho ohraničovalo parkoviště vysypané štěrkem. Na západ se z něj klikatila cestička směřující k úbočí kopce. Musela někde míjet Olafovu současnou pozici, přestože cestou sem žádnou stezku nekřížil.
Vrátil se pohledem k Trevorovu domu. Dveře garáže byly zavřené, kola zmizela.
Zmocnila se ho nemilá předtucha: co když ten tlustý kluk zůstane přes noc? Jeho synové u kamarádů přespávali rádi. Olaf se rozhodl zabít chlapce ve spánku, znamenalo to přikrást se opatrněji než předtím. To je obtížné, i když je v místnosti sám. Sklonil dalekohled, zkontroloval ze svého orlího hřadu postavení domů a povzdychl si. Všechno záleží na tom, co udělá. Svou práci musí dokončit - ať už čistě, nebo ne.
Prozkoumával okolí. Chtěl si být jistý, že večer, až se vrátí, ho nic nezaskočí. Stezka, která začínala v parku kdesi pod ním, se měla stáčet mírně k severu. Vydal se ji tím směrem hledat a skákal přitom přes balvany a vyschlé vodopády s mnohem větší lehkostí, než by jeho rozměry napovídaly. Jeho pes se držel u něj, dokud si nebyl jistý směrem, kterým míří. Pak vyrazil vpřed, čichal a větřil. Tiše vběhli pod stromy, mezi kterými se pohybovali tak nenápadně, jako by byli neviditelní.

30
Fotografie z místa činu pokrývaly každou vodorovnou plochu v Aliciině hotelovém pokoji. Brady s lupou a blokem v ruce se pohyboval od jedné ke druhé. Alicia seděla u stolu a prohlížela si v PowerBooku zpomalené nahrávky z místa činu v Palmer Lake a Fort Collins. Občas něco ze záběrů vyřízla, stiskla tlačítko tiskárny a vytiskla fotografii s vysokým rozlišením. Kdykoliv Brady zaslechl tiskárnu, přiběhl k ní, vzal si snímek a rychle se vrátil k tomu, čemu se věnoval předtím.
V jednu chvíli se zeptal, jestli má Alicia přístup na Internet. Protočila panenky a on prohlásil, že si potřebuje chvilku zasurfovat. Odešla k nápojovému automatu, a když se vrátila s pitím pro oba, byl už zpátky u hromady fotografií. O dvacet minut později se ozval: "Tak jo, hotovo?"
Než zavřela počítač, ještě si prohlédla několik záběrů ze záznamu z domu Daniela Fearse. "Spusť," vybídla ho.
Ukázal na hromadu fotografií na posteli. "Oběť číslo jedna. Joseph Johnson. Ogden, Utah. Podle toho, co jsem četl ve zprávě a viděl na fotkách z místa činu, žádné obrazy pekla. Ale podívej se na tyhle knihy: V náručí světla od Betty Eadieové a Curtise Taylora, Nesmrtelná těla: Důkazy života po smrti od Stephena E. Brauda a Platit peklem od Duncana McAfeeho."
"Co jsou zač?" zajímala se Alicia.
"Podle Amazon.com mají všechny něco společného se zážitky blízké smrti."
"Aha," řekla nejistě.
"Znáš to, někomu se zastaví srdce, je klinicky mrtvý a pak ho znovu oživí - kardiopulmonární resuscitací, nebo jinak. Zatímco je ‚mrtvý', jeho duše… zažije jisté věci."
"Věci?"
"Třeba se vznáší nad vlastním tělem nebo - a k tomu odkazují všechny tyhle knihy - míří do nebe."
"Divný."
"Spousta lidí věří, že zážitky blízké smrti jsou skutečné." Přelétl pohledem po papírech a fotografiích, které tu představovaly Pelletierovy vraždy. "Vypadá to, že tihle lidé tomu věřili."
U každé oběti vyjmenoval seznam knih zabývajících se zážitky blízké smrti. I William Bell, pomocný opravář, jehož knihovna sestávala z pěti knih, včetně Desetiletí fotografií v plavkách ze Sports Illustrated, vlastnil Průvodce zážitky blízké smrti pro naprostého idiota od P. M. H. Atwatera a Jen na návštěvě: Krátká nahlédnutí do posmrtného života od Duncana McAfeeho.
"Ten kluk mě nepřestane překvapovat," poznamenala.
"Duncan McAfee. Jediný autor, kterého měly alespoň čtyři oběti."
"Myslím, že máme souvislost."
Zhluboka vydechl. "A teď chci zjistit, proč se ti lidé o zážitky blízké smrti zajímali."
"Od toho máme telefony," řekla. "Vezmi si složky tří vražd, mně dej dvě. Obvoláme příbuzné a já se pokusím najít Duncana McAfeeho. Vezmu si mobil, takže můžeš zůstat u hotelového telefonu."

Když Brady zavěsil po posledním hovoru, Alicia byla na Internetu. Zabralo jim to něco přes dvě hodiny. "Mám hlad," ozval se.
Natáhla se pro telefon na stole. "Co pokojová služba? Na co máš chuť?"
Objednala pro oba a pak řekla: "Takže, úžasný exmanžel Cynthie Loebové tvrdil, že se jí před čtyřmi lety při hysterektomii zastavilo srdce. Nejdřív říkala, že to bylo strašné. Pak o tom přestala mluvit, ale začala být posedlá vším, co se týká posmrtného života - nebem, peklem, anděly, démony. Trval na tom, že kdyby se nechovala jako cvok - to řekl on -, byli by ještě spolu."
Otočila stránku. "Nepodařilo se mi najít ani jednoho příbuzného Williama Bella. Jeho šéf mi prozradil, že měl před pár lety nějakou nehodu. Naboural se na terénní čtyřkolce nebo skútru, nevěděl přesně. Měsíc ležel v nemocnici, ale nikdy o tom nemluvil. Před nehodou prý byl hodně společenský a po ní se z něj stal úplný samotář." Pokrčila rameny. "A podařilo se mi zjistit, že Duncan McAfee je katolický kněz z Manhattanu."
"Kněz?"
"Jo. Mám na něj číslo."
"Fajn. Mně dvakrát práskli telefonem. Bývalá žena Daniela Fearse zavěsila hned, když jsem se zeptal na jeho předchozí léčení. Jeho matka mi řekla, že zažil ‚něco ošklivého', když mu loni prasklo slepé střevo, a pak taky zavěsila. Totéž se mi stalo ještě u tří příbuzných Josepha Johnsona. Málem bys řekla, že jsem reportér z National Enquirer a ptám se na jejich sklony k transvestismu. Manžel Jessicy Hamptonové potvrdil, že měla zážitek blízké smrti, protože se jí během komplikovaného porodu zastavilo srdce. Když ji oživili, byla vyděšená a vykřikovala něco o démonech a peklu. Hned potom, co se vzpamatovala, vyprávěla, že se jí zmocnili démoni a snažili se ji zadržet, když se vracela do svého těla. Další den o tom už nechtěla mluvit a nikdy se k tomu nevrátila, i přesto, že jí věřil a dodával odvahu. Stala se silně věřící a třikrát týdně začala navštěvovat presbytariánské bohoslužby a dvakrát týdně studium bible."
Seděl na posteli s překříženýma nohama. Teď si protáhl ruce i nohy a postavil se.
"Než přijde pokojová služba, opláchnu se a zavolám Zachovi," oznámil. Odešel s tím, že bude za patnáct minut zpátky.
Alicia otevřela svůj mobilní telefon a vytočila číslo otce McAfeeho.
Při osmém zazvonění se ozval mužský hlas: "Haló?"
Buď ho probudila, nebo byl opilý.
"Otec Duncan McAfee?"
"Ano, kdo volá?"
"Jsem zvláštní agentka Alicia Wagnerová z FBI."

"FBI? Kvůli mým složkám?"
"Hm… jakým složkám, pane?"
"Vy nevoláte kvůli mým složkám? A co tedy chcete?"
"Co se stalo s vašimi složkami?"
"Někdo je ukradl!" zakřičel.
Alicia si dala telefon dál od ucha. "Kdy se to stalo?"
"Před třemi týdny! Podal jsem stížnost!"
"Co bylo v těch složkách?"
"Má celoživotní práce. Všechna moje práce."
"To je mi líto. Možná bych vám mohla nějak -"
"Ale, přestaňte mě tahat za nos! Vy s tím neuděláte vůbec nic. Policie s tím nic neudělá."
"Měly ty složky něco společného s vašimi knihami o zážitcích blízké smrti?"
"S čím jiným by mohly mít něco společného?"
"Pane, volám, protože jsme našli vaše knihy na místě činu několika zločinů. Chtěla jsem se zeptat -"
"To jsem teď podezřelý? Kvůli tomu, že jsem se ozval!"
"Ne, jen -"
"Tak mě přestaňte otravovat!"
Klap.
"Haló? Otče McAfee?"
Pane jo.

Otec McAfee zavěsil telefon a zavřel oči.
Co teď, drahý Pane? Návštěva otce Randalla před třemi týdny rozpoutala období bezesných nocí a utrpení. Starce netrýznily staré viny nebo obavy; McAfee se s psychologickými démony uměl vypořádat. Padesát devět let ze svých šedesáti osmi je dokázal z mysli vyhánět sám. Ne, po chodbách kostela se prohánělo jiný druh démona - McAfee zdráhavě připustil, že snad i viditelný. Nevysvětlitelné stíny, ozvěny kroků v prázdných chodbách, ohyzdný smích ozývající se z fary tak dlouho, aby ho dokázal probudit a potvrdit, že je skutečný a nepochází ze snu - tím to začalo.
Před týdnem se trápení vystupňovalo. McAfee vstoupil do kaple a našel sochy svatých povalené, bez končetin a bez hlav, znesvěcené něčím, o čem se domníval, že musí být krev, ale byla to jen červená barva. Stačilo to. Cítil se vystrašený. Policie si s tím nevěděla rady. Děti, řekli mu. Ale McAfee věděl svoje. Viník, tím si byl jist, někdo nebo něco pronásledovalo jeho i kostel - od chvíle, kdy odjel otec Randall.
Zaslechl za sebou šoupání nohou po kamenné podlaze a otočil se. Na zeď vedle otevřených dveří do pracovny dopadl stín.
"Kdo je tam?" zavolal. Připadal si směšně, jako by měl popřít všechno, čemu věří.
Stín zmizel, ale znovu se k němu donesl povědomý smích - ve skutečnosti spíš skřípot. Jakmile odezněl, něco zarachotilo; rozbitá sklenice.
"Zmiz!" křičel McAfee. "Ve jménu Ježíše Krista, odejdi!" Pokřižoval se.
Nedostalo se mu odpovědi, ale o chvilku později se stín objevil znovu a zůstal nehybně stát. Ať ho vrhal kdokoliv, musel stát na začátku chodby, někde, kam nedohlédl. McAfeemu se rozbušilo srdce. Zavřel oči a mumlal si modlitbu. Když je znovu otevřel, stín byl pryč.

Alicia otevřela po Bradyho zaklepání s telefonem vklíněným mezi tvář a rameno. Gestem ho vyzvala, aby šel dál.
"Johne, poslouchej," mluvila do telefonu. "Ne, není to dokonalý, ale skoro."
Odmlčela se.
Došel ke stolu, na kterém leželo jídlo od pokojové služby, a na talíři pod kovovým poklopem objevil cheeseburger. Pustil se do něj vestoje.
"Hodně jsme s tím pohnuli. Našli jsme souvislost…"
Ztěžka dosedla na okraj postele. "Jo, dobře. Dík…" Zaklapla telefon a dodala: "Není zač."
S pusou plnou burgeru se zeptal: "Gilbreath?"
Přikývla. "Mají pozitivní nález otisků prstů a zvířecích chlupů z Ogdenu a Fort Collins. Stejný pes, stejný pachatel, různé státy… přebírá to FBI."
Přikývl a znovu si pořádně kousl.
"Vyšetřovací tým přiletí zítra," řekla. "A my letíme z kola ven."
Zvedla se, hodila mobil na postel a podívala se na sendvič s pomfrity. Jeden si dala do pusy. "Tyhle hranolky jsou odporný."
Předklonil se a nabral si plnou hrst.
Sáhla po sendviči a zase si sedla. "Ty nemáš chuť zůstat? Nechceš ten případ pomoct vyřešit?"
Zavrtěl hlavou a polkl. "Mně stačí to, co jsme udělali, Alicie. Nejsem rád dlouho z domova. Svoje jsme si odpracovali. Já jsem spokojenej."
Vydala podrážděný zvuk. "Vytáčí mě pořád jen přihlížet. Chci být tam, kde se něco děje. Chci nakopat zadky padouchům."
"Práce, kterou děláš, pomůže chytit víc padouchů, než bys za celý život zvládla normálním vyšetřováním."
"No jo, no jo, no jo."
"Co kdyby to tak vnímal Edmond Locard? Dovedeš si představit vyšetřování zločinů bez otisků prstů?"

Zvedla sendvič a kousla si. "Mluvila jsem s McAfeem," řekla. A?"
"Něco tam bude. Před třemi týdny se mu ztratily složky." "Složky o zážitcích blízké smrti? To budou mít vyřešený raz dva."
"Vidíš? Ale můžeme to vyřešit my? Ne, my musíme jet domů a vrtat se v mašinkách."
Díval se na ni a usmál se. Neměla ani potuchy, jak roztomile teď vypadá.

31
Bolest. Neuvěřitelná bolest, ostrá a pulsující.
Takový byl Pipův první vjem, když se probral z temných, vířivých snů, které mu zahalily mysl jako ranní mlha. Bolela ho tvář a žebra. Hlavu drtila nesnesitelná tíha. Několikrát zamrkal očima, nechal je zavřené. Znovu tma, znovu mlha. Přinutil se zvednout víčka. Byl v ložnici zařízené bíle natřeným nábytkem a vyzdobené růžovými a bílými krajkami a panenkami na vrchu prádelníku. Osvětlovala ji jen měkká záře lampy, kterou měl někde po pravé ruce, ale neviděl na ni. Pohnul hlavou, šlachy jako by byly z ostnatého drátu, měl chuť se bolestí rozkřičet. Hlasitě vzdychl. V dřevěném křesle vedle postele seděla žena. Vzhlédla od knihy.
Kde to jsem? chtěl se zeptat, ale jen zasténal.
Žena se zvedla a naklonila se k němu. Bylo jí něco přes padesát, měla krátce zastřižené šedé vlasy a soucitný pohled.
"Ššš," tišila ho a pokračovala v hebrejštině. Pip nerozuměl ani slovo, ale hlava odmítla dát najevo nepochopení. Začal pohybovat rty.
Zvedla ruku a zkusila to znovu, tentokrát ucházející angličtinou. "Nemluvte. Měl jste ošklivou nehodu."
Podařilo se mu vyslovit: "Jak…?"
Když jste nabourал, můj manžel vám přiběhl na pomoc. Prosil jste ho, aby vás ukryl. Říkal jste, že vás pronásledují nějací muži. Několik sousedů vás vytáhlo a přeneslo do domu, než přijeli vojáci." Na tváři se jí objevil nesouhlas. "Nebyli to izraelští vojáci."
"Ne," souhlasil.
"Nevíme, co jste udělal, ale nevydáme vás."
"Musím." Zkroutil obličej a sáhl si na hlavu. Měl obvázané temeno. "Musím…"
"Teď se nesmíte hýbat," prohlásila laskavě, ale neústupně. "Ať musíte udělat cokoli, bude se to odehrávat v posteli."
"Ne… musím… něco sehnat. Potřebuji sehnat…"
Zvedl se z polštáře, sledoval, jak místnost šedne, a padl zpátky. Zkusil to znovu. Nedostal se ani o kousek dál.
Úpěnlivě se zadíval na ženu. "Důležité," zašeptal.
"Nemůžete -" něco v jeho očích ji zarazilo. Dlouho mu hleděla do obličeje. Jemně mu poklepala pokrývku na hrudi.
"Možná vám může pomoci můj manžel." Otočila se a vyšla z pokoje.
Pip přemýšlel, jak přesvědčit jejího manžela, aby pomohl. Stačí zajít na vlakové nádraží… ke schránce…
Temnota pohltila jeho myšlenky a znovu se propadl do mlhy.

"Trefil jsi ho?" zeptal se Luco znovu.
Arjan stál nehybně jako socha a tvářil se ponuře. "Baducci ho trefil, ano."
"Do hlavy?"
"Ano."
Luco zakroutil hlavou. "Tomu nerozumím."
"To se stává. Kulka přesně zasáhne hlavu, ale lebka zafunguje jako helma a odrazí ji."
"A on odjel, nabourал auto a zmizel?"
"Krev jsme našli, tělo ne."
"Neuvěřitelné."
Co teď? pomyslel si Luco. Pip se může dostat ke složce a pak se ji bude snažit výhodně směnit za svůj život nebo se ji pokusí předat Hüberovi. K jednomu nebo druhému - k Pipovi nebo ke složce - se musí dostat dříve, než bude pozdě.
Prohlížel si Arjana stojícího v pozoru. Rozhodl se: nechtěl, aby se složka dostala do ruky Arjanovi nebo někomu z jeho mužů. Jedna chyba stačila.
"Sledujte jeho byt a pracovnu, ale neprohledávejte je."
Arjan se na Luca zmateně podíval.
"Udělám to sám," vysvětlil Luco. "Jasné?"
"Ano."
"Řekni mužům, ať ho zabijí, jakmile ho uvidí. Je jedno kde. Tělo přineste mně."
"Rozumím."
Luco o tom pochyboval. Ale věděl, že Arjan je profesionál, dokonalý voják. Neptá se proč; příkaz splní. Stiskl Arjanovi rameno. "Příteli, vím, že se na tebe mohu spolehnout."

32
Dům Trevora Wilsona potemněl před více než dvěma hodinami, někdy kolem půl jedenácté. Olaf ho sledoval přikrčený na hřebeni nad místním parčíkem. Neviděl odtud na odlehlá okna v zadní části domu, ale byl čtvrtek a chlapce ráno čeká škola a rodiče práce. Určitě šli spát brzy, přinejmenším před půlnocí. Připlíží se zezadu a zkontroluje i ostatní okna. Když bude někde svítit lampa nebo modravě mihotat televize, může počkat o chvíli déle. Ale ne donekonečna. Podle plánu se musí do zítřejšího večera dostat do Santa Fe.
Nebyl rád, že má za úkol zabít dítě, ale ještě horší by bylo zavraždit někoho jen proto, že byl svědkem jeho práce nebo

se mu v ní snažil zabránit. Jméno oběti na seznamu pro něj mělo stejnou váhu jako slovo Odinovo, slovo boha všech bohů: přišel jejich čas a Olaf se stal nástrojem osudu. Některé věci související s jeho úkolem však byly velmi tragické. Ale kdyby nad svým posláním začal váhat, ohrozil by ho. Trénink, který měl za sebou, a stav mysli, do něhož sám sebe před zabíjením uvedl, zaručovaly každému, kdo mu vstoupí do cesty, rychlou smrt stětím. Zhoupl se na bříška prstů na nohou, a aby nespadl do tmy pod srázem, opřel se o sekeru. Seděl pod borovicí a mohutným topolem v dřepu už čtyři hodiny a pozoroval, jak místní obyvatelé přicházejí a odcházejí, nastává klid a jejich svět se okno po oknu propadá do tmy.
Věděl, že má ještě čas, a nechal svou mysl bloumat mezi zaznamenáváním nových informací a obrazy, které se vynořovaly ze vzpomínek. Mercedes Benz, který pod ním projel, ho přivedl k přemítání o průmyslu a pokroku, materialismu a nenasytnosti. Viděl, že děti přicházejí do prázdných domovů samy, první rodič se domů dostane teprve o několik hodin později, nakonec přichází i druhý - pokud tam druhý je. Rodiny si přinášely domů v igelitových taškách jídlo, které si nevypěstovaly ani nezabily. Často jeden, dva nebo všichni členové domácnosti znovu odjeli a vrátili se později, děti zpocené a unavené účastí na nějaké neznámé zábavě, rodiče v povídavé náladě, kterou se nakazili na nějakém společenském setkání. Jako by jim nestačila společnost členů rodiny; teplo srdcí, vzájemná pohlazení, vyprávění o dobrodružstvích, která dnes zažili, nic z toho jim k naplnění srdcí nestačilo.
Ne poprvé si pomyslel, že jeho způsob života, způsob života jeho klanu, je mnohem lepší. Štěstí mu přinášela rodina, to, že přežil, jeho úkol a vědomí, že bohy jeho oddanost těší. Tvrdě cvičil a studoval, a smířil se s tím, že prožije život přípravou na úkol, který možná nikdy nedostane.
Ale připadl mu, krásný, dokonalý, spalující. Čekání se po staletích nachýlilo ke konci. Konečně jsou potřeba dovednosti předávané z otce na syna. Ani setkání s přáteli ve Valhalle ho nemohlo potěšit tolik jako převzetí této dlouho očekávané úlohy ve službě Odinovi. Opustil kvůli ní vlastní rodinu. Dřepěl tu kvůli ní ve tmě, nosem nasával vůni borového jehličí a jílovité hlíny, a shlížel na zem, která se pod ním rozprostírala jako honitba připravená na jeho lov.
Obloha pohasínala a tmavla, měsíc stoupal a každá jeho myšlenka žhnula jediným cílem: zabít. Pomalu se v něm zdvihala nenávist k lidskému druhu. Poháněly ji obrazy lidské krutosti zachycené na bizarních fotografiích a připomínané kmenovými vypravěči. Odpadlictví, absence morálky, válka. Kterou ze zrad se lidský druh neprovinil? Před pěti lety předpověděli stařešinové jejich kmene, bojujícího proti odpadlictví od staré víry a zvyklostí, že brzy povstane ten, jenž strhne chrámy lidského egocentrismu a falešných bohů a sjednotí všechny v jediný bezúhonný kmen. Proti němu povstanou četné lstivé a mocné síly, které rostly a připravovaly se na jeho příchod celá tisíciletí. Jedni budou patřit k nenávistným válečníkům, druzí - jako chlapec, kterého dnes v noci navštíví, myslel si Olaf - budou jen nevědomé zuby soukolí, které má rozdrtit přicházejícího uchvatitele.
Olaf nepotřeboval vědět, čím může dvanáctiletý chlapec ohrozit budoucnost dokonalého světa. Věřil, že ti, kdo vidí velké obrazy, zvolí přiměřené kroky. Byl rukou třímající meč - nebo, přesněji, sekeru. Ptají se snad ruce, než stisknou a udeří, nebo konají samy?
A tak planoucí zuřivost a sžíravá nenávist zaměřily jeho pozornost od celé lidské rasy k jedinému chlapci. Představil si Trevora Wilsona: modré oči, vlasy barvy pšenice zbarvené zapadajícím sluncem, tvář pokrytá pihami a téměř zženštilé rty. Neviděl v chlapci nestvůru. V jeho mysli mu netrčely z hlavy rohy a z úst nevycházelo odporné klení. Zkáza přicházela v různých podobách, některé vypadaly nevinněji než ostatní. Trevor byl milé dítě. Kdyby ho Olaf znal, jistě by v něm poznával vlastní syny. Soucit, zvědavost, údiv nad světem, lásku. Jenže mozek těla, jehož byl Olaf rukou, označil chlapce za nebezpečí. Jeho další existence ohrožovala spásu lidstva. A kvůli oddálení spásy, ať už záměrnému, či ne, chlapce nenáviděl.
Věk a zdánlivá nevinnost mu mohly poskytnout jedinou výjimku, útok ve spánku a bez psů. Dospělého nepřítele napadl vždy, když byl (nebo byla, připomněl si, třebaže si na ženskou kořist ještě nezvykl) vzhůru. Bohové tak mohli stvrdit svou vůli nebo oběti na poslední chvíli prokázat milost. Pokud nepřítel přežije i přes Olafův výcvik, sílu, výzbroj a psy - díky boji, útěku nebo úspěšnému zásahu někoho dalšího -, pak byly posvátné síly oběti nakloněny. Olaf by porážku uznal jako boží prozřetelnost… dočasně. Dokud nebude příkaz odvolán, bude útočit znovu a znovu. Bohové mohou jeho sekeru neustále zadržovat nebo jí nakonec ukázat cestu.
Na druhou stranu, dítě spadá pod vedení a ochranu rodičů. Pokud si bohové usmyslí, že je to předčasná smrt, dají rodičům vědět. Olaf neviděl důvod, proč hocha vyděsit nebo mu dát možnost změnit vlastní osud, když zodpovědnost ležela na rodičích.
Psy tedy dnes nechal v dodávce. Cítil se bez nich neúplný, byli to jeho druhové v boji. Ale dopadne to dobře, jako vždy. Dotkl se rukou košile, kterou mu ušila Ingun, a mozolnatými prsty vnímal její měkkost. Dotkl se každého talismanu, který mu dali synové, Othelu i králičí packy. Dnes budou jeho druhy v boji žena a synové. Cítil, že jsou na lov připraveni.
Olaf zatnul svaly. Nervy začaly být vnímavější, smysly ostřejší. Chlupy na ruce mu pročísl vánek přicházející z východu. Poplíží se k oběti proti větru. V honitbě pod ním bouchly dveře a zaštěkal pes. Rychle odhadl, jaké představují ohrožení, a vytěsnil je z mysli. Dýchal pravidelně, výcvik a instinkt ho uvedly do psychického stavu, který byl pro zabíjení nejlepší.
Dal si sekeru před sebe a přejel ostřím po skále, jako by na housle zahrál krutou zprávu sul ponticello. Předehru k jeho představení. Sjel rukou po hladkém topůrku. Několik palců od ostří jeho úchop ztvrdl a on se postavil. Očima našel cestu, po které půjde, až se z divočiny vynoří do parku.
S chlapcem v mysli a sekerou v ruce se otočil a vyrazil na cestu, na jejímž konci se ti dva setkají.

33

Trevor zvedl obličej z polštáře, podíval se na digitální budík na nočním stolku - 12.43 - a uvědomil si, že ho ze spánku vyrušil nějaký zvuk. Převalil se na druhou stranu a posadil se na posteli. Téměř před rokem se vzdal nočního světýlka, a tak se nyní rozhlížel po místnosti temné jako hrob - ideální pro usínání, ale pěkně nepříjemné v situacích jako tahle. Žaluzie nevpouštěly dovnitř ani světlo měsíce, paprsky prosvítaly jen dírkami od šňůrky a kolem okrajů. Dveře byly otevřené, měl to tak rád, ale chodba za nimi byla úplně černá.
"Mami?" zavolal potichu. "Tati?"
Ticho.
Natáhl krk a zadržel dech.
Nic.
Co ho probudilo? Uvědomil si, že musí čůrat. Možná to bylo tohle, a ne zvuk. Odhodil stranou pokrývku a spustil nohy z postele.
Cink. Venku za oknem, téměř neslyšitelné.
Trevor zíral před sebe a napůl čekal, že se okno roztříští, sklo a žaluzie se rozletí všude kolem a dovnitř vtrhne nějaká krvelačná bestie. Když k tomu nedošlo, potřásl hlavou.
Moc koukám na filmy, pomyslel si.
Cink.
Trevor lapl po dechu a zároveň se napomenul, že se nesmí chovat změkčile, i kdyby ho honily ty nejodpornější příšery hemžící se v hlavě Stephena Kinga. Stephen King uměl nahánět hrůzu. Trevor hrůzu neměl rád.
"Nic to není," zašeptal a došel k oknu. Všiml si, že po celé délce každé laťky se táhne tenoučká světelná linka. Napadlo ho nadzdvihnout laťku prstem a vykouknout ven. Pak si představil, jak na něj z druhé strany civí něčí oko. To by bylo příšernější než vytáhnout celou žaluzii a postavit se čelem tomu, co je venku. Natáhl se pro střapec, který visel na konci šňůrky od žaluzie, a zatáhl. Nezvedl všechny žaluzie najednou. Věděl, že každou vteřinou si jeho odvaha uvědomí, že je vzhůru, a vrátí se k němu.
Pod oknem vedla přes zadní dvůr dlážděná cestička. Něco se sunulo po kamenech a vydávalo tichý šustivý zvuk: šššůůů… šššůůů… šššůůů…
Cukl rukou pryč od šňůry. Srdce mu v prsou tlouklo jako pták, který se snaží dostat z klece.
Tati! zakřičel v duchu, ale z úst vyšel jen rychlý přerušovaný vzdech. Zavřel oči a zatnul zuby.
To nic, opakoval si. To nic. Zpomalil dech a cítil, že i pták v hrudi se trochu utišil. Než mohl sám sebe zastavit, natáhl se, škubl střapcem na šňůře a vytáhl žaluzie nahoru. Vytřeštil oči.
Zadní dvorek zaléval měsíční svit. Nikde nic.
Šššůůů… šššůůů… Blíž u domu.
Podíval se a uvolnil zadržovaný dech. Mýval, tlustý a chlupatý, všemi zuby trhal pevně zavázaný papírový pytel z obchodu s potravinami. Při každém škubnutí ustoupil o krok dozadu a pytel se posunul po kameni o deset centimetrů - šššůůů.
Trevor se opřel čelem o sklo, částečně, aby na mývala lépe viděl, ale mnohem víc úlevou.
"Ty… potvůrko," zašeptal.
Mýval, jako by ho zaslechl, pustil pytel a zvedl hlavu, aby se podíval nahoru k oknu. Postavil se na zadní, dřepl si na bobek a větřil. Pak se spustil dolů a odkolébal se kolem pytle k zadní brance. V půli cesty se zastavil u nějakého dalšího pokladu, který zkoušel ukrást. Plechovka od rodinného balení polévky. Trevor si vzpomněl, že měli včera k večeři kuřecí s nudličkami. Mýval ji tlapkami zvedl a nahnul, jako by si chtěl loknout, a pak ji nechal spadnout - cink.
Trevor se usmál. "Pojď si zpátky pro pytel, kámo," řekl potichu. "Přijde popelář a bude po parádě."
Dopadl na něj stín. Vzhlédl k mrakům, které zakryly měsíc a líně se přesouvaly dál. Vrátil se pohledem k mývalovi, který se s prázdnými tlapkami kolébal cestou k brance.
"Tak čau," zašeptal. Rozhodl se nechat žaluzie kvůli světlu otevřené a otočil se od okna. Před ním se po koberci táhl matný stín. Vydal se za ním ven z místnosti, kde zmizel. Koupelnu našel potmě.

34

Olaf našel stezku a ušel po ní jen několik dlouhých kroků, než se zastavil. Zůstal úplně potichu a naslouchal. Zvuk, o kterém si nebyl úplně jistý, že ho slyšel, se ozval znovu: štěkot. Tlumený a vzdálený. Naštěkal pes ze sousedství, kterého slyšel předtím. Naštěkal ledajaký pes. Tenhle štěkot se nesl v tónině a síle, jakou dobře znal. Byl delší než obvyklé psí štěkání, ale než přešel ve vytí, zarazil se.
Freya. Něco ji znepokojilo.
Bez zaváhání se rozběhl po cestě zpět. Během třiceti vteřin minul místo, kde čekal tak dlouho, jako chrlič na zlé duchy.
Freyin nářek zazněl znovu.
Nebojovala ani nebránila dodávku. Sdělovala mu, a ostatní jí v tom nebránili, že něco vyžaduje jeho pozornost. Nebyla to otázka života a smrti, přesto… Při běhu se shýbal pod větve, přeskakoval keříky a zvažoval možnosti: Poblíž prošel turista. K dodávce se mohli přiblížit mladíci z města, kteří kuli nějaké pikle. Přejel kolem automobil, pravděpodobně hlídkový vůz.
Olaf překonal kopec, který se tyčil za hřebenem shlížejícím na město. Vrhl se na druhou stranu a zrychlil.
Zaparkoval dodávku pod dvěma stromy a zakryl ji ulámanými větvemi. Je divné, že ji objevili tak rychle, navíc v noci.
Ale Freya -
Zaštěkala znovu, byl blíž a slyšel ji úplně jasně.
Freya by neriskovala odhalení, kdyby o ní nikdo nevěděl.
Dvě stě metrů od dodávky zpomalil. Nevpadne tam, dokud nezjistí víc. Jestli policie našla dodávku a dala si ji

dohromady s Olafovým úkolem, mohli na něj čekat v úkrytu. Možná věří, že je v dodávce a spí nebo se je chystá napadnout celým arzenálem střelných zbraní. Freya nerozliší zvědavého kolemjdoucího od přepadení, pokud policie nevtrhne dovnitř nebo dodávku nezaplaví záře halogenových světel, a ani jedno se zřejmě nestalo.
Pohyboval se od stromu ke stromu a větřil stopy nebezpečí: kouř cigarety, olej ze zbraní, tělesný pach. Dostal se blíž a skrčil se na bobek, aby jeho silueta méně připomínala člověka. Když zahlédl keře zakrývající dodávku, pomalu se položil a takřka splynul se zemí. Rozhlédl se, přesunul obraz z kužele za panenkami na tyčinky sítnice, které jsou citlivější na světlo, a prozkoumával temný les. Potichu se pohyboval po kolenou a loktech v rytmu pohyb-zastavit-rozhlédnout. Kroužil kolem místa s ukrytou dodávkou, dokud neprohlédl celou oblast.
Nic. Ale Freya dál přibližně každých pět vteřin zaštěkala.
Připlížil se ke změti větví, která zakrývala dodávku, a tři z nich pomalu odsunul. Do vytvořeného otvoru vsunul hlavu a ramena. Pod dodávkou nikdo nebyl. Ani se nenakláněla pod vahou člověka skrytého vevnitř - možnost, kterou Olaf považoval za nepravděpodobnou, protože psi by ho potrhali a utekli. Všechna tři zvířata by museli zabít nebo jinak zneškodnit a nahrát a pouštět Freyin štěkot přes velmi kvalitní reproduktory. Převalil se na záda a zkontroloval větve nad dodávkou. Žádný posed. Ani zavěšený ostřelovač.
Co tedy?
Odházel rukama hradbu z listí. Když se postavil, zírali na něj oknem všichni tři psi. Freya kňučela. Obešel dodávku a otevřel dveře na druhé straně. Psi se nahrnuli ke dveřím. Zůstával venku, zvědavě studoval jejich výrazy a zašeptal: "Hva vík hóra?" Vtom si všiml blikání jantarově zbarveného světýlka na palubní desce, které mělo signalizovat množství oleje. Kývl. Necvičil ji, aby si všimla, že se světlo aktivovalo, ale potěšilo ho, že nějak přišla na to, že je to důležité.
"Góo stelpa. Hodná holka." Řekl to nadšeně, takže pochopila, že u něj zabodovala. Pohladil ji po čumáku, pak po hlavě, krku a hrdle. Thor a Erik je apaticky sledovali. Byli starší než Freya a jistější si místem, které zaujímali v jeho srdci. Stejně je také poplácal po hlavách a pochválil: "Hodní kluci," a všechny tři odstrčil zase dozadu.
Smetl ke straně nepořádek na podlaze. Nahnul se pod dodávku, našel ukrytý knoflík a stiskl ho. Panel zakrývající podlahu se otevřel. Zvedl ho a zapřel.
Opatrně vyndal dva hliníkové kufříky a rozložil je na zem. Spustil dvířka zpět na přihrádku v podlaze a přede dveřmi si rozložil skládací židličku. Kufry položil před sebe na podlahu dodávky, nastavil čísla na bezpečnostních zámcích a otevřel je. Zvedl víka a sedl si před vysílací stanici, stejně důmyslnou a působivou jako na kterémkoliv armádním velitelství. Blikající kontrolka neměla nic společného s hladinou oleje nebo stavem motoru. Signalizovala naléhavou zprávu od nadřízených. V podstatě pracovala jako utajený pager, který se právě ozval.

Bouchání do dveří Bradyho hotelového pokoje nebralo konce. Odložil detektivku, kterou četl, na noční stolek, natáhl si kalhoty a běžel ke dveřím.
Alicia zářila nadšením, houpala se na prstech u nohou a rty měla roztažené v širokém úsměvu.
"Brady!" vyhrkla. "Zrovna jsem mluvila ještě jednou s Gilbreathem. Souhlasil s tím, že můžeme jet do New Yorku a prošetřit spojitost s otcem McAfeem."
Viděl, že je úplně oblečená, a podíval se na budík za sebou. "Volal ti takhle pozdě?"
"No… já volala jeho." Pokrčila rameno. "Vzbudila jsem ho, ale když mě vyslechl -"
"Musíme?"
"Né…" protáhla. "A tobě se nechce?"
"Ne."
Oba potřebujeme duchovní vzpruhu, Brady. Tohle je jediný způsob, jak se k ní dostat."
"Užij si to." Usmál se a zabouchl dveře.

35
Olaf seděl před dvěma hliníkovými kufříky a chystal se volat domů.
V pravém kufru byl Satcom, dešifrovací vysílač s přijímačem od Motoroly, s vlastním energetickým zdrojem a sluchátky. Levý kufr obsahoval počítač Apple. Tříbarevným kabelem spojil zařízení dohromady a odklopil displej počítače. Pak ze zadní části vysílače vysunul sklápěcí parabolu, natáhl se s ní na střechu dodávky a pomocí podtlakového úchytu ji připevnil ke karoserii. Vzhlédl a podíval se na hvězdy prosvítající větvemi stromů. Věřil, že anténa bude mít jasný signál z neviditelného satelitu proplouvajícího nad jeho hlavou jako falešná hvězda, která v současnosti přitahuje víc pozornosti než ty pravé. Pro Olafa to byla metafora doby: technologie nahradily nebesa; lidé uctívají víc ty, kdo jim dali mobilní telefony a HBO, než bohy, kteří jim dali život.
Olaf si začal s technologiemi kvůli svému minibusu Wolkswagen z roku 1974, a i to jen kvůli zakázce. Myslelo mu to a pochopil výhody bezprostřední komunikace, užití síťové spolupráce počítačů pro rychlejší přístup k informacím nebo možnost ukládání celých knihoven na disky velikosti oplatky. Jen nebyl přesvědčen, že technologie jsou cennější než věci, které ničí: vědomosti získané zkušeností, objetí přátel po dnech prožitých na cestě za nimi i ústně předávané příběhy jsou víc než úhoz na klávesnici. Možná že omezení jsou ve skutečnosti ti, kdo nevidí, kolik za technologie musejí zaplatit.
Nicméně, když se učil zacházet s vysílačem a dalšími technologickými zařízeními, dozvěděl se, že nepřátel je nespočetně; jich jen pár. Využít každou možnost, jaká se nabízí, znamenalo zajistit si výhodu, a to bylo prozíravé a účelné.
"Přivedou tě domů dřív," vysvětlil mu muž, který přivezl Olafovo vybavení a ostatní zařízení, společně s úkoly pro další bojovníky jeho kmene. Ten muž - štíhlý Albánec Arjan s ostrýma očima a vystouplými žílami - měl něco, co vypadalo

jako pistolka na hraní. Říkal tomu taser a dalo se tím "zneškodnit bez zabití".
"Něco takového tu už mám," odvětil Olaf a zvedl svou pěst, velkou jako meloun. Jeho krajané se souhlasně smáli.
"Možná bys to chtěl předvést?" zeptal se Arjan.
Olaf se zvedl z podlahy tělocvičny.
Ozval se další smích a bouřlivé pobízení.
Arjan taser zapnul a ten začal vydávat kvílení, které stoupalo, až překročilo mez slyšitelnou lidským uchem.
I když Olaf nevěděl o účelu té věci vůbec nic, zvuk ho vyděsil. Přesto se Arjanovi postavil. Byl jen o pár centimetrů vyšší než Arjan, ale tam, kde měl Arjan šlachy, se Olafovi rýsovaly mohutné svaly.
Arjan se setkal s Olafovým pohledem, pak si ho prohlédl od hlavy až k patě.
"Taser bude účinný i skrz tvůj těžký oděv. Proč si nestoupneš o kus dál. Má dosah sedm metrů."
Olaf se otočil, ale neustoupil ani o krok. Místo toho se roztočil, aby nabral rychlost. Jeho pěst se zvedla a ze strany udeřila Arjana do tváře. Zaznělo to, jako když se srazí dva balvany. Horní polovina Arjanova těla se stočila stranou a nohy vylétly do vzduchu. Chvíli se zdálo, že levituje tváří k zemi, a pak zaduněl o podlahu z tvrdého dřeva. Taser zarachotil o kus dál.
Olaf zíral na nehybné tělo. "Když to má takový dosah," zeptal se a věnoval svým přátelům úsměv, "proč jsi mě nechal jít tak blízko?"
Od té chvíle Arjan přestal zbytečně narušovat jejich způsob života a soustředil se jen na základní komunikaci a přepravu. "Chci si být jistý, že svou práci zvládneš," říkal Olafovi a probodával ho přitom pohledem.
Olaf se při té vzpomínce usmál a posadil na židli. Na pohled se vysílač skládal z přípojek, spínačů, číselníků a číselných klávesnic a širokého spektra barevných světýlek - všech uspořádaných kolem čtyř černých skříněk. Olaf ho zapnul, nastavil frekvenci, předprogramovaný satelitní kanál, primární kódovací klíč - a svůj volací znak. Stiskl klávesu, která odeslala informaci k nejbližšímu satelitu, ten ji na oplátku poslal dalšímu a zase k dalšímu, dokud nenašla satelit přelétávající nad přijímačem, pro nějž byla data určena. To zabralo asi pět vteřin.
Ze sluchátek se ozval čistý hlas: "Hvar er salernio?"
Zamračil se. Kdo tahle hesla vymýšlel? Kde je záchod? Chápal, že je nutné si volajícího ověřit, ale musí to být tak pubertální? Odpověděl islandsky. "Proč to chcete vědět?"
"Děláte si legraci!"
"Záchod je v Coloradu."
Muž na druhé straně se rozesmál. "Myslím, že se mi tolik nechce. Rád tě zase slyším."
"Já tebe také, Ottare." Usmál se a naklonil blíž k vysílači. "Viděl jsi Ingun? Jen mi řekni, že se jí daří dobře."
"Hrozně mě otravovala. Trvala na tom, že s tebou musí mluvit."
Úsměv se mu rozšířil. "A synové?"
"Jon je jak miminko: nehne se od mámy. Bjorn zase pořád kouká, co by kde vyvedl."
Přesně takoví byli. Toužil Jona vymanit ze závislosti na matce a Bjornovi pomoci přeměnit zvědavost a nedostatek sebezáchovy v udatnost. Prahl po tom, být s nimi, ale na druhou stranu, obětování rodinné náruče činilo jeho vítězství ještě sladším. Možná že k obětování přirozeně patří, že láska, kterou vyžaduje, nepatří jen tobě, ale i všem, kdo tě milují a koho miluješ ty. Obětování se je svou přirozeností láska a o lásku se vždycky dělíš.
"Olafe… jsi tam…?"
Zatřásl hlavou. Už od dětství se připravoval na to, že bude bojovníkem. Výzbroj, utajení, přežití, zničení cíle, útěk. Proč ho nepřipravili lépe na opuštění domova?
"Pokračuj," řekl. "Arjan pro tebe má nový úkol."
Tím Arjan Olafovi vrátil překvapivý úder. Měl za úkol zabít všech padesát lidí ze seznamu, rychle a bez zdržování. Nový Arjanův příkaz musí být důležitější, než je současný, nebo potřeboval upřesnit, dohadoval se Olaf.
"Tomu nerozumím," prohlásil. Natáhl se k hliníkovým kufrům a vyndal z nich seznam jmen a životopisná data.
"Priorita číslo jedna," konstatoval Ottar věcně.
Olaf rozložil seznam. Přeškrtnuto bylo pouze šest jmen.
"Je to kvůli… mně?" Nechtěl mluvit o selhání, ale musel to vědět. "Udělal jsem něco špatně, Ottare?"
"Ne, ne, ne. Arjan řekl, vyřiď Olafovi: ‚Dobrá práce. Skvělá. Všechno přesně podle plánu.'"
Podle plánu? Jeho zmatek rostl. Dostal padesát jmen. Zbývalo jich ještě čtyřiačtyřicet.
"Co ti zbývající? Ostatní jména ze seznamu?"
"Zapomeň na ně. Tohle Arjan říkal: ‚Zapomeň na ně.'"
Olaf se dotkl jména Trevor Wilson, jako by se dotýkal samotného chlapce. Pomyslel si: Dostal jste milost, mistře Trevore. Žijte blaze.
Ozval se Ottar: "Nerozuměl jsem." Došlo mu, že mluvil nahlas.
"To nic. Jaký je nový úkol?"
"Pošlu ti ho."
"Pošli, Ottare. Prozatím končím."
"Počkej, Olafe. Arjan chtěl, abych ti řekl, že tyhle dva cíle jsou v pohybu. Pokud opustí pozici, která je blízko u tebe, upozorníme tě a zařídíme ti dopravu."
"Rozumím." Znamenalo to soukromý tryskáč. Před šestnácti dny vystoupil v Utahu z gulfstreamu. Se psy a s tím, jak vypadal, nemohl cestovat jinak.
"Bohové s tebou, Olafe."
Sundal si sluchátka, aby si chránil sluch před skřípěním přenosu dat. Na obrazovce laptopu se začaly ukazovat dvě barevné fotografie, umístěné vedle sebe. Vodorovná řada pixelů narůstala zleva doprava, pak seshora dolů. Vlevo žena.

Kočičí rysy. Nos stočený vzhůru, zelené mandlové oči. Atraktivní, pokud máte rádi tenhle typ. Olaf měl radši svalnatější, baculatější ženy. Víc krev a mlíko. Muž vpravo měl hnědé vlasy a smutné, zelené nebo oříškové oči.
Opřel se o opěradlo židle. Fotografie už byly hotové. Teď se na místě pod nimi objevily informace o osobách, kterým patřily. Čtvrtá řádka pod jmény a popisy ho přinutila nadzvednout obočí. Objevila se jejich povolání - u obou stejné - a Olaf s porozuměním přikývl.
Stálo tam: zvláštní agent, Federální úřad pro vyšetřování.

DRUHÁ ČÁST
VIRGINIE A NEW YORK
Lidská mysl je utvářena tak, že mnohem snáze podlehne klamu než pravdě.
- Desiderius Erasmus

Protože jsem se nechtěla kvůli smrti zastavit, ona se laskavě zastavila pro mne.
- Emily Dickinsonová

36
Kdyby nebylo paní Pringleové, Brady by do domu vklouzl jako stín.
Od Zachových tří nebo čtyř s Bradym hrávali po jeho návratu z cest na schovávanou, a hra pokaždé začínala ještě dřív, než se dotkl podrážkami bot přední verandy - Ohlásil Zachovi, kdy má podle plánu přistát na letišti Ronalda Reagana, a to stačilo. Nevěděl, jestli se Zach začne schovávat hned v tu chvíli, vyhlíží ho z okna, nebo si spočítá, kdy dorazí z letiště. (Jednou se zeptal Karen, ta diskrétně sklopila oči a prohlásila: "Neřeknu.") Ale kdykoliv Brady přijel domů, Zach byl schovaný. A moc dobře. Nasoukal své tělíčko do těch nejtěsnějších koutů a škvírek, a dokud ho Brady nenašel, nebo se nevzdal, třebaže ho pečlivě hledal i déle než pětačtyřicet minut, nevydal ani hlásek.
Cenou za vyhranou schovku byla večeře v restauraci dle Zachovy volby. V dobách začátků hry to obnášelo McDonald's. Později to bývala Olivová zahrada. Pokud Brady Zacha našel, zašli si spolu zahrát minigolf, který Bradyho bavil víc než Zacha. Nicméně, Brady mnoho příležitostí pro minigolf nedostával.
Před třemi lety letěl Brady do Los Angeles konzultovat případ. Když se vrátil, prohledal dům od podkrovních trámů po kanálek v suterénu. Popichován Karen vydržel hledat dvě hodiny. Nakonec se vzdal.
Karen ho zavedla do suterénu, kde odsunula falešnou zeď a odhalila skrytou místnůstku - a Zacha. Jejich blízký přítel Kurt Oakley chtěl Zachovi postavit skrýš a hernu už dlouho - jednu udělal pro své tři syny a ti ji milovali. Jakmile se doslechl o jejich hře, trval na tom, že ji udělá, až bude Brady pryč.
Brady namítal, že v suterénu už nebyl tak dlouho, že si nemohl všimnout jiných dispozic. Zeď byla navíc výborně maskovaná zavěšenou veslicí a prázdnými krabicemi od pracích prášků a lahvemi od čisticích prostředků, které byly přilepené na posuvné zdi blízko u země. Výsledný efekt byl dokonalý svou jednoduchostí. Nakonec Brady uznal porážku a vzal všechny - včetně Kurta, jeho ženy a chlapců - na opravdové hody do restaurace Červená langusta.
Zach si v místnůstce rád hrával a trávil spoustu času, schovával se v ní kamarádům, kteří ji ještě neznali, ale před Bradym se tam nikdy znovu neschoval. Brady ji ale pokaždé prozkoumal, protože věděl, že jakmile to jednou neudělá, Zach tam bude.
Když byla paní Pringleová v domě při prvním Bradyho lovu (stalo se to šest měsíců po smrti Karen), zahlédla ho - pohasínajícíma očima jako pouhý stín - plížit se nahoru po schodech. Rozkřičela se, aby probudila sousedy, a chytila se za hruď. Myslel si, že je to její konec - jestli ne života, rozhodně Zachova hlídání. Naštěstí se vzpamatovala pozoruhodně snadno, a donutila ho slíbit, že v budoucnu jí o svém příjezdu dá vědět předem.
Takže nyní, když odemkl přední dveře a zul se na podlaze z tvrdého dřeva ve vstupní hale, zašel za paní Pringleovou do obýváku, kde sledovala Zábavný večer. Odkašlal si. Lehce sebou trhla, věnovala mu mateřský pohled a přikývla.
O půl hodiny později byla paní Pringleová připravena jít domů a on Zacha ještě stále hledal.
"Piky piky na hlavu, že na schovku nehraju!" zavolal z předsíně. Za minutu: "Zachu! Paní Pringleová chce jít domů. Piky piky na hlavu, už na schovku nehraju!"
Bezradně pohlédl na paní Pringleovou, která se na něho významně podívala a kývla směrem za něj.
Otočil se a v chodbě vedoucí do kuchyně viděl Zacha s tím nejsladším úsměvem na tváři.
"Kde jsi byl tentokrát?" ptal se Brady. "Neřeknu." Přesně jako matka.
Brady otevřel náruč a Zach do ní vběhl. "Myslím, že dneska večer si dám makaróny se sýrem," informoval ho Zach.
"Olivová zahrada?"
"Jasně."

Paní Pringleovou poslali na kutě, a předtím, než se vydali za Zachovou představou kulinární dokonalosti, šli navštívit matku a manželku. Karenin hrob na Olivetské hoře patřil k těm malebným místům na vrcholu kopce, jaké si každý představuje pro svůj poslední odpočinek; nicméně pravděpodobnější scénář většině lidí určí, že jejich tělo stráví věčnost pod číslem C-10 v matici tisíců hrobů na ploše o rozměrech fotbalového hřiště. Karen měla slušnou životní pojistku. Většina z ní šla na koupi dvou sousedících míst v nedostavěné části hřbitova pod stoletým dubem, o který se správa hřbitova zavázala dále pečovat a nikdy ho neodstranit. Brady vypsal šek na 60 000 dolarů, téměř dvojnásobek ceny ostatních hrobů.
Pokaždé, když ji navštívili, to pokládal za dobře utracené peníze. Stranou od hloučků truchlících pozůstalých, od nahromaděné řady prázdných jam ve starší i současné "obci" - tak správce hřbitova nazýval jednotlivé oblasti své nekropole, jako by vytvářel z rozrůstajících se rodin nové komunity; filozoficky vzato to možná dělal. Zach mohl strávit

chvilku s maminkou stranou toho všeho. Mohl mluvit a zpívat, plakat i jen tiše ležet na jejím hrobě. Brady to při svých vlastních osamělých návštěvách dělal také.
Dnes si Zach sedl před obdélníkový náhrobní kámen z našedlého růžového mramoru, který vedl přes celou šíři obou míst a z něhož v jednom rohu vystupovalo obrovské srdce. Bylo na levé, Karenině straně. Vpravo, kde možná spočine Brady, stála veliká románská váza s otvorem na květiny. Brady si myslel, že by se Karen líbila.
Zach seděl a dlaní přejížděl po slovech:

MILOVANÁ ŽENA A MATKA, DCERA A SESTRA.
KAREN ANNE MOOREOVÁ

Pod nimi byla data se dnem Karenina narození a úmrtí. Brady i Zach se jim při čtení vyhýbali. Krátké vymezení času bylo příliš bolestné a konečné; data jim připomínala, že oni jsou unášeni řekou času a jejich milovaná zůstává zde, mizí v dáli, a vůbec nezáleží na tom, jak moc se snaží udržet si ji na dohled. Pod daty byl Karenin oblíbený verš z bible:

RADUJTE SE V PÁNU VŽDYCKY,
ZNOVU ŘÍKÁM, RADUJTE SE!
LIST FILIPSKÝM 4,4

"To je divná volba na náhrobní kámen," řekl jí, když se jednou ptala, jaký by chtěl mít epitaf.
"Ne, to není! Pán je dobrý, a až se s Ním konečně setkám, můžeš se vsadit, že se budu radovat. Doufám, že ty taky." "Až odejdu já, nebo až odejdeš ty?" "Oba, ale teď jsem měla na mysli, až odejdu já." "To je dost nepravděpodobný, ledaže bych šel první já." "Podívej, jak moc Pán chce, abysme se radovali. ‚Znovu říkám,' opakuje se to." "Nemůžeme se bavit o něčem jiném?" Nechat vyrýt citát do náhrobního kamene a navždy ho tak pro ni zvěčnit bylo jednou z nejtěžších věcí, jakou kdy udělal. A ani později, například teď, se z toho příliš neradoval.
Stál deset kroků od Zacha a slyšel, jak potichu mluví, vypráví mamince o škole a o knížce, kterou čte a baví ho, a o klukovi, který ho šikanoval při fotbale a se kterým si to pak vyřídil. Brady věděl, že by ho Karen hned objala, prohrábla mu vlasy a řekla: "Ty jsi šikula!" a "Jsem na tebe pyšná!" A kdo ví? Možná přesně tohle právě dělala.
Založil ruce v bok a dotkl se mobilního telefonu připevněného k pásku. Zapomněl na něj. Sundal ho a přepnul vyzvánění na vibrování. Nic nedokáže zkazit tuhle klidnou chvíli víc než zvonění mobilního telefonu.
Nechal chlapce ještě chvilku o samotě a pak si sedl vedle něj. Zach se ukazováčkem dotkl písmena M v MILOVANÁ. Brady položil svůj prst na synův. Společně přejeli po všech slovech, až k Listu Filipským 4,4. Jako obvykle přeskočili data.

37
Alicia dorazila z letiště LaGuardia na zanedbané parkoviště vedle kostela svatého Antonína Egyptského na Třicáté páté ulici podle návodu, který si stáhla z webové mapy. S New Yorkem, stejně jako s domy Páně, měla jen omezené zkušenosti, proto očekávala masivní, honosnou stavbu, zdobenou sochami, rozetovými okny a těžkými dveřmi, které se podobají přídi španělské galéry. Ale tohle nebyla katedrála svatého Patrika. Svatý Antonín byl ve srovnání s tradičním kamenným kostelem titěrný: schody se zdvihaly ke dvoukřídlým dveřím jen o trochu širším, než bývají domovní, a na špičaté kostelní střeše se krčila věžička se zvonem. Zeď byla z obou stran protkána řadou úzkých oken s barevnými skly.
Patnáct metrů západně od kostela stála dvoupatrová cihlová budova se zašlými okny, na vchod odsud neviděla. Mezi budovou a kostelem, trochu dál od silnice, se tyčila vysoká zeď, jejíž kameny napodobovaly kostelní stavbu, ale zřejmě byly mnohem mladší. Ze škvír mezi chodníkem a zdí vyrůstala uschlá tráva. Od kostela k brance ze železa a dřeva, umístěné ve středu zdi, obloukem vedla dlážděná cestička. Alicia prošla brankou a ocitla se v jiném světě.
Dvůr, na který vstoupila, byl jako z filmu o upírech, který v sedmdesátých letech točili v Hammer Films; zatažená obloha, strašidelný les a v dáli vyjící neznámí tvorové. Holé větve vrb se nad dvorem skláněly jako past připravená zaklapnout. Soumrak který zde přešel v noc, ochladil vzduch o několik stupňů. U stolu se choulily tři kovové židle, všechny pokryté silnou vrstvou špíny a listí. Alicia si promnula paže. Cihlová budova, kterou viděla z ulice, vytvářela spolu se dvěma dalšími tři strany nádvoří. Vlevo od vchodu do dvora se ve stěně budovy přímo za kostelem nacházely dveře a vyřezávaná dřevěná destička:

FARA OTEC DUNCAN MCAFEE

Vyšplhala na betonový plácek přede dveřmi a stiskla osvětlený zvonek. Zvonění zaznělo hluboko v budově. O chvilku později se nad verandou rozsvítilo světlo. Ve výši očí se před ní otevřela malá dvířka vsazená do větších. Alicia za nimi neviděla nic než tmu.
"Haló?" ozvala se.
Někde uvnitř se zavřely dveře a rozsvítilo světlo, které matně odhalilo přijímací místnost za dveřmi. Nahnula se blíž. Najednou se zjevil obličej. Viděla z něj jen doširoka otevřené těkající oči a špičatý nos.
"O co jde?" ptal se podrážděný hlas.
"Otec McAfee?"
Než odpověděl, odmlčel se. "To vy jste otevřela tyhle dveře? Nebyla na nich petlice?"
"Otevřely se potom, co jsem zazvonila. Ale než jste přišel, nikoho jsem neviděla." Zatímco mluvila, otočil se k ní zády a

jeho obličej zmizel. Zdálo se jí, že se rozhlíží. Začínal ji děsit. "Něco se děje, otče?"
Obličej se znovu objevil. "Sleduje nás. Musíte jít pryč."
"Kdo nás sleduje? Potřebujete pomoc?"
"Samozřejmě že ne. Kdo jste? Co chcete?"
Ukázala mu průkaz FBI. "Jsem z FBI. Zvláštní agentka Alicia Wagnerová. Včera večer jsme spolu mluvili po telefonu."
"Kvůli zážitkům blízké smrti?" Stříbrná obočí se přiblížila k sobě. "Řekl jsem, že vám nemohu pomoci."
Přistoupila blíž. "Kdy došlo ke krádeži, o které jste se zmiňoval?"
"Krádež? Chtěla jste vědět něco o posmrtných zážitcích kvůli případu, který vyšetřujete."
"Vaše krádež a můj případ spolu možná souvisejí."
"Souvisejí? Jak?"
"Můžu dál?"
Znovu se rozhlédl. Beze slova zavřel malá dvířka. Uběhla dlouhá chvíle ticha. Alicia přemýšlela, jestli už pro dnešek viděla z otce McAfeeho všechno, co vidět měla. Musí mu být jasné, že se před ní nemůže skrývat věčně. Kostel byl přes den samozřejmě otevřený. Ráno by se vrátila a vyslechla ho, ať by se mu to líbilo nebo ne. Byla na odchodu, když zaslechla hluché klapnutí uvolněné západky; pak se dveře otevřely.
Vzhled otce McAfeeho ji překvapil. Vypadal jako stárnoucí filmová hvězda: zářivé modré oči, které viděla skrz malá dvířka, byly usazené v opáleném obličeji. Měl mohutnou čelist a důlek na bradě doplněný hlubokými dolíčky v obou tvářích. Vrásky kolem očí dodávaly obličeji kultivovanost, kterou jeho výraz v mládí pravděpodobně postrádal. Třebaže mu bylo přinejmenším šedesát, měl vlasy spíš černé než šedé a bohaté, téměř přepychové. Tváře a bradu mu zdobily šedé vousy. Oční jamky a důlky nad lícemi vyplňovaly tmavé stíny. Byl vysoký, odhadovala ho na metr devadesát pět. Nevypadal jako někdo, koho je snadné vystrašit. Měl na sobě černé kalhoty na knoflíčky a košili s krátkými rukávy. Kněžský kolárek mu chyběl.
Ustoupil stranou a nechal ji vejít.
"Děkuju," řekla. Jediné světlo, které sem dopadalo, bylo světlo z chodby vedoucí k přijímací místnosti, kterou zahlédla malými dvířky.
"Nevím, co od téhle návštěvy čekáte," řekl a zavřel vrata na petlici.
"Kdybyste mohl začít tím, že mi řeknete -"
Zarazil ji tichým "Pst!" a položil ukazováček na rty. Beze slova nebo náznaku vysvětlení prošel osvětlenou chodbou do místnosti, která zřejmě sloužila jako knihovna, a pokračoval do další chodby. Cestou stále otáčel hlavou, jako by se rozhlížel po malém dítěti. Uvedl ji do pracovny. Na podlaze z tvrdého dřeva stál tmavý dřevěný nábytek. Někde se pálilo kadidlo, moruše nebo jiné vonné rostliny. Nepříjemný zápach, který Alicia nemohla zařadit, ale překrýt nedokázaly.
Kněz přešel za stůl a spustil se do křesla z popraskané načernalé kůže. Na stole stála rozsvícená lampička s jantarovým stínítkem. Na zašlé zdi za stolem bylo vybledlé, metr čtvereční velké místo po chybějícím plakátě nebo obraze.
Prohlédla si zbytek místnosti. Dvě starobyle vyhlížející rozsvícené lampy, které stály na stolcích po obou stranách hnědočerné kožené pohovky, vytvářely v místnosti útulnou atmosféru. Na zdi nad pohovkou visela obrovská malba znázorňující muže s plnovousem v hnědém rouchu a kapuci, který zvedá hůl a snaží se odrazit ohyzdnou létající stvůru, napůl draka, napůl člověka. V obličeji stvůry protaženém do dlouhého rypáku se jako jablka boulily rudé oči, z tesáků odkapávaly sliny a ruce zakončené drápy se sápaly po holi, jako by si uvědomovaly svou sílu. Přestože se stvůra snažila muže zničit, měl ve tváři mírumilovný, téměř vznešený výraz.
"Svatý Antonín Egyptský," řekl otec McAfee. "Poustevník. Říká se, že ho démoni napadali často. Zaháněl je zpět do pekla božím slovem."
"Jeho výraz…"
"Jako by se slunil na pláži, a ne bránil před příšerou. Důvěra v Boha zaručuje mír i v časech chaosu." Říkal to nezúčastněně, nezaujatě.
Obrátila se k němu. "Zní to, jako byste tomu sám nevěřil."
"Ale věřím. Ani v nejmenším o tom nepochybuji." Prohlížel si nehty na rukou. Dodal: "Věřím v Boha jako v nic jiného."
Znovu vzhlédl k malbě a výraz mu zpřísněl jakoby záští. Za chvíli se zeptal: "S čím myslíte, že vám mohu pomoci?"
Alicia si sedla na široké opěradlo pohovky, ze saka vytáhla spirálový bloček a tužku a nalistovala si stránku s otázkami.
"Otče, v telefonu jste mi říkal, že se před třemi týdny někdo vloupal do kostela a ukradl vaše složky. Pamatujete si přesné datum?"
"Dvacátého dubna."
"Nahlásil jste vloupání?"
"Říkal jsem vám, že ano. A nikdo se tím nechtěl zabývat."
"Kdo hlášení přebíral?"
"Newyorská police, samozřejmě."
"A oni to nevyšetřovali? Nehledali místo vniknutí a úniku, otisky -"
"Nedělali nic!" vykřikl. Opřel se lokty o desku stolu a rozhodil ruce v gestu frustrace. "Vy jste ještě velmi mladá a nevíte, jak to chodí!"
Jejich pohledy se střetly. Díval se tak tvrdě, že odmítla uhnout stranou. Po dobrých třiceti vteřinách mu na pravé tváři zaškubal sval. Hýbal se pod kůží jako parazit táhnoucí se od oka k dolnímu rtu. Došlo jí, že má slzy na krajíčku.
Sklonil tvář do dlaní a řekl: "Omlouvám se. Většinou se takhle zlomyslně nechovám. Už týdny jsem nespal v kuse déle než dvě hodiny. Nejím. Já… já…"
Alicia položila notes a pero na pohovku, popošla ke stolu a natáhla k němu ruku. Když se prsty dotkla jeho spánku,

vyskočil, ale tvář nechal skloněnou.
"Co se děje, otče?" Váhala. "Právě teď jsem váš přítel, ne policistka, a umím pozorně naslouchat."
Zvedl hlavu. Zblízka viděla, že je skutečně vyčerpaný. Pod očima mu modré záhyby kůže visely jako závěsy. Z očních koutků se směrem k duhovkách rozvíjely vějíře krvavých žilek. Jeho kůže byla bledá a vyschlá jako cibulová slupka. Zhluboka si vzdychl a povolil celé tělo. Zničeně potřásl hlavou.
"Já vím, kdo se sem vloupal," řekl. "Nebo alespoň, kdo si to objednal."
"Někdo si objednal krádež?" Uchopila ho za rameno, pod košilí jasně cítila kosti.
"Kněz z Vatikánu, otec Randall, Adalberto Randall." Nedokázal v hlase zakrýt pohrdání.
"Tomu nerozumím."
"Vítejte v klubu," suše se zasmál. "Přišel sem a prohlašoval, že zastupuje Tajný vatikánský archiv."
"On se doopravdy jmenuje tajný?
Ano - L' Archivio Segreto Vaticano. Tajný ne proto, že by o něm nikdo nevěděl, ale proto, že je uzavřený novinářům i všem ostatním, kromě několika privilegovaných badatelů. Jeho obsah je tajný."
"Co otec Randall chtěl?"
"Blahopřál mi a sdělil, že jsou mé spisy považovány za Magnipensa Scripta Conservanda. Tato formulace se vztahuje na dokumenty a zápisy významné pro církev: dopisy svatého Františka z Asssisi, komentáře k víře a podobné věci. A najednou chce Apoštolská stolice přidat na tento vážený seznam mé složky, uchovávat je a zpřístupnit důležitým náboženským učencům? Je cosi shnilého v království dánském - nebo spíš v Římě -, a to jsem také otci Randallovi řekl."
"Co to je za složky?"
"Eh -" Postavil se a narovnáním ramen a napřímením zad se bezděky domáhal navrácení důstojnosti. Uhladil si košili na břiše, zastrčil ji za opasek a pomalu kráčel ke dveřím vedle pohovky. Otevřel je a rozsvítil: stropní světlo ozářilo místnost velkou asi tři metry čtvereční, jejíž stěny byly dokola obestaveny starými dřevěnými kartotékami vysokými jako otec McAfee. Vytáhl jednu zásuvku. Zarachotila v pojezdech a s žuchnutím se zarazila. Prázdná. Vytáhl další, z jiné skříně, v jiné výšce. Prázdná. Obrátil ruce dlaněmi nahoru v bezmocném gestu.
"Má celoživotní práce," konstatoval.
Vešla za ním dovnitř a otevřela šuplík na druhé straně místnosti. Ležel v něm osamocený kousek papíru.
"Co v nich bylo?"
"Novinové články, poznámky z rozhovorů, nemocniční záznamy, grafy z EKG a EEG, úmrtní listy, časopisy, kresby, diagramy, fotografie, náčrtky… všechno."
"Z vašich knih?"
"Má celoživotní práce," zopakoval. "Všechno je pryč."
"Měl jste kopie, zálohy?"
Zasmál se a zakroutil hlavou. "S výzkumem jsem začal dávno před érou osobních počítačů. Věřím papíru, něčemu, co můžu uchopit. Rád se probírám svými zápisky, mám rád moře papíru na podlaze v pracovně a rád si zapisuji poznámky rukou. Moje knihy se poměrně dobře prodávaly, proto mi nakladatel tenhle rozmar promíjí. A ohledně kopií… prostě jsem na to nikdy nemyslel."
Hleděl na zásuvky stejně zoufale jako patriarcha na hrobku své předčasně zesnulé rodiny.
"Všechno, co ukradli, se týkalo zážitků blízké smrti?" zeptala se Alicia.
"Ano, čtyřiceti let bádání."
"Co ze složek se nevešlo do vašich knih?"
"Hm, toho byly tuny. Rozhovory s lidmi, kteří tvrdili, že prožili zážitek blízké smrti, ale jejichž příběhy jsem si nemohl ověřit. Spousta podobných věcí."
Opřela se o kartotéku. "Jak si ověřujete zážitek blízké smrti?"
"S fyziologickými údaji to je snadné. Byli u nehody nebo koronární příhody svědkové, kteří dosvědčí zástavu srdce? Existují lékařské záznamy? Byla použita kardiopulmonální jednotka? Pokud ano, kým? Jak dlouho srdce nepracovalo? Byla náhlá srdeční příhoda závažná? Metafyzická zkušenost je samozřejmě méně zřejmá. Hledám příznaky, že se subjekt ocitl mimo tělo, například, probral se se znalostmi, které neměl mít."
"Jako třeba?"
"Může vědět, co se kolem něj dělo, když byl klinicky po smrtí. Je ideální, když je to něco, co nemůže vnímat člověk v bezvědomí, takže například rozhovor, který probíhal kolem něj, není dobrý důkaz. Zatímco vědomí toho, že si sestra zavazovala tkaničky nebo minula tác s nástroji, když něco odkládala, je dobrý důkaz. Někdy se lidé vrátí se znalostí starých jazyků nebo něčeho podobně záhadného, ale to je ojedinělé. Většinou nemají vůbec nic, co by to potvrzovalo. Nejlepší důkaz je stav mysli dotyčné osoby po oživení."
"Stav mysli?" Litovala, že zapomněla notes na pohovce. "Co tím myslíte?"
McAfee nadzvedl obočí. "Strach," řekl.
Alicia překvapením zamrkala. "Já jsem si myslela… víte, zářivé světlo, nádherná hudba, pocit klidu, míru…"
"Vy jste nečetla mé knihy. Většina spisovatelů - ‚badatelů' tu nevystihuje jejich žalostný nedostatek zkoumání -, většina spisovatelů se soustředí jen na takzvaně pozitivní zážitky blízké smrti. Můj názor je, že v jejich knihách se obvykle dočtete jen čiré slátaniny." Usmál se. "Víte, má drahá, já se zabývám hledáním lidí, kteří šli po smrti do pekla."

38
Byla to krásná žena. Všiml si toho už na verandě, kde jí na obličej dopadalo světlo. Malými dvířky se dívala přímo na něj, ale byl si jist, že ho ve tmě nemohla zahlédnout. Poté co spolu s knězem odešli chodbou do pracovny a zavřeli za

sebou, poslouchal za dveřmi. Podle jejích otázek usoudil, že je ženou, na kterou má čekat. Slyšel, jak vešli do kartotéky, a vklouzl do pracovny. Kněz se právě zabýval věcmi, které mu sebral: "…novinové články, poznámky z rozhovorů, nemocniční záznamy…"
Muž se potěšeně usmál, v knězově hlase zněl zármutek ze ztráty. Praskl mu horní ret. Vyplázl jazyk a olízl krev. Zahleděl se na obraz mnicha a démona. Báchorky. Ve skutečnosti by démon mnicha rozdrtil jediným sklapnutím čelistí.
Zacouval do chodby a rozplynul se ve tmě; pamatoval si tu každou odbočku, každý kousek nábytku. Tohle bylo teď jeho panství. Kněz se příliš bál vzdálit se od těch několika místností, které potřeboval, pracovny, ložnice, koupelny a kuchyně. Už brzy začne spát v pracovně, přestane jíst, močovému měchýři a střevům bude ulevovat do prázdných plechovek.
Až nakonec starce zabije, zinscenuje jeho sebevraždu a na malbu napíše něco chytrého. Bude to rukopisem kněze a kniha, kterou překročil hranice, se tím uzavře. Něco jako: "Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?"
Rozesmál se, znělo to trhaně a zvířecky, jako by ostré zuby porcovaly výtrysk hlučného dechu.
Otevřel dveře skladovací skříně, vlezl dovnitř a zatlačil do zadní stěny ukryté za hromadou dávno zapomenutých, vlhkem poničených krabic. Odklopil čtverec z překližky. Odsunul ho stranou a ucítil jemný vánek, který začal proudit z otevřeného otvoru. Když poprvé přišel na faru a hledal, kde kněz skladuje složky, objevil skříň a zadní uvolněnou desku. Zmocnila se ho zvědavost, posvítil si do díry a spatřil schody vedoucí dolů do části pro služebnictvo. Na nástěnném kalendáři dole pod schody našel datum 1974.
Objev ho přivedl na nápad. Z útočiště v suterénu mohl podnikat výlety na faru i do kostela a strašit starého kněze. Může podnikat výpady -, řekněme, pustošit budovy nebo vrhat mihotavé stíny na zdi, když kněz prochází chodbami - a pak beze stopy mizet v části fary vyhrazené pro služebnictvo. Mohl by odsud provádět pomalé a zničující tažení hrůzy. Až ho hra omrzí, a k tomu nepochybně dojde, zavraždí kněze a vytratí se do stínů města. Skvělý plán.
Kromě toho dostal pokyn, aby tu očekával vyšetřovatelku - nebo kohokoliv, kdo se bude vyptávat na složky o prožitcích blízké smrti a bude se o věc zajímat víc, než si krádež starých papírů zaslouží. Proč se trochu nepobavit, když musí čekat?
Sešel po rovných schodech dolů. Na zemi před hrstkou přikrývek a špinavého oblečení hořela svíčka. Posadil se na hromádku a na klín si položil roztrhaný batoh. Z boční kapsy vytáhl nový elegantní mobilní telefon a otevřel ho. Namačkal dvanáct čísel. Naslouchal a pak přidal další čtyři.
Odpověděl mu hluboký energický hlas s cizím přízvukem.
Muž v suterénu řekl: "Přišla." Naslouchal a úsměv se mu rozšiřoval, až jeho ret roztrhl na tři části.

39
Otec McAfee pokynul Alicii, aby se vrátila z kartotéky zpět do pracovny. Posadila se na pohovku a vzala si pero a bloček.
Kněz v kartotéce zhasl a zavřel dveře. Chystal se usednout na druhý konec pohovky, ale cosi u dveří vedoucích z pracovny na chodbu ho zaujalo.
"Nechával jsem ty dveře otevřené?" zeptal se a ukazoval na škvíru mezi dveřmi a zárubní.
Alicia potřásla hlavou. "Nevím."
Vešel do chodby a rozhlédl se na obě strany. Vrátil se do pracovny, zavřel za sebou a držel kliku, dokud nezaslechl klapnutí západky. Pak se usadil na pohovce a pročísl si vlasy.
"Mí vyvolení…" pronesl zamyšleně.
"Promiňte?"
Podíval se na ni, jako by ho zaskočilo, že mluví nahlas. "Vyvolení, tak říkám lidem, kteří měli zážitek blízké smrti. Nezní to tak klinicky a mému starému jazyku se to vyslovuje snáz než ti, kdo zakusili prožitek blízké smrti. Kromě toho jsou to velmi příjemní lidé, nadšení životem, protože o něj na chvilku přišli." Laskavě se usmál.
Alicia zjistila, že ji to fascinuje. "Říkal jste, že ti lidé, vaši… vyvolení… odešli do pekla?"
"Přirozeně v něm nezůstali," odpověděl. "Vrátili se nesmírně vyděšení. A vy se k nim musíte dostat rychle, protože mají sklon své vzpomínky potlačit. Jsou tak děsivé. Ale když s nimi mluvíte den nebo dva poté, co zjistili, kam jejich duše směřují, můžete vyvolat záplavu živých obrazů a pocitů. Jen málo lidí věří že směřují do pekla, a ti, kteří to předpokládají, nemají ani ponětí, jak úděsné ve skutečnosti peklo je. Mnozí potom hledají a nacházejí Boha. Jiní se to snaží odčinit konáním dobrých skutků, milosrdenstvím, pomocí chudým. Změna v chování a názorech bývá obvykle poměrně překvapivá. V podstatě se dá říct, že z nich peklo vyžene zlé duchy."
Alicia o tom chvíli přemýšlela. "Nestanou se z nich pak náboženští fanatici?"
"A z vás by se nestal? Nejen že jste právě objevila, že peklo existuje, navíc jste si do něj vysloužila vstupenku. Ale jestli je peklo, je i nebe, že ano? Hned máte nový cíl: dostat se do nebe. K čertu s peklem. Myslíte na něj, čtete o něm, obklopujete se vzpomínkami na něj - děláte to samé, co každý, kdo má před sebou nějaký jasný cíl. A odpověď na vaši otázku je ano, mnozí z lidí, kteří nahlédli do pekla, to se snahou dostat se na druhou stranu trochu přehánějí. Zúčastňují se každé bohoslužby a mše, kterou jejich církev nabízí. Nosí kříže a trička s náboženskými symboly. Sbírají bible a někteří je i čtou."
Alicia si připomněla ložnici Cynthie Loebové. "Co třeba andělé, začnou být někteří posedlí anděly?"
"Ti, kdo byli v pekle, určitě," kývl. "Pro vyvolené jsou to zástupci místa, do kterého se zoufale chtějí dostat. Touží se stát jejich přáteli a sousedy. A ještě něco: několik vyvolených, se kterými jsem dělal rozhovor, silně věřilo, že jim duši z pekla vrátili do těla andělé boží. Jsou přesvědčeni, že jim andělé dali ještě jednu šanci. Takže k nim cítí obrovskou vděčnost. Jednou z možností, jak jim dluh vrátit, je sbírat předměty týkající se andělů - knihy, obrázky, sošky."
Cynthia Loebová jako vyšitá. Ale na druhou stranu, malovala na plastové koše pekelné a planoucí výjevy. Podobné

Boschově obrazu v pracovně Daniela Fearse.
"Můžou být vyvolení," zeptala se, "fascinováni současně nebem i peklem?"
Neodpověděl hned, ale otočil hlavu a podíval se na ni koutkem oka, jako by hádal, jestli neví víc, než řekla. Nakonec prohlásil: "Ten případ, na kterém pracujete… moc rád bych o něm věděl víc."
"V téhle chvíli vám, otče, nemůžu nic říct, ale vzpomenu si na vás, až to půjde. Prosím vás, otázky, které mám, jsou opravdu důležité."
Zamyslel se a přikývl. "Mnohem častěji se stává, že počáteční nadšení vyvoleného pro víru odezní a promění se v mírné uvědomění si vlastní duše," řekl. "Zanícení se stane… pokud ne přímo podvědomým, tak jen sotva patrným. Ve chvílích, kdy si dřív pobrukovali Beatles, si nyní pobrukují chvalozpěvy. Bezděké čmáranice se možná začnou podobat náboženským symbolům. Když zkušenost s peklem vsákne do podvědomí, vyvolení se mohou přiklánět k pekelným představám a symbolům stejně jako předtím k nebeským."
"Znáte práce malíře Hieronyma Bosche?"
Dvakrát hlasitě odkašlal. Znělo to, jako by mu něco zaskočilo v hrdle, ale dobře si všimla výrazu pobavení. "Agentko Wagnerová, vezmu vás za slovo; jakmile to půjde, musíte mi všechno vysvětlit. Bosch je mezi vyvolenými velmi populární. Nevadí, že peklo vykresluje temné, ohavné a plné démonů, kteří žerou a mučí hříšníky; vyvolení mají zvláštní, téměř hypnotický obdiv k těm, kdo jsou přitahováni peklem a zobrazují ho ve svých uměleckých dílech."
Alicia nahlédla do poznámek. Těsnopisem, který ji naučili na akademii, si poznamenala výrazy: vyvolení, peklo, náboženská posedlost, podvědomě - co za slovo použil? - přiklánět! k nebeským/pekelným představám, oblíbený Bosch…
Vzhlédla a všimla si, že ji při psaní pozoruje. "Máte představu, proč je Bosch mezi vyvolenými tak oblíbený?"
"Oni sami to nevědí. Ptal jsem se. V okamžiku, kdy se seznámí s jeho díly, už jejich mysl většinu hrůz, které zažili, zatlačila do pozadí. Ale přesto s nimi souznívá. Domnívám se, že Bosch byl vyvolený. Viděl pekelné krajiny a démony na vlastní oči. Vyvolené jeho práce uchvacuje, protože viděli to samé."
"Hieronymus Bosch namaloval, co viděl během zážitku blízké smrti?"
"Podle mého názoru ano, ale neexistuje o tom žádný důkaz. Jeho život je plný tajemství. Vypadá to, že se před světem snažil uzavřít. I jeho jméno bylo pseudonym. Ve skutečnosti se jmenoval Jerome van Aken. Něco vám ukážu."
Zvedl se z pohovky. Alicia zaslechla, jak mu zapraskaly klouby. Ze zásuvky psacího stolu vytáhl velkou tlustou knihu a vrátil se k pohovce. Opět se usadil a knihu, položenou na polštáři mezi nimi, otočil směrem k ní. Nesla titul Nebe a peklo v umění. Pod titulem se očividně nacházel Boschův obraz, démoni páchající lidem všemožné ohavnosti. Otevřel knihu na založené skládací dvoustraně s obrazem, který znázorňoval nějaký náboženský rituál na místě podobném troskám katedrály. Spatřila mnicha v modrém hábitu, kněze s vysokou čepicí a zlatým měšcem, opici nesoucí lebku na podnose a nakonec oblečenou ženu s tváří krtka. Hořícím městem kolem se na znetvořených rybách, drůbeži a hlodavcích prohánělo zlomyslné bytosti. Alicia se z toho cítila nesvá.
"Tohle je ústřední část Boschova Pokušení svatého Antonína," řekl otec McAfee.
Tázavě na něj pohlédla.
Přikývl. "Mého svatého Antonína. Ten v modrém hávu, to je on. Tohle je zpodobnění satanské mše, která má zesměšnit katolickou církev. Účastníci se klaní satanovi. Místo vína používají moč. Obřad obvykle vedou vyobcovaní kněží, kteří citují Písmo pozpátku a plivou na kříž. Na oltář pokládají uťaté lidské hlavy a mrtvoly zvířat. Ve středověku se věřilo, že mše svatá vzývá zázrak přeměny - tedy přeměny chleba a vína v podstatu těla a krve Kristovy - a satanská mše vkládá zlé síly do mrtvých těl. Nakažené mrtvoly potom předají nepřátelům a doufají, že jim přinesou prokletí."
Uhnula pohledem. I jí jako nevěřícímu člověku bylo zřejmé, že je to zvrhlost, která svou zvrácenostní nutí ateisty přidat se na stranu obecného "dobra".
Otec McAfee ukázal na místo, kde na stěně chyběl obraz. "Deset let jsem tu měl pověšenou zarámovanou kopii tohoto obrazu."
"Proč jste tu měl něco tak nechutného?"
"Myslím, že ze stejného důvodu, proč ho Bosch namaloval. Pro inspiraci a na počest těch, jejichž osudem je odolávat nekonečnému pokušení." Položil prst na satanskou mši v knize. "Tento rituál představuje světskou zábavu: tělesné rozkoše, odmítání podřízenosti, naši vlastní vůli proti boží. Ale vidíte? Svatý Antonín se drží pevně. Stojí stranou. Podívejte, klečí, ponořený v modlitbách, jako by se díval na diváka a říkal: "Má síla nepochází z tohoto světa, je větší než tlak, kterému odolávám."
Alicia si pomyslela, že otec McAfee dal při výkladu přednost tomu, v co sám věřil. Viděl, co vidět chtěl.
"Jeden vyvolený, se kterým jsem před lety mluvil, narazil na plakát s tímto obrazem a poslal mi ho. Když nic jiného, je to skvělý námět ke konverzaci."
"To si dokážu představit. Kde je teď?"
"Hádám, že ve Vatikánu."
"Ta kopie?"
"Pochybuju, že by se Museu Nacional de Arte Antiqa v Lisabonu vzdalo originálu, ale moje kopie se ztratila společně se složkami."
"Se složkami, které chtěl otec Randall?"
"Pro vatikánský archiv, jak tvrdil. Apoštolská stolice vlastní jeden z nejrozsáhlejších knihovních archivů na světě. Obsahuje dokumenty, které popisují, jak každá velká i mnohé menší události ovlivnily náboženství, církev, celou lidskou rasu: aliance, smlouvy, proroctví, zjevení, exorcismus, ale i pozemské záležitosti - narození, křtiny, svatby, anulace sňatků, smrt. Po Kristu i před ním. Je to ohromující sbírka znalostí a názorů z běhu historie. Randall chtěl do téhle společnosti vtáhnout mou práci a připojit ji k celé sbírce. Řekl, že hned následující den může poslat kamion a lidi,

kteří všechno zabalí." "Ale vy jste mu to nedal?"
"Samozřejmě že ne! Vždycky když jsem vydal knihu, někdo z novinářů kontaktoval Vatikán kvůli oficiálnímu stanovisku církve a ti mě pokaždé měli za mírně vyšinutého. Ne tolik, abych si zasloužil přeložení nebo potrestání, ale význam byl jasný: otec McAfee má svůj program a svého koníčka; církev z toho vynechte, děkujeme mnohokrát. Řekl jsem mu, že církvi svou práci s radostí odkážu, ale dokud nezemřu, složky nevydám."
"Jak otec Randall na odmítnutí reagoval?"
"Nejprve ho ohromilo, že vzdoruji autoritě. Koktal, že celou věc předá svému nadřízenému, kardinálovi s obrovským respektem a mocí uvnitř církve. Vlastně byl jednou navržen na papežský stolec. Teď už je příliš starý. Řekl jsem Randallovi: ‚Vyřiďte mu, ať mi zavolá, a já mu povím to, co jsem řekl vám.' Dál trval na svém, já jsem se tím pádem zatvrdil jak cihlová zeď a on si o mě roztloukal hlavu. Na čele mu vystoupily žíly. Varoval mě: ‚Uvidíme, co na to řekne váš arcibiskup,' a dodal, ‚dáte mi je.' Ukázal jsem mu cestu ven."
"Ale tím to neskončilo."
"Ne. Ten den jsem pracoval dlouho do noci a druhý den přišel brzy ráno. Všude byl nepředstavitelný nepořádek a složky zmizely. Mohla to být náhoda?"
"Nic jste neslyšel?"
"Spím ve druhém patře, přímo nad námi. Pokoj hospodyně je na konci chodby. Ani jednoho z nás nic nevyrušilo. Muselo jich tu být víc a museli pracovat velmi tiše. Rád bych je chytil a…" Při slově, které měl na jazyku, stiskl rty.
Alicia cítila, že jí mozek přepnul na pomalý převod, kterým auta s pohonem na všechny čtyři překonávají bahno a výmoly. Jestli tohle vloupání má něco společného s Pelletierovými vraždami - a díky všem neobvyklostem věřila, že má -, otec McAfee a jeho hospodyně vůbec netuší, jaké měli štěstí, že se v noci nevzbudili.
"Napadá vás, proč je neodnesli i se skříněmi?"
Chvilku přemýšlel. "Jsou těžké jako kamenné sochy. Možná by jejich váha ztížila transport na letiště nebo do Itálie."
To dávalo smysl. Nebyla hned ochotná přijmout myšlenku, že v tom má prsty Vatikán, ale souhlasila s ním v tom, že jde o příliš velkou náhodu.
"Co jste udělal potom?"
"Volal policii! Objevili se dva detektivové, něco si načmárali do desek a řekli, ať to projednám s diecézí."
Alicia přikývla. "Vyvolává to dojem vnitřního sporu o církevní majetek."
"Byly to mé soukromé spisy!"
"Kontaktoval jste diecézi?"
"Jistě. Řekli, že se na to podívají. Po týdnu mi dali vědět, že si nikdo z Vatikánu moje spisy nevyžádal."
"A otec Randall?"
"Badatel z archivu, jenže diecézi řekl, že o mně nikdy neslyšel a už vůbec se mnou nemluvil o složkách, které mu k ničemu nejsou. Zkusil jsem se s ním spojit sám. Pokaždé marně. Zkusil jsem kardinála Ambrosiho, prefekta z archivu. Mé hovory nebral a zpátky mi nezavolal. Ještě znepokojivější…" hlas se mu vytratil. Pohledem se zatoulal ke dveřím na chodbu.
"Ano? Otče, co je?"
Jestli ho díky její návštěvě na chvíli opustila úzkost, vrátila se. V očích měl náhle nepřítomný pohled a pleť mu zbledla.
"Otec Randall má zlé úmysly, vím to, kvůli tomu, co sem přišlo s ním, kvůli tomu, co tu nechal."
"Promiňte?"
"Někdo… něco -" hledal správný výraz a pohyboval přitom hlavou dopředu a dozadu - "tu od té doby stále slídí. Stín, který mě sleduje zpoza rohů. Převrací místnosti vzhůru nohama. Cítíte pod jasmínovou vůní ten nepříjemný podtón?"
Nos si dávno zvykl na zápach, který ucítila, když vešla do místnosti poprvé. Začichala a zachytila náznak nepříjemného pachu. Přikývla.
"Zkažená vejce rozházená po podlaze a v šuplíku mého stolu. Myslím, že to i pomočilo koberce, alespoň to z nich cítím." Odmlčel se a přemýšlel, vypadal zničený jako zbitý pes. "Ta věc vyje a směje se. V noci vykřikuje v mé ložnici, ale když rozsvítím nic tam není. Maria, hospodyně, už to nedokázala dál snášet a před týdnem odešla."
"Co na to policie?" zeptala se Alicia, přestože tušila odpověď.
"Navrhli mi nainstalovat kameru. Chtěli důkaz, že nejsem blázen."
"Udělal jste to?"
"Ta věc pořád krade kazety. Ať už je to démon, nebo člověk, přivedl to s sebou otec Randall."
"Démon?"
Obrátil k ní sklíčený pohled, který vyjadřoval neochotu bavit se o tom s někým, kdo nevěří.
Vrátila se k poznámkám a načrtla pár dalších.
"Otče, odhalujete ve svých knihách totožnost vyvolených?"
"Kdybych to udělal, většina z nich by mě chtěla zabít. Touží po soukromí a já jim slíbil, že to budu respektovat."
"Takže není žádný způsob, jak je identifikovat?"
"Změnil jsem jména lékařů, nemocnic, zaměstnavatelů, názvy ulic - všechno, co je může prozradit. Průměrný vyvolený, především ten, co byl v pekle, je v současnosti obezřetnější než homosexuál. Nikdo kvůli nim nedemonstruje a nevysvětluje veřejnosti, že zažít něco nadpřirozeného neznamená, že jste nějak jiný. A být v pekle? To je, jako by na pověst člověka dopadl stín pochyb."
"Ale mluví s vámi."
"Pomáhá, že nosím kolárek. A jak jsem řekl, snažím se k nim dostat rychle, dřív, než se stáhnou do sebe."
"Jak se o možném zážitku blízké smrti dozvíte?"
"Mívám přednášky v nemocnicích, často vystupuji v rozhlasových pořadech a existují lidé, které tyhle věci zajímají."

"Jaké věci?"
"Nadpřirozené, paranormální. Hodím se do jednoho hrnce s ufology a krotitely duchů. Vtip je v tom, že o tom mluvím. Spousty lidí vědí, co dělám a jak mě najít. Dokonce i skeptičtí lékaři… když se tváří v tvář setkají s resuscitovaným pacientem, který vykřikuje, že mu tělo spalují plameny a natahují se po něm příšery, najednou uvěří, nebo mají dost otázek, aby zvedli telefon a zavolali mi."
"Všeho necháte a jedete?"
"Až donedávna byly zážitky blízké smrti poměrně vzácné. V současnosti známe víc způsobů, jak oživit lidi, kterým se zastavilo srdce, a volají mě častěji. Teď všeho nechám a jdu, jen když zážitek vypadá jako obzvlášť živý."
"Takže máte jména, adresy a další podrobnosti týkající se stovek vyvolených peklem?"
"Tisíce… tedy, měl jsem."
"Informace o vyvolených byly ve vašich složkách?"
"Měl jsem je za zamčenými dveřmi." Ukázal přes rameno na těžký zámek od dveří kartotéky. "Museli ho odvrtat."
Zapsala si poznámku. Pak zalistovala o pár stránek zpátky, našla list, který hledala, a vytrhla ho. Podala mu ho.
"Znáte některé z těchto jmen?"
Přimhouřil oči a zadíval se na papír, každé jméno vyslovil a zakroutil hlavou. Pak mu obočí vyletěla vzhůru.
"William Bell," řekl. "S tím jsem mluvil. Nejprve mě zaujal, protože byl mladý, dvacetiletý, jestli si vzpomínám. Bylo to asi před třemi, čtyřmi lety. Žil v Utahu."
"V Moabu," potvrdila Alicia. Podle Bellova životopisu strávil v Moabu celý život.
"Projížděl se na vodním skútru, vyváděl, vybral zatáčku moc ostře a vyletěl z dráhy. Hlavou se udeřil o řídítka a šel ke dnu. Přátelé ho vylovili a oživili. Probral se asi po dvanácti minutách. Přišel k sobě a křičel, že je v pekle, a šermoval rukama. Vykřikoval: ‚Dostali mě! Pane Bože, ať zmizí! Prosím!' A něco podobného. Jeden ze záchranářů, který přebíral telefon, o mně slyšel a kontaktoval mě."
"Říkal jste, že vás napřed zaujal jeho věk. Bylo to později ještě něco jiného?"
"Asi v deseti procentech případů, které zkoumám, vyvolení místo toho, aby se snažili dostat do nebe, propadnou depresi," odpověděl. "Upadnou do něčeho, čemu říkáme nekonečný splín. Nic je nedokáže probrat a životem se protloukají s mizernými zaměstnáními a prázdnými vztahy, jako by nad nimi peklo už vyneslo rozsudek. On k nim patřil."
"Nedával si žádné naděje?"
"Lidé jako William věří, že peklo je jejich osud, jen na to náhodou přišli o něco dřív, nebo jsou přesvědčeni, že dostat se z pekla do nebe je nad jejich síly, buď proto, že je to moc pracné, nebo nejsou zasvěceni do nějakého tajného hesla, které zaručuje vstup do království nebeského. Je to opravdu smutné."
Procházel seznam.
"Cynthia Loebová… možná…" Vrátil jí papír. "Moje paměť už není, co bývala. A mnohá jména prostě zapíšu do zprávy o události a pak do složky a nijak o nich nepřemýšlím, tím spíš, když nejsou ničím výjimečná. Omlouvám se."
Prohlédla si seznam. Každý z nich skončil brutálně zavražděný, statý. Proč? Informace otce McAfeeho ji dostatečně přesvědčily, že všechny oběti byly vyvolení a pravděpodobně věřily, že navštívily peklo. Pokládala to za snůšku nesmyslů, ale důležité bylo, že jiní tomu věřili. Otec McAfee si zapsal jejich jména. Byla si jistá, že vrah jména obětí získal ze seznamu otce McAfeeho.
Vést hlavní vyšetřování bylo jako zařizovat pokoj: nejprve se zaneřádí, pak uklidí. Už pochopila, co měly oběti společného, a vyvstávaly ještě záhadnější otázky: Proč by někdo chtěl zabíjet lidi, kteří prohlašovali, že byli během zážitku blízké smrti v pekle? Jak do toho všeho zapadá Vatikán - nebo alespoň otec Randall? Proč toužili po složkách otce McAfeeho natolik, že je odcizili, pokud je odcizili? Aby pomáhali vrahovi? Proč, proč, proč? Jediné, co mohla dělat, bylo pátrat dál.
"Otče, napadá vás, proč by někdo mohl vyvoleným přát smrt kvůli tomu, že jsou vyvolení?"
"Smrt? Ne, to… Všichni ti lidé -" Ukázal na seznam v její ruce. "Zavražděni? Ale Bože můj… proč?" Pohled mu bezradně poletoval od jedné věci ke druhé. "Moje složky. Ale je jich tolik!"
Řekl, že jich byly tisíce, ale tentokrát si poprvé (snad to způsobil tón, kterým pronesl "tolik") uvědomila důsledky. Tisíce. Mohlo být prvních pět obětí, o kterých ví, prvními z tisíců? To si nedokázala představit. Ale rychlý sled zabíjení svědčil o ambicích. To Brady říkal.
Otec McAfee se odhodlaně zeptal: "Slečno Wagnerová, musím to vědět: Byly mezi oběťmi nějaké děti?"
"Ne, ale… děti také mají zážitky blízké smrti?"
"Ano, často."
"Byly některé z nich v pekle?"
"Bohužel, ano. V církvi se o tom, jestli děti mohou jít do pekla, vedou nekonečné diskuse. Můj výzkum mě přesvědčil o tom, že mohou. Což otevírá další debatu. Kalvinisté by řekli, že to dokazuje doktrínu volby, podle které si Bůh vybírá, koho spasí. Katolíci věří, že kristianizace - tedy křest - ochrání děti před peklem do té doby, než jsou dost staré, aby si samy vybraly nebo odmítly Kristovu lásku. Já jsem nicméně mluvil s pokřtěnými dětmi, které měly během klinické smrti živé a přesvědčivé vize pekla. Je velmi těžké pochopit, jak mohl milující Bůh odsoudit tyto tvorečky k nekonečnému utrpení."
Vážně přikývla. "Čemu věříte vy?"
Usmál se. "Že Bůh nás skutečně miluje a Jeho cesty jsou nevyzpytatelné."
Váhala a pak potichu řekla. "Ve vašich složkách děti jsou."
"Ano. Určitě pár desítek."
Na vteřinu se jí zdálo, že vidí lasery blikající nad setnutou dětskou hlavičkou. Nečekaně se postavila a zatřásla hlavou, aby se té představy zbavila. "Otče, já…"

Cítila, že musí něco udělat, ale nevěděla co. Toužila své myšlenky vložit do počítače, kde je mohla utřídit, zpřeházet a pospojovat s miliony faktů, možností a představ, protože mysl už na to nestačila. Chtěla mluvit s Bradym. Znovu ji poháněla palčivá naléhavost. Potřebovala odpovědi a potřebovala je hned.
Proč někdo zabíjel vyvolené? Byly na seznamu vraha tisíce jmen?
Otec McAfee se zvedl a položil jí ruku na rameno. "Agentko Wagnerová, nechcete trochu čaje? Vypadáte stejně vyděšeně, jako se já cítím."
"Ne, děkuju. Musím si uspořádat myšlenky. Hodně jste mi pomohl."
Vydala se ke dveřím a všimla si, že jsou zase otevřené. Vmžiku měla pistoli venku z pouzdra. Notes a pero si zastrčila do kapsy saka.
"Myslím, že…" začal otec McAfee.
Umlčela ho vztyčenou dlaní. Nohou otevřela dveře. Chodba za nimi byla temná. Přitiskla se k zárubni a vyklonila se do chodby. Příliš tmavá, aby něco viděla. Na protější zdi visela starobylá fotografie usmívajícího se kněze, vsazená do ozdobného rámu. Jestli v chodbě bylo něco dalšího, neviděla to. Se zbraní v obou rukou se protlačila kolem zárubně a vešla do chodby. V místě, kde chodba přecházela v knihovnu, se temnota dala téměř uchopit; takhle ji zřejmě vnímají jeskyňáři, kteří i v naprosté tmě cítí, že jsou v jeskyni.
"FBI!" vykřikla. "Ukažte se! Hned!"
Nic neviděla ani neslyšela, ale lest byla lepší než nic.
Ohlédla se přes rameno. Chodba za ní byla jako černá bavlna.
Zacouvala do pracovny a zavřela dveře. Přitiskla ucho ke škvírce a zadržela dech. Po dvaceti vteřinách se otočila k otci McAfeemu.
Zašeptal: "Viděla jste…?"
Zavrtěla hlavou. "Nic, otče, nechcete, abych tu zůstala? Můžu prohledat faru a kostel a přespat v pokoji vaší hospodyně… aspoň dnes v noci."
"Děkuju, ale vaše návštěva mi připomněla, že jsou horší věci než děsivé stíny a zvuky. Tam venku jsou věci, které koušou a zabíjejí."
"To, co vás pronásleduje, na to může myslet taky."
"Bůh mě ochrání."
Jo, ochrání, chtělo se jí říct, jako ochránil Cynthii Loebovou a Daniela Fearse a Williama Bella…
Místo toho řekla: "Cestu ven najdu sama."
Otevřela dveře a nadskočila, když zavolal. "Počkejte!"
Vyndal ze zásuvky knihu a podal jí ji. Platit peklem od Duncana McAfeeho.
S díky přikývla. "Dávejte na sebe pozor, otče," popřála mu a vklouzla do tmy.

40
Brady vložil do DVD přehrávače disk Scooby-Doo a invaze mimozemšťanů. V kuchyni cinkla mikrovlnka. O minutu později přinesl Zach oblečený v pyžamu velkou mísu popcornu.
"Dvojitá dávka másla," hlásil a vystavoval mísu jako trofej.
"Sem s tím," řekl Brady. Usadil se na pohovce a poplácal polštář vedle sebe.
Zach se k němu rozběhl a hodil sebou na polštář. Popcorn se rozletěl všude kolem.
Brady se musel hodně držet, aby něco neřekl. Ale byl odhodlán věnovat se Zachovi, jak slíbil. Napadlo ho, že syn možná zkouší, jestli při prvním podráždění zase nesklouzne do obvyklé mrzuté nálady. Brady chápal, že chlapec si přeje zpátky zábavného a milujícího tátu, jakým býval před smrtí Karen, ale musí to být upřímné. Zasmál se a sesbíral popcorn z klína. "Připomeň mi, že nemám chtít pití."
"Jé, zapomněl jsem," Zach položil mísu Bradymu na klín a vyskočil. "Nezačínej beze mě." Odběhl do kuchyně.
Bradymu bylo dobře. Trávil čas zábavou se synem. To něco znamenalo. Pomáhalo mu to chránit se před temným mrakem, který se může zčistajasna objevit a udusit každou radost, kterou cítí. Už několikrát dokázal přeměnit chvíle, které měly být příjemné, na okamžiky smutku a deprese. Kdykoliv si představil, že to, co dělá, by s Karen bylo lepší, přepadl ho ničivý stesk. Kvůli Zachovi se naučil nedávat ho najevo. Cítil ho, ale musel ho skrývat, jinak by o Zacha mohl přijít.
Zach něco volal z kuchyně.
"Cože?" zavolal Brady zpátky.
"Pepsi, sprite, nebo zázvorový pivo?"
"Minerálku."
"Nemáme minerálku. Pepsi, sprite nebo zázvorový pivo."
"Džus."
Zach se vrátil se dvěma plechovkami. "Tady máš svůj džus," podal Bradymu pepsi.
"Dík, tenhle mám nejradši."
Zach si otevřel sprite, postavil ho na konferenční stolek a vzal si od Bradyho mísu popcornu. "Tak to pusť!" poručil.
Brady zvedl ovladač a hlavní nabídka se změnila na varování FBI o nelegálním kopírování.
Zach se mu opřel o ruku a kývl k obrazovce. "Tohle děláš ty?" zeptal se. V puse mu zmizela celá hrst popcornu.
"Ne, po zlotřilých filmových pirátech jde někdo jiný. Na mě jsou trochu moc děsiví." Nabral si do hrsti popcorn.
"Vsadil bych se, že ti, co je honí, maj zadara všechny možný filmy."
"Možná, ale pak musí zavřít sami sebe."
Přiklusal Coco, známka mu vesele cinkala. Postavil se na kobereček před obrazovkou, sploštělou tlamičku s

vyplazeným jazýčkem natočil k Bradymu a Zachovi a pohledem žadonil o zrnko nebo dvě. Zach mu jich několik hodil přes stůl. Pejsek je slízal z podlahy a vrtěl přitom chundelatým ocáskem. Jen co mu bylo jasné, že už nic nedostane, otočil se dokolečka a lehl si.
Bradyho potrhlý kreslený příběh tak pobavil, že se celých pět minut nedokázal přestat smát. Zach se k němu přitiskl a položil mu ruku na předloktí. Mísa s popcornem, ještě zpolovice plná, ležela bezpečně na Zachových nohou. Brady se pro ni chtěl natáhnout, ale uvědomil si, že tak přijde o polohu, ve které se uvelebil, a tak se raději rozhodl už nikdy neochutnat popcorn.
Uvědomil si, že zaslechl zvuk, který nepřicházel z televize, a okamžitě se přestal smát. Něco venku dopadlo na zem a zadunělo. Zach se dál smál Shaggyho nemotorným šaškárnám a Brady zvuk málem nechal být, když zaslechl zaškrabání a Coco zvedl hlavu a nastavil uši.
"Nechoď tam!" volal Zach na televizi. "Proč vždycky jdou do těch nejčernějších a nejstrašidelnějších míst?"
Coco vyskočil. Zíral do tmavé chodby vedoucí do kuchyně. Pejskovo hrdelní zavrčení dolehlo k Bradyho uším i přes salvy smíchu z televizního představení. Coco zacouval, rychle pohlédl na Bradyho a zase zpátky do chodby.
"Tati?" Zach se k němu otočil. "Děje se něco?"
"Pšš." Jemně Zacha odsunul stranou a postavil se. Zach sáhl po ovladači, nejspíš chtěl ztlumit zvuk, ale Brady ho chytil za ruku. "Počkej," zašeptal. Přes zvuk televize nic neslyšel, ale instinktivně tušil, že bude lepší nechat ho běžet.
Vzpomněl si na pistole - jednu měl v ložnici, druhou v kuchyni. Obě byly v sejfech se zámkem na otisk prstu; otevíraly se dotekem ruky. Ale ani jeden nebyl v dosahu.
Coco začal kňučet a neustále se po něm ohlížel, toužil po utěšení a zároveň se snažil dál hlídat chodbu. Nakonec toho nechal a utekl do prádelny ke svým dvířkům, kterými mizel z domu.
Brady by to rád udělal také. Něco se blížilo.
Nahnul se dolů, a zatímco odsouval Zachovi z nohou mísu a bral ho pod paží, nespouštěl oči ze tmy. "Pojď," zašeptal. Přitáhl si syna blízko k tělu a vedl ho kolem stolu. Dveřmi v prádelně mohou zmizet i oni. Po špičkách se sunuli k prádelně. Brady odepnul z pásku mobilní telefon tak malý, že na něj často zapomínal. Otevřel ho jednou rukou a palcem namačkal 911.
"911, operátor."
Brady šeptal. "Někdo je v mém domě. Pospěšte si." Nadiktoval adresu.
"Pane, můžete -?"
Zaklapl telefon a strčil ho do kapsy. Byli blízko dveří. Za dveřmi se ozvalo dlouhé kvílení, které náhle ustalo. Ztuhli. Určitě to byl Coco.
Zach se natáhl ke dveřím. "Co -" chtěl zavolat.
Brady chlapci zakryl ústa dlaní a přitáhl ho blíž.
Pronikavý zvířecí zápach ho udeřil do nosu jako silný vítr. Došlo mu to. Rozhlédl se, čekal, že se z chodby vyřítí pes-vlk. Nic… pak se rozkomíhaly stíny…
Brady vyrazil od dveří prádelny na druhou stranu pokoje k jedinému dalšímu východu, který vedl na schodiště do suterénu. Přidržoval Zacha za paži, aby neupadl, postrčil ho směrem dolů a pak za sebou zavřel dveře. Potichu. Rychle.
"Běž, běž, běž," šeptl ostře a pustil ho. Chlapec bez zaváhání a překvapivě tiše seběhl po schodech.
Dveře do suterénu měly bezpečnostní petlici, která Zachovi bránila je otevírat v dobách, kdy byl ještě batole. Z druhé strany byla páčka, která zajišťovala, že se vevnitř nikdo nemohl omylem zabouchnout. Brady petlici zavřel a sešel po schodech. Pohyboval se pomaleji než Zach, ale stejně tiše. V okamžiku, kdy se dostal na betonovou podlahu suterénu, Zach právě otvíral dveře své tajné skrýše. Vstoupil dovnitř a podíval se na Bradyho, oči měl zvlhlé a rozšířené strachem.
V polovině cesty k tajné komůrce se Brady zastavil.
To nejde, napadlo ho. Psi nás ucítí. Co… co s tím? Přelétával pohledem kolem dokola. Pračka a sušička, topení, plechovky s barvami na kovových policích, čisticí prostředky a… Všiml si nádoby s vazelínou, kterou používal při údržbě svého džípu. Mohli by se svléknout a namazat vazelínou - překrylo by to jejich pach? Rozpomínal se na přednášky na akademii, které agenty seznamovaly s možnostmi využití psů při sledování a obraně. Instruktor říkal, že čich psa je asi miliónkrát pronikavější než lidský. "I když byl cíl úplně ponořen pod vodou," vysvětloval, "pes dokázal zachytit jeho pach ze vzduchových bublinek, které stoupaly na hladinu."
Na dveře nad schodištěm začaly škrábat psí drápy.
"Tati, pojď dovnitř," sykl Zach prosebně.
Brady se podíval na syna a pak na schody. Mohl se v kuchyni zastavit pro zbraň… nebo vyrazit ze dveří a běžet pro pomoc… a nechat se roztrhat na kusy.
Skončí lov takhle? Nechají pak psi a vrah Zacha být? I když by bylo kruté, kdyby teď hoch přišel o otce, bylo by to lepší, než aby zemřel i on. Vrah zatím nikdy nezabil víc obětí najednou.
V očích ho pálil pot. Setřel ho.
"Tati," škemral za ním Zach.
Ale tentokrát to bylo jiné. Vrah opustil oblast, kde zabíjel, a přišel si pro jednoho z vyšetřovatelů, kteří řešili jeho zločiny. Chtěl je snad tím útokem varovat, aby se drželi zpátky? Mstí se za to, že ho hledáme a chceme obvinit? Ať už šlo o cokoliv, bylo to něco nového.
Spokojí se vrah jenom s mou smrtí? Brady se v myšlenkách vrátil k jediné věci, na které záleželo.
Zvuky Scooby-Doo z televize náhle utichly. Někdo ji vypnul. Teď vyrazí dveře, na které škrábají psi.
Brady se pohnul ke schodům.
"Tati," zašeptal Zach hlasem zhrublým zoufalostí.

Brady chytil smeták, stoupl si na násadu kousek od koštěte a přerazil ji. V ruce měl metr dlouhou tyč. V místě, kde ji ulomil, byla zašpičatělá a ostrá. Kdyby se na horní konec schodiště dostal dřív, než se otevřou dveře, mohl vraha překvapit a zarazit mu tyč do krku. Brady věděl, že proti psům nemá sebemenší šanci. Určitě ho zabijí. Ale bez pána budou nanejvýš škrábat a dorážet na vchod od skrýše, dokud je to neomrzí a nepřijde pomoc. Zach zůstane naživu.
Otočil se k Zachovi a chtěl mu říct, aby se zavřel v úkrytu a nevycházel ven, ať se děje cokoli. Pohled mu dopadl na láhev, kterou musel bezděčně odložit na jednu z prázdných krabic připevněných ke dveřím skrýše. Byla to šance, ale tak chabá, že by se jí neměl chápat. Jestli to nevyjde, Zach zemře.
Zachovi se z oka skulila slza a stékala po tváři. Brady se rozhodl dřív, než kapka dopadla na zem.
Popadl láhev s chlórem, potěžkal ji a s úlevou zjistil, že je skoro plná. Odšrouboval uzávěr a rozlil tekutinu po podlaze tak, že nejprve pokryl místo kolem skrýše a pak podlahu kolem schodiště. Nakonec polil zbylou podlahu a snažil se vrstvu rozprostřít rovnoměrně a zakrýt, že zem kolem skrýše je politá o něco obezřetněji.
Ukázal směrem k polici s čisticími prostředky a zašeptal. "Zachu, čpavek."
Zach doběhl pro láhev.
"Rozlívej to na chlór," ukázal mu Brady. "A zadrž dech."
Dveře do suterénu se zatřásly.
"Honem," sykl.
O vteřinu později Zach hlásil: "Hotovo."
Bradyho okamžitě začaly pálit oči. V krku ho škrabalo. Čpavek s chlórem vytvářely chlorid dusný, toxický plyn. Brady četl, že tato kombinace každý rok zabije kolem tuctu neinformovaných hospodyněk. A pro psy budou výpary ještě milionkrát agresivnější. Doufal, že jim to zabrání ve vstupu do suterénu i ve chvíli, kdy jejich pán najde vchod do skrýše, protože ho najde, a Brady na něho vyskočí s koštětem. Bude to nerovný boj, sekera proti klacku, ale když zůstanou psi venku, Brady bude mít větší šanci. Jestli se dnes štěstěna na Moorovi usměje, vrah z boje muži proti muži bez podpory psů ustoupí. Ale pravděpodobné to není…
"Dobře, dobře." Postrčil Zacha do úkrytu, vstoupil za ním a potichu zasunul dveře. Přikrčil se, aby viděl průzorem ven. Výpary musely suterén zaplnit do třiceti vteřin po smísení chemikálií, protože prosakovaly průzorem dovnitř a začalo mu z nich slzet oko. Otřel ho a sledoval vršek schodiště.
Dveře do suterénu se rozletěly. Po dřevěných schodech se rychle rozlehlo cvakání drápů. Dva psi - protože mu šlo o život, viděl v nich spíš vlky - skočili na poslední schod a ztuhli. Jeden zavyl a utekl nahoru po schodech. Druhý kňučel. Pokusil se očichat podlahu a musel ucuknout hlavou. Snažil se položit tlapu pod schod, ale nakonec zavyl a pomalu po schodech vycouval pryč.
Kolem se rozehřměl hlas. Brady nedokázal určit, jestli slova zkreslují zdi, nebo jsou v cizím jazyce.
V průzoru se objevil další pes-vlk, tentokrát menší, ale vypadal stejně krvelačně. Pečlivě si prohlédl suterén a často se ohlížel na někoho, kdo vydával ostrá, ale stále nesrozumitelná slova. Najednou ucukl hlavou před závanem výparů, stejně jako předchozí pes. Otočil se směrem nahoru, pak se vrátil a zkusil ještě jednou vejít do suterénu. Dávivě zakašlal, znovu se otočil a byl pryč. Hlas bubnoval rozzlobené staccato.
Brady odlepil oko od průzoru a promnul si ho. Měl pocit, jako by mu ho někdo vytřel zmizíkem. Zach se ho zezadu pevně držel a celý se třásl. Brady sáhl za sebe a pohladil ho po ruce. Přiložil k průzoru druhé oko.
Když spatřil muže v suterénu, málem uskočil dozadu. Musel dolů sejít velmi rychle… a neslyšně. První, co Bradyho napadlo, bylo, že má na sobě kostým. Na ramena spadaly dlouhé zašmodrchané vlasy. Nazrzlý plnovous se ježil až k pletené haleně. Přiléhavé kalhoty, zřejmě z hnědé kůže, končily ve vysokých botách sahajících do půli lýtek. Z pravé ruky mu směrem k podlaze trčelo dřevěné topůrko, které se několik centimetrů nad zemí rozšiřovalo do široké čepele. Byl podsaditý a svalnatý. Bradyho napadlo, jestli ho dřevěná násada koštěte zaražená do těla může zpomalit nebo ho jen vytočí.
Muž si pečlivě prohlížel podlahu. Hruď se mu zdvihala a klesala krátkými, mělkými nádechy. Chytré. Přiblížil se k pračce a sušičce po Bradyho levé straně a téměř zmizel z průzoru. Zvedl nad hlavu sekeru pohybem, ze kterého se Bradymu stáhl žaludek, a připravil se ke švihu. Zmizel z dohledu. Brady slyšel, že otevřel víko pračky a pak dvířka sušičky.
Neví, že je v nich málo místa? napadlo Bradyho a po zádech mu přejel mráz. Nebo hledá hlavně Zacha?
Pak se muž postavil do středu suterénu, přesně mezi schodiště a místo, kde byli Brady se Zachem. Začal místnost od schodů pomalu prohledávat, otáčel se přitom jako ozubené kolo ve stroji. Dával si načas, hledal stopy kořisti. Vtom Bradymu zazvonil mobil.

41

Brady uskočil od škvíry, kterou pozoroval vraha, a sáhl na dno přední kapsy kalhot, kde cítil jemné cukání mobilního telefonu.
Díky bohu, že se předtím, než zašli do videopůjčovny pro kazetu a potom pro popcorn, stavili u hrobu Karen. Mobil byl ještě pořád přepnutý na vibrování. Jenže po třech vibračních zazvoněních automaticky přepne na hlasité. Když vsunul ruku do kapsy, vibroval už podruhé. Chytil ho a tahal ven. Nemohl pěst, ve které držel telefon, dostat z kapsy. Třetí vyzvánění. Horečně mačkal palcem různá tlačítka a doufal, že jedním z nich odmítne hovor a umlčí telefon. Srdce mu stoupalo do krku… Čtvrté vyzvánění se neozvalo. Zhluboka si oddechl a naklonil se ke škvírce.
Vrah to neslyšel. Oči měl podlité krví a slzami. Pokračoval v pomalém otáčení kolem středu místnosti, podrobně si prohlížel každé místo, které nabízelo úkryt, i každou skulinu ve zdi. Dům byl postavený v době, kdy požární předpisy nenařizovaly mít v každém sklepě okno. Chlór a čpavek ještě nevyschly. Ale psi identifikovali dveře, kterými potom utekli. Vrah věděl, že jsou někde tady.
Otočil se a zadíval na dveře skrýše. Díval se přímo na Bradyho, ale Brady věděl, že i při bližším zkoumání nemůže za

pověšenou veslicí průzor a jeho oko vidět. Vrah pomalu studoval vrchní část "zdi", pak se zaměřil na spodek, ke kterému byly přilepené falešné krabice.
Jen krabice, říkal si Brady a přál si ta slova dostat do vrahovy hlavy.
Muž popošel k Bradymu. A kopl do krabic. Vydaly dutý zvuk a ani se nepohnuly. Okamžitě zvedl sekeru a chystal se seknout do falešné stěny.
Brady uskočil dozadu. Zacha přitiskl na protější zeď, zvedl ulomenou násadu od koštěte a připravil se.
Ta sekera projede zdí jako nůž máslem, říkal si.
Ale nic se nedělo. Brady chvilku počkal a pak riskl pohled průzorem. Vrah stál a sekeru držel oběma rukama nad hlavou. Mžoural na odhalené podlahové trámy, které tvořily strop suterénu, a zdálo se, že přemýšlí. V té chvíli Brady zaslechl vzdálené, ale zesilující kvílení policejních sirén.
Jo! řekl si. Zmiz! Padej odsud, ty všiváku!
Vrah místo toho sjel pohledem na zeď a švihl sekerou.
Brady uskočil stranou o půl vteřiny dřív, než ostří proniklo zdí. Ve výši mezi hlavou a pasem po něm zůstala roztřepená trhlina ve zdi. Na Bradyho se sesypala sádrová drť a prach.
Zach vykřikl a začal vzlykat. Zády zřejmě stiskl vypínač, protože holá žárovka nad nimi zhasla.
Brady si uvědomil, že s tím, co sekera dokáže, je jejich jedinou nadějí oddalovat vlastní smrt do chvíle, než přijedou policisté; sirény už byly blízko. Zahodil klacek a udělal první věc, která ho napadla: sevřel rukou ostří sekery. Cítil, že mu ostrý kov prořízl svaly v levé dlani. Vrah sekerou škubl. Ostří částečně vyklouzlo z Bradyho sevření. Bylo kluzké od krve. Brady ji stiskl ze všech sil. Ostří mu určitě projelo ke kosti; víc už ho stisknout nemohl. Vrah znovu zatáhl, ale Brady se držel. Otevřel ústa a chtěl na bestii, která napadla jeho dům, sprostě zařvat, ale vydal jen hrdelní skřek.
Příčku prorazila noha ve vysoké botě a kopla Bradyho do kolene. V ten samý okamžik mu ostří vyjelo z ruky a zmizelo za falešnou zdí. Spadl dozadu a přimáčkl Zacha na zeď. Nohy se mu podlomily a těžce dosedl na zem. Zach se zhroutil vedle něj. Dírou prokopnutou ve zdi viděl, že se na něj vrah dívá.
Mužův zarostlý obličej se zkroutil vzteky. Psi nad schody štěkali a vyli. Zvedl sekeru k dalšímu seknutí do zdi. Zaváhal, pak se otočil a zmizel Bradymu z očí. Brady slyšel, jak vybíhá nahoru po schodech. Psi ztichli. Nad hlavou jim bouchly dveře - buď se otevřely, nebo zavřely. Brady to nedokázal poznat. A pak… nic.
Dům byl najednou tajuplně tichý. Jako by tudy proletělo tornádo a zmizelo.
Kolem se rozlézaly chemické výpary: předtím je vůbec nevnímal. Oči ho pálily, hrdlo bolelo, plíce se svíraly. Zach se trhaně nadechl. Vypadal, jako by týden plakal.
"Už je to v pořádku, synku," řekl mu. Podal mu ruku. Proudila z ní krev, spustil ji zase dolů.
Zach se zvedl na kolena a objal otce. Lapal po dechu a začal pomalu a potichu naříkat.
Brady si k sobě nezraněnou rukou přitiskl chlapcovu hlavu. "Už je to v pořádku."
K uším mu dolehl tenounký hlásek. Myslel, že je to policejní vysílačka, ale rychle si uvědomil, že se ozývá někde blíž.
"Brady!" volal. "Brady!" Pustil Zacha a nechal ho sedět na podlaze. Vyndal z kapsy mobilní telefon. Ve chvíli, kdy se pokoušel zabránit telefonu zazvonit, musel stisknout tlačítko pro přijmutí hovoru. Zvedl ho před obličej.
"Brady!" Byla to Alicia.
"Jsem tady," ozval se. Chraptěl. Jestli ze suterénu rychle neodejdou, chemikálie dokončí práci za vraha. S telefonem u ucha se zvedl a sklonil se pro Zacha.
"Co se děje? Co to bylo za zvuky, to praskání? Jste v pořádku?"
"Pelletierův vrah šel po nás, málem…" Začínala mu docházet obludnost toho, co se stalo. "Jsme v pořádku. Zach i já jsme v pořádku."
Alicia mlčela.
Zraněnou rukou odsunul falešnou zeď na stranu. Pohybovala se neochotně, snažila se strhnout polámaný rám a vylomit ho z pevné zdi. Vzal Zacha kolem ramen a vedl ho ke schodům. Jeho myšlenky se na chviličku zastavily u představy, co kdyby? Co kdyby Kurt nepostavil Zachovi tuhle skrýš? Co kdyby policisté nepřijeli, nebo si nezapnuli sirény?
"Brady?" Aliciin hlas zněl vážně, zamyšleně. "Poslyš. Neříkej to poldům. Ani místním, ani FBI."
Jako na zavolanou začal nahoře někdo mocně bušit do předních dveří.
"Už jsou tady," hlásil Brady. Pomaloučku, krok po kroku, kráčel se Zachem ke kuchyni. "O čem to mluvíš? Proč -"
"Něco tu nesedí," přerušila ho. "Prostě… poslouchej. Přesuňte se někam do bezpečí, ale nechoďte na policii. Věř mi."
Věděl, že má pravdu. Pelletierův vrah… tady? Něco na tom nehrálo.
Bušení do dveří neutichalo.
"Jenže už jsou tady," řekl. V hlavě měl moc myšlenek najednou. "Volal jsem 911."
"Řekni, že to byl omyl."
Ticho.
"Běž jim to říct, Brady. Ať se v tom oni, ani naši lidi, nevrtají. Neměl bys šanci zmizet, byl by z tebe snadný cíl." Zaváhala. "A ze Zacha taky."
Brady pevně stiskl oči. "Tak dobře, prozatím. Ozvu se."
"Prozatím?"
Zavěsil.
Zastavil se a pohladil syna po tváři. "Všechno bude v pořádku."
Hlasitější rány. Policisté každou chvíli vyrazí dveře.
"Musíme si něco vymyslet. Později ti všechno vysvětlím." V několika vteřinách Zachovi vysvětlil, co má říkat. Pak se vydal otevřít dveře.

42

V telefonu cvaklo a Alicia naslouchala hluchému tichu odpojené linky. Brady zavěsil. Zaklapla telefon a posadila se na postel v hotelovém pokoji. Řekl, že do toho policii nezatáhne, takže věděla, že to neudělá. Alespoň dokud si s ní znovu nepromluví a neposkytne jí příležitost svěřit se mu se svými obavami.

Obavy? Nebyla si ani jistá, čeho se týkají. Něco na tom všem nesedělo. Sériový vrah, který napadne vládního agenta, to je samo o sobě podivné. A přeletět kvůli tomu celou zem je víc než podivné. Nahání to hrůzu, je to podezřelé a… a… Nenapadala ji přídavná jména, která by dokázala popsat tu příšeru s ledovými drápy, co jí proběhla po zádech ve chvíli, kdy zaslechla Bradyho říkat, že byli napadeni. Teď se jí kroutila kolem mozku a ohlodávala její smysl pro realitu. Tohle nebylo v pořádku. To nemohla být skutečnost.

Uvědomila si, že jí nervozitou vyschlo v ústech. Nepřítomně se zvedla a přešla přes pokoj k nízké skříňce. V kyblíčku na led ležel plastový sáček, protože kdoví co lidé dělají s kyblíkem na led kromě toho, že do něj sypou led, a věřit pokojové službě, že ho vyčistí, se samozřejmě nedá. Vyndala sáček a odhodila ho na skříňku. Zvedla kyblík, ujistila se, že má čipovou kartu od pokoje v kapse, došla ke dveřím a dobře je za sebou zavřela.

Bosa prošla chodbou kolem výtahů ke křižovatce ve tvaru T. Šla po značce, která ji měla dovést k výklenku zaplněnému automaty na sladkosti a led. Během chvíle, kdy se kyblík plnil ledem, se rozhodla, že co nejdřív vyrazí do Virginie.

Vydala se zpátky k pokoji a nepřítomně natřásala kyblíkem, ve kterém chrastila ledová tříšť.

Brady se bude potácet na pokraji hysterie, ne strachy o svůj život, to jí bylo jasné, ale protože u toho byl Zach. Nemůže se divit, že je vyděšený, ale potřebuje někoho s chladnější hlavou, kdo mu pomůže promyslet situaci a vydat se správným směrem. Bylo to odsud ani ne čtyři hodiny jízdy, když se nezdržujete dodržováním rychlosti… a zdržuje se tím vůbec někdo? Až zase zavolá, řekne mu, ať si najde bezpečné místo, pokud to ještě neudělal, a rychle vyrazí za ním.

Děly se opravdu děsivé věci, ale nemohla popřít, že ji vzrušují. Vrchol Everestu bez kyslíku - nebezpečné, hloupé, zbytečné. Ale lidé to dělají a ona teď chápala, jak se přitom cítí.

U dveří s nápisem Úklid se zastavila. Byly na protější straně chodby, asi třicet metrů od jejího pokoje. Všimla si jich, když se do pokoje nastěhovala. Dokonce se vrátila a zkusila kliku. Zamčeno. Hotely a motely jsou notoricky známá místa zločinu; protože v nich pobývala často, naučila se být ostražitá.

Teď byly dveře pootevřené. Postavila se stranou a strčila do nich. Zhasnuto. Nohou otevřela dveře dokořán, natáhla se dovnitř a stiskla vypínač. Řady polic plné poskládaných prostěradel a ručníků. Vozík na čisticí prostředky, krabice kapesníčků a lahvičky šamponu. Vše srovnané a čisté, připravené na zítřejší boj s nepořádkem. Pod klouzačkou na špinavé prádlo seděl prázdný koš velikosti popelnice. Žádný padouch s nekalými úmysly tu nečíhal.

Zhasla světlo a zabouchla dveře. Zaklaply se samy.

Paranoidní a opatrnická. Ne, říkala si. Jen dobrá v tom, co dělám.

V pokoji se podívala na telefon a zkontrolovala, jestli nemá zprávu. Mobil ležel na nočním stolku vedle hotelového telefonu. Jestli někdo nechal zprávu na mobilu, pak každých třicet minut zapípá.

Měla jsem si ho vzít s sebou, když jsem šla pro led, napadlo ji cestou do koupelny. Ale nečekala, že Brady zavolá tak brzy. Nejdřív si to musel vyříkat s policisty z tísňového volání. Položila kyblík s ledem na toaletní stolek a strčila si do pusy kousek ledu ve tvaru srpku měsíce. Jak ho chroupala, sloupla ochrannou lepenku z vršku sklenice, hodila do ní hrst ledu a naplnila ji vodou z kohoutku.

Spolkla rozdrcený led, zvedla sklenku ke rtům a ztuhla.

Pistole. Nechala ji na nočním stolku vedle mobilního telefonu. Najednou si zřetelně vybavila, jak vypadal noční stolek po návratu od stroje na led: hotelový telefon, mobilní telefon, skládací cestovní budík a ovladač televize. Pistole a pouzdro byly pryč.

Závěs sprchy se téměř nepostřehnutelně chvěl. V zrcadle zahlédla za svým ramenem pohyb. Než stačila zareagovat, než vůbec mohla na reakci pomyslet, objevila se ruka, kovové háčky zařinčely a zarachotily o tyč a závěs se odsunul. Vylétly odtud ruce, nahoru, pak dolů a přehodily jí něco přes hlavu. Zvedala právě ke rtům ruku, ve které držela sklenici s vodou. Chtěla s ní sáhnout za rameno, chytit útočníka za vlasy a strhnout ho na stranu. Něco jí ruku přirazilo k tělu. Sklenka v ruce ji bolestivě udeřila do lícní kosti, sjela po tváři, vyklouzla z prstů a odletěla. Ve vzduchu se obrátila, pocákala jí vlasy a obličej, přehoupla se přes hlavu a padala střemhlav k zemi.

Nemohla pohnout rukou. Měla ji přitisknutou k tváři.

Garota! došlo jí. Do předloktí se jí začal zařezávat drát. V zrcadle zahlédla své hrůzou rozšířené oči. Z rány vytryskla krev, pokropila zrcadlo a skapávala z lokte dolů. Trhala sebou dozadu a dopředu. Ten, kdo stál za ní, ji držel pevně. Původně jí chtěl smyčku obtočit kolem krku, ale z úkrytu za závěsem nemohl vědět, že zvedla sklenici s vodou právě ve chvíli, kdy zaútočil. Kořisti se ale vzdát nehodlal. Musel smyčku utahovat vší silou. Drát se prořízl až k loketní kosti; sklouzl po ní nahoru k zápěstí a přitom odkrojil z předloktí pokožku i se svalem. Zezadu se drát stahoval kolem krku. Ruka chránila zepředu a po stranách před prořízntutím měkké části krku - tudy do mozku vedou krkavice a ven krční žíly. Lidé si většinou myslí, že garota má člověka uškrtit. Je pravda, že když pachatel použije drát, nedokáže oddělit hlavu od těla, ať se snaží sebevíc. Ve stětí mu brání páteř. Alicia před pár lety viděla fotografie mafiánského šéfa zavražděného garotou. Drát se prořezal skrz svaly, vazy, žíly a tepny, štítnou chrupavku i průdušnici. Zasekl se do čtvrtého obratle tak pevně, že ho pachatel nedokázal vytáhnout (roztřepené okraje rány svědčily o pokusech o uvolnění). Alicia na nic z toho myslet nechtěla, ale hrůza jí na nanosekundu vyplavila z mozku záblesky představ a vzpomínek. Okamžitě ji hlavou prolétlo, jak bude vypadat, až ji najdou. Hlava v nepřirozeném úhlu k páteři. Odhalený vnitřek krku tak zkrvavený, že jeho jednotlivé části nebudou k poznání - kromě páteře, kolem které bude navždy obtočená struna z piana.

Jediné, co musí vrah udělat, je trhnout jí paží dozadu a dostat drát k přední části krku. Věděla to. A byla si jistá, že on také.
Rozmáchla se levou rukou dozadu, ale vrah se bez potíží uhnul. Nedokázala se předklonit tak, aby se silným kopnutím dostala ke slabinám útočníka, ale mohla zvednout nohu a seknout s ní dozadu. Udělala to a patou zasáhla něco, co pod tlakem její nohy povolilo. Útočník padal dozadu, ale sevření nepovolil. Stáhl ji s sebou do vany. Díky bohu už neviděla do zrcadla - komu by se chtělo opouštět svět s pohledem na vlastní surovou vraždu? Tvrdě přistála na kostnatém a pichlavém těle. Nohy jí zůstaly viset přes okraj vany. Ruku teď měla přichycenou k obličeji. Po tváři jí stékala krev do úst. Vyplivla ji a zdušeně zaúpěla vztekem a zděšením. Útočník se vzepřel proti ní a garotu přitáhl ještě pevněji.
Ohnala se po něm znovu, tentokrát neměl kam uhnout. Prsty nahmatala jeho ucho. Kroutila s ním, tahala za něj a snažila se mu ho ze všech sil utrhnout od hlavy. Nikdy si nenechávala narůst dlouhé nehty, ale zaryla mu je do měkké tkáně tak hluboko, jak to jen šlo.
Zaječel bolestí, vysokým, téměř ženským hlasem. Tahala a kroutila dál, až ucítila teplou a lepkavou krev. Něco - zřejmě čelo útočníka - ji udeřilo do týla. Koupelna kolem ní zešedla a rozostřila se.
Předpokládala, že útočník svírá konce drátu oběma rukama někde na spodní části krku. Ohromující silou ji odstrčil od sebe. Cítila se omámená a neodporovala. Cukal s ní nahoru, dolů, do strany.
Snaží se mi drátem prořezat skrz ruku? Pak jí došlo, že divoké škubání mají na svědomí jeho pokusy o vyproštění nohou zpod těla, což se mu brzy podařilo, najednou se zvedl a vytáhl ji sebou.
Zase zrcadlo. Alicia se při pohledu na sebe vyděsila. Vypadala jako mrtvola, bezvládná a zsinalá, oči napůl zavřené, ústa pokleslá, všude krev.
Tohle nevypadá dobře.
Byla řada na ní, aby ho udeřila hlavou. Zatnula zuby a hodila hlavou dozadu. Drát se při pohybu zařízl hlouběji; rukou projela bolest a vybouchla v hlavě jako ohňostroj žhavých jisker. Vyplatilo se to: uslyšela hlasité křupnutí a došlo jí, že mu zlomila nos.
Bublavě zachrčel, ale nevzdal se výhody, dál držel drát a utahoval ho kolem krku a ruky. Možná se polekal, že zlomenina nosu způsobená úderem temene může být jen začátkem série podobných útoků. Znovu se zřítili dolů, tentokrát mimo vanu. Tvrdě se udeřila o toaletní stolek a padala dál. Hlavou narazila do prkýnka záchodové mísy.
Garota povolila. Šmátral po volné rukojeti. Předpažila; rukojeť visela na konci drátu zařízntého v její ruce, mimo dosah útočníka. Byl to dřevěný kolík, dlouhý patnáct a silný asi dva centimetry. Vypadal dost opotřebovaný, hladký a lesklý, zčernalý od špinavých rukou a krve. Trhl za druhý konec a popotáhl drát zařízntý v jejím předloktí. Vykřikla. Volný konec jí sjel k ruce a zastavil se. Věděla, co přijde, a zahákla ruku kolem záchodové mísy. Škubl svým koncem garoty. Cítila, že jí drát odškrabává kost. Rukojeť odskočila od ruky, ale neuvolnila se. Trhl znovu. Mohla klidně držet volný konec v dlani, výsledek by byl stejný, jako když ho měla zařízntý v ruce.
Drát se jí před obličejem táhl jako napnutá rudá linka. Přestože neměl v ruce oba konce, čekala, že jí ho obtočí kolem hlavy. Zasekne se jí do tváří, nosu a očí. Jak se pak ubrání?
Měl jiné plány. Cítila, že se jí opřel do zad, aby mohl vstát. Ohnala se a chňapla po něm rukou. Chytil ji a zkroutil. Ležela na boku na studené podlaze - bílé dlaždičky pocákané její rudou krví. Zkroutil jí ruku dozadu za záda; přitáhla se poraněnou rukou pevněji k záchodové míse. Letmo zahlédla své zranění, dlouhou řeznou ránu ve tvaru U. Vypadala jako rybí tlama plná karmínových slin.
Otočila se a nad sebou uviděla démona. Úšklebek v obličeji představoval masku nenávisti. Temné duhovky v krví podlitých očích. Po bradě mu stékala krev z levého ucha. Tvář brázdily čtyři souběžné škrábance; z nozder prýštila krev: nějakou škodu způsobit dokázala. Z lebky mu padala záplava zkroucených černých vlasů, rozvětvující se na kostnatých ramenou jako hříva umírajícího lva. Nad horním rtem, na bradě a propadlých tvářích mu vyrůstaly flíčky šedých vousků. Doširoka roztažené rty odhalovaly řady zašpičatělých zubů. Skrze ně unikal zvuk podobný vytí a syčení. Plivl Alicii do obličeje sprškу teplých kapiček.
Muž-démon jí svíral a kroutil zápěstí, aby ji donutil se přetočit. Pochopila, že ji chce převalit na záda. Nechtěla skončit v pozici na zádech, s mužem stojícím nad ní. Nakonec se zvedl a rozkročil se nad ní, což rozhodně nebyl postoj, který má útočník zaujmout. Zvedla nohu, až se kolenem takřka dotýkala prsou, a kopla ho podpatkem do rozkroku. Vyvalil oči a z plic mu vyletěl vzduch a hlasité oooouuuu! Nadskočil do vzduchu a otevřenými dveřmi vyběhl z koupelny.
Alicia se nadzvedla na ruce. Sykla skrz stisknuté zuby. Ruka se podlomila a ona se znovu zhroutila. Převalila se na opačný bok a opřela se o druhou ruku. Bolest při otáčení byla téměř nesnesitelná, ale hýbat rukou mohla. Chytila se záchodu, pak toaletního stolku a vstala. Očekávala ránu, která ji srazí znovu na zem, kde zůstane, dokud ji neprohlédne lékař kvůli stanovení doby úmrtí. Za ní se ozvala rána. Otočila se. Dveře od pokoje narazily do zdi a pomalu se začaly zavírat. Skočila k nim, chytla kliku dřív, než se zabouchly, a chystala se je trhnutím otevřít, když ji něco zezadu přirazilo na dveře.

43

Brady ukazoval krvácející ruku policistovi, který stál ve vstupní hale. Jeho partnerka, menší žena nacpaná v o číslo menší uniformě, si stoupla vedle Bradyho a prohlížela si obývací pokoj s rukou položenou na pažbě zbraně. Pouzdro měla otevřené. Ve dveřích jim ukázal průkaz FBI. Příliš je to neohromilo. V tomhle městě každý třicátý obyvatel buď aktivně sloužil u policie, nebo pobíral důchod od FBI. A vzhledem k tomu, že agenti, ač se snažili sebevíc, byli především lidé, a teprve potom federálové, měli sklon vyvolávat potíže se zákonem stejně často jako civilisté. Následkem toho tajemnost a věhlas práce u FBI u místních policistů poněkud ztratila na lesku.
Muž, se kterým hovořil, byl vysoký a hubený, s nakrátko zastřiženými šedivými vlasy. Oči měl neuvěřitelně modré: Brady měl pocit, že ho spíš prohledávají, než prohlížejí.

"Elektrický kráječ?" ptal se policista a zopakoval příběh, který mu Brady předložil. Na jeho identifikačním odznaku stálo jméno Anderson.
"Dost připitomělý, co?" I přes nepatrný třes v ruce mluvil Brady klidně. Co to dělal? Měl sto chutí zhroutit se, stát se pro policisty vyděšenou obětí, které adrenalin vyplavený zděšením, pobouřením a úlevou nekontrolovatelně roztřásl ruce, jimiž opakovaně dokresluje podrobnosti napadení, a doprovází je charakteristickými odmlkami a nervózními úšklebky spojenými s větami jako "Co s tím budete dělat?" a "V mém vlastním domě! U mě doma!"
Chtělo se mu říct: "Mě a mého synka napadl sériový vrah! Utekl, protože zaslechl sirény! Nemůže být daleko! Ještě ho můžete chytit!"
Místo toho řekl: "Asi si myslíte, že bych si šunku už mohl umět při krájení podržet."
"To jste řekl vy," poznamenal Anderson suše.
"Kde je teď váš syn, pane?" zeptala se policistka a podezřívavě si ho prohlížela.
Zaváhal. "Myslím, že se chystá do postele." Rád by věděl, jak to zní. Uvědomoval si, že policisté mají výcvik v neurolingvistickém programování, jedné ze společenských věd o lidském chování, která umí rozlišovat zrádné znaky pravdomluvnosti a lhaní. Když lidé lžou, mají tendenci stáčet oči nahoru a doprava; lidé, kteří loví ve vzpomínkách, se dívají vlevo. Lháři si často zakrývají ústa. A předkládají příliš mnoho detailů, neboť se mylně domnívají, že pravda spočívá v maličkostech. Ve skutečnosti má zřejmě lidstvo schopnost vymýšlet si detaily zabudovanou v DNA, a proto je pro nás mnohem snazší vzpomínky na trýznivé zážitky vytvářet než si je vybavovat. Ti, kdo příhody popisují pravdivě, často sdělují jen věcné informace. Ale vědět, které bezděčné pohyby lháře zrazují, ještě neznamená, že se jim lze ubránit. Brady se dotkl rtů a pak ruku rychle spustil dolů.
"Rádi bychom si s ním promluvili, jestli vám to nebude vadit," řekla.
Brady se nepřestával usmívat, byl si jistý, že na policisty dělá dojem prosťáčka. Celou dobu držel před sebou zraněnou ruku, jako by žebral o drobné; a dostalo se mu jen plné dlaně krve stále proudící z rány.
"Můžete ho zavolat, pane?"
"Jo, jistě." Zavolal Zacha, počkal pět vteřin a zavolal ještě jednou.
"Co vaše manželka, pane?"
"Zemřela. Před osmnácti měsíci."
"To mě mrzí. Máte přítelkyni?"
Brady zakroutil hlavou. "Nemám."
Na holé podlaze v kuchyni se rozezněly kroky. Hned nato se v chodbě na zdi začal zvětšovat stín chlapce, následovaný samotným Zachem.
"Co je, tati?"
V pyžamu Zach vypadal jako plakát dětské nevinnosti. Jen v místě, kde by měl mít pěšinku, ležela vrstva prachu a špíny z rozbořené zdi. Brady natáhl ruku, chtěl ho trochu oprášit, ale policistka ho předešla.
"Ty jsi Zachariáš?"
Přikývl.
"Je s vámi v domě ještě někdo?"
Zach vypadal polekaně. "Jen já a táta."
"Volal jsi linku 911?"
Zach sklonil hlavu. "Ano, paní."
Hodný kluk, říkal si Brady.
Anderson ho uklidňoval. "Neboj, chlapče, nic se neděje. Ale můžeš nám říct, proč jsi tam volal?"
Zach se podíval na policistu, na Bradyho a na jeho ruku. Potichu, zkroušeně řekl: "Táta se zranil. Slyšel jsem ho křičet a běžel jsem do kuchyně. Měl úplně krvavou ruku a…" Podíval se na Bradyho, pak znovu sklopil hlavu a zůstal zticha.
Brady ho utěšoval: "To nic, Zachu." Najednou si uvědomil, že udělal stejnou chybu jako zločinci, kteří spoléhají na to, že věci půjdou tak, jak mají, chybu z kategorie líčení příliš mnoha podrobností. Vymyslel zbytečně složitou kamufláž. Proč se prostě nepřiznal, že volal sám a spletl se? Proč do toho zapletl Zacha? Útok jím silně otřásl, to ano, ale to nebyla omluva. Připadal si hloupý a nehodný Zachovy důvěry.
"No… táta mluvil sprostě, opravdu hrozně ošklivě." Setkal se s Bradyho pohledem. Zachovy oči se začaly zalévat slzičkami. Pak zašeptal: "On takhle nikdy nemluví. Vím, že to muselo bejt hrozný, když říkal takový věci. Tak jsem prostě…popadnul jsem telefon."
Policistka se usmála na svého partnera. Pak se Zacha zeptala: Ale dispečerovi jsi řekl, že k vám někdo vnikl?" Přikývl.
"Proč?"
"Táta mi vždycky říká, že to je nejlepší způsob, když potře - buju pomoc hodně rychle, prý přijedete dřív než na ostatní zavolání."
To byla pravda, ale Brady úplně zapomněl, že nahlásil násilné vniknutí. Zaskočilo ho, jak rychle a jistě dokázal Zach před očima policistů reagovat.
Oba strážníci se podívali na Bradyho. Rozpačitě se usmíval.
S očima upřenýma na Bradyho se žena zeptala: "Proč jsi šeptal, když jsi volal?"
Teď bylo na Bradym, aby vypadal zaskočeně. Opravdu je chtěla nachytat při lži a dělala to, protože věděla, že volal Brady? Než mohl odpovědět - neměl ani ponětí, co vlastně říct -, odvrátila se a dodala: "Zachu?"
"Táta… nechtěl jsem, aby zuřil, ale zdálo se mi, že je fakt strašně zraněnej a potřebuje pomoc. Když jsem tu ránu pak viděl, nebyla tak hrozná, abych vás… musel volat." Pevně stiskl rty. "Omlouvám se."
Anderson se usmál a napětí v místnosti povolilo, jako by se otevřela přetlaková komora. "No, lepší je se splést než toho pak litovat, že jo?" Brady si byl jistý, že kdyby policista stál blíž k Zachovi, pohladil by ho po vlasech.

Zach se nejistě usmál. Na tvář se mu skulila slza.
Žena sundala ruku ze zbraně a stiskla Zachovo rameno. "Udělal jsi to dobře, chlapče."
Brady pozoroval, jak syn přijímá slova útěchy. V jeho mysli se jako dřímající pes probral nejasný náznak znepokojení. Ten kluk umí výborně lhát. Nečekal, že bude podvádět tak lehce. A jeho vlastní naivita byl další důvod, proč se cítil přihlouple. Tímhle tempem z něj bude za chvilku šašek s rolničkami.
"…na to někdo podívat."
Otočil se k Andersonovi.
"Promiňte?"
"Říkám, že byste si tu ruku měl raději nechat prohlídnout." Vyšel ze dveří a partnerka ho následovala.
Ve filmech v tomhle okamžiku, pomyslel si Brady, jeden z policistů něco zahlédne - sekeru zaseknutou do dveří, zvíře s vyvrženými útrobami na prahu domu - a řekne: "Počkejte, a co je tohle?" A z křoví vyskočí vrah a všechny je zabije. Tohle ale nebyl film. Policisté se usmáli a pokývli.
"Díky, strážníci," poděkoval Brady a zavřel dveře. Otočil se k Zachovi. "Byl jsi skvělý! Dokázal jsi tak -"
Místo širokého úsměvu, který očekával, se obličej jeho syna zkrabatil do masky trápení a strachu. Rty se mu roztřásly a z očí vytryskly slzy. Chlapec se usedavě rozplakal. Roztáhl ruce a letěl k tátovi. Brady si klekl. Zach mu zaklesl ruce kolem krku. Tvář zabořil do Bradyho hrudi, jako by chtěl v tátovi najít úkryt, schovat se před světem do přístaviště otcovy bytosti. Brady hocha pevně ovinul rukama a přitiskl si ho tak blízko, jak to šlo. Uvědomoval si, že krev z ruky zničí vršek chlapcova pyžama, ale bylo mu to jedno. Třel si tvář o Zachovi vlasy, které voněly šamponem a prachem ze zdi.
Znovu a znovu šeptal Zachovo jméno. "Už je to dobrý. Jsme v pořádku. Nedopustím, aby se ti něco stalo." Začínalo mu docházet, odkud pramení hochův strach, a dodal: "Sám si dám taky pozor, neboj." Dlouhé minuty ho tiskl a utěšoval.
Když se Zachovo vzlykání ztišilo a začal normálně dýchat, Brady ho od sebe odstrčil, aby si navzájem viděli do obličeje. "Zavezu tě ke strejdovi Kurtovi a tetě Kari."
Zach zavrtěl hlavou. "Ne," a znovu se rozplakal. Kurt a Kari se před čtyřmi lety odstěhovali do Wilmingtonu v Delaware, dvě a půl hodiny na severovýchod od Garrisonville. Brady jim bezvýhradně věřil. Zachovi se tam bude líbit a bude v bezpečí. Možnost, že někdo - třeba z FBI - bude vědět, kde je, byla přinejmenším nepravděpodobná.
"Zachu, musím se o to postarat. Musím si být jistý, že člověk, který nás napadl, se už nikdy nevrátí. Rozumíš?"
Zach zbledl. "Pojeď ke strýčkovi Kurtovi se mnou. Můžeme tam zůstat. Tam nás nikdo nenajde." Popotáhl.
"Kéž by to šlo. Ale některé stvůry nezmizí z tohohle světa jen proto, že se jim budeš vyhýbat. Musíš je najít a postavit se jim."
"Jako David Goliášovi," řekl Zach, ale Brady v jeho tichounkém hlásku poznal, že nechce, aby táta byl David. Chtěl mít tátu u sebe.
"Jako on."
Přitiskli se k sobě tvářemi, opájeli se vzájemnou blízkostí. Už nebylo co říct. Znovu se pevně a dlouze objali.
"Teď si jdi naházet nějaké oblečení a kartáček na zuby do tašky na trénink," řekl Brady. V jeho hlase znělo: Udělej to a udělej to rychle.
Zach začínal být ve své kůži. Rozběhl se do schodů, zastavil se a pospíchal zase dolů. Brady ho chytil. "Co je? Kam běžíš?"
"Coco!" téměř vykřikl Zach.
"Zachu! Jdi balit. Po Cocovi se podívám já."
Brady sebral ze sejfu v kuchyni pistoli a rozsvítil zadní světla. Dobře si vzpomínal na psíkův nářek a na to, jak náhle ustal. Vyšel francouzským oknem ke stolu, který stál na dvorku vydlážděném kamennými dlaždicemi. Ke každé nemovistosti v sousedství patřila rozlehlá parcela, nacházející se z větší části za domem. Kvůli té se Karen pro dům rozhodla - byl skvělý pro děti -, a proto se zadlužili. Zahleděl se ke vzdálenému plotu, ztrácejícímu se ve tmě mezi stromy. Doufal, že se nebude muset vydat do tmy, alespoň ne bez toho, aby ho někdo kryl. Popošel stranou, ale zůstal natočený směrem ke tmě a volal Coca. Došel k postrannímu plotu a už se chtěl jít podívat na druhou stranu, když pohledem zachytil nepřirozený třpyt. Něco tmavého a vlhkého na listech zimostrázového keře. Dotkl se vlhké skvrny a zvedl prsty ke světlu. Červená… krev. S obavou, jakou nezažil od chvíle, kdy přišel za Zachem domů potom, co ho zástupci šerifa odtrhli od těla Karen, ležícího na kraji silnice, se spustil na všechny čtyři.
"Coco?" zašeptal.
Sklonil hlavu. Zadržel dech. Byla tma, ale pod větvemi zahlédl béžový kožíšek ši-tzua. Nezvedal se a neklesal, jako když zvířátko spávalo v nohách Zachovy postele. Natáhl k němu nezraněnou ruku, dotkl se kožíšku a jemně s ním zatřásl, jako by ho chtěl probudit. Žádná reakce. Sáhl na něj z druhé strany, popotáhl ho a zanořil prsty do teplé a vlhké hmoty. Ozval se zvuk podobný začvachtání bahna. Ucukl rukou a uviděl, že je celá od krve. Přilepily se na ni listy a špína. Vyhrkl překvapením. Než mu došlo, co dělá, jezdil rukou po trávě a otíral ji a otíral. Znovu se zahleděl na chlupatou hromádku.
"Je mi to líto, kamaráde," zašeptal.
Zaklonil se, aby se podíval na okno ve druhém patře přímo nad sebou. Zachův pokoj. Rolety byly zatažené. Rozmýšlel se jen vteřinu, než se rozhodl lhát a říct, že Coca nemohl najít. Zach nebude chtít bez pejska odjet, ale Brady ho dokáže přesvědčit, že Coco bude v pořádku; řekne mu, že Garnerovi od vedle se po něm podívají a na pár dní se o něj postarají.
Krátce po smrti Karen seděl Brady na pohovce, v ruce sklenku bourbonu, a cítil se křehký jako popraskaná porcelánová panenka. Věděl, že by další emocionální ránu neunesl, ještě dlouho ne. Neměl ponětí, co by se s ním v takovém případě stalo, snad infarkt, možná by spáchal sebevraždu nebo se zbláznil… prostě něco. Uvědomil si, že čas

pocit křehkosti nijak nezmenšil. Útok na něj a Zacha jím otřásl, měl pocit, že se sesype. Ale to, že se to týkalo i Zacha, mu dodávalo sílu a výdrž. Zhroutit se může pak, a nejspíš se i zhroutí, jen co bude Zach v bezpečí.
Na první pohled se zdálo, že to chlapec nese dobře, ale Brady nevěřil, že je tak silný. Někde uvnitř musí mít stejné trhliny, jaké má on.
Dnes večer tuhle teorii ověřovat nebude. Nepředhodí Zachovi Cocovu mrtvolku a nebude čekat, jestli se sesype.
Ztěžka se zvedl a bezděčně si otřel dlaně o kalhoty. Plahočil se k domu s pocitem, že váží o sto kilo víc, než když šel ven. Soustředil mysl na dvě věci: vydrhnout si ruce a rychle zmizet.

Z dodávky zaparkované u obrubníku o dva bloky dál viděl Olaf, že policisté opouštějí dům Mooreových. Nahlas si povzdechl a za ním se hned ozvalo šustění - psi zvedli hlavy z hromady odpadků a zvědavě zírali na pána. Nedařilo se mu seřídit dalekohled tak, aby dům, policisty nebo jejich auto viděl dost ostře. Nebyla to chyba vybavení, ale jeho očí: chemické výpary, které cíl použil k zastavení jeho útoku, si vybraly daň. Policisté opustili práh a přední dveře se zavřely. Olaf sklonil dalekohled. Rukávem si otřel oči. Bude si muset sehnat lahvičku očních kapek… a nějaké pastilky; krk ho trýznivě pálil a škrábal.
Další zašustění a do boku ho šťouchla Freya. Poškrabal ji na hlavě, promnul jí uši.
"Co ty na to, holka?" řekl. "To bylo chytrý, jak tě dostal ze hry, viď?" Usmál se. "Opravdu chytrý."
Znovu zdvihl dalekohled. Zdálo se, že se dům ponořil do ticha. To bylo divné. Čekal by nájezd policejních a soudních sil. Přemýšlel, zda je to past; zatímco si prohlíží přední stranu, za domem se plíží zástup ozbrojenců; čekají, že se ještě vrátí.
Bohové Bradyho Moora a jeho syna ušetřili - alespoň prozatím. Ale příkaz zabít zrušen nebyl, musí udeřit znovu. Příkaz se musí respektovat. Někdy nebylo snadné rozeznat Odinovu vůli a vlastní chyby. Bůh všech bohů věci vždy vyřeší, urovná, ale Olaf se musel opravdu vážně zamyslet: Co udělal špatně? Proč se útok nezdařil? Možná byl nápadný, když se blížil k domu. Poskytl cíli čas na zajištění obrany. Bude muset zapracovat na krycích technikách. Co ještě? Odhad.
Teď se mu zdálo, že se stáhl příliš brzy. Spatřil kořist, ale sirény ho odehnaly. Chybělo třicet vteřin. Měl zůstat o třicet vteřin déle.
Stiskl oči. Slzy mu smáčely řasy a zhášely oheň spalující rohovku. Předklonil se a zatáhl za páku, kterou se sklápělo sedadlo.
Co bys udělal, Odine? přemýšlel. Kdy bys vyrazil?
Představil si sám sebe ležícího s tváří k zemi před síněmi Valhally. Na tak vznešeném místě je úplná nicka, moucha hodná rozmáznutí. Ale potřeboval radu, pokořil se tedy ještě víc: jen špína na Odinových sandálech, ani ne živá, to je on. Ještě níž… srážel sám sebe ještě hlouběji… hlouběji…
Vtom to ucítil: vánek na tváři, chladivá předzvěst rozechvívající jeho kosti. Dveře se otevřely. Odin ho poctil svou přítomností.
Jeho mysl se ponořila do naprosté temnoty a Odin ho uvedl do Svaté síně.
Nedokázal promluvit, nevyřčená slova vylétala přímo z mysli. Začal se horečně modlit.

44
Alicia vrazila tváří a čelem do okraje dveří, ozvala se rána. Omráčila ji. Útočník jí ovinul paži kolem krku, stále měl v úmyslu ji uškrtit. Útěk předstíral jen proto, aby na ni mohl skočit, až se ho vydá pronásledovat. Paže se stahovaly jako oprátka. Potřebovala si odkašlat a nemohla. Sevření ji úplně připravilo o dech a udusilo všechny zvuky v hrdle. Křičela jen do hlediště vlastní mysli, kde se křik rozléhal hlasitě a pronikavě. Zaryla se mu do ruky a pak oběma rukama chytila zápěstí. Tahala a tahala; sebevětší úsilí neulevilo tlaku na jejím krku.
Sevření paže bylo stále těsnější. Představila si, jak její hrtan pod tlakem praská. Kdyby k tomu došlo, udusila by se kvůli smáčknuté průdušnici, i kdyby se jí podařilo se osvobodit - Koukej, mami, bez držení!
Věřila, že útočník se soustředí na škrcení, donutila proto nohy k pohybu a pomalu se rozešla ke dveřím. Při souboji nejlepší pohyby často odporují intuici: Když útočník nebo zadržený udeří do jednoho místa nebo znehybní oběti určitou část těla, většina lidí se snaží vytvářet protitlak nebo opačnou akci. To pohyb přímou nebo rotační energií zbrzdí. Lepší odpovědí je většinou pohybu neodporovat, ničím na něj nepůsobit. "Jako pokoušet se postrkovat provaz," vysvětloval jí bojový instruktor na akademii.
Kdyby to útočník věděl, zastavil by ji hned v okamžiku, kdy se její bosá chodidla začala sunout ke dveřím. Nemohla by dál využívat sílu páky a nohy by znovu klesly na podlahu. Místo toho se dál choval jako většina násilníků: rozhodl se, že jí nedovolí vysmeknout se ze sevření. Zvedla bosé nohy nad hlavu, odrazila se od dveří a překulila se přes útočníka. Energie přemetu a tah jejího krku a horní části těla ji vytrhly z dusivého stisku. Tah nohou při dopadu dolů ho stáhl dozadu. Udeřil hlavou do koberce - mezi její chodidla - přesně v tom okamžiku, kdy došlápla. Uvědomovala si, že sebou musí hodit a vrazit mu koleno do hrudi, ale neměla na to sílu. Plíce se domáhaly vzduchu. Zmučený krk protestoval, pak povolil. Bylo to, jako by jí hrdlem projela lavina střepů.
Útočník po ní chňapl a zaryl jí nehty do stehna. Zhroutila se, ale stačila nastavit koleno přímo proti jeho krku. Viděl, že na něj padá, a odkulil se stranou. Zachytila kolenem jen rameno, sjela po něm a tvrdě dopadla na podlahu pokrytou kobercem. Vyskočila a zamířila k ložnici.
Kde je zbraň? Schoval ji, nebo si ji vzal? Na hledání není čas, ale v ložnici jsou i jiné věci, které může použít k sebeobraně.
Udělala krok, popadl ji za kotník. Upadla. Ruka se jí zamotala do saka, které odhodila na zem vedle postele. Bouchla se hlavou o podlahu; sako jí přepadlo přes hlavu. Ucítila, spíš než uslyšela, žuchnutí; věc, kterou si předtím sundala z opasku a dala do saka. Odhodila sako stranou, na dosah od ní ležel kožený pytlík. Chytla ho a pomocí palce rozvázala.

Útočník se začal plazit k jejím nohám, chytil ji jednou a pak druhou rukou.
Vytáhla z pytlíku kovový válec velikostí podobný cívce v držáku na toaletní papír, ale mnohem těžší. Převalila se na záda a přirazila útočníkovi válečkem ruku - spár -, která se po ní sápala zprava. Ruka se rozevřela. Útočník zasyčel bolestí a odhalil černý chřtán schovaný za řadami tesáků. Druhou rukou jí svíral levé stehno. Třískla kovem i do ní. Syčení přešlo ve vytí. Kopla ho do obličeje a ramene a odtáhla se dozadu, aby se vysmekla zpod jeho těla. Na nohy se dostali najednou, jako protivníci v ringu před dalším kolem.
Podíval se na váleček v její ruce a rozesmál se. "Jen si poslu ž," pronesl najednou vysokým pronikavým hlasem.
Alicii se vybavila hyena. Ano, ta věc proti ní připomínala hyenu.
"Pepřovej sprej se mnou nic nedělá."
"Takže nevadí, že jsem na párty žádnej nevzala." Švihla zápěstím. S nepředvídatelností kouzla a zvukem, jaký vydává ostří meče vytahovaného z pochvy, se z kovového kolíku vysunul téměř metr dlouhý policejní obušek. Kdyby se váleček změnil v holuba, útočník by nemohl být víc překvapený. Aniž by zapažila kvůli větší energii, vyrazila Alicia rukou vpřed a vložila do pohybu všechnu svou vůli. Obušek mu narazil ze strany do hlavy. Útočník na postel nespadl, spíš doletěl. Jeho tělo se odrazilo a zhroutilo do klubka na podlahu.
Úder vyslal do jejího předloktí novou palčivou vlnu a připomněl jí, že má ruku garotou rozkrojenou až na kost. Ruka ochabla a pustila obušek. Narazil do podlahy, ale stačila ho chytit dřív, než se odkutálel. Zvedla ho nad hlavu a připravila se na další úder. Nehýbal se, jak čekala, a tak vyčkávala.
Levou nohou o krok ustoupila a přesunula váhu boků, aby si předkročenou nohu uvolnila pro kop nebo vedení těla při obranné otočce. Byl to standardní postoj z Tae Kwon Do nazvaný fugal sogi. Uvědomila si, že některé z úhybných pohybů, které provedla od chvíle, kdy zaútočil, mají původ ve výcviku bojových umění, přestože si je vědomě nevybavovala. Instruktoři z akademie dokolečka omílali, jak je důležité v žáru bitvy reagovat správně a instinktivně. Proto museli studenti opakovat stejné pohyby stále dokola, až se pro ně staly zcela přirozenými. Teprve dnes plně ocenila výsledek nekonečného opakování.
Když se Hyena nehýbal, naklonila se dopředu a kopla ho do brady. Ani se nepohnul. Namířila mu obuškem na tělo jako rapírem. Bodla ho do žeber. Nic. Přesunula si obušek do levé ruky. Opatrně se nad něj nahnula a sáhla mu pravou rukou na špičku ramene, na hlavu, kabát a na krk. Pod prsty ucítila rytmické záškuby pulsu. Byl mimo, ale ne mrtvý. Škoda. Zvedla se a nohou ho přetočila na záda. Ukázala se část hlavy, do které ho udeřila obuškem. Hřebenem boule stejně výrazné jako jeho lícní kosti se prořezávala osmicentimetrová tržná rána. Do okolních vlasů vsakovala prýštící krev.
Napřed ho znehybni, říkala si a dívala se po kabelce, v níž měla sadu pout. Pak najdi zbraň a obvaž si ruku.
Zatímco to dělala, zvažovala, co udělat s Hyenou. Dostala úžasný - a úplně šílený - nápad. Moc se jí líbil.

45
Dálnice Anacostia ubíhala z Garrisonville k severu jako elektrokardiograf pulsujícího srdce lidstva. Klid a odpočinek představovaly farmy a lesy. Tady se všechno zastavilo. Mezi pohaslými domy, jejichž obyvatelé už dávno usnuli, tu a tam zaplála ojedinělá záře osvětlené verandy. Srdce poskočilo ve chvíli, kdy se zjevilo město a mlhavá sodíková záře odhalila jeho rušný život. Bum-BUM, bum-BUM. Farma-město, divočina-městečko.
Brady předními světly pronásledoval čáru elektrokardiografu. Při úderech měst se snažil udržet rychlost jen osm mil nad stanoveným limitem; většina policistů se vydá za těmi, kdo jedou deset a víc přes limit. V klidu vesnic na to šlápnul, předpokládal, že tady už nevzbudí pozornost hlídacích psů, kteří číháním tráví dvacet čtyři hodiny denně.
Zadíval se na Zacha, tvrdě spícího na sedadle spolujezdce. Ještě nebylo ani devět, ale Brady z vlastní zkušenosti věděl, jak je nadměrný stres vyčerpávající. Hoch se opíral o dveře a hlavu měl podloženou stočenou dečkou. Nohy si přitáhl k tělu. Dýchal zhluboka a pomalu.
Toyota Highlander bylo pohodlné auto; řídilo se samo. Poskytovalo mu nelítostně mnoho času k přemýšlení. Právě se dopracoval k důvodům, které k němu mohly přivést Pelletierova vraha. Nezdálo se mu, že by s Alicií odhalili tolik, aby se musel cítit ohrožený. Možná byli blíž, než mysleli. Ale jak se to vrah dozvěděl? Mohl si ho vrah vybrat prostě proto, že představoval zákon? Nebo se vyznačoval něčím, co vrah u obětí hledal, něčím, co ho spojovalo s ostatními?
Nejznepokojivější možnost byla ta, která vystrašila Alicii: že vraha ovládá někdo, kdo důvěrně zná detaily Bradyho života a ví, čím se kdy zabývá. Tím se dostal zpátky k původní otázce: proč si někdo přeje jeho smrt? Nekonečný kruh otázek byl k zešílení.
Natáhl se k přihrádce a otevřel ji. Našel v ní kovový předmět, který se rozměry podobal knížce, a vyndal ho. Podržel ho ve světlech auta jedoucího za nimi. Pochromovaná láhev. Na přední straně měla starodávným anglickým písmem vyryté jeho iniciály - BDM. Dostal ji od Karen k narozeninám. Myslela si, že je skvělá, protože je osobní a zároveň nepraktická - neměl kdy ji používat. Tehdy si z ní občas pár kapkami přiostřil kávu. Neměla ani ponětí, že z ní jednou bude předmět denní potřeby. Palcem pootočil pojistný kroužek a odklopil uzávěr. Přičichl a ucukl. Jim Beam.
Zachova postavička, spící vedle na sedadle, ho zatížila výčitkami podobně, jako nebeská tělesa vtahují do své gravitační studny menší objekty. Nemusel se na něj dívat, ale uvědomoval si jeho přítomnost ještě silněji, než když opouštěli dům. Placatice obsahovala mnohem víc než whisky; byla to kyselina, schopná rozleptat jeho rodinu - zbylou rodinu - kariéru i synovu budoucnost.
Alespoň si to dokážu přiznat, pomyslel si a maličko si lokl. Je to jen lék, malý hlt medicíny, tekutý aspirin.
Přemýšlel, že si přihne ještě jednou - jestli si dá dvakrát, probere se až ráno -, když začal vibrovat mobil. Vyčuhoval z nepoužívaného popelníku. Několik mincí na dně popelníku se rozcinkalo s telefonem. Zvedl ho a podíval se na displej: NEZNÁMÝ ÚČASTNÍK. Stiskl tlačítko pro přijetí.
"Haló?" zeptal se potichu.

"To jsem já." Aliciin hlas.
"Zavolám ti z pevný linky."
Nadiktovala mu číslo hotelu. "Jsem na 522, ale hoď sebou. Měním pokoj."
Potlačil vlastní zvědavost: "Dej mi pět minut," a ukončil hovor. Jestli na něho někdo z FBI poštval vraha, bůhví jak daleko bude ochoten kvůli dokončení úkolu zajít. Sledovat hovory z určitých mobilů byla v FBI stejně rutinní záležitost, jakou je v civilních společnostech obchodní oběd. A určit přesnou polohu mobilního telefonu je ještě snazší, než si paranoidní romanopisci myslí. Vysílače rozeseté po krajině zachycují signál telefonu hned několikanásobně. Vysílač, který je nejblíž, zachytí nejsilnější signál a přenese hovor. Měřením síly signálu během přenosu - programem SOAP obecně používaným vládními agenturami - se pomocí tří průsečíků dá s půlmetrovou přesností vysledovat i telefon v pohybu.
Minul dálniční značku nabízející výčet vymožeností civilizace, které lze najít u příštího výjezdu. Nic, co by potřeboval. Odbočil, našel čerpací stanici a u ní telefon. Měl telefonní kartu, ale nehodlal ji použít. Než odjel z domova, vybral si ze sklenice od majonézy, která stála na prádelníku a sloužila k odkládání drobných mincí, hrst čtvrťáků. Nastrkal do otvoru osm nebo deset mincí a vytočil číslo. Když se ohlásila hotelová recepční, požádal o 522.
"Znáte jméno hosta?" ptala se žena u telefonu.
"Wagnerová."
Linka cvakla, ozvalo se jediné vyzvánění.
"Ano?"
Byla to ona, ale Brady se stejně zeptal: "Alicie?"
"Můžeš mluvit?"
"Neměli bychom mít heslo? Co třeba ‚mimoň'?"
"To není sranda. Mohli bysme používat Morgan. Řekneš: "Je tam Morgan?"
Došlo mu, že mluví vážně. "Morgan?"
"Jo, skutečný jména jsou dobrý hesla. Když bude všechno v pořádku, odpovím: ‚Tady Morganová.' Ale když něco nebude sedět, třeba nebudeme moct mluvit, protože bude napíchnutá linka nebo nás někdo bude držet v šachu, použijeme slovo špatný. Jako ‚Musel jste vytočit špatné číslo.' Jasný?"
"Jseš si jistá, že je to nutný?"
"Dneska večer tě někdo napadl."
"Myslel jsem, že -"
"A mě taky."
Ticho. Nakonec se Brady zeptal: "O čem to mluvíš?"
"Někdo -" Při druhé slabice se jí zlomil hlas. Snažila se být tvrdá, ale to, co se stalo, jí hluboce otřáslo. Začala znovu. "Někdo se vloupal do mého pokoje. Pokusil se mě zabít."
"Alicie…" Nevěděl, co říct. Cítil, že se mu svírá srdce, žaludek byl najednou jako na vodě, jenom sebou pohazoval a kolébal se. Byl to stejný pocit, jaký prožíval, kdykoliv pomyslel na nebezpečí, kterému dnes jen taktak unikl Zach. Ramenem se opřel o telefonní budku. "Jsi v pořádku?"
"Přežiju to," odpověděla. "Hele, chtěla jsem k vám zajet, ale teď se tu objevilo něco, co bych si ráda vyřešila. Můžeš přijet do New Yorku?"
"Už jsem na cestě. Fakt. Nejsem odsud dál než tři hodiny."
"Nic víc neříkej. Nechoď do mého pokoje. Jdi do třetího patra zadního schodiště. Něco ti tam nechám."
Cítil se jak Alenka v říši divů; každou vteřinou se ocitne v zemi, kde bude všechno tak cizí, že se tam může stát úplně cokoliv.
"Brady?" zašeptala Alicia.
"Jsem tady."
"Buď opatrný," a zavěsila.

Alicia seděla na posteli v pokoji 522, záda měla podepřená hromadou polštářů naskládaných v čele postele. Útočník ležel roztažený na podlaze v rohu místnosti, stále v bezvědomí a přichycený pouty k masivnímu podstavci klimatizace. Vlastně ne stále, opravila se. Byl znovu v bezvědomí. Před deseti minutami se začal vrtět a sténat. Nebyla na něj ještě připravená, a tak znovu okusil chuť obušku. Pohlédla na cestovní budík na nočním stolku. Před třiceti minutami volala starému známému. Řekl, ať mu dá hodinu. Doufala, že Hyena nebude ještě půl hodiny zlobit.
Než mluvila s Bradym, obtelefonovala ostatní hotelové pokoje. Na posteli mezi jejími zvednutými koleny ležel notes se seznamem čísel. Věž hotelu Marriott na Times Square se zvedala do výše padesáti dvou podlaží. Na každém patře bylo od dvaceti do čtyřiceti pokojů, podle toho, zda se tam nacházelo něco dalšího, například konferenční sály, společenské místnosti, pracovny, rozlehlá apartmá. První nebo první dvě čísla každého pokoje představovala poschodí, ve kterém se pokoj nacházel. Její pokoj byl v pátém patře. Dvacet pater nad ní, jak předpokládala, byl pokoj číslo 2522. Telefon na recepci - zahrála si na balíka ohromeného majestátností grandhotelu - odhalil, že je tu celkem 1528 pokojů. A sestřenice, která má přiletět pozdě večer a zapomněla si pokoj rezervovat - "Přísahám, že kdyby jí neměla přišroubovanou, byla by schopná někde zapomenout i vlastní hlavu!" -, mohla zůstat v klidu: bylo klidné období roku a Marriott měl k dispozici spoustu volných pokojů.
Věděla, že se hotely většinou snaží mít obsazené pokoje blízko sebe, a proto nechávají volná často celá podlaží. Nahlédla do poznámek, aby zjistila, kde volání přerušila, zvedla sluchátko a vytočila 3314. Naslouchala vyzvánění. Těsně před devátou večer nebyl nejlepší čas hledat volné pokoje. Nezvednutý telefon mohl znamenat, že host je na večeři, sleduje představení na Broadwayi nebo dělá něco z tisíců věcí, které v noci New York City nabízí turistům.

Stiskla neodpojené tlačítko, pustila ho a vytočila 3316.
Uslyšela chraplavý hlas: "Jo?"
"Promiňte, spletla jsem si číslo." Do poznámkového notesu si zapsala "3314/3316". "3316" pak přeškrtla. Zhluboka se nadechla a vytočila 3414. Nikdo to nezvedl, tak vytočila 3416. Odpověděla jí zadýchaná žena, znělo to, jako by hovor čekala. Ale ne od Alicie.
O dvacet minut a patnáct pater později našla prázdnou chodbu. Mezi 4910 a 4929 nikdo nezvedal telefon. Byla ochotná vsadit dolar proti milionu, že pokoje jsou prázdné ne proto, že všichni vyrazili do ulic ukousnout si z Velkého jablka, ale protože v nich hotel žádné hosty neubytoval.
"Váš pokoj je připravený, pane Hyeno," pronesla medovým hlasem. Muž na podlaze se ani nepohnul.
Opatrně přejela prsty po hotelovém ručníku, kterým si ovázala zraněnou ruku. Teplý a lepkavý. Na konečcích prstů měla krvavé skvrny. Znovu promáčený. Potřetí. Pohledem našla budík. Její přítel bude umět krvácení zastavit. Apollo byl koneckonců praktický lékař, třebaže se medicíně v praxi už dlouho nevěnoval. Jeho další obchody - kvůli kterým ho zavolala - byly mnohem lukrativnější a podle něj i zajímavější. Když si teď prohlížela světla pohrávající si na lesklých bříškách prstů, litovala, že mu o zranění neřekla. Zabývala se mnohem víc Hyenou a tím, co s ním udělá. Při té vzpomínce se musela usmát, přestože se jí svíral žaludek.

46
Cestou do Wilmingtonu k Oakleyovým sjel Brady několikrát z dálnice. Vadilo mu, že mrhá časem odchylováním se z přímého směru, ale musel se ujistit, že je nikdo nesleduje. Není nad úzké, dlouhé okresky. Jednou zajel ke krajnici, vystoupil a pečlivě prozkoumal oblohu. Nic, ani jedna helikoptéra. Po dvou hodinách jízdy, která měla trvat přibližně dvě a půl hodiny, si vynadal a na prvním výjezdu sjel z dálnice. V potemnělé budově samoobslužné myčky vytáhl z přihrádky na rukavice baterku a nasoukal se pod džíp. Prohledal všechna místa, která se používala pro ukrytí sledovacích zařízení, a žádné nenašel. Pak namátkou zkontroloval i další místa a opět nic neobjevil. Neměl průzkumné vybavení, které by mu s konečnou platností potvrdilo, nebo vyvrátilo přítomnost zaměřovacího zařízení, ale když se znovu posadil na sedadlo řidiče, byl si jistý, že kdyby se něco najít dalo, našel by to.
Nastartoval a Zach se zavrtěl. Brady se díval, jak si chlapec promnul obličej, protáhl se, zamžoural a probral se. Uviděl Bradyho a usmál se. Bradyho potěšilo, že svou přítomností hocha uklidňuje. Kvůli té důvěře měl chuť přežít.
Zach se rozhlédl po zdech myčky a zavřených dveřích nákupního centra naproti přes ulici. "Kde jsme?" zajímalo ho.
"Asi půl hodiny od strýčka Kurta."
"Tohle je myčka aut?"
"Jo, napadlo mě, že auto trochu opláchnu a nafintím. Ale nefunguje to tu."
Zach si ho prohlížel a nevěřil mu ani slovo.
"Máš hlad?" zeptal se Brady. Na zadním sedadle ležel balíček sušenek.
Zach zavrtěl hlavou a olízl si rty. "Žízeň."
Brady se natáhl dozadu, našel láhev naplněnou vodou z kohoutku, kterou tam položil se sušenkami, a podal ji Zachovi.
"Potřebuješ na záchod?"
Zach o tom popřemýšlel. "Jo."
"Fajn, najdeme vhodné místo. Pak budeme pokračovat ke strýčkovi Kurtovi a tetě Kari." A do New Yorku a ví bůh kam ještě, dodal v duchu.
"Vědí, že k nim jedeme?" ptal se Zach.
"Volal jsem jim z telefonní budky. Jsou nadšený, že tě budou mít u sebe. Když to Kurt řekl klukům, zaslechl jsem, jak začali řádit."
Zach se usmál.
Brady zaváhal: "Víš, Zachu. Neřekl jsem jim o tom muži, který nás dnes večer napadl. Nechci je vystrašit."
Chlapec přikývl. "Naše tajemství."
Brady s úlevou vysvětlil zbytek plánu. "Řekneme jim, že musím kvůli práci odjet a naše paní na hlídání zrovna nemohla, a tak nás napadlo, že nadešla příležitost je navštívit." Tenhle příběh Brady ve skutečnosti Kurtovi už řekl.
Zach sklopil oči a sešpulil rty.
"Zachu, já vím, že se ti to nelíbí. Moc si toho na tobě vážím. Ale tohle není normální situace. Bojím se, že kdyby věděli, co se ve skutečnosti stalo, snažili by se nám nějak pomoct. Třeba by zavolali na policii nebo by se mě pokusili zastihnout v kanceláři FBI. A pak by ti zlí lidé mohli zjistit, kde jsi." Brady se odmlčel. Chystal se Zachovi říct něco, co znovu rozdmýchá strach v jeho srdci, a hrozně se mu do toho nechtělo.
"Zachu, mohli by po tobě jít znovu. A tentokrát by tě mohli dostat." Bradymu ukápla z oka slza. Nevěděl, že tam je, ani si nevšiml, jak rozbouřené má emoce. Nejspíš v sobě tak dlouho nosil pocity ztráty a beznaděje, že jim úplně přivykl. Usmál se a setřel ji.
Zach se neusmíval. Velkýma tmavýma očima sledoval stopu Bradyho slzy. Bradyho napadlo, že se chlapec možná předkloní a dotkne se jeho tváře. Zach se mu místo toho podíval do očí. "Máš strach, že by mohli ublížit strejdovi Kurtovi, tetě Kari a všem ostatním?"
"Mám strach…" Brady polkl. "Mám strach, že ublíží tobě."
"Měl jsi strach o maminku? Než umřela?"
Zamyslel se nad tím. "Ne. Vlastně ne. Možná nějak neurčitě. Měl jsem strach z dopravních nehod a zlých lidí, ale vůbec mě nenapadlo, že by něco tak úžasného mohlo opravdu zmizet. Prostě jen tak skončit." Zadíval se předním oknem ven. Všechny obrysy - značek, stromů, obchodního centra - se utápěly v šedomodrém šeru. Dovedl si představit svět, který takhle bude vypadat stále a všude. Jen šedé odstíny doplněné náznaky modré. Otočil se k synovi. "Nechci, abys zmizel

i ty."
Zach se opřel o středovou přihrádku a druhou rukou se snažil obejmout tátu. Brady se k němu naklonil a sevřeli se v náručí. Zach zašeptal: "Já taky nechci, abys mi zmizel." Pustil Bradyho a odstrčil se, aby na něj viděl. Oči měl suché: Brady ho svými slovy nerozplakal; dodal mu odvahu.
Zach rozhodným hlasem pokračoval: "Takže ani jeden z nás neudělá nic, aby tomu druhýmu zmizel, platí? Já strejdovi Kurtovi ani tetě Kari nepovím o tom muži ani o psech. A ty… ty si dáš pozor, aby tě ten člověk a jeho psi nedostali. Platí?"
Brady zakroutil hlavou. "Nikdy mě nepřestaneš překvapovat."
"Platí?" Zach tvrdošíjně nastavil ruku. Brady s ní potřásl.
"Platí."
Brady zařadil jedničku a rozjel se z myčky hledat obchod s toaletami, který má otevřeno přes noc.

O čtyřicet minut později vstoupili do obývacího pokoje Oakleyových. Svítilo mnohem víc světel, než bylo zapotřebí, a Brady si byl jistý, že Kari rozsvítila, aby dům vypadal přívětivěji. Taylor, narozený ve stejném týdnu jako Zach, chtěl kamaráda přivítat, a tak zůstal vzhůru i po své obvyklé večerce. Měl hromadu nápadů, co budou dělat, od grilování po souboj stříkacími pistolemi. Mohl se přetrhnout, aby Zachovi povyprávěl všechny novinky, postěžoval si, že je rodiče budou nutit trávit čas s mladšími bratry: "…ale jestli budou jak vosiny v zadku -"
"Taylore!" pokárala ho matka.
Brady nedokázal odhadnout, jestli ji podráždil ten výraz nebo výhrůžka.
"Běž radši Zachovi ukázat stan," navrhla mu s úsměvem.
Taylor se toho chytil. "Chceš vidět můj stan? Můžeme v něm přespat!"
"No…" Zach se podíval na Bradyho.
"Jdi napřed. Přijdu ti dát dobrou noc."
Zach souhlasil a následoval Taylora. K Bradyho překvapení nevyběhli zadními dveřmi ven, ale vydali se do druhého patra.
Kari si všimla jeho překvapení a rozesmála se. "Postavil si stan v pokoji."
"Ale je opravdu slušnej," smál se Kurt.
Oba, Kurt i Kari, se snadno rozesmáli - někdy i něčemu, co Bradymu unikalo. Ale byli to báječní lidé. On a Karen je stanovili Zachovými poručníky v případě jejich smrti - tehdy neskutečná věc; teď se tak přitažená za vlasy nezdála. Brady stále cítil, že by tu jeho synovi bylo dobře. Snad by se tady naučil i hodně smát. Bradyho napadaly mnohem horší věci, které se děti mohou naučit.
"Brady!" vykřikla Kari. "Co jsi dělal?" Zvedla mu ruku a prohlédla obvaz. "Ještě ti to krvácí."
"Krájel jsem šunku," vymlouval se Brady chabě. "Vypadá to horší, než to ve skutečnosti je."
"Mám tu nějakou gázu," vydala se do zadní části domu.
"Ne, opravdu," zastavil ji. "Je to v pořádku. Jen to potřebuje čas na zahojení."
Skepticky si ho přeměřila.
Kurt se snažil nahlédnout předním oknem do džípu. "Coco je vevnitř?"
"Nemohli jsme ho najít a už jsme museli jet."
Kari se rozzlobila. "Snad jste toho pejska nenechali doma!"
"Utekl ven a -"
"Ven? Vy jste ho nechali venku?"
"Je zvyklý proběhnout se večer po zahradě. Když dost vyděsí všechny sousedy a my nejsme doma, zajde si k nejbližšímu vchodu vedle nás. Nic se mu nestane."
Není divu, že tolik lidí lže, pomyslel si. Je to tak snadné.
Kari dobromyslně potřásla hlavou a pozvala ho na kávu.
"Nemůžu," Brady byl upřímně zklamaný. Neviděli se téměř rok, ani nevěděl proč. Snad to mělo něco společného s tím, že ve společnosti lidí, kteří o něj skutečně měli starost, bylo obtížné libovat si v mrzuté náladě.
Kurt se zeptal, o co jde, a Brady vysvětlil, že má nějaké pracovní záležitosti, které musí vyřídit. Naznačil, že jsou velmi citlivé a bude proto lepší, když se s ním nebudou pokoušet spojit. Jakmile dodal: "Za žádných okolností," jejich znepokojení se proměnilo v úzkost.
Kurt svraštil obočí, přistoupil k Bradymu a položil mu ruku na rameno. "Co tím chceš říct, Brady? Jak, kdyby se něco stalo…?"
"Za žádných okolností," opakoval Brady. "Nepokoušejte se se mnou spojit přes kancelář FBI. Nenechávejte mi vzkazy na mobilu ani doma. Omlouvám se, ale nic víc vám říct nemůžu. Ale vysvětlím vám to… až se vrátím."
"A to bude kdy?"
"Nevím. Pár dnů, možná týden. A prosím vás, nenaléhejte kvůli tomu na Zacha."
"Samozřejmě že nebudeme!" Zdálo se, že to Kari pobouřilo.
Brady se chviličku cítil zahanbeně; znal je lépe, nemusel to říkat.
"Když to půjde, zavolám. Alespoň jednou za den." Bude si muset vymyslet způsob, jak to udělat bez obav z vyzrazení místa Zachova pobytu.
"Nemá Cocovo zmizení něco společného s tímhle?" zeptal se Kurt. Prohlížel si Bradyho zakrvácenou ruku s novým podezřením.
Brady zaváhal. Kurt se ve skutečnosti ptal, nakolik je jeho tajemné poslání osobní. Brady si nebyl jistý, jak odpovědět. Pachatel Pelletierových vražd ho osobním udělal. A Alicia ho donutila přísahat, že s tím nepůjde na FBI.

"Ne," odpověděl zkrátka a poprosil o termosku černé kávy.
Kari odešla do kuchyně a Kurt se snažil omluvit svou dotěrnost rozhovorem o ničem a kladením neškodných otázek: Taylor chtěl začít chodit do skautu, líbilo by se to i Zachovi? Nebude vadit, když si Zach zkusí zajezdit na jejich terénní čtyřkolce? A co oni a baseball?
Kari se vrátila s opotřebovanou kovovou nádobou a Brady se zašel nahoru rozloučit se Zachem. Objali se a políbili a Zach mu připomněl: "Nezapomeň na naši dohodu."
"Ty taky ne."
Zach přikývl. Šel za otcem ven. Brady vycouval z příjezdové cesty, Zach se postavil na verandě vedle Kari a Kurta a slavnostně mával. Brady zatroubil a zmizel.

47
Půlnoc. Cestu zvládl rychle a nyní stál na zadním schodišti ve třetím patře hotelu Marriott. Celý prostor kolem - zdi, podlaha, schody - byl z betonu pokrytého lesklou, zdánlivě vlhkou ochrannou vrstvou. Žárovky v kovových krytech vydávaly právě tolik světla, aby odradily ty, kdo upadnou na schodech, od výprav za právníky s tím, že nic neviděli.
Brady nemohl najít vzkaz, který tu Alicia měla nechat a ze kterého se měl dozvědět, kde ji najde. Řekla, ať nechodí na 522, protože se stěhuje.
Dobře, Alicie. Jenže kde jsi?
Pečlivě si prohlédl podlahu, dveře, strop. Nic. Na zdi za dveřmi visel hasicí přístroj. Sundal ho z háku, zběžně přeletěl očima a… bylo to tu, napsané po celé délce červeného válce něčím, co vypadalo jako černý centropen:

Já + Ty - Zábava + Z Ruka

Skvělé. Jednou z věcí, ve kterých Brady nevynikal, byly kryptogramy. Vyhýbal se i slovním rébusům na zábavní stránce v novinách. Co znamená tohle: Anglická čarodějka mezi spodní končetinou a k. Odpověď: Nohavička. Chápete? Noha, witch, ká. Ha-ha. Ale Alicia to přece ví, nebo ne? Strávili spolu už hodně času, ale nemohl si vzpomenout, jestli se někdy bavili o slovních hrách nebo kryptogramech. Předpokládal, že to, co tu nechala, bude jednoduché, ale řešitelné jen pro něho.
Zamyslel se nad prvním slovem: já. Chtěla ho dovést k pokoji, takže kód se musí týkat čísel. Přemýšlel: "já" znamená Alicia. Jaká čísla se k ní vztahují? Výška: kolem metru sedmdesát. To je sto sedmdesát centimetrů. Hmotnost: řekněme 55? Věk: třicet jedna.
Jedině věk znal s určitostí, tedy pokud mu paměť sloužila. Nebo… co třeba počet písmen ve jméně Alicia? To by někdo cizí dokázal zjistit snáz, než její věk. Rozhodl se pro věk. Třicet jedna.
"Ty… znamená já. Třicet tři. Zábava… zábava… jaká zábava? Taneční zábava. Pokleslá zábava. Zábavné představení. Zábavná hudba. Zábavní park. Zábava je dobrý obchod. Práce je zábava.
Ani ona, ani Brady nebyli velcí fanoušci zábavných představení ani koncertů, ale s Karen jich několik navštívil. Bruce Springsteena, Shawna Mullinse, Jars of Cly. Tenhle myšlenkový postup nikam nevedl. Tady byli blízko Broadwaye, ztělesnění zábavy. Pokoušel se vzpomenout, jestli tu někdy uváděli představení s číslem v názvu. Zjistil, že nedokáže vyjmenovat ani tři právě uváděná představení, s čísly nebo bez. Alicia určitě nečeká, že se bude orientovat v představeních na Broadwayi nebo že si kvůli nim sežene noviny. Jiný druh zábavy.
Televize!
Samozřejmě. Měli společný oblíbený seriál: 24 hodin. Kiefer Sutherland jako agent vládní protiteroristické organizace. Vtip byl v tom, že každá série představovala přesně jeden den a každá epizoda jednu hodinu toho dne. Autorům se nějak podařilo udržet vzrušující tempo a zároveň věrohodnost, přestože nebylo možné, aby se člověku během jednoho dne přihodilo tolik věcí.
Z. Velké písmeno. To zabralo jen tři vteřiny: Zach. Tomu je devět, takže:

31 + 33 - 24 + 9= 49

Rozhodl se, že horní řádek se má sečíst dohromady, ne odečítat, přičítat nebo dělit 49.
Ruka. Délka paže? To bylo nejisté. Pět prstů? Ne, to by napsala dlaň. Něco, co se drží v ruce? Zbraň?
Revolver má šest ran. Poloautomaty od šesti do šestnácti. Jeho poloautomat Glock se speciálně upraveným zásobníkem 23. Nechtěla by, aby jen hádal, ťukal na dveře a hledal ji. Musí to být něco přesnějšího.
Alicie, zabilo by tě napsat prostě číslo pokoje? Kdo by ho tu hledal?
Sešel dva schody a posadil se na podestu. Lámal si hlavu nad záhadou hasicího přístroje, otáčel ho dokola a do stran, jako by se odpověď měla zjevit při pohledu z jiného úhlu.
Ruka… ruka… páka… ruku v ruce… něco o ruce… něco z poslední doby…
Vtom mu to došlo. Včera, cestou na místo činu ve Fort Collins, se bavili o Rudym Munizovi, o tom, jak si naskočil na svištící charger řízený únoscem. Alicia se zmínila, že si zlomila ruku. Kdy? Kolik jí bylo let? Brady si představil, jak tehdy vypadala… čtrnáctiletá. 4914. Otevřel dveře požárního schodiště, vedoucí do luxusní chodby ve třetím patře. Značka ho vedla k výtahům, šel po ní a snažil se neutíkat.

Na druhé zaklepání pootevřela dveře. Viděl jen oko mžourající za bezpečnostním řetízkem. Všiml si roztrženého obočí, krvavých strupů v jemných vlasech a zaschlé krve na čele. Jakmile ho uviděla, přivřela a pak dveře otevřela dokořán.
"Honem," popoháněla ho a ustoupila stranou. Na pravém předloktí si držela žínku. Chtěl se začít vyptávat, ale všiml si

pohybu v místnosti. Vysoký černoch v černém obleku se otočil od něčeho, na co Brady neviděl. Muž si Bradyho podezřívavě prohlížel. Nakrčil spodní čelist. Výraz jeho tváře připomínal tragickou masku z dionýsovské divadelní symboliky. Měl tak černou a vrásčitou kůži, že splývala s materiálem, ze kterého měl oblek. V osvětleném pokoji byl přeludem z temnot.
Beze slova se vrátil ke svému skrytému objektu zájmu. Brady se tázavě ohlédl po Alicii.
"To je v pohodě," zašeptala, zavřela dveře a zajistila je bezpečnostním řetízkem. "Můj přítel Apollo. Poprosila jsem ho, aby přišel."
Brady si ho prohlížel, muž v té chvíli ustoupil na stranu a odhalil objekt, kterému se věnoval. Bradymu se zadrhl dech; nevědomky ustoupil o krok dozadu. K židli s rovným opěradlem byl připoután muž. Zíral přímo před sebe, Brady ho viděl jen z profilu. Působil křehce, jeho kůže byla stejně bílá jako Apollova černá. Na hlavě se mu vzdouvala záplava černých zašmodrchaných vlasů. Hruď a břicho se rychle zvedaly a klesaly. Kolem zápěstí a kotníků měl kožené řemeny, které ho poutaly k židli. Pěst měl rozevřenou, roztažené dlouhé kostnaté prsty končily černě nalakovanými nehty. Jako by vycítil Bradyho zkoumavý pohled, škubl obličejem a pochmurně zasyčel.
Brady couvl o další krok a vrazil do Alicie.
Mužovy duhovky připomínaly úlomky obsidiánu. Těkaly po místnosti, a než si našly Bradyho, stačily ho přivést k myšlenkám na vyděšené zvíře. Horní ret, pravou tvář a ucho mu pokrývala krev. Pod oběma očima mu visely nařasené závěsy modročerné kůže. Zuby měl opilované do špičatých pahýlů. Přestal syčet, až když ho Apollo stojící za ním pleskl přes temeno.
"Nech toho," nařídil mu černoch. Jeho hlas zněl hluboce a jemně, jako zvuk ponorky klouzající v největších hlubinách.
Muž zavrčel a ohnal se mu po ruce, přestože ji neviděl a nemohl na ni dosáhnout.
"Co prokristapána -" začal Brady.
Alicia se dotkla jeho ruky a pobídla ho, aby se přiblížil k židli. "To je člověk, který mě napadl. Nechce nám prozradit, jak se jmenuje: říkám mu Hyena."
Hyena otevřel ústa a chtěl zavýt a zavrčet, ale než stačil vydat nějaký zvuk, Apollo chytil plnou hrst jeho vlasů a ostře mu trhl hlavou dozadu. Sklonil se k němu: "Mám ti zase přelepit pusu?"
Hyena kmital pohledem zleva doprava a zprava doleva, jako by nemohl pochopit, odkud zvuk přichází. Najednou dostal křeč a Bradymu došlo, že se kýváním hlavou do strany snaží vyjádřit ne.
"Tak zmlkni." Apollo ho pustil a měkce poplácal po vrcholku hlavy: Hodný chlapec.
Brady se odvrátil. Na jedné straně rozlehlé místnosti se nacházely dvě široké postele. Mezi nimi stál noční stolek, na který si Alicia odložila budík s rádiem a řadu dalších věcí. Nad stolkem visela nástěnná lampa se dvěma světly na pohyblivých ramenech. Jedno ze světel bylo rozsvícené, ale pod malým stínítkem to téměř nebylo znát. Zřejmě mělo sloužit ke čtení v posteli. Vedle stolu umístěného mezi zdí a postelí, která byla dál od dveří, jasně zářila stojací lampa. Ve druhé části pokoje, za Apollem, se kupil všechen sedací nábytek: dvoumístné křeslo, židle, konferenční stolek. V Apollově polovině pokoje kralovalo přítmí. Brady zahlédl na dvoumístné pohovce několik otevřených kufříků Halliburton, luxusních kousků z pískovaného hliníku. Kolem se povalovaly dráty, obvazy a různé lékařské nástroje. Napadlo ho, že Apollo možná dává přednost práci potmě.
Celá zeď proti dveřím byla prosklená, okno začínalo hned nad klimatizační jednotkou a končilo pod stropem. Těžké stažené závěsy stály v rozích jako pilíře. Daleko pod nimi se třpytily a zářily miliony světel. Rozpínající se světelná záře mizící do ztracena připomínala Bradymu výbuch fosforové atomové bomby; on se nacházel přímo nad epicentrem.
Otočil se k Alicii a uvědomil si, že to, co mylně považoval za žínku na jejím předloktí, je silná vrstva gázy a vaty přelepená leukoplastí. Prosakovala skrz ni krev. Opatrně se gázy dotkla. Všimla si jeho pohledu a nadzdvihla kousek gázy u zápěstí. Na dvou místech měla hluboké zářezy v kůži, asi tři centimetry od sebe. Rány mizely pod gázou, která sahala téměř k lokti. Okraje kůže byly zarudlé a zanícené. Zasychající řezné rány ve svalech křižovaly mramorované podlitiny. Ránu svíraly v centimetrových intervalech černé stehy. Brady si neuměl představit, co mohlo způsobit tak děsivé zranění.
Alicia vrátila gázu na místo. Kývla k Hyenovi: "Zkusil mě zabít garotou. Místo krku chytil moji ruku."
Zasáhla ho hrůznost té představy, ztratit ji, ne jako partnerku a kolegyni, ale jako Alicii. Nevěděl, jak jinak to pojmenovat. Pod drsným povrchem, neodpustitelnou ctižádostivostí, pružnou morálkou - a možná právě kvůli tomu, to nevěděl - byla lepší lidskou bytostí než devadesát procent lidí, se kterými se kdy setkal nebo o nich jen slyšel. Byla nenahraditelná.
Dotkl se prsty jejího krku, snad kvůli ujištění, že neutrpěl zranění. Bylo to nečekaně smyslné gesto. V žaludku ucítil slabé zachvění. Věděl, že kdyby se jí podíval do očí, dotek by získal mnohem větší význam než láskyplnou přátelskou účast. Cit, který v sobě objevil, byl tak nečekaný, že si nebyl jistý, zda chce zajít dál. Něco zahlédl a předklonil se, aby se podíval zblízka. Vzadu na krku byla tenká, ne víc než centimetr dlouhá, strupem pokrytá čára od struny. Garota se dostala až ke krku; byla takhle blízko.
Z náhlého popudu přešel na druhou stranu pokoje a praštil Hyenu pěstí do čelisti.
"No, no, člověče," uklidňoval ho Apollo zvednutou dlaní.
Brady si promnul klouby prstů a zíral do Hyenových bezcitných očí. Bojoval s nutkáním udeřit ještě jednou. Hyena pohnul čelistí dopředu a dozadu, ale jinak nedal jakkoli znát, že by mu úder vadil. Brady na zádech ucítil Aliciinu ruku. Přesunul pohled na Apollův nezúčastněný výraz a potom dolů, aby viděl, co dělá. Na stojanu visely tři infuzní sáčky. Ze dna dvou kapaček vedly trubičky, které končily v jehlách zavedených do ohbí Hyenovy paže. Apollo právě připojoval k jehle trubičku od třetího sáčku. Předklonil se a zručně vpíchl jehlu do žíly na Hyenově druhé paži.
Hyena si jehlu prohlížel přimhouřenýma očima a zdálo se, že se usmívá.
Brady se podíval na Alicii, na Apolla, zpátky na Alicii. "O co tu jde?"

"Apollo je lékař," řekla Alicia. "Pracoval pro vládu a ví, jak poskytnout odbornou pomoc při výslechu."
Brady nevěřil: "Výslechu -"
Skočila mu do řeči. "Odešel z vládních služeb, kdy, asi tak před třemi lety?"
Apollo přikývl a vzhlédl k Bradymu. "Pomáhám vám proto, co tento muž provedl mé drahé Alicii."
Podobný typ věty obvykle provází úšklebek. Tentokrát ne. Apollo ji vyslovil s kamenným výrazem (pokud se to dá říct o obličeji s tak svalnatými čelistmi, jaké měl). Vyjadřoval se tak dokonale, jako by angličtinu vystudoval jako druhý jazyk a dal si velmi záležet na tom, aby ji používal správně.
"Počkejte chvíli," požádal ho Brady. Podíval se zpříma na Alicii a ukázal na Apolla. "Jak ses s ním seznámila?"
Alicia se posadila na postel přímo proti Hyenovi. "Poznali jsme se před pár lety, FBI tehdy sledovala nějaké stopy teroristů, které vedly do New Yorku. Bylo to hned po jedenáctém září. Testovala jsem v terénu nové zařízení, jenže FBI byla pod hrozným tlakem, už bylo potřeba někoho zatknout, a tak se našlo uplatnění i pro moji práci."
Pamatoval si vyplašenou atmosféru z Quantica, kde pracoval v týmu, který se pokoušel sestavit profil typického teroristy. Byl to nesplnitelný úkol. Přesto to tehdy nikdo nevzdal. Spolu s ostatními členy týmu vyslýchal teroristy pozavírané v těch nejbezpečnějších věznicích ve Státech. Několik svobodných dobrovolníků odletělo do Afghánistánu a vyslýchalo teroristy zadržené tam. Kromě toho shromažďovali úplně všechno, co bylo známo o každém z anarchistů odsouzených během posledních pěti desetiletí: od pohlaví až po nejoblíbenější barvu… ani jednu stránku jejich životů nenechali neprozkoumanou. Modely, neustále hledali vzory a modely. Agenti i zaměstnanci všech oddělení jeli několik měsíců na plný plyn. Na spoustu předpisů se zvysoka kašlalo a nahradilo je jediné: získat výsledky a zatýkat.
Alicia pokračovala. "Všichni věřili, že jsme bezprostředně ohroženi dalšími teroristickými útoky. Potřebovali jsme nápady - okamžité a proveditelné nápady."
Přikývl.
"Vyšetřovatelé v současnosti získávají potřebné informace vyhrožováním a vyjednáváním i v případě, že život uneseného dítěte visí na vlásku. Pachatelé si většinou uvědomují, že všechno, co řeknou, je jen postrkuje blíž k vězeňské cele, a raději mlčí. Vyšetřovatelům nezbývá nic jiného než vyrazit do ulic a modlit se, aby narazili na stopu, která pomůže případ vyřešit. To všechno víš."
"Tak mi řekni něco, co nevím."
Usmála se, bezděky se dotkla zraněné ruky a ucukla. "Před druhou světovou válkou jsme byli - vláda Spojených států, soudní a policejní složky a podobně - poněkud přístupnější různým způsobům, jak získat informace od podezřelých, především v případech, kdy šlo někomu o život. Fyzické násilí nebylo při výslechu nic výjimečného. Na policejních stanicích se často našla po ruce pálivá paprika, která se vtírala podezřelým do očí. Kleště, letlampy -"
Brady zvedl ruku, aby ji umlčel. Nervózně se podíval na Apolla, který si právě hrál se silným kabelem, v němž Brady rozpoznal dráty vedoucí buď k EKG, kterým se monitoruje srdeční aktivita, nebo k EEG, které slouží ke sledování činnosti mozku. "Doufám, že ho nechcete -"
"Brady, nech mě domluvit. Nacisté světu předvedli, jak bizarně daleko může zajít mučení, a většina vlád se od jeho používání distancovala. Ve skutečnosti už tehdy v právnických knihách existovaly zákony zakazující mučení, ale po válce se díky dobrodružným románům dostaly i do širokého povědomí: tentokrát to myslíme vážně - nebudeme mučit. Stejně to nebylo nic tak světoborného, protože se už začaly používat nové metody získávání informací."
Brady sledoval, co provádí muž, který nepřipomínal ani jednoho jemu známého lékaře, a pochopil. "Sérum pravdy," uvažoval nahlas.
Apollo se zasmál, ale neotočil se od injekce, kterou vpichoval do jednoho z infuzních pytlíků. Červená tekutina vkapávala z injekce do průhledného sáčku s čirou kapalinou - zřejmě fyziologickým roztokem, jak odhadoval Brady. Obsah sáčku získával s každou kapkou stále tmavší a tmavší růžovou barvu.
"Říkej si tomu, jak chceš," souhlasila Alicia. "Nic takového ale ve skutečnosti neexistuje. Není to sérum, ani nikdy nebylo. Ten název vytváří dojem, že je to hračka: píchneš injekci a dozvíš se pravdu. Je to ale mnohem složitější."
Protože se díval na Apolla, docházelo mu to také.
"Trik," promluvil Apollo a pokračoval v přípravách, "spočívá v prolomení zábran primárně zodpovědných za udržení tajemství. Nejlépe to lze provést udržováním subjektu na hranici mezi vědomím a bezvědomím. Říkáme tomu zóna soumraku. Podobá se to stavu úplného vyčerpání a opilosti. Obranné reakce jsou v útlumu, mysl a tělo relaxují."
Sloupl kryt z elektrody, a protože si uvědomil, že ji nemůže na Hyenu umístit, podal ji Bradymu, aby ji podržel. Rukama uchopil límec Hyenova trička a roztrhl ho na dvě části. Hyena po něm štěkl. Kůže pod tričkem byla holá a tak průsvitná, že odhalovala celou síť modrých žil.
"Co to může být?" zeptal se Apollo. Obě poloviny trička držel roztažené od sebe. Nad levou bradavkou byl převrácený pentagram, pěticípá hvězda, často spojovaná s okultismem. Byla velká jako pěst.
Alicia se zvedla z postele a ukázala na znak. "To je tetování?"
Apollo po něm přejel prstem. "Je to vypálené do kůže. Jako cejch."
"Sundejte mu to tričko," pokynul mu Brady nedočkavě. "Celé."
Apollo odtrhnul rukávy a pak stáhl z těla zbytek. Alicia přitáhla blíž stojací lampu a mířila s ní na Hyenu jako čarodějnickou hůlkou. Ze zdi za Hyenou a Apollem vyskočily stíny a roztančily se v rytmu Aliciiny roztřesené ruky. Celý trup Hyeny pokrývaly symboly: srpek měsíce a hvězda, svastika, dvojité blesky používané Schutztaffel v nacistickém Německu, Davidova hvězda v kruhu, kříž dole zakončený háčkem na ryby - Bradyho napadlo, že je to přeškrtnutý otazník obrácený vzhůru nohama. Mělo to něco společného s pochybnostmi o boží pravosti. Satanismus a okultismus byly mezi studenty kriminalistické psychologie velmi oblíbená témata.
"Není tu," zašeptala Alicia.

"Co tu není?" zajímalo Apolla.
"Nemá někde ještě něco?" neodpověděl Brady.
"Tady." Apollo ukázal Hyenovi na záda.
Světlo tak daleko nedosáhlo. Alicia vytrhla kabel ze zásuvky. Místnost se ponořila do kalné záře slabé lampičky visící mezi postelemi.
Brady se nahnul blíž. "Myslím, že…"
Našla další zásuvku a zapnula lampu. Po zádech Hyeny se rozlilo světlo.
V kůži pod lopatkou měl vypálené slunce se zakřivenými paprsky, vyplněné svislými čarami: stejný symbol, jaký měla v dlani vypálený každá z obětí Pelletierových vražd. Tenhle byl mnohokrát větší.
Na zádech objevili ještě další symboly. Na pravé lopatce bylo písmeno A v kruhu. Brady v něm poznal znak anarchismu. Představovalo latinské rčení, které se dá přeložit jako "Čiň, co chceš" - zákon satanistů. V dolní části zad byl Udjat neboli "Oko satana" a tři šestky směřující horními okraji do středu kruhu, který vytvářely.
Brady nemohl několik vteřin odtrhnout od slunce oči.
"Brady?" probrala ho Alicia.
"Jo, je to ono."
"Co je to?" chtěl vědět Apollo.
"To slunce," vysvětlovala Alicia. "Je velmi neobvyklé. Nedá se najít v žádné z našich databází."
"Vy jste se s ním ale už setkali?" Alicia přikývla. "Na několika mrtvých tělech." Hyena náhle trhl hlavou dozadu a pak dopředu takovou silou, že židle vyletěla do vzduchu. Škubal a cukal sebou dopředu a dozadu, doleva a doprava a snažil se vší silou zlámat si kosti. Nohy židle bušily do podlahy pokryté kobercem jako nepravidelné údery srdce.
Brady uhnul dozadu a pak znovu udělal krok vpřed - musel nějak zasáhnout dřív, než se muž osvobodí, rozmlátí židli nebo způsobí takový hluk, že vzbudí pozornost. Než se stačil rozhodnout, jak zaútočí, Apollo povolil kohoutek pod jedním z infuzních sáčků. Kdyby ho praštil po hlavě, nedokázal by ho poslat do bezvědomí o nic rychleji. V jedné vteřině byl zuřivou tsunami a v další po zuřivosti nebyla ani stopa.
"Zabírá rychle," prohlásil Apollo s úměvem, který na něm Brady spatřil vůbec poprvé.

48
Alicia si kdysi myslela, že Apollo svou přezdívku získal podle Iliady, kde je Zeus zpodobněn jako léčitel, tvůrce a tišitel morových ran. Jeden z kolegů ji vyvedl z omylu. "Dostal ji, protože mytologický Apollón všechno viděl a o všem věděl," vysvětlil jí. "A věř mi, že s tou svou chemickou výbavou vidí náš Apollo všechno, co mu lidi nechtějí odhalit."
Když se ho na to zeptala, Apollo se jen usmál, záhyby na tváři se mu zvrásnily jako buldokovi, který má plnou tlamu granulí, a prohlásil, že řecký bůh byl stejně krásný.
Jeho buldočí obličej byl nyní při seřizování přístrojů napjatý soustředěním.
Hyena zůstával v bezvědomí. Hlava mu ochable visela, až se bradou dotýkala hrudi. Od rtů ke stehnu se táhla tenounká stužka slin. Bílá kůže ocejchovaná symboly nenávisti se napínala přes vystouplá žebra.
Apollo připojil drát k jedné z devíti elektrodových záplat, které přilepil na různé části satanistova trupu. Natahoval se pro další, vtom Hyena zasténal a houpl hlavou. Apollo ho posté během deseti minut poslal rychlým otočením infuzního kohoutku do osvobozující říše spánku. Droga zřejmě vyprchávala stejně rychle, jako zabírala.
Alicia si už symboly vyfotila digitálním fotoaparátem. Brady vrátil lampu na původní místo, odkud Hyenu osvětlovala zepředu. Stál teď pár kroků od ní s rukama založenýma na prsou a nasupeně zíral na bezvědomého útočníka. Bradyho reakce na její napadení Alicii překvapila a potěšila. Reagoval by stejně, kdyby mu Hyena napadl partnera - muže?
Rozhodně by se ho nedotýkal způsobem, jakým se dotkl jejího krku. Prsty měl nabité elektřinou.
Otočil se k ní, pohlédla stranou a nevědomky přitom zakryla pohyb promnutím obočí.
Popošel k ní. "Tenhle pokoj je na tvoje jméno?" zeptal se.
Zavrtěla hlavou. "Ten druhý, 522. Tenhle ne. Myslím, že celé tohle patro je prázdné."
"Jak ses dostala dovnitř?"
Současná generace elektronických dveřních zámků byla neblaze proslulá vysokou obtížností prolomení.
Kývla směrem k Hyenovi. "Stejně, jako se on dostal ke mně." Obešla postel, sáhla pod sako a nahmatala malý předmět. Vrátila se a podala mu ho. Bylo to elektronické zařízení velké jako krabička cigaret. Z horní části vystupovala tenká plastová karta.
Brady stlačením malého tlačítka rozsvítil malý krystalický displej zobrazující různé údaje.
"Trvalo to asi pět vteřin," informovala ho.
Pochybovačně ukázal hlavou k útočníkovi. "On měl tohle?"
"Vypadá jako feťák z ulice, co?"
Brady otáčel zařízením v dlani. Bez označení, čisté, bez poskvrnky, vypadalo cize. "Někdo ho tím musel vybavit."
"Někdo mu musí dávat rozkazy."
"Takže," Apollo se postavil. "Až budete připraveni, můžeme začít."
Brady zařízení vypnul a hodil na postel.
"Co se tu vlastně bude dít?" zeptal se.
"Proberu tu kreaturu k vědomí, ale jen na samotný okraj," vysvětloval Apollo. "Tímhle ho budu udržovat v zóně soumraku." Ukázal na infuze, kterými udržoval Hyenu v bezvědomí.
"Barbituráty. Můj vlastní předpis." V očích se mu zablýsklo. "Amobarbital sodný, pentothal sodný a seconal. Malé dávky, menší, než které dostával dosud. V zóně soumraku mysl nepracuje tak rychle, aby dokázala vytvořit lež. Ani si nestihne uvědomit, že by měla lhát."

"Ona?"
Apollo se zatvářil překvapeně. "Mysl." Dlaní opsal kolem Hyenovy hlavy kruh. "Je to krásné, jednoduché, a přitom komplikované, zlovolné i smířlivé, pravdivé i prolhané. Rozhodně ženské." Záhyby jeho tváře se roztáhly do širokého úsměvu.
Pokračoval: "Udržovat někoho ve stavu blízkém bezvědomí je velmi ošidné. Příliš mnoho sedativ, a jsou mimo. Příliš málo, a jsou natolik při vědomí, že se dokážou pravdě vyhýbat. A každý je jiný. Někteří potřebují velkou dávku koktejlu pravdy, jiným stačí troška. Někdo reaguje velmi rychle, jiný vůbec. Někdo je po něm veselý, jiný skleslý." Na chvilku se zamyslel. "Nebo rozrušený, jako by podvědomí tušilo, že vědomí vyzrazuje něco, co nemá."
Brady ukázal na ostatní infuze. "V jedné jsou barbituráty. Co je v těch dalších dvou?"
Apollo se jedné dotkl. "Hlavně skopolamin. Původní ‚sérum pravdy'. Zjistil jsem, že když subjekt dostatečně nereaguje na můj předpis, pomůže kapička skopolaminu. Je to psychotropní látka. Může způsobovat halucinace a paniku. Proto se od něj upustilo. Dodal jsem k němu další velmi rychle účinkující halucinogeny, podobně jako barbituráty. Zmatek pomáhá prolomit zábrany."
Dotkl se třetího sáčku.
"Stimulanty. Benzedrin a methadrin. Barbituráty uklidňují zábrany v mysli. Stimulanty ji nechají promluvit. Bla, bla, bla, bla, bla." Pomocí ruky předvedl mluvící ústa. "Není jednoduché donutit promluvit mysl, která si není jistá, že mluvit chce."
Narkotika a stimulanty zároveň. Alicii napadlo, kolik Apollových subjektů dostalo mrtvici nebo infarkt. Doufala, že přístroj EKG Apollovi pomáhá vyhnout se podobným nehodám.
Hyena znovu zasténal. "Připraveni?" zeptal se Apollo.
Brady k Alicii obrátil svůj obličej rozleptaný znepokojením jako vráskami stáří.
Přikývla: "Jdeme na to."

49
Přístroj EKG stál na konferenčním stolku vedle Apolla. Stiskl spínač a pera přístroje začala zaznamenávat rytmus Hyenova srdce. Znělo to jako zvuk nehtů pohybujících se tam a zpět po klávesnici počítače. Apollo si sedl za židlí útočníka na bobek, jeho hlava téměř zmizela.
Muži za závěsem nevěnuj pozornost, říkala si Alicia.
Ruce mu rychle kmitaly od jedné infuze ke druhé. "Drogy se musí stále doplňovat," vysvětloval. "Položím několik otázek, abychom se ujistili, že se náš subjekt nachází ve správném duševním rozpoložení. Pak se do toho můžete pustit."
Alicii se sevřel žaludek. Několikrát už výslechy, kterým se v FBI říkalo amytalové, viděla. Ale sama nikdy žádný nevedla. Věděla, že se musí klást jednoznačné otázky, jinak se odpověď vynoří nahodile, například ze subjektova dětství. Otázky typu: "Napadl jste toho muže?" mohou vyvolat souhlasnou odpověď, ale subjekt potvrzuje, že v páté třídě hodil po učiteli gumu.
Sebrala z postele malý digitální diktafon a zapnula ho. Hyenova hlava se zhoupla kolem krku a zase klesla. Jako by se toho lekl, vymrštil ji nahoru. Víčka měl napůl přivřená.
"Aááá…" vyšlo mu z úst.
Za židlí zaduněl Apollův hlas: "Poslouchej mě! Jak se jmenuješ?"
Apollo rukou přehmatával od jednoho knoflíku ke druhému.
"Jak se jmenuješ?"
Muž vytřeštil oči. Zíral přímo na Alicii. Na pažích a zátylku jí naskočila husí kůže. Pak si uvědomila, že se dívá skrz ni, na něco, co vidí jen on.
Jeho rty něco potichu vyslovily. Znovu.
"Jak se jmenuješ?" opakoval Apollo.
Obličej muže se uvolnil pochopením, aha. Odpověděl: "Meňjá zavút Malik." Měl dívčí a zároveň chraplavý hlas.
Vyhulená skautka, napadlo Alicii. Hlas vycházel z tak ďábelského těla, že jí naháněl strach.
Brady zašeptal: "To bylo rusky?"
Alicia pokrčila rameny.
"Mluv anglicky," přikázal mu Apollo.
"Anglíjskom?"
"Da," odpověděl Apollo.
"Charašó. Hm…" Dlouhá odmlka. "Anglicky, ano." Mluvil s přízrakem a špatně artikuloval.
"Jak se jmenuješ?"
"Málik."
Malik, řekla si Alicia. Chtěla si ho uložit v mysli pod tímhle jménem. Hned působil lidštěji, nešla z něj taková hrůza.
"Jak se jmenuješ celým jménem?"
Zmateně, nebo rozrušeně, zasténal.
"Maliku, jak se jmenuješ celým jménem?"
"Malik… Ivanov." První slabiku každého slova protáhl a teprve potom ji připojil k další.
Apollo se protáhl kolem židle a dal jí hlavou znamení, aby se k němu přiblížila. Klekla si vedle něj.
"V minulosti jsem už ruské subjekty vyslýchal," zašeptal jí do ucha. "Ivanov je v Rusku nejčastější jméno. Jako v Americe Smith. Nedokážu posoudit, zda je to jeho pravé jméno, nebo si ho vymyslel. Malik je méně obvyklé, bude tedy pravděpodobně pravé."

Přikývla, zvedla se a stoupla si zpátky k Bradymu.
Apollo se ptal dál: "Kolik je ti let?"
"Dvacet osm."
Vypadal o deset let starší.
"Kde právě jsi?"
Malika otázka zřejmě zmátla. Rozhlédl se po místnosti, chvíli si prohlížel Alicii a chvíli Bradyho. Pomalu zavřel víčka.
"Jsi u sebe doma?" ptal se Apollo.
"V hotelu," odpovídal Malik, aniž by otevřel oči.
"Řekl ti někdo, abys sem přišel?"
Alicia i Brady ztuhli.
"Ano."
Apollo kývl na Alicii. Bylo to na ní.
Otočila se k Bradymu. Aby jí dodal odvahu, usmál se na ni.
"Kdo ti řekl, abys šel do hotelu?"
Malik se zamračil a zašklebil.
"Kdo?"
Pera EKG škrabala ve větších výškách - a mnohem rychleji. Malik začal namáhavě dýchat, jako by se snažil popadnout dech přes neviditelný ručník. Zašeptal: "Scary movie."
"Málem jsem ho ztratil," přerušil je Apollo. "Jen vteřinku." Upravil každou z infuzí. Alicia si vzpomněla na ruční ladění u starých televizí.
"Scary movie!" křičel Malik.
"Zkus jiné otázky," poradil jí Apollo.
Alicii poklesla ramena. Chtěla vědět, kdo ho poslal. Snažila se vymyslet, na co se má ještě zeptat.
Brady ji předešel: "Co víš o muži se psy? Vrahovi se psy?"
"Krásnyje pésky." Malik pohnul rukou, naznačil nabízení. "Na, vozmí pésku." Najednou se mu obličej změnil v brutální škleb. Ruce sevřel v pěst a pumpoval s nimi nahoru a dolů, kolik mu pouta dovolila. Uchechtl se, krátké mrazivé zajíknutí.
"Možná si myslí, že právě mlátí nějaké zvíře," šeptal Brady.
Malikovy pěsti se zastavily. Protáhl ruce dopředu, vyplázl jazyk a začal olizovat vzduch. S každým líznutím nahoru zastrčil jazyk zpátky do pusy, rty se mu sevřely a srknul.
"On…" začal Brady, ale nedokončil. V obličeji se mu zračilo znechucení.
Alicia si rukou zakryla ústa. Malik si vybavil někoho ze zabitých a olizoval z něj krev.
"Co víš o otci McAfeem?" řekla rychle.
Lízání ustalo. Jazyk lačně jezdil po horním rtu, pak po dolním. "Mac-Aff-íííííí?" zeptal se zpěvavě.
"Ano. Co víš o otci McAfeem?"
"Prase. Je to prase. On myslet, že může schovat. Schovává za svůj Bog. Bůh… nic… není." Ušklíbl se a nakrčil nos jako vlk.
"Maliku, strašil jsi otce McAfeeho?"
Znovu ten škleb. "Ohóó. Malik učil McAfee rozumět."
"Rozumět čemu?"
"Že jeho Bůh nic není. Nechrání ho, nestarat se."
Apollo zvedl ruku, chtěl je přerušit. "To je v pořádku, Maliku. Ano, Bůh otce McAfeeho nic neznamená."
"Nic," opakoval Malik.
Věděla, že Apollo infuzí účasti zasáhl správně. Používal ji, jako by právě aplikoval injekci morfinu.
"Jaké máš s otcem McAfeem, se špatným otcem McAfeem, plány?" Apollo přikývl a předal ho pod její kontrolu.
Malik toužebně zaskučel, jako hladovějící člověk, který sleduje banket. "Oouuuuu. Špáátny Mac-Afíííííí." Zaklonil hlavu, jako by si prohlížel strop, ale oči nechal zavřené. "Tak vysoko, káplnka. Kaple." Výraz naprostého pohrdání.
"Mac-Afíííí pověsit na lustr." Po rtech mu přeběhl chlípný úsměv. "Za koule pověsit."
Alicii po zádech přeběhl mráz. Pevně stiskla oči a polkla. V ruce jí pravidelně tepalo. Ani na chvilku nepochybovala, že Malik si pro milého starého pána naplánoval právě tohle. Když znovu otevřela oči, pokoj vypadal tmavší. Otočila se, aby zkontrolovala stojací i nástěnnou lampu. Obě svítily.
Další otázku položila s pohledem upřeným na Apolla; nedokázala se přinutit znovu pohlédnout na tu stvůru. "Maliku, ukradl jsi složky otce McAfeeho?"
Líně povaloval hlavou.
"Počkej." Apollo sledoval EKG a hrál si přitom s jedním z infuzních knoflíků. Uklidnil se a pokývl, ať pokračuje.
"Ukradl jsi papíry otce McAfeeho?"
Malik prudce napřímil hlavu. "Samozřejmě? Kdo říct, že Malik neudělal? Vezmi mu složky, Maliku. Všechny mi je přines. Kdo říct, že Malik neudělal?"
"Nikdo neříká, že to Malik neudělal. Malik to udělal dobře. Kdo ti řekl… Kdo ti řekl, abys přinesl ty složky?"
"Kněz."
Pomalu vydechla. "Ano, kněz, ale kdo -"
Brady se dotkl její paže.
"Maliku," začal. "Kněz ti řekl, že mu máš přinést složky. Ano?"
"Ano."

"Jak se ten kněz jmenuje?"
"Randall."
Adalberto Randall, kněz, který prohlašoval, že reprezentuje vatikánský archiv. Podívala se na Bradyho a přikývla.
"Kde je otec Randall teď?"
"Doma."
"Kde je doma?"
"Ne tady. Doma."
"Maliku, kde je domov otce Randalla?"
Nic.
Brady: "Kde je tvůj domov?"
Ticho. Další trhaný dech. Když promluvil, měl hlas posazený o oktávu níž. Jemný chrapot v jeho hlase zhrubl. "Malik bydlet v hlubině. Čorné… černé… tak horké!"
Alicia letmo pohlédla na diktafon. Ten, kdo bude poslouchat nahrávku, nemusí poznat, že je to Malikův hlas.
"Proč horké?"
"Oheň. Hoří. Krev." Začal se kolébat v pase. Doširoka otevřel ústa a roztáhl je do šklebu. Měl černé dásně, ocvočkované ohavnými zuby. Dlouze, syčivě vydechl. Jeho dech ji přímo udeřil zápachem rozkladu a hniloby. Zkažený hamburger.
O krok ustoupila. Lýtky narazila do postele a sedla si.
"Krev!" křičel, jako by si objednával pivo. "Krev dětí teče proudem! Podřízněte! Už ho podřízněte!"
"Maliku!" Apollův hlas se odrážel od stěn. Znělo v něm stejné rozrušení, jaké cítila Alicia.
Malik trhl hlavou. "Pane? Pane, jsi to ty?"
Alicia se předklonila. "Kdo je tvůj p -"
"Pane! Máme děti! Další děti pro tebe!"
Začal natahovat ruce. Hlavou otáčel dokola.
"Je v transu," zašeptal Brady.
"Naše těla tvóje. Naše duše tvóje. Naše děti tvóje. Jsme tu pro těbe nází, Pane! Nic něskrýváme! Vozmi všechno!"
Ztráceli ho.
Alicia se zvedla z postele a přikrčila se vedle židle. Popadla Malika za napnuté předloktí a hledala odpovědi v jeho tváři.
"Maliku," ptala se naléhavě, "kde je domov otce Randalla? Pro koho pracuje? Kdo je tvůj Pán?"
"Scary…" Pohyboval ústy, napínal je a protahoval. "Můůvíí." Na rozšklebených rtech mu zarachotil smích.
Brady se zakabonil a ustoupil před zvukem o krok dozadu.
Apollo znovu usedl za židli. Pán loutek nechtěl mít s jejich způsoby nic společného. Jen závazky ho nutily dál vodit provázky, ovládané rukama, které přelétaly z jedné infuze na druhou.
Malik ztuhl, jako by naslouchal slovům, která slyší jen on. Náhle vykřikl: "Ano! Snim jéjich maso! Vidíš? Vidíš?" Hlava mu vystřelila dopředu, zuby cvakly. Přežvykoval, převaloval jazykem, přežvykoval. "Snim jéjich maso!" Znovu chechtot, ještě odpornější než předtím.
Vykopl nohou dopředu. Kotníky měl připoutané k židli, přesto se mu ji povedlo převrhnout. Kdyby nenarazila do Apolla, spadla by na podlahu. Apollo ji ramenem narovnal zpátky.
Příliš pozdě si Alicia všimla, že Malik chytil infuzi svými zuby. Zkroutil čelisti, napnul krk, strhl infuzi z háku a zuřivě s ní cloumal, jako když žralok trhá potravu. Všude kolem se rozstříkla tekutina.
Zasáhla Alicii do tváře. Kapičky jí popálily oči. Ucítila něco hořkého. Na jazyku a v nosních dírkách vnímala příchuť citrusu a alkoholu. Prudce se narovnala, ztratila rovnováhu a zhroutila se na kolena vedle postele.

50
Chemikálie z infuze, kterou Malik roztrhal, jí oslepila oči a spálila jazyk.
Mrkala bolestí a zároveň se nutila otočit k Malikovi - jestli jí hrozí další nebezpečí, pak od něj. S otevřenou pusou zíral na strop. Vtom si toho všimla: z otevřených úst mu stoupala vzhůru stužka černého kouře. Utvářela nad ním vířící mrak, který se stále zvětšoval. Ze zčeřené hmoty vystřelovaly jako biče do stran úponky olejnatého dýmu a zase se vracely zpět. Uvolňovaly přitom horké páry, které rozhoupávaly světlo v místnosti a spalovaly jí kůži. Vpalovaly se do dechu a nutily ji lapat po vzduchu.
Tohle nemůže být pravda, říkala si, ale srdce jí splašeně poskakovalo při pomyšlení, že je.
Promnula si oči, víčka drhla o ostrá zrnka písku.
"Rozřežte ty děti!" volal Malik. "Snězte je!"
Alicia prudce dýchala.
Spatřila děti! Jejich obličejíky vykukovaly z vířícího mraku jako z vnitřku balonu. Drobné hlavičky; vyděšené, nevinné tvářičky.
Rychle zavřela oči, ale děti ji dál pronásledovaly. Tvořily se ze stínů v její mysli - chlapci a děvčátka, batolata i puberťáci.
Měly dokonalé tvary, dokonalé barvy. Pluly a vznášely se krajinou její mysli jako filmové montáže. Utrpení jim pokroutilo obličeje, jako by je drtil stisk neviditelné ruky. Všechny mladé tváře se jednohlasně rozkřičely.
Alicia vytřeštila oči. Běžel k ní Brady, volal na ni, ptal se, zda je v pořádku.
Viděla ho, z bouře nad Malikem se žádné další tváře už nesnažily uniknout.
Brady se k ní naklonil. Ucukla před ním. Rudočerné ruce zakončené drápy mu pokrývaly hadí šupiny. Jejího obličeje se dotkly jemné prsty. Ne plazi. Došlo jí, že šupinaté ruce, které zahlédla, musely patřit něčemu za Bradym, něčemu, co se k

ní natahovalo přes jeho ramena.
Brady odletěl, jako by ho odfoukl silný vítr, a objevil se Malik sedící před ní na židli. Přestože pokojové lampy měly vrhat světlo přímo na něj, pokrýval ho stín; obrysy jeho postavy byly nezřetelné, zamlžené, jako by se stával součástí těžkého mraku. Uvědomila si, že právě to se vlastně děje. Obličej se mu prodlužoval a vtékal do trychtýře, který směřoval z jeho úst do bouřkového mraku nad ním.
Přesto nějak dokázal promluvit.
"Podívej! Podívej!" volal. "Je tady!"
Alicia ucítila v krku žluč. "Zastav ho!" volala na někoho, kdo tu… myslela, že je tu někdo s ní, někdo, kdo jí může pomoci. Kdo? Koho volala?
"Otevři se mu, přijmi ho!" přikazoval jí Malik.
Jeho stínový obrys se měnil v cosi nového. Natahoval své kosti, protože ho svazovaly s rozměry lidských údů a on přestával být člověkem.
"Pane, vezmi si mě!"
Každým slovem rozšiřoval stoupající trychtýř a přidával mraku na objemu. Vyřknutá slova se jí zařezávala do mysli, drtila jí srdce. Přestávala pro ni být pouhými slovy. Staly se z nich skutečné nástroje chaosu a ona pochopila: jeho slova přivedla k životu zkázu a z dechu a zvuku stvořila zlo. Něco - ne děti se znovu formovalo uvnitř mraku. Možná to byl vyčuhující loket, který se pohnul a zase zmizel uvnitř. Potom se objevilo něco většího - koleno a hlava - a znovu to zmizelo. Byla svědkem odporné imitace pohybů plodu pod napnutým břichem těhotné ženy.
Pokusila se zvednout, ale navlhlý tlak ji tlačil zpět, opíral se jí do obličeje. Brady… byl zase tady, otíral ji vlhkou žínkou. Odstrčila ho.
"Ne!" vykřikla, "Copak ho neslyšíš? Nevidíš ho?"
"Ano, Pane! Mám tu krev! Schoval jsem ji pro tebe!"
Slova recitoval sbor hlasů. Z Malikových rtů dál proudila čerň a stoupala vzhůru k mraku. Místnost byla stále tmavší, lampy vedle víru zla bezmocnější. Udeřil ji odporný zápach, trhla hlavou na stranu. Na moment si vybavila zahnívající puch, který se vyvalil z pytle na odpadky, když ho vyšetřovatelé rozřízli a objevili rozkládající se tělo ženy unesené před třemi týdny. A v ten samý okamžik byla přesvědčená, úplně si jistá, že mrtvola z odpadkového pytle je v téhle místnosti, nacpaná pod postelí nebo za pohovkou a dává se zlovolně do pohybu. Chtěla z místnosti utéct, běžet a běžet a běžet.
Ale nemohla. Její svaly se vzduchem těžkým jako voda pohybovaly příliš pomalu.
Co…? přemýšlela. Co…? další část otázky ji nenapadla. Přesto toto jediné slovo dokázalo vyjádřit její zmatek a zděšení. Chtěla ho zakřičet - a dokázala to.
"CO?"
Z čela jí stékaly krůpěje potu a klouzaly po tvářích. Otřela je. Obličej měla pokrytý potem - nebo něčím, nejasně vnímala, že ji něco pocákalo, ale netušila co.
Krev, napadlo ji. Krev dětí.
Podržela si ruku před obličejem, byla rudě zbarvená krví. Barva začala náhle blednout, v otevřené dlani po ní zůstal jen lehký náznak.
Co se to děje?
Zvažovala možnosti - ani jedna se jí nelíbila - a srdce jí tlouklo jako o život: Malik je čaroděj nebo démon… je mrtvá… uvězněná v nejhorší noční můře svého života…
Ale tohle všechno je skutečné - tím si byla jistá!
Její pozornost upoutala změna v místnosti. Zdráhavě se otočila k vířícímu mraku. Trčel z něj pařát, snažil se protrhnout žilnatou membránu. Třásla se, byla přesvědčená, že až se mu to podaří, všichni v místnosti zahynou… pak všichni v hotelu… ve městě…
Musí něco udělat… musí… Otočila se a viděla ji, jak leží na nočním stolku: její pistole. Vytáhla ji z Malikova pouzdra poté, co ho přemohla v pokoji 522.
Stalo se to dnes? Byla jsem to já, nebo někdo jiný?
Bez dalšího přemýšlení po ní skočila, přistála vleže na posteli a zvedla se, aby se mohla znovu vymrštit. Mimoděk si uvědomila, že jakmile se rozhodla bojovat a ne prchat, bezmocnost ji opustila. Jediným rychlým pohybem popadla zbraň, svezla se z postele a se zbraní v napřažených rukou se postavila. Snažila se zaměřit na Malikův začarovaný mlhavý obrys na židli.
Za ním se tyčil netvor. Byl celý černý jako věc v mraku a podobal se člověku. Zmátlo ji to.
"Alicie," dolehlo k ní. Znělo to povědomě. Přenesla pozornost na střed hlavy téhle nové nestvůry.
"Kde je Apollo?" zeptala se. "Co jsi mu udělal?"
"Jsem přímo tady," říkala nestvůra pomalu. "Skopolamin… tě…"
"Ne!" ukázala zbraní na nestvůru, aby zdůraznila její přítomnost. Mrak dál rostl; brzy bude nad ní a nad většinou místnosti. Pařát se stále snažil dostat ven, připojil se k němu další, oba se po ní natahovaly.
Náhle na ni jako těžká deka padla únava. Dostala závrať a musela udělat krok, aby neupadla. Okraje jejího zorného pole zešedly. Zatřásla hlavou. Před těmito nestvůrami… těmito démony… nesmí omdlít. Ale cítila, že při vědomí se už dlouho neudrží. Zbývalo jediné: musí zůstat stát jako poslední, než ztratí vědomí. Sebrala všechnu odvahu a přitiskla prst ke spoušti.
Cosi se za ní mihlo - přicházelo to z druhé strany postele. Náraz do rukou způsobil, že zbraň vystřelila.
Brady! Přidal se k nim!
Chytil ji, otočil, zkroutil ruce dozadu a pevně ji stiskl.

"Ne!"
Tloukla sebou, snažila se uvolnit si ruce… kousala ho… dělala všechno možné.
Držel ji v pevném medvědím objetí. Společně padli na postel. Kopala, kroutila se, mlátila hlavou dozadu, pokaždé narazila jen do postele.
Černý netvor za Malikem k nim doběhl a chytil ji za nohy.
"Musíme ji podržet," přikázal, "dokud se neuklidní."

51
"Všechno to vypadalo tak skutečně," Alicia nechápavě vrtěla hlavou.
Sušila si ručníkem vlasy a zády se opírala o toaletní stolek v koupelně. Apollo ji donutil dát si dlouhou a horkou sprchu. Bradymu se zdálo, že jí sprcha i uplynulý čas - třicet minut od chvíle, kdy ji konečně mohl pustit - udělaly moc dobře. Měla oči podlité krví, ale vzhledem k výletu, který si její mysl udělala, vypadala pozoruhodně vyrovnaně.
Pak zvedla sklenici vody a on viděl, jak je otřesená: ruka se jí chvěla tak silně, že voda šplíchala přes okraj a nedokázala se přesně trefit do úst. Vzal jí sklenici a podržel u jejích rtů. Polkla. Když sklenici spustil, ochable se usmála, zahanbena tím, že potřebuje pomoc. Věděl, že vynaloží nadlidské úsilí, aby znovu nabyla nezávislost a sílu, aby byla zase Alicií, jakou znal.
Převlékla se, měla teď na sobě téměř stejný kalhotový kostým jako předtím, jen barvy se změnily. Kávový rolák se proměnil na béžový a kalhoty a sako - které na ni čekalo na háčku na dveřích - měly barvu černé kávy bez smetany a bez cukru.
Znovu si obvázala ruku; všiml si, že jí obvazem opět prosakuje krev. Dotkl se gázy na své ruce. Byla nasáklá krví a zranění pod ní stále citlivé.
"Apollo říkal, že se toho do tebe dostalo tolik, jako by sis šlehla pár dávek LSD."
Zavřela oči a promnula si kořen nosu. "Připomeň mi, abych nikdy nebrala drogy."
"Mám pocit, že to ani nebude nutný."
Zatnula čelisti. Už zase přemýšlí, uvědomil si. Její duševní síla mu imponovala. Když otevřela oči, měla cílevědomý a odhodlaný pohled. Kývla hlavou ke dveřím.
"Co uděláme s tím chlapem?"
Brady ztěžka zvedl nohu za nohavici a postavil ji na okraj vany. Vzduch byl ještě plný páry. Pomáhalo to uvolnit napětí, které se mu nahromadilo v prsou. Dveře byly zavřené, ale slyšeli, jak Apollo balí a okřikuje Malika, aby přestal mumlat a skučet. Nacpal útočníkovi do úst gázu a pevně ji utěsnil lepicí páskou.
"Necháme ho tu," odpověděl. "Až od něho budeme dost daleko, zavoláme newyorskou kancelář. Řekneme jim, kde je a že má něco společného s Pelletierem."
Zavrtěla hlavou. "Nic ho s tím nespojuje. Symbol sám o sobě nic neznamená."
"Můžeš ten nahraný záznam vypálit na cédéčko? To by jim mělo poskytnout něco použitelného."
"Jo. Ledaže bych se zbláznila." Příkře se na něj podívala. "Držíme ho proti jeho vůli, nadopovali jsme ho. My jsme ti, koho obviní."
"Napadá tě něco lepšího?"
Přemýšlela, a pak zavrtěla hlavou. "Už nemůžeme ztrácet čas. Pořád je tu někdo, kdo nás chce zabít. Z čertvíjakýho důvodu."
Poslední poznámka ho tvrdě zasáhla. Ani teď nechápali o nic víc, proč se je někdo snaží zabít. Získali několik stop, které je mohly zavést k tomu, kdo za vším stojí, především jméno: otec Adalbert Randall. Ale motiv byl stále záhadou, a to vědomí, že někomu slouží jako terč, jen zhoršovalo. Neměli s kým smlouvat o podmínkách, komu přísahat, že jsou nevinní, nebo nabídnout něco, co jejich pronásledovatele uklidní. Jednoduše netušili, čeho chce on či ona jejich zabitím dosáhnout. Termín "frustrace" nemohl jejich pocity vystihnout dostatečně.
"Tak jo," souhlasil a byl rád, že si může nad netvorem z vedlejšího pokoje umýt ruce. "Kterým směrem se vydáme teď?"
Rozzářila se, byla vždy připravená udělat další krok. "Najdeme otce Randalla. A zjistíme, kudy z FBI prosákly informace. Budeme dál dělat naši práci. Půjdeme po stopách a krok po kroku se dostaneme až na konec."
Konec vyšetřování, nebo náš konec?
Neřekl to. Začínal všechno vidět černě, byl unavený a ona určitě také. Uvnitř cítil něco tak zneklidňujícího, jako ještě nikdy. Vrčelo to a pobíhalo sem a tam. Chtělo to chránit lidi, které měl rád, a pomstít se těm, kdo byli zodpovědní za to, že jsou v nebezpečí, že se trápí, že mají strach. Nedokázal tu emoci přesně určit, ale byla mocná, rozlícená a osvobozující. Jako tygr na vodítku. Nechtěl ji zavřít zpátky do klece, ale zároveň se bál, že ji nezvládne.
Alicia se dotkla ukazováčku, aby zdůraznila, co by měli udělat jako první. "Můžeme vzít telefon a zkusit zjistit -"
Z ložnice se ozvala rána a hlasitý bolestný výkřik. Alicia rozrazila dveře a vyběhla ven. Brady byl hned za ní, sahal pro pistoli. Místnost se téměř topila ve tmě. Stojací lampa se převrhla a rozbila žárovku. Pokoj osvětlovala jen matná záře světla nad postelí. Malik stál. Lehce pohupoval židlí, k jejíž područce byl připoutaný jedním zápěstím. Ve druhém se mu něco blýskalo. Podle toho, jak věc držel, hádal Brady, že je to nůž nebo břitva. Stál ve středu pokoje, o trochu blíž k prosklené zdi než k Bradymu a Alicii. U nohou mu ležel Apollo, opíral se o loket a druhou ruku držel nad hlavou na svou obranu. Předloktí a levá strana obličeje se mu leskly. Brady v příšeří nerozeznával barvu, ale i bez znalosti béčkových hororů poznal krev.
"Myslel jsem, že je ještě v bezvědomí!" zvolal Apollo. "Čekal… čekal, až se -"
"Áááúúúú!" zavyl Malik skrz gázu a pásku. Srazil Apolla k zemi. Utrhl mu přitom rukáv košile. Apollo se prudce nadechl a spadl pozpátku na koberec. Pod Malikovýma nohama se musel cítit velmi zranitelně, ale pozvednutá paže ho dostala z dosahu ostří. Brady pochopil, že se rozhodl zůstat na zemi.

Namířil na Malika pistolí.
"Odhoď tu břitvu!" vykřikl. "Hned!"
Malik se zamračil. Dýchal ztěžka a zrychleně, kostnatá ramena se mu zdvihala a klesala jako měchy.
Vedle zašeptala Alicia: "Kde je moje zbraň?"
"Mířím na něj," řekl Brady.
"Střílejte!" volal Apollo.
Malik se spustil na kolena a nařízl a roztrhl kůži na Apollově předloktí.
"Přestaň! Nech toho!" přikazoval mu Brady, ale Malik už dokončil, co chtěl udělat, a zase se zvedl.
"Brady?" šeptala Alicia tázavě. "Dokážeš to?"
"Pst!"
"Proč nestřílíš?"
Kdyby vystřelil, musela by to být smrtelná rána do srdce nebo do hlavy. Cokoliv jiného by dalo Malikovi příležitost Apolla smrtelně zranit; nebylo by to nic těžkého: podříznout krk, probodnout hruď, oko nebo skráň. A on nevěřil, že se trefí přesně. Ještě nikdy nemusel ve službě použít zbraň. Měl by ji dát Alicii? To by znamenalo, že to zvíře uvnitř sebe zavře znovu do klece, a to udělat nehodlal.
Malik si strhl pásku z úst. Jedna polovina se odloupla. Visela mu z pravé tváře a na jejím konci se houpal přilepený kousek vlhké gázy. Zvedl oči, paže i hlas: "Pane, pomoz svému služebníkovi!"
Apollo - ten idiot, napadlo hned Bradyho - zvedl jednu ze svých velkých rukou. Brady tušil, co se stane, a chtěl vykřiknout: "Ne! Počkej!" Ale všechno se seběhlo příliš rychle.
Apollo chytil Malika za rozkrok. Stiskl ho, až mu na rukou vystouply žíly. Námahou vycenil velké zářivě bílé zuby.
Malik zaječel a na chvíli ho bolest ochromila tak, že nechápal, odkud pochází, a neviděl způsob, jak se jí zbavit.
"Teď!" zahřměl Apollo. "Tak střílej!"
"Brady, zastřel ho!" křičela Alicia. "Střílej!"
Prsty mu sjely ke spoušti. Tlak dvou kilogramů. Víc nepotřebuje. Váhal. Jak může toho člověka připravit o život, když není bezprostředně ohrožen život nikoho jiného? Co když ho bolest z Apollova stisku donutí odhodit břitvu?
Ale nedonutila. Malikův zmučený výraz se změnil ve zlověstný. Sklonil hlavu a širokým obloukem máchl břitvou k zemi. Zaryla se Apollovi hluboko do předloktí. Apollo vykřikl, ale odmítl povolit. Malík vytáhl ostří ven - teď Brady viděl, že je to skalpel. Znovu ho zvedl a nechával za sebou krvavou stopu. Jestli se Malik sehne k dalšímu úderu, bude už v dosahu Apollovy hlavy.
Zbraň zahřměla. Bradymu do tváře vybuchl kouř. Skrze oblak dýmu zahlédl, že Malik dostal zásah do ramene. Střela proletěla skrz a v okně za ním po sobě zanechala otvor velikosti oka. Od otvoru se rozběhla prasklina ke stropu; další běžela dolů k parapetu. Ozval se zvuk podobný praskání ledu pod nohama a ze všech hrotů otvoru se jako fraktálový model paprsčitě rozprostřely nepatrné prasklinky. Síla nárazu otočila Malika dokola. Brady se už nikdy nedozvěděl, jestli to, co následovalo, vzniklo v útočníkově mysli nebo zasáhla souhra chaosu a náhody. Při otáčení vylétla Malikova ruka do vzduchu. Židle připoutaná k zápěstí se zvedla a prorazila naprasklé okno. Dovnitř se nahrnul studený vzduch. Židle vyletěla ven a vzala Malika s sebou.
Apollo úporně svíral jeho rozkrok, ale stihl se chytit klimatizace, která se jako rampa naklonila k oknu. Malik mizel a Apollo s ním klouzal vstříc nočnímu nebi. Hlavou a boky vrazil do kovového okenního rámu.
"Pusť ho!" řvala Alicia a řítila se k němu.
"Drží mě za zápěstí," volal Apollo. Strach mu zvedl hlas o oktávu výš.
Alicia se pokusila nahnout přes Apolla. "Nevidím," vyšplhala se přímo nad něj. Klekla si na jeho trup, zapřela se rukama o okenní rám a vyklonila se ven.
Brady pevně sevřel do prstů látku mezi jejími lopatkami a naklonil se dozadu, aby ji vyvážil. Apollo se oháněl kolem sebe a ostře ho nakopl do žeber.
Alicia něco říkala, ale její hlas se ztrácel v poryvech větru.
"Cože?" řval Brady.
Ohlédla se přes rameno. "Zasekl se Apollovi pařátem do zápěstí! Dej mi pistoli!"
Ihned si uvědomil šílenství takového nápadu.
"Nemůžeš ho nechat spadnout!"
"On stejně nechce dovnitř! Nesnaží se dostat nahoru. Zapírá se nohama proti zdi a snaží se Apolla vzít s sebou!"
Pravou rukou se pustila rámu a napřáhla ji k němu.
Strčil ji pistoli do dlaně. Ruka zmizela z dohledu.
"Dostaňte ho ze mě!" řval Apollo. Svíjel se pod Alicií, která se ještě víc vyklonila z okna.
"Hej!" řval Brady. "Přestaňte se mlít, nebo všichni tři sletíte dolů!"
Apollo se nepřestal kroutit, zoufale se snažil dostat z klimatizace zpátky na podlahu. Malik nepovoloval ani o centimetr.
Alicia zaklela.
"Co je?"
"Pistole! Spadla!"
Apollo se mocně odstrčil od okenního rámu. Jenže Malik zřejmě zároveň zatáhl, protože se Apollo prohnul a částečně sjel, částečně vyletěl z okna a vrazil přitom do Alicie. Ta se nazdvihla a snažila se postavit na nohy a přišlápnout ho, jako by balancovala na plovoucí kládě. Nohy jí podklouzly a ona vyletěla do vzduchu. Bouchla se o parapet a padala ven.
Bradymu mezi prsty proklouzl její rolák, zahlédl, že se otočila a něčeho chytla, na obličeji se jí objevil výraz čisté hrůzy a zmizela oknem ven.

Byla pryč.

52

V okně zbyly jen prsty - dvě sady po čtyřech - pevně sevřené kolem parapetu.
Brady se k nim vrhl a naslepo hmátl po zápěstí. Podíval se dolů.
Aliciin obličej byl půl metru pod okrajem. Oči třeštila hrůzou.
Apollo zmizel, možná ještě padal vstříc obrovské markýze, která do světa hlásala přítomnost hotelu Marriott na Times Square. Pomyšlení na Apolla letícího do náruče smrti odstranilo zbytek Bradyho nedůvěry: opravdu se to dělo, a tam, kam letí Apollo, může spadnout i Alicia.
Ne, nespadne! přesvědčoval sám sebe. Ne, nespadne!
Její ústa se hýbala, ale vítr strhával hlas s sebou. Snažil se jí číst ze rtů. Volala na něj.
"Mám tě!" křičel. Nemohla ho slyšet, ale doufal, že rozumí.
Malik se klátil pod ní, jednou rukou se držel jejího kotníku. Druhá mu visela dolů, stále připoutaná k područce židle. Ta se houpala ve větru a narážela mu do nohou.
A pod Malikem, hluboko pod Malikem, křiklavě zářil pestrobarevný Times Square. Nápisy dole byly obrovské, ale tak daleko, že je Brady nepoznával. Rozzářené tečky vozidel se jako duhoví mravenci snažily protlačit křižovatkou. Neutichající troubení klaksonů ani hluk lidského shonu sem nahoru nedolehly; Brady slyšel v uších jenom kvílení větru.
Tahal. A tahal. Alicia se ani nepohnula. V ruce mu začalo tepat. Potlačil bolest a zesílil sevření.
Zahákl nohy pod klimatizaci a zkusil to znovu. Naklonil trup dozadu a snažil se využít vlastní tělo jako páku. O centimetr se posunula a dostala se na trochu lepší místo, k okraji klimatizace. Hlavu měla stále pod parapetem. Rychle přehmátl k jejím pažím.
Naklonit a táááhnoouut…
Nad parapet se dostal žaludek. Chytil ji pod rameny. Táááhnoouut…
Byla uvnitř. Bolestí zatínala zuby.
"Moje noha…!"
Malikova ruka stále tiskla její kotník a drtila holeň o okraj parapetu posypaný roztříštěným sklem. Krev z otevřených ran stékala na kovový rám okna.
Brady chytil Malika za zápěstí a doufal, že se mu podaří ho setřást nebo přinutit, aby povolil stisk. Malikova ruka objímala Aliciin kotník jako ocelové pouto. Vyklonil se a na vteřinu si byl jist, že se dostal příliš daleko za okraj, že proletí kolem Malika a připojí se k mrtvému Apollovi. Zakousl se Malikovi do ruky. Zaryl zuby tak hluboko, jak to šlo, a piloval s nimi dopředu a dozadu. V ústech cítil měďnatou příchuť teplé, bublající krve. Dál svíral Malikovo zápěstí v ruce a zuby tiskl ještě hlouběji. Konečně prsty povolily.
Malik pustil Aliciiny nohy - sjížděl dolů a celou svou vahou s sebou stahoval Bradyho. Ten se zaklonil a odstrkoval se od parapetu zpátky do místnosti. Malík se zvedal s ním. Kroutil mu zápěstí a snažil se z Bradyho sevření vyškubnout.
Chce spadnout dolů? nechápal Brady. Může být ještě pořád pod drogami?
Malik zvedal k Bradymu druhou ruku.
Chce mě chytit za zápěstí!
Místo toho Malik zaryl černé paráty do Bradyho dlaně. Brady zavyl bolestí. Ze čtyř hlubokých brázd se vyřinula krev. Stékala pod Bradyho sevřenou ruku a stisk začal prokluzovat. Cítil, jak mu na levé ruce povolil obvaz a sklouzl dolů. Svíral dlaně, jak nejsilněji dokázal.
Jejich pohledy se střetly. Pod vzmáhající se vlnou nechuti a opovržení nedokázal Brady najít ani kousek slitování s netvorem, jehož život měl v rukou. Tohle byl muž, který omotal Alicii kolem krku drát a vytáhl ji oknem z devětačtyřicátého patra. Tohle byla nestvůra, která poslala na smrt Apolla a měla něco společného s útokem na něj a jeho syna. Tenhle útočník byl součástí ozubeného soukolí, jehož cílem, podle toho, co zatím věděl, bylo zničit jeho, jeho syna a jeho partnerku. A během amytalového výslechu potvrdil, že byl při vraždění dětí.
A tohle všechno zmizí spolu s ním.
Kdyby ho on a Alicia nechytili, nedonutili se přiznat a nevyslýchali ho na vlastní pěst, Malik by z hotelu odešel jako svobodný člověk.
Ruce mu sklouzly z Malikova zápěstí k dlani. Z Bradyho sevřeného stisku už vykukovaly jen konečky prstů. Zraněná ruka se mu třásla bolestí; soustředil se na to, že ji musí svírat kolem Malikových prstů.
Brady zavřel oči. Nechat ho spadnout znamenalo zavraždit ho. Takhle to udělat nechtěl. Ještě zesílil stisk; Malikovy kosti pod tlakem jeho rukou praskaly.
Alicia ho chytila za pásek.
"Vytáhni mě zpátky!" křikl. Ucítil škubnutí. Svaly v pažích a rukou hořely.
Projde mu to.
Ne, pokud uletí.
Malikovy prsty mu vyklouzly ven z dlaně. Jeho paže se vymrštila do vzduchu, prsty doširoka roztáhly a řítil se dolů. Neměl v očích strach, jen divokou nenávist, která se do Bradyho vpalovala ještě dlouho potom, kdy zmizel dole ve stínech.
Nechal Alicii, aby ho odtáhla z bičujícího větru, z noci, která - jak cítil hluboko v srdci - prahla po dalších obětech.
Zhroutil se vedle klimatizace. Alicia ztěžka dosedla na podlahu vedle postele. Vítr jí zacuchal vlasy.
Díval se na ni, ale viděl jen Malika, padal a byl stále menší a menší.
Co jsem si myslel? Ze ho zvednu… ale ne, když uletí. Pustil jsem ho? Schválně?

Nedokázal si odpovědět. Opravdu nevěděl.
Alicia si nedopřála ani třicet vteřin, aby popadla dech, a už se zvedala. Jako podpěru použila postel, sténala přitom námahou. Trpěl, když ji viděl. Dotkl se jejího zraněného předloktí. Obě holeně, pořezané o parapet a střepy, krvácely.
"Musíme odsud zmizet," řekla. Sehnula se, aby zvedla pistoli z podlahy, kam dopadla, když ji Brady vykopl z jejích rukou. Na jednu z postelí položila kufr, otevřela ho a našla v něm něco v barvě levandule. Čistou blůzku. Ta, kterou měla na sobě, byla na zádech roztržená. Šla do koupelny a ve dveřích se otočila.
"Sbal Apollovy kufry a lékařský materiál," přikázala mu. "EKG a infuze tu nech. Musíme sebou hodit, Brady."
Vešla do koupelny, ale neobtěžovala se zavřít dveře.

53
Po smrti Karen začal Brady považovat svět za velmi pochmurné místo. Ale neměl tušení, jak temný může ve skutečnosti být.
Nějakou dobu jeli mlčky. Obrázky z předchozích šesti hodin se mu před očima přehrávaly jako upoutávka na horor, ve které jsou rychlé záběry tesáků, krve a padajících těl sestříhány tak, aby dokázaly otřást lidskými smysly. Útok na něj a na Zacha; útok na Alicii; šílená schůzka se sérem pravdy a Malikem, podle všeho satanistou; Apollův pád ze čtyřicátého devátého poschodí; Aliciina záchrana před smrtí na poslední chvíli; Malikův přídavek. Brady nevěděl, jestli se má všechno pokusit nějak rozebírat, nebo to nechat zmizet a na nic nemyslet.
Marriott opustili narychlo, nejen protože se chtěli vyhnout hotelové ochrance a newyorské policii. Dobře věděli, že Malik, nebo útočník, který přepadl Bradyho dům, nejsou osamělí zabijáci. Objeví se další, aby zjistili, proč nastal v hotelu takový rozruch, nebo aby zkontrolovali Malikovu práci, a pokusí se zachytit jejich stopu. Brady byl rád, že jednal obezřetně a odvezl Zacha k Oakleyovým.
Ale teď museli zmizet z hotelové garáže. Rozhodli se pro Toyotu Highlander, doufali, že ho pronásledovatelé neviděli přijíždět do New Yorku. Přesto je někdo mohl zaměřit a pronásledovat. Proto často zahýbal, měnil směr, občas zacouval nebo vjel na podzemní parkoviště, jen aby z něj ihned vyjel - a celou dobu se vzdaloval od Manhattanu a krvavé spouště, kterou po sobě zanechali.
Projeli Queens a Brooklyn, pak přes Verrazano Narrows na State Island a dál zamířili po Richmond Parkway do New Jersey.
Alicia si za pomoci zásob z Apollova kufříku ošetřila zranění a hned vytáhla počítač a začala něco zuřivě psát. Věděl, že se vyrovnává se stresem, přenáší ho z hlavy do procesoru počítače. Světla z pouličních lamp jí přeskakovala po tváři stejně pravidelně jako tlukot srdce. Karen a Alicia byly až na stejnou výšku a drobnou konstituci úplně jiné. Jeho žena byla tmavá a tajemná; Alicia byla světlá blondýna s výrazem čitelným stejně lehce jako menu v rychlém občerstvení (Brady o tom věděl svoje). Karen o problému nejprve dlouze a důkladně přemýšlela, a pak Bradymu laskavě vysvětlila, proč má jiný názor; Alicia se nikdy nezdráhala dát najevo nesouhlas. Když Karen něco znepokojilo, sáhla po bibli; Alicia po zbrani.
Přesto Brady cítil, že když myslí na Alicii, s níž sdílí temné dobrodružství, v srdci se mu něco pohne. Možná to bylo z hluboké vděčnosti, že dnes v noci nezemřela, přestože mohla - dvakrát. Vybavil si vlnu emocí, která se přes něj převalila, když mu řekla, že ji Malik napadl. Tentokrát cítil něco jiného. Bylo to teplé a příjemné. Nic, co by se blížilo citům, které vněm rozněcovala Karen, ale poprvé od její smrti něco cítil. Vylekalo ho to. A dalo naději.
Klávesnice ztichla. Podíval se na Alicii. Opírala se o dveře, oči měla zavřené. Naklonil se a zaklapnul obrazovku počítače.
"Jsem vzhůru," řekla, ale ani se nepohnula. Po dvaceti vteřinách dodala: "Jen taktak."
"Nechceš si dát Red Bull?" Věděl, že je při shromažďování důkazů schopná vypít za jedinou noc i tři. Pár by si jich dal sám.
"Spíš bych si dopřála dobrou postel. Jsem vyřízená, Brady."
"To mi nemusíš vysvětlovat."
Potřebovali čas na přemýšlení, vymyslet plán, odpočinout si. Slyšel, že nejlepší vojáci nikdy nepromarní příležitost, kdy se mohou najíst nebo vyspat. Oba ze sebe právě vydali to nejlepší, a v bitvě nikdy předem nevíte, kdy dostanete další šanci. Mohli si být až bolestně jistí jedinou věcí, Alicia a on jsou vojáky v bitvě o vlastní životy.
Zajel do prvního motelu, na který narazili, Comfort Inn u Baltimoru. Byly o tři hodiny a tři státy dál od pokoje v Marriottu, kde policie objeví jejich otisky prstů a zbytky DNA.

Aniž by se ptal, Brady věděl, že Alicia s ním sdílí přání nezůstat sama. Tentokrát to nebyla situace, při které si dva lidé ovlivnění stresem a hrozbou smrti padnou do náruče a následně do postele, ale chtěl ji mít na očích, být nablízku a vědět, že až ji pohltí spánek, budou dýchat stejný vzduch. Nevěděl, jestli chce být nablízku konkrétně Alicii nebo prostě druhovi ve zbrani. Předpokládal, že Alicii.
Od smrti Karen to bude poprvé, kdy bude sdílet ložnici s dalším dospělým. Požádal o dvě samostatná lůžka.
Zaparkovali za budovou, mimo dohled hlavní dopravní tepny, a dovlekli zavazadla do pokoje.
Alicia si okamžitě položila počítač na otlučený stolek a zapnula ho.
"Malik nám dal několik dobrých vodítek," vysvětlila. "Chtěla bych je prohnat přes informační centrum FBI. Snad na něco narazíme."
"Hned?"
"Jen na chvilku," kývla. "Půl hodiny."
Za záclonami jediného okna se začalo rozednívat a dovnitř prosvítalo světlo. Zatáhl těžké závěsy a šel zjistit, jak horká voda teče z kohoutku ve sprše. Když se za dvacet minut znovu objevil, počítač byl vypnutý a Alicia ležela úplně

oblečená na nerozestlané posteli a tvrdě spala.

Po probuzení měl Brady pocit, že jeho víčka přibrala deset kilogramů; nepříjemně tlačila na oči, a aby je udržel otevřené, musel zapojit každý sval v obličeji. O jeho pozornost spolu soupeřily hlava s rukou, obě pulsovaly silnou bolestí. Dvoucentimetrovým otvorem mezi závěsy se prodíral jasný pruh slunečního světla. Vstal, aby mezeru zatáhl.
Alicia stáhla z postele pokrývku a spala jen pod prostěradlem. Levandulový límeček blůzy se ohnul jako psí ucho, visel jí přes tvář a prozrazoval, že se neobtěžovala se svlékáním oblečení. Ležela na zádech se zakloněnou hlavou a otevřenými ústy - spánek naprostého vyčerpání.
Vybavila se mu modlitba, kterou si jako malý chlapec přeříkával před spaním.
Jestli zemřu, než se probudím…
Proč se děti učí takovéhle věci. Nikdy tu modlitbu neměl rád.
V pokoji bylo nesnesitelné horko. Klimatizace zabudovaná ve zdi pod oknem vháněla dovnitř jen horký vzduch, bez ohledu na nastavení.
Alicia nechala na stolku v koupelně láhev ibuprofenu. Lokl si, a aniž pohlédl na budík, vrátil se do postele.

Hrůza z předešlé noci si Bradyho našla i ve snu.
"Ne! Copak ho nevidíš? Neslyšíš ho?"
"Ano, Pane! Mám tu krev! Schoval jsem ji pro tebe!"
Brady se převalil na druhý bok a ohnal se po prostěradle, které ho svíralo jako ruka. Očima se snažil odtlačit záplavu slunečních paprsků, dopadající dovnitř skrz roztažené závěsy. Noční můra ho nechtěla pustit.
"Alicie…"
"Kde je Apollo? Co jsi mu udělal?"
Alicia seděla u malého stolku. Všimla si, že se probudil, a rychle hmátla po diktafonu, který používala během Malikova amytalového rozhovoru. Zmatené dozvuky událostí ihned zmlkly.
"Promiň," omlouvala se.
Brady si promnul obličej. Víčka se vrátila k obvyklé hmotnosti a bolest hlavy zmizela. Ruka bolela jen tolik, aby mu připomínala, že je poraněný. "Kolik je hodin?"
Podívala se na hodinky. "Čtvrt na dvě. Jsem vzhůru už hodiny."
Zahekal, přehodil nohy přes okraj postele a posadil se. Nohama našel kalhoty, natáhl si je a stoupl si. Otočil se a přistihl Alicii, jak si ho prohlíží. Ani se nepokusila svůj pečlivý průzkum zamaskovat. Nevadilo mu to. Košili měl pověšenou přes opěradlo židle. Vzal si ji a oblékl se.
Položil jí ruce na ramena. Svaly měla napjaté jako provazy. Začal jí masírovat trapézové svaly. Karen ho naučila omezit surové hnětení, místo toho dostával napětí ze svalů jemným tlakem.
"Jak ti je?" zeptal se.
"Včera," kývla k diktafonu. "Nemůžu uvěřit, že jsem to byla já."
Začala zvolna kroužit hlavou. Svaly pod Bradyho prsty povolovaly.
"Prokaž sama sobě laskavost," řekl jí. "Vymaž tu nahrávku."
"Vím, že to, co jsem viděla, byly halucinace, ale nedokážu se zbavit pocitu, že to bylo něco hlubšího."
Čekal, že bude pokračovat. Přes ramenní pletenec přesunul pozornost k deltovým svalům.
Nechala uplynout několik vteřin, pak řekla: "Bylo to jako nakouknout do skrytého světa, který je kolem nás, ale my ho nevidíme."
"Myslíš spirituální svět?"
"No… něco takového. Karma nebo… já nevím. Myslím, že v Malikovi bylo zlo a přitahovalo a kupilo kolem něj všechno zlé - démony, negativní energii a tak. Asi jsem z toho kousek zahlédla."
"Primitivní lidé - původní obyvatelé Ameriky i mnoha jiných zemí - věří, že nám halucinogeny umožňují komunikovat s duchy. Timothy Leary se pokusil dokázat, že LSD odstraňuje zábrany, mění naše chápání reality a představuje nám skutečný svět, jeho dimenze a existence, které normálně nevnímáme. Vycházel z toho, že za pokřivené chápání reality nemohou drogy, ale naše předsudky. Proto se někteří lidé domnívají, že malé děti vidí nadpřirozené věci častěji než dospělí; ještě nemají zformované předsudky, které jim pomáhají nevidět věci, které se vymykají našim pěti smyslům."
"Čemu věříš ty?"
Chvilku sledoval své prsty při práci. Ještě jednou se vrátily k trapézovým svalům.
"Věřím, že kolem nás jsou roviny existence, které nevidíme. V bibli se píše: ‚Nepotýkáme se s krví a masem, ale s podstatou, mocí a temnými zákony světa, s duchovní podlostí na vysokých místech.'" Nechal ji o tom chvilku přemýšlet a dodal: "Nevím, jestli jsme předurčení, abychom je viděli během našeho pobytu na zemi."
"Já je viděla."
Zastavil pohyby prstů a obešel ji, aby jí viděl do očí.
"Než ti do obličeje vletěl skopolamin, vykládal Malik pořádné bludy. Mohla jsi vidět -"
"Nějaký druh posthypnotické sugesce?" Zavrtěla hlavou. "Tomu nevěřím."
Bylo jasné, že ať řekne cokoliv, její názor nezmění. Bude přemítat nad tím, co si myslela, že viděla, dokud se z toho nestane mentální nástroj, se kterým dokáže pracovat. Nakonec z traumatu včerejší noci vyjde silnější nebo bude v práci ještě lepší. V tomto byla rozhodně potvrzením Nietzscheho teorie.
"Pro mě je spíš záhadou," pokusil se uvolnit napětí, "co mohlo Malika tak zaujmout na Scary movie?"
Tiše se zasmála a v očích se jí objevila jiskřička humoru.
"Vyděsilo ho víc než Itchy a Scratchy?" navrhla a oba se rozesmáli.

Na stolku u diktafonu stál otevřený a zapnutý počítač. Vedle něj ležela hromádka potištěných papírů. Jeho pozornost upoutal výrazný titulek: "Zmizelý Viking: Tajemství Západního sídliště." Posadil se na druhou židli a vzal si vrchní stránku.
"Co to je?"
"Výlet po Internetu," odpověděla. "Abych se něčím zabavila v době, kdy se věnuješ spaní. Říkal jsi, že chlap, co tě napadl, vypadal jako Viking, podle oblečení a druhu zbraně, tak jsem prohnala Googlem Vikinga, skandinávský, křížence vlka a psa a ještě pár dalších termínů. Zdá se, že Vikingové jsou teď docela v módě. Věnují se jim stovky tisíc webových stránek. Najdeš tam všechno, co jsi kdy potřeboval vědět. Na pečlivé prosívání je toho trochu moc, tak jsem se podívala do LexisNexis. Znáš to?"
Přikývl. Byla to databáze článků z časopisů, týdeníků a novin. Velmi komplexní. Články vydané tiskem byly pečlivěji zpracované a lépe stylizované než obvyklé webové stránky. Před promocí tuhle databázi navštěvoval pravidelně.
"Tenhle článek je z Archeologického týdeníku" vysvětlila.
Začal potichu číst.

Opuštění Západního sídliště v Grónsku roku 1350 n. l. je velkou záhadou středověkých dějin. V jednom měsíci zde žilo a ve druhém už ne devadesát rodin - soudě podle dochovaných záznamů Ivara Bardarssona, představitele islandského duchovenstva. Na jaře roku 1350 přinesli zpřátelení Inuité osadníkům z Východního sídliště zprávu o tom, že ve Vesterbygdu - tak se tehdy jmenovalo Západní sídliště - nikdo není. Bardarsson shromáždil skupinu mužů, kteří se vydali zjistit, co se stalo. Našli stoly prostřené k večeři, kotlíky s jídlem na vyhaslých ohništích, vyhladovělá zvířata v ohradách, ale ani jediného člověka. Byli povražděni místními Inuity? Mohla je neobvykle krutá zima v letech 1349 a 1350 někam… odvést? Nikdo už nikdy nezjistí -

"Kde teď jsi?" přerušila ho Alicia.
Odpověděl.
"Tak jo. To by mělo stačit. Koukni se sem…" Přitáhla si kopu papírů k sobě a listovala v nich. Vytáhla jednu stránku a podala mu ji.
"Z týdeníku Spekulativní archeologie."
"Z čeho?"
"Má to něco společného s vytvářením teorií na základě známých skutečností; já přesně nevím. Autor je profesorem na fakultě archeologie univerzity v Ontariu. Podívej se na to. Jen na to, co jsem podtrhla."
Tentokrát předčítal nahlas:
"Na rozdíl od toho, jak Ivara Bardarssona popisují historické církevní svazky, to byl bezohledný "misionář tortury". S oblibou nechával ukamenovat pohany, kteří nechtěli přestoupit ke křesťanství, a to i osmileté děti. Byl tak krutý, že ho v roce 1341 vyhostili z Norska do exilu v grónském Východním sídlišti, tehdy Osterbygdu. Tam pod záštitou biskupa bergenského Bardarsson pokračoval ve svých praktikách konverze vynucované pohrůžkou smrti.
Historické prameny nám nesdělují nic o tom, kdy se Bardarsson poprvé doslechl o Západním sídlišti, známém jako Vesterbygd, ale když se tak stalo, musel se cítit jako dítě, které se ocitlo bez dozoru v cukrárně. Na rozdíl od ostatních osad, které byly většinou křesťanské, patřila většina z obyvatel Vesterbygdu k pohanům. Když Erik Rudý opustil v roce 984 Norsko a usadil se v Grónsku, začalo už křesťanství v jeho domovině převládat. Na jeho lodích se plavili jak křesťané, tak pohané. Aby ve své nové a slibně se rozrůstající zemi udržel mír, Erik od sebe obě náboženství oddělil. Pohané se usadili ve Vesterbygdu. Z generace na generaci se ve Vesterbygdu udržovalo pohanství, až se území stalo přísně protikřesťanským. Když Skandinávci hromadně přistoupili ke křesťanství, obrátili násilné a dobyvatelské tendence, které dosud zaměřovali proti Sasům, proti nevěřícím. V souladu s tím nebyly Bardarssonovy násilné techniky konverze ničím jiným než produktem jejich dědictví. Pohanům ve Vesterbygdu se museli křesťané jevit jako lidé žíznící po krvi.
V době, kdy se Bardarsson vydal do Vesterbygdu…'"
Brady se odmlčel a podíval se na Alicii. "Doufám, že se nás ten chlápek nesnaží přesvědčit, že Západní sídliště vymazal Bardarsson?"
"Je to mnohem zapeklitější. Čti dál."
",V době, kdy se Bardarsson vydal do Vesterbygdu, měl v plánu přibližně dvouletou cestu. Svět jeho záměrů dosahoval až k Británii, kde ho zaujala pseudonáboženská organizace nazvaná Excubitor. Organizace sdílela s Vesterbygdem stejnou nenávist ke křesťanství. V dopise od arcivévody -'"
"Jen to podtržené."
Bradyho oči se posunuly vpřed. "Skupina se do Vesterbygdu dostala před Bardarssonem. To přimělo vůdce osadníků k cestě na sever, kde se v létě setkalo celé vojsko organizace. Uzavřeli s Excubitorem pakt, podle kterého se Excubitor stává jejich patronem a pomůže jim ochránit jejích víru a kulturu, výměnou za příslib věrnosti…"
Brady se odmlčel a zmateně se podíval na Alicii. Usmála se. Vrátil se ke čtení.
",… věrnosti přicházejícímu Antikristovi, který podle proroctví porazí křesťanství a vrátí svět Asetrovi.'"
"V toho věřili Vikingové. Našla jsem si to."
"Ale to vůbec není pravda. Antikrist křesťanství neporazí."
Alicia pokrčila rameny. "Všechno se dá překroutit. Dál mluví o tom, že předpokládá, že lidé ze Západního sídliště přesídlili do divočiny na severozápad, do Kanady, kde jejich následníci ještě stále čekají na příchod Antikrista."
"Má pro to důkazy?"
"Nějaké ano… V roce 1890 přišel do Fond du Lac v Saskatchevanu pravý Viking, který prohlašoval, že utekl z uzavřené

komunity žijící na severu. Místní noviny s ním udělaly rozhovor a vyfotografovaly ho, ale než tam dorazili zástupci větších novin a univerzit, chlapík zmizel. Profesor pak cituje archeologické důkazy, které naznačují, že stejná komunita přibližně jednou za generaci vybuduje a následně opustí vesnici, aby se odstěhovala hlouběji na sever." Zavrtěla hlavou. "Polovině toho jsem nerozuměla."
Brady se na ni dlouze zadíval. Nakonec se zeptal: "Takže myslíš, že Pelletierův vrah pochází ze sídliště Vikingů?"
Rozhodila rukama. "Já nevím, Brady. Jen jsem se snažila něco najít a vybaflo na mě tohle. Řekla bych, že je to celkem zajímavý. Souvisí to s tebou? Nevím. Je jenom náhoda, že ti Vikingové čekají na Antikrista a všechny Pelletierovy oběti spojoval zájem o víru? Nevím. Ale ukážu ti ještě něco."
Odevzdaně zvrátil hlavu.
"Jenom pár vět, jo?" Našla stránku, kterou hledala. "Tady to je… Vikingové z Grónska, Newfoundlandu a Labradoru byli krvelační a vynikající lovci. Skvělé lovecké schopnosti se velkou měrou dají přičítat umění chovu a výcviku loveckých psů. První doložené křížení vlka šedého a německého ovčáka lze vysledovat v osadě Brattahlid v roce 1062. Během dvou desetiletí vlastnil každý severský lovec v Grónsku kříženec vlka a psa, vycvičeného tak, aby dokázal strhnout a do příchodu lovce znehybnit zvíře."
Vzhlédla.
Brady pronesl jen: "Ty jo."
Alicia přikývla.
Zamyšleně se zvedl a zamířil ke koupelně. "Potřebuju sprchu," zamumlal. Pak se otočil zpátky k ní. "Co teda máme dělat, najít sedm set let ztracený severský kmen?"
"To nebude nutný. Jestli je Excubitor ještě pořád jejich patronem, možná bude stačit najít jeho."
"Organizaci, která zůstala víc než sedm set let utajená?" Brady pokrčil rameny. "V pohodě." Odmlčel se. "Excubitor… hledala jsi ho na síti taky?"
"Jo. Ani jedna trefa, kromě Lanius excubitor. To je pták. Ale našla jsem, co excubitor znamená latinsky."
"Co…?"
"Strážce nebo strážci."
Brady nepřítomně kývl, odešel do koupelny a snažil se přemýšlet o tom, co se právě dozvěděl.

Když vyšel ven, Alicia nadávala nad počítačem.
"Nééé!" zakvílela hlasitě a zabouchla víko počítače.
"Co je?" zajímal se Brady.
"Nepustí nás do systému Národního vyšetřovacího informačního centra."
"Co? Zkus moje heslo -"
"To už jsem zkusila." Nad jeho překvapeným výrazem jen mávla rukou. "Mám tvoje heslo ode dne, kdy jsme spolu začali pracovat."
"Jasně. Kdo by to…?" Sedl si na kraj postele. "Už si nás spojili se smrtí Malika a Apolla."
Zavrtěla hlavou. "Včera v noci, potom co na vás zaútočili, jsem se tě na něco ptala."
"Kdo věděl, kde právě jsem."
Přikývla. "Stejný člověk, který věděl, že jsem jela do New Yorku za otcem McAfeem."
"Gilbreath," řekl Brady.
John Gilbreath, šéf laboratorního a výcvikového oddělení. Tým zpracování důkazů byl jednou z částí laboratoře, zatímco profilování nevysvětlitelně spadalo pod hlavičku "výcvik". Od chvíle, kdy byl pokusně sestaven tým, v němž Alicia a Brady zastupovali obě oddělení, byl Gilbreath jejich přímý nadřízený.
Alicia kývla. Čelisti tiskla k sobě.
"Počkej chvilku," poprosil ji. Zkoušel si představit svého nadřízeného jako vraha. Ten muž byl dravec s politickými aspiracemi, ale znamenalo to, že pro ně udělá cokoliv - za předpokladu, že jejich smrt nějak popožene jeho kariéru? I se vzděláním psychologa si Brady nedokázal představit, jak by někdo, kdo zdánlivě patří k nim, mohl skrývat tak silnou zášť.
"Proč on?" ptal se. "Třeba se někdo naboural do systému FBI a našel si moji adresu. Žádný počítač není nedobytný."
"Ten, kdo věděl, kde nás najít, musel vědět dvě věci. Za prvé, kde přesně a v kolik hodin jsi včera byl. Takže mu nestačilo vědět, kde bydlíš, ale musel vědět, že ses vrátil z vyšetřování domů. Za druhé, věděl, že já doma nejsem. Ve skutečnosti musel vědět, že vůbec nejsem v Coloradu. Místo toho mě našel, to je ale náhodička, zrovna v New Yorku. Najít jednoho z nás… dobře, to by mohl hacker zvládnout. Ale oba ve stejnou chvíli, když já byla navíc na úplně nečekaném místě? Ne, to je kombinace, kterou mohl prolomit jen ten, kdo znal správný čísla."
Viděla, že ho nepřesvědčila. Zvedla se ze židle a začala přecházet po pokoji.
"Tak jo, Brady. Z nějakýho důvodu se nás někdo snaží zabít. Potřebuje vědět, kam a kdy má jít, že jo? A čistě náhodou, ten někdo není Gilbreath. Co udělá?"
"Bude odposlouchávat naše mobily."
"Fajn. Ty jsi možná mluvil se Zachem, volal jsi mu, že jedeš domů, je to tak?"
Přikývl.
"Když jsem včera volala Gilbreathovi a prosila ho, ať mi dá povolení prošetřit vodítko na otce McAfeeho, použila jsem hotelový telefon. Sleduje náš neznámý i ty?"
"Možná, že napíchli Gilbreathův telefon."
"U něj doma, aby našli nás? To je trochu velká oklika."
"Co někdo jiný z FBI?"

"Dobře," souhlasně přikývla. "Ty, kdo znají moji adresu, můžu spočítat na prstech jedné ruky. A ty?"
"Přibližně to samý."
"Takže je to někdo, kdo je dost velká páka, aby se dostal do osobních spisů. A navíc, když mi Gilbreath dával povolení, říkal, že je to jen na den a neoficiálně; jen abych předvedla, co dokážu odhalit. Nechtěl nikomu šlápnout na kuří oko, tak neřekl ani vyšetřovacímu týmu, co mám za lubem. Dobře víš, jak si FBI hlídá informace, a to i uvnitř. Komu by to říkal? Náměstkovi ředitele? Tomu se zodpovídá."
Téměř ho dostala. Téměř.
"A vzpomeň si, Brady, že jsem se dozvěděla, že pojedu do New Yorku, až po půlnoci toho dne, kdy nás napadli. Zjistili to neskutečně rychle."
Postrčila ho o něco blíž směrem, kterým se ubíraly její myšlenky.
"Řekněme, že je to někdo úplně mimo FBI," řekla při obrátce. "Stejný člověk, který dává příkazy vrahovi. Aby dal dohromady všechno, co potřebuje - kde a kdy nás najít -, musí mít přístup ke složkám FBI, přístupovou kartu k databázi vyšetřování a odposlouchávat tak tucet telefonů."
Přestala rázovat sem a tam.
"Nebo…" řekla, "to bude John Gilbreath a všechny tyhle informace bude mít po ruce."
Pomalu kývl.
"Můžeme u něj začít. Když to nebude on, tak mu to neublíží."
"Tak jo," souhlasil Brady. "Co uděláme?"
"Budeme ho muset navštívit."
"V pátek odchází brzo," navrhl Brady. "Když hned vyrazíme, ještě ho chytíme."
"Ne," v očích a na rtech se jí objevil nevyzpytatelný úsměv. "Měla jsem na mysli něco jiného."

54
Ve 23.37 se John Gilbreath náhle probudil. Postel zalévalo nažloutlé světlo pouliční lampy, které dovnitř prosakovalo záclonami na okně. Jantarově černé stíny se držely koutů místnosti jako přilepené tmelem. Něco ho probudilo, ale co? Jeho žena Candice vedle hlasitě oddechovala. Přiškrceně, téměř chrápala. Neznělo to jako cudné nádechy a výdechy, kterými ho za bezesných nocí dokázala tak příjemně ukolébat.
"Zlato?" Jeho chraplavý šepot v domě tichém jako hrob nepříjemně zavrzal.
Další hlasitý nádech, tentokrát archetypální zachrápání.
Převalil se na levý bok a opřel se o loket. Druhou rukou zašátral před sebou a pod lehkou prošívanou dekou nahmatal Candice. I ve tmě si dokázal vybavit její obličej. Jemně s ní zatřásl.
"Candice?"
Další zatřesení, další zachrápání.
Rozbušilo se mu srdce, otočil se zpátky a rozsvítil lampičku u postele, která ho na vteřinu oslepila. V tu chvíli se místností rozlehl ženský hlas.
"Bude v pořádku."
Prudce se narovnal a vydal hlasitý zvuk - nebylo to slovo ani výkřik; spíš něco mezi. Očima přeletěl pokoj a zastavil se na páru nohou oblečených v béžových kalhotách, který trčel ze stínu v rohu. Ve vypolstrovaném křesle někdo seděl. Lampička u postele měla sloužit jen na čtení, její slabé světlo nedokázalo odhalit tvář a tělo vetřelce.
Váhavě stočil hlavu na stranu a přesunul pohled na manželku roztaženou na zádech pod ložním prádlem, s hlavou hluboce zabořenou v oblíbeném polštáři. Ústa měla nepřirozeně otevřená a po tváři jí stékal tenký pramínek slin. Zachvěly se mu nozdry, zachytil nějaký zápach…
"Midazolam hydrochlorid," oznámil hlas. "Něco jako chloroform, ale méně nebezpečný. Alespoň to tvrdí lékařský rádce on-line."
"Co to má znamenat? Kdo jste?" Natáhl se k šuplíku v nočním stolku, ale zarazil se, když se ze stínu vysunula pistole.
"Co chcete?"
Alicia Wagnerová se vyklonila do světla a pečlivě si ho prohlížela. Ze tří emocí, které mu přeběhly po obličeji, byla nejvýmluvnější ta prostřední. První, překvapení: přirozená reakce bez ohledu na to, kdo se nakonec objeví. Potom strach: obranný mechanismus, který se spustí, když narazíte na někoho, kdo má důvod vám ublížit… například někdo, koho jste zradil. A poslední, pobouření: úskok.
"Alicie! Co si to dovolujete!" Od krku nahoru začínal rudnout.
"Na to jsem se vás taky přišla zeptat."
"Jak se vám povedlo vypnout alarm?"
"Ale no tak." Položila si zbraň do klína.
Stiskem čelistí vyjadřoval planoucí vztek, ale oči pod kontrolu dostat nedokázal. Přeskakovaly od zbraně k jejímu obličeji a k otevřeným dveřím do ložnice.
"Co se stalo v New Yorku?" zeptal se nadřazeným tónem.
"Předpokládám, že ne to, co jste čekal, že se stane."
"Telefonovali nám z newyorské policie. Chtěli vědět, proč jsou vaše otisky prstů v pokoji, ze kterého vypadli a zabili se dva lidé. Vaše a Bradyho otisky, abych to řekl úplně jasně! Našli i jeho služební zbraň. Měl být doma ve Virginii."
"Chcete říct mrtvý ve Virginii."
"O čem to mluvíte?"
"Co dělá newyorská policie? Co dělá FBI? Vydali jste na nás zatykač?"
"Na vás a Bradyho? Ne! Nepereme špinavé prádlo před cizími, alespoň dokud nezjistíme, o co jde. Kryli jsme vás, řekli

jsme jim, že jste tam s Bradym vyšetřovali v utajení něco, co nemůžeme zveřejnit. Alespoň pár dní tomu budou věřit."
Natáhl se k šuplíku v nočním stolku. "Co kdybychom zajeli do města a dali to do -"
"Přestaňte, Johne! Myslím to vážně!"
Stáhl ruku zpátky, jako by se dotkl rozžhavené plotýnky. "Takhle se nemůžete chovat, Alicie!"
"Kdo po nás jde, Johne?"
"Nevím, o čem to -"
"To byste nevěřil, co za věc mě včera v hotelu navštívilo." Zvedla ruku, aby mu ukázala zakrvácený obvaz. "Pokusil se mě zabít. Vy jste byl jediný, kdo věděl, kde jsem."
Gilbreath zatřásl hlavou jako pes, který si vyklepává vodu z kožichu. "To je New York; tohle se tam děje pořád. Nějaký… zlodějíček vás sledoval -"
"A v tu samou chvíli někdo napadl Bradyho u něj doma. Málem dostal i jeho syna."
"Co?" Zdálo se, že to ho opravdu zaskočilo. "Je někdo…?"
"Jsou naživu. Omlouvám se za špatné zprávy."
"Jsem rád, že jsou naživu; to je snad jasné!" Nepatrně trhl hlavou, jako by dostal nějaký nápad. Nasadil přívětivý výraz. "Poslyšte, měli bychom s tím začít něco dělat. Jestli tam venku někdo pronásleduje agenty -"
"Zmlkněte."
Ztuhl.
"Ten útok má něco s Pelletierovými vraždami."
Celé Gilbreathovo tělo se napnulo - takřka nepostřehnutelně, ale stačilo to, aby prozradil překvapení. Podíval se jí do očí. Otevřel ústa a hned je zase zavřel.
"Povídejte," vybídla ho.
Zatřásl hlavou a podíval se stranou. "Nic… ne. Já nic nevím."
"Johne…" zklamaným tónem.
"Myslete si, co chcete."
Výraz v jejím obličeji ztvrdl. Sáhla do tmy za sebou. Její ruka se vrátila s válcovitým, asi deset centimetrů dlouhým předmětem. Gilbreath napjatě sledoval, jak zvedá hlaveň pistole a začíná k ní věc přišroubovávat.
"Tlumič!" vyštěkl. "Alicie, zbláznila jste se, myslíte si, že mě tím vystrašíte?"
Tím si byla jistá. Tlumič zvedl sázky. Říkal "beru to vážně" výmluvněji než všechno, co doposud udělala; byl přesvědčivější než to, že se mu vloupala do domu, že omámila jeho ženu, že před ním máchala pistolí. Přestože ho skutečně vystrašilo, že se objevila v jeho ložnici s pistolí, nikdy doopravdy neuvěřil, že mu chce ublížit. Tahle hračička všechno měnila. Vypovídala o chladném uvažování, o smrtících úmyslech, o chuti zabít a zmizet. Proto si ji přinesla, a přestože mluvil rozezleně, v očích se mu zračil strach, a ona věděla, že splní svůj účel.
"Tak ven s tím," pobídla ho znovu a zamířila na něj prodlouženou pistolí.
Pohled měl přikovaný k tlumiči, úplně ho hypnotizoval.
"Vyklopte to, Johne, nebo budete muset manželce vysvětlovat, proč stráví zbytek života na vozíku." Pomalu přesunula hledí na ženskou postavu.
Gilbreathovi poklesla čelist. Očima sjel z tlumiče na nohy vlastní ženy a zpátky, jako by propočítával dráhu kulky. Na chvilku dostala strach, že stejně nepromluví, ale ozval se: "Před dvěma týdny mi někdo volal kvůli těm vraždám."
"Před dvěma týdny? Před dvěma týdny jsme o nich ještě nevěděli."
"Někdo ano." Očima střelil k oknu, jako by odtud něco zaslechl. Špičkou jazyka si přejel po rtech, ale pot, který mu vyrazil na čele, si neotřel.
Alicii se v hrdle zasekl vzduch, tlačil ji jako nespolknutá tabletka. "Buď je tu ještě další Pelletierova vražda, o které nevíme -"
Zarazila se. Gilbreath nesouhlasně potřásl hlavou.
"Někdo o těch vraždách věděl dřív, než se staly?" Její mysl začala horečně probírat možné důsledky. "Volal vám vrah?"
"Ne, byl to někdo, koho znám." Odvrátil se. "Z vlády."
"O čem to mluvíte? Kdo vám volal?"
"Jeff Ramsland. Alespoň tak ho znám. Když jsem se s ním před pár lety seznámil, říkal, že pracuje na ministerstvu spravedlnosti. Občas se vídáme na schůzkách na vysoké úrovni. Nikdy nemluví, jen poslouchá a odejde. Získal jsem dojem, že je nějaký vysoce postavený úředník nebo něco podobného. Když mi zavolal, chtěl se sejít. U Hauptových fontán. Znáte je?"
Přikývla. Gejzíry vody vystřikující z žulových bloků; se svými tři a půl miliony let jsou to možná nejstarší kameny ve Spojených státech.
"Víte, proč tam?" zeptal se.
Trvalo jí to pár vteřin. "Kvůli vodě," odpověděla. "Zvuk dopadajících kapek znemožňuje elektronický odposlech."
"Nejdřív ze všeho mi podal dopis. S hlavičkou FBI. Z kanceláře ředitele. Podepsaný samotným ředitelem; jeho podpis, viděl jsem ho nejméně tisíckrát. Dvě věty: ‚Poskytněte tomu muži, co bude chtít. Na nic se neptejte. Jakmile jsem si to přečetl, Ramsland si vzal dopis zpět a strčil ho do kapsy. Pak mi řekl, pro koho pracuje. Což nemusel. Měl jsem rozkaz. Řekl to, aby se ujistil, že uposlechnu - aby podtrhl svou autoritu a trochu mě vyděsil." Gilbreath se hořce usmál. "Fungovalo to."
"Řeknete mi to taky?"
"Pro Úřad pro mimořádné události." Podíval se na ni, aby zjistil, jak moc ji překvapil, a pokračoval: "Vidím, že jste o něm slyšela."
"Kdo ve vládních službách o něm neslyšel? Šuškanda se ke mně donesla už pár týdnů po promoci na akademii. Je to

něco jako vládní hlídací pes, který čeká na létající talíře, kontakt s mimozemšťany, prokazatelný důkaz mimosmyslového vnímání… Akta X se podle všeho zakládala právě na téhle šuškandě."
"Jenže Akta X to vzala za špatný konec. Úřad pro mimořádné události nejsou jeden nebo dva samotářští agenti FBI zastrčení v kobkách v suterénu, kteří musí u nadřízených neustále úporně žadonit o povolení k vyšetřování nadpřirozených jevů. Je to nejmocnější úřad ve vládě. Musí být, aby zůstal utajený. Je malý, tak používá zdroje jiných organizací. A aby to mohl dělat, musí svými žádostmi přetrumfnout veškeré námitky, které ostatní úřady vznesou. Když chce vlastnit špionážní satelit, aby měl pod kontrolou podezřelé aktivity nějakého džina na Sahaře, dostane ho. Když potřebuje zvláštní jednotku, aby vnikl do domu oxfordského profesora, který prohlašuje, že našel Mojžíšovu hůl, zvedne telefon a má ji. Bez okolků a bez vyptávání. CIA je nemůže odmítnout, NASA je nemůže odmítnout… slyšel jsem, že ne jim nemůže říct ani prezident. Když chtějí uzavřít vyšetřování, je to na nich. Když chtějí vidět složky, pošlete jim je."
"Kam?"
"Nikdo neví. Dneska všechno probíhá elektronicky."
"Měl jste s nimi něco už předtím?"
"Nepřímo. Dostal jsem rozkaz odeslat složky na anonymní e-mailové adresy a jednou nebo dvakrát vyměnit velitele vyšetřování - pochopil jsem, že na žádost Úřadu pro mimořádné události."
"Zní to jako zneužívání."
"Vzhledem k jejich práci je to přijatelné riziko."
"Práci? Ufoni… yetti…?"
"Mimosmyslové vnímání - každý ví, že se o to zajímá vláda. Ale i mimosmyslové vnímání je bezvýznamné ve srovnání s dalšími věcmi, které nás možná čekají tam venku. Nejmocnější národy světa dlouho věřily v nadpřirozenou moc náboženských artefaktů. Zápletka Dobyvatel ztracené archy nebyla tak úplně od věci. Nikoho nezajímá, jestli moc artefaktů pochází od Boha nebo jestli je v dávných dobách vytvořili lidé, aby si naklonili přírodní síly a použili je k propagaci nějakého náboženství. Důležitá je moc, ne to, odkud se bere. Úřad založil expedici, která hledá archu úmluvy, Mojžíšovu hůl, skutečný Kristův kříž. Hlídá příchod Antikrista, zvaného šelma -"
"Ale, ale," zastavila ho. "Antikrista?" Vybavila se jí náboženská ikonografie v domech obětí Pelletierových vražd, Malikův satanismus, tajemný symbol vypálený do dlaní obětí a na Malikových zádech, pověsti o zmizení celé norské kolonie.
"Jistě, proč ne? Pokud bude dostatečně přesvědčivý, může se stát ohromně mocným. Nemyslíte, že světové supermocnosti by z něho také chtěly něco mít? Případně dát hlavy dohromady a bránit samy sebe?"
"Ale…" připadala si, jako by se nechala nalákat do díry bílým králíčkem. "Jak by mohla vládní organizace hlídat příchod Antikrista?"
"Hledá znamení, vyplněná proroctví. Úřad je údajně spřízněn s různými rádoby duchovními jedinci i organizacemi. Slyšel jsem, že jeden ze zaměstnanců se pravidelně schází s teology. Spoustu času tráví ve Vatikánu. Kde jinde se tak snadno dostanete k náboženským záležitostem?"
Alicii se zatočila hlava. To, o čem Gilbreath mluvil, samo o sobě nic nedokazovalo, ale jako by zahlédla stín šelmy, která ji pronásleduje. Občas se to stává. Kousek náhodného důkazu, který se přidá k ostatním náhodným důkazům, vytvoří celistvý důkaz stejně přesvědčivý, jako jsou otisky prstů, vražedná zbraň a záznam otisku stopy z místa činu.
Vatikán. Znovu.
Zamrkala a viděla, že Gilbreath sleduje pistoli. V ochablé ruce zvolna klesala dolů. Rychle ji zase zvedla.
"Co po vás Ramsland chtěl? Chtěl něco vědět?"
"Kdy se dostaneme k případu Pelletierových vražd - stětí v Utahu, Coloradu a Novém Mexiku."
"Pelletier v Novém Mexiku nezabíjel."
Gilbreath významně nadzdvihl jedno obočí. "Tehdy ještě nezabíjel nikde. Zeptal jsem se Ramslanda: Jakých stětí? a on odpověděl: ‚To uvidíte.'"
"Takže, když potom přišla zpráva, vyslal jste mě a Bradyho?"
Sklopil pohled - zahanbeně? "Hned, jak jsem získal oprávnění." Jeho hlas ztratil mnoho ze své síly, z přesvědčení o oprávněnosti. "Bral jsem Ramslandovu žádost jako rozkaz nasadit na případ agenty."
"Měl jste možnost poslat nás tam dřív než kdokoliv jiný, použil jste k tomu záminku. Digitalizér místa činu pomůže místním vyšetřovatelům a zároveň ho prozkoušíme v terénu."
Přikývl. "Než jsme tam mohli převzít jurisdikci."
"A dal jste o tom vědět Ramslandovi?"
"Ano."
"Jak jste se spojili?"
"Měl jsem telefonní číslo." Hned jí odpověděl i na další, nevyslovenou otázku: "Ale teď není přístupné. Pokusil jsem se tam dovolat potom, co jsem se dozvěděl o New Yorku. Teď se s ním nemám jak spojit."
"Řekl jste mu, že jsme tam odjeli jen nabídnout jim pomoc?"
"Řekl jsem mu, že vy a Brady pracujete na případu. Myslím, že se sémantikou moc nezabývá."
"A tehdy jste s ním mluvil naposledy?"
Ticho. Díval se na svou ženu.
"Johne, co jste udělal?"
Zhluboka se nadechl a dlouze vydechl.
"Zavolal znovu, ptal se, kde v Coloradu jste. Už jsem vás z případu odvolal, protože důkazy umožňovaly FBI nasadit na případ skutečný vyšetřovací tým. Myslel jsem… myslel jsem si…"

"Myslel jste si, že Ramsland chce, aby ten případ dělalo víc lidí." Dívala se, jak si na posteli přesedá. Kroutí se, říkala si.
"Ale on chtěl nás, Bradyho a mě."
"Seznámil jsem ho s tím, že jste se vydala za stopou do New
Yorku. Chtěl vědět, co budete dělat a kde jste. Říkal "oni" tak jsem usoudil, že ho zajímá i Brady."
"A dal jste mu Bradyho adresu domů." Zvedl se jí žaludek.
Sklonil hlavu, pak se jí podíval do očí. "Poslal jsem mu vaše osobní složky."
Venku se náhle rozblikalo světlo, splašeně proletělo záclonami na okně a dopadlo na Gilbreathovu stranu postele. Upoutalo Aliciinu pozornost, která na poslední chvilku zahlédla, že po ní Gilbreath skočil a s obličejem doběla rozpáleným vzteky se sápal po zbrani. Instinktivně strhla zbraň stranou, pak rukou obloukem máchla a udeřila ho do temene. Zhroutil se jí k nohám. Jakmile světlo na okamžik zmizelo, přeskočila ho a schovala se za zeď pod oknem. Rychle vyhlédla ven, pak ještě jednou.
Policie. Gilbreath nějak dokázal spustit tichý alarm. Nebo nebyla při vyřazení bezpečnostního systému tak dokonalá, jak si myslela. Ať už to bylo jakkoliv, byla v pořádném průšvihu.

55
Na hlídkovém voze před domem Gilbreatha bylo něco divného…
Opatrně se ještě jednou podívala skrz záclony, tentokrát na tak dlouho, aby mohla situaci lépe posoudit.
Auto soukromé ochranky. Zaparkované u obrubníku. Jeden muž stál za kapotou a sledoval druhého, který ovládal reflektor na dveřích spolujezdce. Paprsek světla dopadl na druhé okno ložnice a znovu naplnil pokoj ostrou září, podobnou světlu nad pitevním stolem.
Věděl to Gilbreath? Byl celý jejich rozhovor jenom zdržovací taktika?
V minulém roce donutil zvyšující se počet falešných poplachů alexandrijský policejní okrsek vydat vyhlášku, podle které musí vlastník nemovitosti, který zavolá neoprávněně, hradit výdaje. Výsledkem bylo, že soukromé bezpečnostní agentury přestaly hlásit každou podezřelou událost; volat na linku 911 je donutily jen "pozitivní impulsy", jako porušené domovní dveře nebo stisknutí tlačítka domovního alarmu. Alicia si byla jistá, že pozitivní impuls nevyvolala. Gilbreath musel mít bezpečnostní systém, který periodicky odesílá kódovaný signál - většinou každých dvacet třicet minut - a hlásí monitorující společnosti, že je v provozu. Tím, že přerušila telefonní spojení u hlavního vchodu, zabránila odeslání signálu.
Koutkem oka zachytila pohyb.
Gilbreath se na ni řítil.
Její zbraň byla rychlejší: zastavil se obličejem přímo před ústím tlumiče. Okamžitě ztuhl a šilhal na zbraň.
"Bůh mi pomáhej," sykla Alicia mezi zuby. "Já to udělám! Zařaďte zpátečku. Vraťte se zpátky! Na zem! Dolů!"
Klekl si na kolena. Opřela se mu nohou do prsou a skopla ho na záda. S heknutím přistál a zůstal nehybně ležet, jen očima sledoval její pohyby.
Ze stínů pod křeslem vytáhla plátěný pytel s nářadím k odemykání a páčení, kompletně pořízený v místním železářství. Přesunula se ke dveřím, tam se zastavila. Vrátila se a tvrdě přišlápla Gilbreathovi krk.
"Děsí vás ti lidi z mimořádných událostí natolik, že byste mě k nim poslal v pytli na mrtvoly?"
Stisknutými zuby procedil: "Ano."
"FBI s tím nic nezmůže? Nemá právo do toho mluvit?"
"Když si vás Úřad žádá mrtvé, jste mrtví."
"Jak si můžeme být jistí, že jsou to lidi z Úřadu, a ne někdo, kdo je použil?"
Neodpověděl. Oční víčka se mu začala zavírat. Trochu uvolnila tlak nohy na jeho krku. Znovu otevřel oči.
"Nemůžete," odpověděl. "Víte, Úřad pro mimořádné události nikdy nepracuje sám. Jen sleduje. Sbírá informace. Jestli chtějí, abyste zemřeli, můžete se vsadit, že je za tím někdo další."
Znechuceně na něj zírala. Pak zmizela z místnosti a zabouchla za sebou dveře. Připevnila k nim improvizovanou závoru, která je držela zavřené.
Gilbreath na ni volal zpoza dveří: "Je to nad naše síly, moje i vaše, Wagnerová! Tihle lidé pracují s mimozemskými jevy! Něco se děje! Něco se blíží! Alicie?"
Uvnitř se ozvala rána.
Usmála se, když si představovala, jak se tváří při zjištění, že zbraně, které měl schované na záchodě a pod matrací, nejsou nabité. Zásobníky bude muset vylovit ze záchodové mísy v přízemí.
Další rána. Předpokládala, že mu vypadla zásuvka nočního stolku. Hledal mobil. A hele, není v něm baterie.
Rozeřval se jako blázen, mrzelo ji, že nemá čas vychutnat si jeho vztek.
Scházela po schodech dolů, šla podél zdí a snažila se vyhnout zbytečnému vrzání podlahy, když se ozvalo zabušení na dveře. Vklouzla do kuchyně vteřinu předtím, než dovnitř úzkým oknem vedle dveří vnikl paprsek světla a ozářil schodiště. Seshora se ozvaly rány, pak utichly. Vsadila na to, že se Gilbreath bude zdráhat poslat na ni pronajaté poldy. Kromě pokoření z porážky by přitáhl také příliš velký zájem tisku. Bude lepší vyřešit si to uvnitř. Jak to provede ze zamčené ložnice, je jeho problém.
Gilbreathův dům byl prostorný, nacházela se v něm i zvláštní místnost na snídaně, přiléhající zezadu ke kuchyni. U stolu odtrhla ze zbraně "tlumič". Téměř nic nevážil, protože ho vyrobila z roličky od toaletního papíru a černé izolační pásky. Na jednom konci z něj vyčnívalo zaoblené plnicí pero, kterým se váleček pevně přichytil ke zbrani, a při "našroubovávání" vydávalo skřípavý kovový zvuk. Celou věc zakončovalo proděravělé černé víčko ze sklenice od džusu. Ta věc by ztlumila výstřel z pistole stejně, jako kdyby dala na hlaveň vlastní prst. Ale Gilbreatha vyděsila k smrti a posloužila svému účelu. Několikrát se lekla, že poznal, že je to podfuk, a když ho udeřila pažbou do hlavy, celá

věc málem odletěla. Chtěla ho tu pro něj nechat, aby mu došlo, jak jí naletěl. Malý ústupek za to, do čeho ji zasvětil. Položila věc na stůl a vyklouzla zadními dveřmi.
Alicia byla v půli cesty k plotu, když se z nebe snesl bubnující vodopád dešťových kapek. Otočila se, stříbrné kapičky vody cestou dolů rozsvěcovalo světlo, dopadající sem z druhé strany domu. Vyšplhala se na sto osmdesát centimetrů vysoký plot u zadní strany pozemku a seskočila na druhou stranu.

56
Bradyho žena vždy považovala zázraky přírody za boží dar, a díky ní se je tak naučil vnímat i on. Ale téhle noci se mu déšť ani trochu nelíbil. Duněl na střeše terénního auta s ohlušující zuřivostí, jako dupot nožiček milionu maličkých vojáčků pochodujících do bitvy. Zároveň začala tepat i jeho hlava. Sáhl do náprsní kapsy, našel dva prášky proti bolesti, které si tam předtím schoval, a nasucho je spolkl.
Parkoval v tmavé obydlené ulici v bohaté části Alexandrie, auto stálo na pomyslné dělicí čáře dvou zadních pozemků. Pokud si ho všimne majitel jednoho z domů, usoudí, že patří návštěvě u sousedů. V to alespoň doufal. U obrubníku stálo pár dalších vozidel, nejbližší jen metr dva za jeho autem.
Velký koloniální dům Johna Gilbreatha byl čtyři bloky odtud směrem na východ. Chtěl zastavit blíž, ale Alicia trvala na tom, že vzdálenost je klíčem k tomu, že se dovnitř a ven dostane, aniž vzbudí pozornost.
Nervózně se podíval k přihrádce na rukavice, do které před chvílí schoval 16 000 dolarů. Ještě v hotelu potom co ho přesvědčila, že musí zjistit, co všechno ví John Gilbreath - a provést to tajně a nečekaně -, se ho zeptala, jak velkou hotovost do toho vloží.
"Musíme financovat naše vlastní vyšetřování," vysvětlila.
"Pár táců?" nadhodil.
"Možná budeme muset koupit jiné auto, ne nové, ale spolehlivé."
"Pět?"
"Nejtěžší to bude s falešnou identitou. Vím, kam jít, ale dobré průkazy jsou drahé. Musíme být v pohybu, sledovat stopy, přespávat v motelech. Ode dneška nebudeme moct používat kreditní karty. Dají se příliš lehce vysledovat."
"Kolik?""
"Já do toho můžu dát osm," zvídavě nadzvedla obočí.
Po chvilce přemýšlení souhlasil, že její nabídku dorovná. Na jednu stranu to znělo jako nechutná hromada peněz; na druhou stranu, jak moc si cení života?
Posunul se v sedadle řidiče a díval se, jak voda stéká po předním skle a rozmazává všechno, co je za ní. Mohl zapnout stěrače, ale bál se, že pohyb přitáhne pozornost. Kdyby otočil hlavou, podařilo by se mu zachytit prchavé záblesky mokrého světa venku: listy a větve (temný chaos nad temnou symetrií), zaparkované auto (které vypadalo, že se chvěje, a ne mihotá), vysoký dřevěný plot (divoce roztřesený vodními korálky, jako by ho z druhé strany rozkmitávala stínová postava).
Než mohl všechny obrazy vstřebat, udeřila do okýnka u sedadla spolujezdce dlaň a za sklem se ukázal Aliciin obličej. Brady stiskl tlačítko elektronického zámku a Alicia si nastoupila, udýchaná a promočená. Hluboce se předklonila a do prostoru pro nohy si energicky vytřepala vlasy. Brady měl pocit, že zahlédl, jak si pokradmu kontroluje ruku. Připomnělo mu to školní léta, tehdy podobně zjišťovali, jestli už vypili tolik alkoholu, aby se jim roztřásly ruce. Pak se narovnala a z obličeje si odhrnula ztěžklé vlasy. Bylo to neuvěřitelné, ale usmívala se.
"A je to!" pochválila se.
Bradymu, ještě překvapenému a zároveň ukliděnému jejím náhlým zjevením, se podařilo zeptat: "Jak to šlo?"
Váhavě se usmívala, ale nakonec se rozesmála naplno. Podezíral ji, že se snaží vnést trochu světla do jejich temnoty. Ať se stalo cokoliv, pořádně to s ní otřáslo.
Převalila se přes ni viditelná vlna únavy, ramena jí poklesla a výraz obličeje povolil. "Byl to Gilbreath. Ten chlap je neuvěřitelnej slaboch a gauner. A jak jsme předpokládali, jedeme v tom sami."
Brady ji toužil přimět k větší sdílnosti, hledal nějakou schůdnou cestu, a vtom si všiml pohybu venku. Pouliční lampa blok odtud vrhala do tmy přízračnou auru a jemu se zdálo, že pod ní někdo prošel.
"Zahlédla jsi něco?"
"Ne, co?"
Mžourala předním oknem ven a on nastartoval a zapnul světla a stěrače. Ve světlech auta se míhaly dešťové kapky, ale nic jiného se nepohnulo. Světla ozářila stromy, keře, ploty, další auta, volně stojící garáže napravo: všechno skvělá místa k ukrytí.
"Neříkám, že se něco děje," řekl a stiskl elektronické zamykání dveří. Podívali se na sebe. "Možná už vidím trávu růst."
Napůl čekal, že jeho lidovou moudrost odbyde nějakým axiomem - "pronásledovanému se každý jeví jako lovec" nebo podobně. Když nic neřekla, zařadil rychlost a otočil se, přejel přitom obrubník na opačné straně. Chodník po míli končil a on se zeptal: "Kam teď?"
Vycenila na něj zuby. "Co bys řekl na Řím?"
Rychle na ni pohlédl. "To jako v Itálii?"
"Máš s sebou pas, ne?" Agenti FBI jsou povinni mít u sebe pas i při vnitrostátních cestách; jenže Brady tuhle odyseu začal z domova.
"V přihrádce na rukavice," kývl. "A ty myslíš, že je můžeme použít? Co říkal Gilbreath o zatykači?"
"Ještě je nevydali. Možná že je nakonec vydá, ale napřed počká, než se jeho manželka vzpamatuje z midazolanu, a pak se bude snažit zamaskovat moje stopy. Nebude se mu chtít vysvětlovat, co jsem dělala u něj doma."
"Takže zmizíme ze země, než někdo zjistí, že jsme pryč."

Na chvilku se zamyslela. "Kvůli větší bezpečnosti radši poletíme z menšího mezinárodního letiště, nějakého daleko odsud, kde nemají obličejový skener." Rozpoznávací obličejový systém si už několik let nachází cestu k větším letištím; uprchlíky kontrolují porovnáním shodných znaků z naskenovaných fotografií a záběrů bezpečnostních kamer.
"Pár hodin odsud je Harrisburg v Pennsylvánii," navrhl.
Podívala se na hodinky. "Do rána stejně nic nepoletí. Pojedeme tam." Poplácala palubní desku. "Šlápni na to. Čekají nás nová místa a noví lidé."
"Itálie a Italové," souhlasil a pokoušel se zažehnout v sobě stejný elán. Uvědomoval si, že si tím jen zkouší osladit hořkou a děsivou pilulku, která může být nakonec smrtelná.
"Viva Italia!" zaskandovala.

TŘETÍ ČÁST
ITÁLIE A IZRAEL
Zlo, které samo sebe maskuje dobrem, je mnohem zákeřnější, mnohem nebezpečnější než nejodpornější zlo, které vidíme.
- kardinál Roberto Ambrossi

Jak spletitou pavučinu musíme splést, když napoprvé pokoušíme klam.
- Sir Walter Scott

57
Brady stál u zavazadlového pásu na letišti Leonarda da Vinciho a upíral pohled na pruhy vinylu, které zakrývaly otvor, v němž se brzy objeví jejich zavazadla. Alicia trvala na tom, že si vezme počítač a DMČ: nejen že obsahoval poznámky a videonahrávky z Pelletierových vražd, ale "nikdy nevíš, co se ti bude hodit", jak říkala. Usoudila, že některé části DMČ - těžká tiskárna a boty, které analyzují podlahu - nejsou nezbytné; nechali je s její pistolí na letišti v zadním kufru highlanderu. Oba si opatřili náhradní oblečení a spolu s osobními věcmi je sbalili do jediného kufru na kolečkách, který se spolu s pouzdrem DMČ každou vteřinou prosmykne pod vinylovými pruhy a dorazí k nim.
Alicia do něj dloubla. "Vypadáš, jako bys byl mimo. Jsi v pořádku?"
Stiskl rty. "Jsem jen utahaný."
Byla to lež. Ve skutečnosti se bál o syna a nelíbil se mu směr pátrání, kterým se vydali. Kdyby si byl jistý, že jim cesta do Itálie za otcem Randallem pomůže zastavit útočníky, připadala by mu smysluplnější. Kdyby měli hmatatelné důkazy, o kterých se dá diskutovat a které lze analyzovat, cítil by se méně unášený proudem. Teď to vypadalo, že od chvíle, kdy dorazili na letiště v Harrisburgu, ztratili přechodně rozum a nechali se pobláznit zoufalým nedostatkem důkazů a jiných možností.
Zvažovali možnost, že případ předloží nadřízené kanceláři FBI: Brady navrhoval New York, byl velký a pověstný nevšímavostí vůči příkazům a způsobu práce na ústředí. Alicia mu připomněla, že proti Gilbreathovi mají jen nepřímé důkazy, a pokud si nevymýšlel, Úřadu pro mimořádné události se nikdo nepostaví.
Co pachatel Pelletierových vražd? ptal se Brady. Dávalo smysl ho dál sledovat? Měli v rukou jen pár vodítek a ještě méně prostředků. Brady si dokázal představit, že se k němu dostanou, pokud jako návnadu použijí sami sebe. Ale bez krytí v zádech nebylo jisté, že setkání s ním dopadne dobře. I kdyby ho dokázali chytit, tak co? Věděl víc než Malik? Člověk nikdy neví, dokud se nezeptá; to je podstata vyšetřování. Víc než co jiného se dá přirovnat k procesu vyřazování a shromažďování zdánlivě nedůležitých dat. Kdyby jeho chycení a zabití zaručilo konec vraždění a útoků, Brady by na něm samozřejmě trval. Ale oba už o Vikingovi uvažovali jako o loutce, kterou vodí někdo jiný. Loutkář by prostě poslal další marionetu, možná větší a horší, než byla tahle, i když Brady si něco takového neuměl představit.
Chodili v kruzích, chytali se každé i té nejabsurdnější myšlenky, která jim prolétla hlavou. Nakonec se shodli, že nejlepší možný krok je najít otce Randalla. Zmínili se o něm otec McAfee i Malik. Věděli, kde ho najít - alespoň do včerejška, pokud Alicia získala při včerejším telefonátu pravdivé informace. Brzy se dozvědí, jestli pláčou na pravém hrobě, nebo ne.
Nad zavazadlovým pásem se rozsvítilo žluté světlo, zatroubil alarm a přepravní pás se dal do pohybu. O pár vteřin později k nim doputovala zavazadla.

Pouzdro DMČ, příliš velké na bowlingový kufřík, vzbudilo mezi celníky rozruch. Několik imigračních úředníků je nasměrovalo do zadní místnosti a Brady usoudil, že dobrodružství je u konce dřív, než vůbec začalo. Pak ale Alicia předvedla, že zdaleka nevyčerpala své umění překvapovat ho. S veškerou křiklavou pompou hollywoodské hvězdy vysvětlovala, že natáčí dokumentární film a to prapodivné zařízení je kamera a střižna v jednom - což, říkal si Brady, není tak daleko od pravdy. Dokonce si helmu nasadila a předvedla. To úředníky dostatečně přesvědčilo, poplácali je po zádech, zeptali se, jestli znají Francise Forda Coppolu, a propustili je z celnice.
Vešli do rozlehlé haly. Přímo před nimi se za prosklenou zdí prostíral chaos, typický pro rušná letiště - kyvadlová doprava, taxíky, soukromá auta, dotírající lidé, každý s hlavou plnou vlastních starostí a všichni rozhodnuti zmizet odtud co nejrychleji.
"Pronajmeme si auto, nebo vezmem taxík?" zeptal se Brady.
Než mohla odpovědět, zjevil se před nimi mužík, který potřeboval oholit a ostříhat.
"Avette bisogno di un tassi?" Dychtivě si prohlížel jejich tváře. "Engliš? Potřebujete taxík?" Natáhl se pro pouzdro DMČ visící Alicii přes rameno.
"Ne," ostře ho zarazila. "Nic nepotřebujeme, díky."

Znechuceně přimhouřil oči, pak rezignovaně sklonil hlavu a vystartoval k dalšímu páru, který se vynořil z celního prostoru.
"Půjčíme si auto," prohlásil Brady a udělal krok směrem k chodbě lemované stánky autopůjčoven. Alicia ho chytila za loket. Kývla ke skleněné stěně.
"Vezmeme si taxi, zatím nevíme, jak dlouho zůstaneme a kam budeme muset jet."
"Ale vypadalo to…"
"Ne jeho," přerušila ho. Oba se dívali za taxikářem, který je s úsměvem míjel a v rukou táhl tři napohled těžké kufry. Pár, ke kterému zamířil od nich, kráčel spokojeně za ním.
"V Harrisburgu jsem si na letišti prošla webové stránky věnované cestování," vysvětlovala. "Jedna z nich říkala, že na FCO obchodníci bez licence často nepřipravené turisty oškubou nebo přímo okradou. A někdy to skončí ještě hůř. Radili využívat jen bílé taxíky, jejich řidiči mají povinnost zůstávat u svých aut."
Zaskočila ho. "Co je FCO?"
Rozhlédla se. "Tohle letiště. Ještě nejsme v Římě. Jsme 40 kilometrů jihozápadně, ve Fiumicinu." Všimla si hodin a přeřídila si hodinky.
Udělal to samé, hodinovou ručičku posunul o šest hodin dopředu, kousek za poledne.
"Podíváme se po skříňkách na úschovu zavazadel a vyměníme peníze. Pak můžeme vyrazit rovnou do Vatikánu, zjistit, jestli nám má otec Randall co říct." Vyslovila to jméno s opovržením. "Nebo si potřebuješ odpočinout? Mohli bysme si někde trochu dáchnout…?"
Právě se chystal protestovat, když si všiml záblesku v jejích očích a došlo mu, že si z něj dělá legraci. Věděla, že se chce - potřebuje - dobrat pravdy stejně rychle jako ona.
"Snad ze sebe ještě kapku energie dokážu vymáčknout," odpověděl.

58

Mlčky sledovali projíždějící auta a budovy, které stály stále blíž u sebe a rostly výš a výš do nebe.
"Podívejte," ukazoval jim taxikář. "Koloseum. Pravé jméno je Anfiteatro flavio. Postavené roku 72. Moc staré."
Slova častým používáním vyznívala jako fráze. Brady je přičítal snaze o vyšší spropitné, ne skutečné hrdosti na vlastní město.
Alicia položila ruku na Bradyho paži spočívající na sedadle mezi nimi. "Vždycky jsem si myslela, že Řím uvidím za šťastnějších okolností," řekla potichu. "Byl jsi tu už někdy?"
Brady si dal s odpovědí načas. Myslel na svou ženu a dovolenou, kterou si nikdy nedopřáli. Když byla Karen malá, její otec pracoval jako letecký navigátor u padesáté sedmé ARRS - v pomocné letce - umístěné v Lakes Field na Azorách. Letečtí důstojníci a jejich rodiny si tehdy mohli zaletět do Evropy nebo kamkoli, kam směřovala vojenská letadla. Karenina maminka s potěšením využívala výhod letecké dopravy, jenže Karen si z nich nejživěji vybavovala ne foukače skla z Mallorky nebo holuby z náměstí Svatého Marka v Benátkách, ale cesty na poskakujících sedadlech v temných a profukujících trupech letadel, při kterých se jí stále chtělo zvracet. Řekla Bradymu, že jednou "chce Evropu rozhodně projet": vlakem z Lisabonu do Barcelony, Paříže, Berlína, Vídně a Ženevy ve voze první třídy.
"A skončíme na nejromantičtějším místě ze všech, v Římě," říkala a zářily jí přitom oči i zuby.
"Myslel jsem si, že městem zamilovaných je Paříž," oponoval.
"Ale kdepak. Paříž nemá Koloseum, Španělské schody ani Berniniho Fontánu čtyř řek."
"A co Eiffelova věž, Louvre, Notre Dame?"
"Palác Quirinale, Panteon, chrám svatého Petra." Přitáhla se tak blízko, až v ústech cítil její dech.
"Vítězný oblouk." Lovil z paměti pařížské atrakce. Vždycky byla chytřejší než on, měla pamět jako hard disk. Kdyby titul nejromantičtější město záležel na tom, že vyjmenuje víc proslulých míst, Paříž by byla předem odsouzená k porážce. A kromě toho, jak se měl soustředit, když se do něj zabodávaly ty neuvěřitelně tmavé oči? "Seina!"
"Fontána di Trevi, Campo dé Fiori."
"Hm… Disneyland. Je v Paříži taky, nebo ne?"
"Via Veneto," zašeptala svůdně.
"Tohle zní romanticky."
"Jsou tam jen obchody. Je to římská Rodeo Drive." Cudně se usmála.
"Paráda. Jakmile budeme mít pasy, můžeme vyhlásit bankrot."
"Nejsem zas tak nenasytná. Další hypotéka to krásně vyřeší."
Karen přitiskla své rty na jeho, rukou mu projela vlasy a Brady zapomněl na Paříž. Později v noci došel k závěru, že by si kvůli jejímu výletu další hypotéku klidně vzal. Ale nikdy to neudělal a nikdy neodjeli.
Nebylo přirozené cítit Aliciinu ruku na své. Měl chuť ji odtáhnout. A chtěl ji nechat, kde je.
"Ne, jsem v Římě poprvé," odpověděl. "Zastavíme."
"Zastavíme? Proč?"
"Řidiči, vemte nás do nějaké restaurace."
"Ristorante?" ukázal na blížící se McDonald's. "Hamburgery?" "Ne," odpověděl Brady. "Do slušné restaurace."
Podíval se na Alicii a dodal: "S barem a salonkem."
Taxikář přikývl a zapnul levý blinkr, aby se zařadil do jiného pruhu.
Alicia na něj upřela znepokojený pohled, mezi obočími se jí vytvořila rýha a v koutcích očí vějířky vrásek.
"Nervy," řekla nevýrazně. "Nemáš hlad?" V letadle jedli, ale to bylo před několika hodinami.
"Počkám v taxíku," nervozita v jejím hlase prozrazovala zklamání nebo netrpělivost, možná oboje.
Taxi vjelo přes nízký obrubník na zpola zaplněné parkoviště patřící ke štukem zdobené restauraci s pruhovanými

zelenobílými markýzami. Zastavili a Brady si prohlížel budovu, ale nevystoupil.
"Signore?"
Brady neodpověděl. Byl tu, protože jeho syna, Alicii i jeho samotného napadli a málem zabili. Chtěl pro ně udělat to nejlepší, ale byl unavený a vysílený a vzpomínka na Karen a její touhu vidět Řím mu sevřela srdce. Byl kriminální psycholog, který po smrti ženy odešel na čtyři měsíce na neplacenou dovolenou a vrátil se jen ke snadnějším úkolům, ničemu zvlášť namáhavému. Nežádal o to a jeho nadřízení to s ním neprobírali, ale všem došlo, že ještě nemá na sto deset procent, které se čekají od agenta FBI. Začínal věřit, že na takovou výkonnostní úroveň už nebude připravený nikdy.
Pití - to někde hluboko uvnitř sebe věděl - nejen otupovalo bolest ze ztráty Karen, ale pomáhalo mu zapomenout, že se s její nepřítomností nevyrovnává právě nejlépe. Její smrt mu zasadila hned dvě rány: způsobila bolest a odhalila, že se nedokáže uzdravit. Právě tesknil po své mrtvé ženě, byl v cizí zemi, honil vraha, kterého neznal, a snažil se chránit jediné lidi na světě, o které měl strach - úkol, na který se vůbec necítil.
A ještě k tomu všemu - protože vždycky existuje nějaké "ještě k tomu všemu", které navíc komplikuje už tak komplikované životy - dává Alicia najevo, že od jejich vztahu očekává víc. A zjistil, že jeho srdce vnímá, slyší volání jejího srdce a touží odpovědět. Ze všech chvil právě…
Naplnil si plíce a pokusil se všechen přetlak vypustit s výdechem. Obrátil se k ní.
"Já vím… hm… myslím, že jsem…" Pevně stiskl rty. Podíval se na řidiče, pak přehlédl okolí. Taxi parkovalo kousek od frekventovaného chodníku. Svět za okny auta byl ostrý, nevlídný a neposkytoval soukromí; nebylo to prostředí, ve kterém se Brady toužil zpovídat.
Dotkl se řidičova ramene: "Pane, mohl byste nás minutku nechat?"
"Eh?"
"Samotné, jen na minutu? Mohl byste vystoupit?"
Taxikář se ostře zasmál: "Vy si vystupte," a máchl hlavou.
Alicia sáhla do kapsy saka, oddělila několik bankovek z balíčku eur, které dostala na letišti, a podala je řidiči.
"Mohl byste, prosím, vystoupit?" požádala ho ostře. "Můžete mít ruku na klice, jestli chcete. Jen… prosím?"
Vzal si peníze, prohlédl je, zabručel a vystoupil.
Alicia se na Bradyho podívala s trpělivým očekáváním. Pak, aby uvolnila napětí, pohled odvrátila.
"Mám pocit, že jsem mu právě dala sto dolarů," řekla a rozesmála se.
Brady se usmál. Byl to krátký oddech, ale ulevil mu podobně jako tvrdý alkohol.
"Podívej," začal. "Mám pocit, že mi to nejde. Dělám něco, co není právě moje parketa, a i když jsem pracoval na tom, co umím, nebylo to ono. Vím, že musím svou ženu… že se topím ve smutku delší dobu, než bych měl."
"Brady, nemusíš -"
"Musím. Bublá ve mně moc negativních emocí. Cítím se ochromený, kousek před zhroucením. A to je to poslední, co ode mě teď potřebuješ. Mám pocit, že když něco z toho vytáhnu na denní světlo, uvidím některé věci jasněji."
Přikývla.
"Za prvé, ano, jsem zdrcený ztrátou své ženy. Je to otevřená rána a nehojí se, protože ji zacelit nenechám. Pořád se v ní šťourám a znovu ji otevírám. Nevím, jak toho nechat, jak se přestat neustále zraňovat. Nezvládám to nejlíp, jasný? Tak to je."
Její pohled zjihl. Nebyl v něm soucit, jen souhlas.
Pokračoval. "Jsem k smrti vyděšený, tím myslím, že mě strach o syna úplně ochromuje. Pořád mám před očima výraz, s jakým se na mě díval v té kobce, když byl vrah nahoře nad schodištěm a rval za kliku od dveří. Ti psi. Šel jenom po mně, nebo po nás obou? Hledá ještě Zacha? Mají lidi, kteří ho ovládají, možnost Zacha vystopovat?" Zatřásl hlavou. "A já jsem tady, pět tisíc mil od něj…"
"Brady…"
"Já vím. Já vím. Musím tu být, abych mu pomohl. Ale co tu zmůžu? Myslím, opravdu zmůžu? Podívej se na sebe. Jsi do toho celá žhavá. Vidíš co je potřeba dělat, a děláš to. Chtěla jsi pronásledovat Pelletierova vraha ještě dřív, než nás napadl a zodpovědnost za případ už byla na někom jiném. Já se chtěl vrátit domů. Byla sis promluvit s otcem McAfeem. Když došlo na nejhorší, napadlo tě zavolat Apolla."
Zachytil její výraz a dodal: "Za jeho smrt nemůžeš a kde bychom bez informací od Malika byli?"
Na chvilinku se odmlčel.
"Postavila ses Gilbreathovi. Udala jsi směr, do Říma. Ty…"
"Brady!" Chytila ho za ramena a zatřásla s ním.
Překvapeně se na ni podíval.
"Možná že si potřebuješ ulevit," řekla, "ale nenechám tě tu sedět a mrskat se. I když jsme v Římě." Usmála se.
"Poslouchám, co mi říkáš, jasný? Myslíš si, že za nic nestojíš a na nic se nevzmůžeš. Jseš…"
Byla rozzlobená, nevěděla, co chce říct. Bouchla ho pěstí do paže.
"Jseš mrtvý? Je Zach mrtvý? Neztuhnul jsi, když si pro vás přišla ta zrůda - zrůda s pekelnými psy! Zachránil jsi sebe i syna. Podívej se na svoji ruku. Drapnul jsi jeho sekeru! Držel ses! A bojoval bys, kdyby neutekl pryč. Utekl on, ne ty."
Zavrtěla hlavou. Už mírněji dodala: "Jsem já mrtvá? Věděl jsi, co dělat, když jsem vypadla z okna. Zachránils mě." Při slově zachránil se jí zlomil hlas. Zhluboka se nadechla. "Máš pravdu, chtěla jsem pokračovat ve vyšetřování a ty jsi chtěl jet domů. Protože máš někoho, za kým můžeš jet. Máš někoho, kdo tě miluje a potřebuje, a odpovědnost za Zacha ti dává sílu přežít. To je úctyhodné. Ušlechtilé.
Já mám práci, Brady. Ta je můj život. Obětovala jsem se jí podobně jako ty rodině. Samozřejmě že jsem chtěla pokračovat ve vyšetřování. Samozřejmě že abych se dobrala konce, musím být ve všem, co se týká případu a postupu

vyšetřování, náročnější. Dělala jsem to roky, zatímco ty ses věnoval studiu a domovu a rodině. Jenom proto máš teď být k ničemu? Tak to ne, Brady, to nejsi!"
Byla pořádně naštvaná. Napadlo ho, že ho možná znovu praští.
Rty mu pomalu nadzvedl úsměv.
"Možná bychom měli vyzmizíkovat moje jméno z diplomu a napsat tam tebe."
"Jestli je to další způsob sebemrskání, tak o to nestojím."
"Ne, jen jsem chtěl říct, že umíš výborně dostat lidi ze svrabu. Psychiatr by na to, co ty dokážeš za dvě minuty, potřeboval několik sezení."
"Vymáčkla jsem ti emocionálního uhra?"
Zarazil se. "Vidíš? Ale jo, cítím se líp. Pak je tu ještě něco." Sklopil oči. "Ty a já. Myslím, že je jasný…"
Dveře u řidiče se otevřely. "Už pojedem, jo?" řekl taxikář a chystal se nastoupit.
Alicia se prudce naklonila nad opěradlo jeho sedadla a vystrčila ho zase ven.
"Ne! Běžte si přepočítat peníze!" zařvala, pak se posunula nad sedadlo, popadla kliku od dveří a zabouchla je. S úsměvem dopadla do polstrování zadního sedadla. "Co je jasný?"
"Myslím…" Tvrdě se na ni podíval. "Cítíš ke mně něco? Myslím… víc, než bys cítila k partnerovi…?"
"Ano. Ale to je v pořádku. Já chápu, že nejsi -"
"Já cítím totéž," přerušil ji. "Myslím. Přistihl jsem se, že tě srovnávám s Karen. Vím, že to není fér, ale díky tomu, že to dělám, jsem si uvědomil, že něco cítím… chápeš?"
Ježíš, proč o všem musí tak složitě přemýšlet?
Chytla ho za ruku a stiskla.
"Je dobře, že ses o tom zmínil," řekla. "Teď to necháme plavat. Nebudeme na to myslet nebo se tím trápit a budeme se věnovat té podružné záležitosti s otcem Randallem a Pelletierem a zážitky blízké smrti. Ať se stane cokoliv. Fajn?"
Došlo mu, že teď je jako Karen. Rozhodná, ale přitom bere svět takový, jaký je. Karen brala sílu z vědomí, že nad světem bdí Bůh. Naproti tomu Alicia patřila k lidem, kteří příliš nezkoumali, kde svou sílu berou; dokud ji měli, když byla zapotřebí, nezajímali se, odkud pochází.
Nepřestala se na něj dívat, ale kotníky prstů zaklepala na skleněné okno. Když taxikář otevřel dveře a dřepl si na své sedadlo, zakřičela: "Kde jste? Jedeme!"

59

O čtyřicet minut později zajelo taxi k obrubníku na Via della Conciliazione. Brady z ulice moc nezahlédl, jen pečlivě udržovanou prastarou budovu. Pak vystoupil a rozhlédl se nad střechou taxíku. Naproti přes ulici se za dvěma bohatě štukovanými budovami otevíralo velkolepé nádvoří - Piazza San Pietro. V jeho středu se tyčil Egyptský obelisk, nejméně třicet metrů vysoký, původně přivezený na oslavu Nerova cirku. Za ním stála na protější straně náměstí bazilika svatého Petra, na průčelí členěná sloupy a na vrcholu zakončená sochami svatých, za nimiž se zvedala světoznámá kupole navržená Michelangelem.
"Signore!"
Taxikářovo oslovení mu připomnělo, že stojí v otevřených dveřích, ohromený tou podívanou. Zabouchl dveře a nechal taxikáře odjet. Alicia, jakoby vábená voláním sirén, už přebíhala ulici. Brady se vydal za ní.
Náměstí mělo tvar elipsy. Od schodů katedrály se rozbíhaly kolonády, které se jako obrovské objímající paže rozprostíraly kolem všech duší na náměstí. Přestože se zde právě přelévalo několik set lidí, působilo náměstí, připravené pojmout tisíce dalších, prázdně.
Alicia mu poklepala na paži.
"Měl by tu být nějaký úřad nebo tak, označený jako L' ufficio informazioni." Ukázala za jižní kolonádu na průčelí připomínající obchod, jehož vývěsní znaky patřily vatikánskému úřadu a jeho kancelářím. Vstoupili do informačního centra a čekali, dokud muž za přepážkou nevysvětlil skupině starších turistů s velmi silným americkým přízvukem veškeré podrobnosti týkající se okružních procházek Vatikánem. Po zodpovězení posledního hlasitého "Cože?" se skupina odvlekla pryč a Brady přistoupil k muži.
"Přišli jsme za knězem, který má na starost vatikánský archív."
"Archiv, nebo knihovnu?" zeptal se muž stejně hlasitě, jako když mluvil s předchozí skupinou.
"Je v tom rozdíl?"
"Si."
Brady nadzdvihl obočí a podíval se na Alicii.
"Otec McAfee mluvil o Tajných archivech."
Brady obrátil pozornost zpátky k muži. "Kněz, za kterým jsme přišli, se -"
"O dvoje dveře dál," řekl muž a odvrátil se od nich.
"Promiňte?"
"Provozní kancelář." Ukázal východním směrem.
Provozní kancelář vybavená několika starými stoly a židlemi pro návštěvníky vypadala jako laciná cestovní agentura. Obsazen byl jediný stůl, seděl za ním mladík, jehož by Brady zcela jistě požádal o průkaz, kdyby ho přistihl při nákupu alkoholu. Přes černou košili s krátkými rukávy měl kolárek. Na stole stál LCD monitor a klávesnice, ale jeho hlava se skláněla nad tlustou účetní knihou. S tužkou v ruce podrobně zkoumal sloupce drobných čísílek. Černé, nakrátko zastřižené vlasy si sčesával ke straně. Na místě mu je držel gel. Vzhlédl se zářivým úsměvem.
"Mi dica?"
"Mluvíte anglicky?" zeptal se Brady.

"Samozřejmě. Čím vám mohu pomoci?" Jeho angličtina byla bezchybná.
Brady mu řekl, že by se rád setkal s otcem Randallem.
"Z jakého důvodu ho chcete vidět?"
S Alicií se dohodli, že budou vždy co možná nejupřímnější - v rámci možností. Zmínka o vyšetřování vraždy mohla vystavět více zdí než dveří. Vysvětlil, že sledují stopu vloupání, ke kterému došlo v katolickém kostele ve Státech, a že kvůli tomu potřebují mluvit s otcem Randallem.
"Vy jste kvůli vloupání jeli až do Itálie?" Mladého kněze to vyvedlo z míry stejně jako každého, kdo by slyšel Bradyho absurdní výmluvu.
"Možná existuje souvislost s dalšími zločiny," pokusil se Brady o vysvětlení.
"Z jaké agentury jste říkali, že jste?"
"Nejsme oficiálně pověřeni vyšetřováním. Kněz z kostela, ve kterém došlo ke vloupání, je náš přítel."
Kněz přikývl, jako by tato informace dávala všemu smysl. Otočil se k monitoru a klávesnici na stole.
"Ten otec se jmenuje?"
Zaváhal. Nechtěl otci McAfeemu způsobit potíže.
Kněz na něj pohlédl. "Jak se jmenuje muž, kterého chcete navštívit?"
"Aha. Otec Randall. Adalberto Randall."
Naťukal jméno na klávesnici a sledoval obrazovku. Brady měl pocit, že přes jeho tvář přelétl stín znepokojení, ale nebyl si jist. Brady se nenuceně naklonil dopředu a nakoukl na obrazovku. Mladík stiskl klávesu a Brady stihl zahlédnout mizející písmena. Po vteřince šedi zaplnila obrazovku fotografie Svatého Petra. Vyšlo to nastejno. Neuměl italsky.
Kněz otevřel zásuvku a vyndal z ní žlutou kartičku velikosti navštívenky. Do horní části načmáral velké datum. Pak pod něj něco připsal menším a ještě ledabylejším písmem. Z kapsy od kalhot vytáhl malý klíček, odemkl zásuvku uprostřed stolu a vylovil z ní razítko. Srovnal kartičku pod razítko a pevně přitlačil. Pak zásuvku zamkl, vrátil klíč do kapsy a kartičku podal Bradymu.
"S touto propustkou můžete jít k tajemníkovi Archivů. Ten vám pomůže."
Kněz na stůl rozložil barevnou mapu a tužkou v ní ukazoval. "Vysvětlím vám kudy. Dáte se podél Leoninských hradeb, tudy, a pak branou svaté Anny. Uvidíte křivolakou cestu. Půjdete po ní kolem budovy Osservatore Romano až k nádvoří Belvedere. Nalevo uvidíte schodiště. Vyjdete po něm nahoru." Ťukl špičkou tužky do mapy a odsunul ji stranou. "A jste tam."
"A jsme tam," opakoval Brady. "Děkujeme."
Než došli ke dveřím, kněz za nimi zavolal.
"Cestou budete muset propustku ukázat několika strážím. Neodchylujte se z trasy a všechno bude v pořádku. Bůh s vámi oběma."
Venku se Alicia otočila k Bradymu: "Co se stane, když se odchýlíme z trasy?"
"Asi všechno v pořádku nebude."

60

Brady byl služebně třikrát v Las Vegas. Pokaždé ho ohromily rozměry tamních hotelů. Byly, jak říkal Zach, ge-normní. Projít jedinou hernou bez oklik a zastávek trvalo pět minut. Nabízely se tu bazény olympijských parametrů, divadla velká jako Broadway a projížďky dlouhé jako v Disneylandu. Ze zlatého lva před Grand MGM Bradymu zaskočilo v krku. Nikdy se nedokázal rozhodnout, jestli je město monumentem nenasytnosti a nevkusu nebo vzpomínkou člověka na dobu, kdy si stavěl hrady z písku a domečky z Lega.
Teď, při procházce Vatikánem, pochopil, že představy vegaských architektů byly přízemní. A příliš strohé. Vedle vatikánských soch, sloupů a fontán si připadal jako trpaslík. Paláce vytvářely falešný soumrak jako hory ve Vail. Každá z budov, kterou viděl, se honosila výzdobou muzejních kvalit: sochy, reliéfy zobrazující velké dějinné okamžiky, barevné vitráže, věže. Jen z představy, jaké poklady se skladují za jejich zdmi, ho rozbolela hlava.
Cestou k Tajným archivům je třikrát zastavila dvojice švýcarských gardistů. Potom co jim poslední pár zkontroloval propustku a dovolil jim jít dál, prohlásil Brady: "Kdybych měl pětinu všech mistrovských děl, která jsou tady, pořídil bych si na jejich ochranu tým SWAT, ne najaté hlídače."
"Nenech se těmi šviháckými uniformami zmást," opravila ho Alicia. "Znám kluka z FBI, který patří k týmu na záchranu rukojmí."
Kývl. "Nejlepší tým SWAT v celé zemi."
"To jo. A ten kluk mi jednou říkal, že pár z nich jede do Švýcarska trénovat se švýcarskou gardou. Já se zeptala: Proč vás Švýcaři požádali o pomoc?, protože mě hned napadlo, že jim nějaká krizovka s únosem otevřela oči a pochopili, že lepší výcvik by neškodil, chápeš? A on řekl, ne, kluci z FBI se budou učit od nich. Vypadá to, že jsou nejlepší na světě, každý z nich. Mossadi a Sealové a… samurajové v jednom."
Brady se ohlédl za jedním z gardistů, oblečeným v tradiční zářivě oranžové uniformě s modrými pumpkami, doplněnými košilí s nabranými rukávy a modrým baretem. Věnoval jí nerozhodný úsměv. "Děláš si legraci, že jo?"
"Ber to smrtelně vážně," řekla. "Jak jsi sám řekl, mysli na nevyčíslitelnou hodnotu té spousty mistrovských děl, která tu mají. A na papeže. To je přece cíl." O pár kroků dál dodala: "Můžeš si je vyzkoušet, uvidíš, co se stane. Ruku do ohně za ně nedám."
Mířili přes vydlážděné nádvoří ke křižovatce cest, kde stál švýcarský gardista s halapartnou. Brady si představoval, jakou škodu může podobná zbraň napáchat ve zkušených rukou.
"Vždycky se mi líbila mírumilovnost spících psů."
"Přesně." Klepla ho po paži hřbetem ruky a ukázala. "Myslím, že to je ono."

Vlevo se vedle obrovské mramorové sochy zdvihala široká řada schodů, která končila před těžkými dřevěnými dveřmi o patro výš. Alicia je brala po dvou, ale Brady se zdržel, aby se dozvěděl, že socha představuje muže jménem Hippolytus. Zbylý nápis byl italsky, latinsky nebo šelta, pokud mohl soudit. Napadlo ho, zda byl Hippolytus stejně moudrý, jak tu vypadal, s knihou v ruce a pohledem upřeným do dáli.
Brady dohnal Aiicii až u dveří, kde ji stejně zastavil další švýcarský nindža. Předložil propustku a strážce je pustil dál. Ocitli se v předpokoji. Nad dvojitými dveřmi vystupoval z mramorového znaku nápis Biblioteca Apostolica Vaticana. Jednoduché dveře v protější zdi nesly dřevěný znak: L' Archivio Segreto Vaticano.
Tomu rozuměl i Brady. Podržel Alicii otevřené dveře: "Nad těmi dveřmi se píše tajný. Jak moc je tajný?"
Pokračovali chodbou k muži sedícímu za stolem. Chodba byla široká, oblouková a celá postavená z kamene, kromě velkých oken v jedné zdi, která přehlížela celé nádvoří, po němž se dostali ke knihovním schodům.
Alicia se naklonila k Bradymu. Zašeptala mu: "Po tisíciletí byly všechny svazky, které tu uchovávají, nepřístupné každému kromě papeže a hrstky učenců, badatelů a archivářů zaměstnávaných papežem. Tak tomu bylo až do roku 1881, kdy papež Leo XIII. zpřístupnil asi polovinu svazků omezenému počtu vážených učenců a teologů. I dnes tu platí takzvaný ‚Stoletý výnos', který stanovuje, že nejnovější dokumenty nesmí být po jedno století zpřístupněny nikomu zvenčí." Vycenila na něj zuby. "Měl bys víc číst, Brady."
U stolu se zastavili. Byl zhruba tak velký jako automobil. Jeho barokní výzdobu mohl vyřezávat sám Michelangelo. I tak musel dřevěný kousek soupeřit se sálem, který se otevíral za ním. Strop a všechny zdi byly vyzdobeny malbami nějakého pozdně renesančního mistra, o kterém Brady pravděpodobně v životě neslyšel. Ale styl byl nezaměnitelný: bohaté barvy, výrazná perspektiva, tlusté nahé, nebo takřka nahé postavy, u kterých byste v reálném životě čekali, kdy se začnou potit. Strop byl vysoký a klenutý. Podlahu pokrývaly mramorové bloky, příliš velké na to, aby se jim dalo říkat dlaždice. Po obou stranách centrální uličky, metr od zdi, metr od sebe, stály jako sochy podobné obrněným vozům mohutné dřevěné skříně. Na vzdáleném konci dlouhé místnosti odhalovaly otevřené dvoukřídlé dveře ještě jeden stejný sál, a pak další a další, kam Brady dohlédl.
"Sí?"
Muž za stolem měl stejně jako mladík v provozní kanceláři kolárek, ale byl dost starý, aby mohl být jeho dědečkem. Byl zavalitý, s naducanými tvářemi a vypoulenýma očima. Plešatěl. Brady si říkal, že klidně mohl představovat mnicha Tucka v Robinu Hoodovi. Zopakovali pozdravy i vysvětlení. Tentokrát ale zmínka o otci Randallovi nevyvolala žádnou reakci.
Mohl bych, prosím, vidět vaše průkazy?" požádal je muž. Měl o hodně silnější pnzvuk než mladý kněz. Brady zastával názor že se angličtina stává světovou řečí na úkor domorodých jazyků - což vytáčelo cizince, především Francouze, a Američany hovořící španělsky a portugalsky. Mladší generace se ji začínaly učit ve stále ranějším věku a nakonec ji budou ovládat dříve než svou mateřštinu. Být součástí světové lingvistické šikany ho mírně zahanbovalo.
Z kapsy u kalhot vyndal peněženku. "Přejete si osobní, nebo úřední průkaz?" zeptal se.
"Oboje, prosím."
Podal mu řidičský průkaz a identifikační kartu FBI. Alicia udělala totéž.
Kněz zvedl telefon, namačkal tři čísla a zavěsil. O chvilku později se na konci chodby otevřely dveře, kterými přišli. Objevil se v nich švýcarský gardista, který kontroloval jejich propustku, a rázně k nim zamířil. Kněz se zdál být zaskočen identifikačními kartami, jež svíral v ruce. Zamumlal: "Momento," a opustil je krásným sálem a vzdálenými dveřmi, za nimiž zmizel doprava, kam neviděli. Gardista se postavil ke vchodu do místnosti, otočil se zády ke zdi a ztuhl jako figurína. Podle toho, co Brady viděl, nebyl ozbrojen.
"Co se bude dít dál?" zašeptal Brady.
"Existuje celkem velká pravděpodobnost, že si nás ověří u FBI." Alicia se odmlčela. Přemýšlela a přejížděla přitom očima po místnosti.
"A?" Dobře věděl, že v podobné situaci také nikdy předtím nebyla, ale uměla si poradit nejen s předpokládanými potížemi, ale i v životních situacích, kdy se věci děly jinak, než se očekávalo.
"A jestli si to budou v FBI přát, můžou je přesvědčit, aby nás vatikánská nebo římská policie zadržela, než si nás přiletí vyzvednout."
Přelétl pohledem z telefonu na stole na švýcarského gardistu.
"Měli jsme jim dát falešné průkazy."
"Na místě jako tohle by někomu nedůležitému nevěnovali ani minutu," poznamenala věcně. "Lidé na falešných průkazech jsou nicky. Záměrně. Asi aby je nekontrolovali. A třeba po nás ještě není sháňka."
"Ten, kdo má na svědomí Pelletierovy vraždy a útoky na nás, dneska ráno u snídaně možná pěkně vynadal sám sobě i tomu vikingskému tatrmanovi se psy."
"Možná." Přistoupila k němu a chytla ho za paži. "Je to risk, ale zkusit jsme to museli. Jinak jsme mohli zůstat doma."
Dlouho postávali u stolu. Nic na jeho povrchu nezaujalo Bradyho pozornost: klávesnice, LCD monitor a stejná fotografie Svatého Petra jako spořič obrazovky, několik pohozených per, zápisník s nepopsanou vrchní stránkou a noviny La Repubblica. Přímo před židlí ležela neotevřená sportovní příloha.
Občas se ve vzdáleném obdélníku dveří mihla postava. Místo bylo nepřirozeně tiché, jako by se tichu učilo po celou dobu své dlouholeté existence.
Alicia se naklonila k Bradymu.
"Chtěla bych se dostat k počítači," prohodila tiše.
"Hodně štěstí."
"Zajímá mě, co se objeví, když vyťukám Randallovo jméno."
"Záleží na tom?"

"To nikdy nevíš."
Podíval se na strážce. Nepřestával je sledovat.
"Myslíš, že bys ho dokázal odlákat?"
Zíral na ni prázdnýma očima.
"Vážně," ubezpečila ho. "Prostě se rozběhni místností a nezastavuj se. Vsadím se, že se na tebe vrhne."
"Ty bys obětovala šanci mluvit s člověkem, za nímž jsme přijeli, kvůli pohledu na obrazovku počítače, kde je všechno v jazyce, kterému nerozumíš?"
Odvrátil se a vydal na procházku kolem oken na chodbě. O pár minut později zaslechl, jak strážce ostře vykřikl.
"Paní!"
Otočil se a uviděl Alicii na opačné straně stolu. Její ruka vystřelila dopředu a dotkla se klávesnice.
Strážce se odlepil od zdi a sáhl si rukou pro něco na zádech.
Zvedla ruce. "Prr!" uklidňovala ho a obešla stůl.
Strážce se zastavil.
"Omlouvám se," řekla kajícně. "Nudila jsem se, chápete? Mohl byste…" Podívala se přes rameno za sebe. "Mohl byste zjistit, co otce tak zdrželo?"
"Ne." Vrátil se na místo u zdi. Objevila se ruka svírající vysílačku. Zvedl ji ke rtům, stiskl tlačítko a tiše promluvil cizím jazykem.
"Co to děláte?" bránila se Alicia. "To přece není nutné."
Mrkla na Bradyho. Zakroutil hlavou.
Strážce domluvil, schoval vysílačku za záda a strnul v pozici figuríny. Brady se vrátil k Alicii stojící u přední strany stolu. Dveře na konci chodby se otevřely a vstoupil další švýcarský gardista.
"Ajaj," zašeptala.
Pochodoval k nim, zastavil se a zaujal postoj zády ke stěně vedle svého druha ve zbrani.
Brady zaslechl, jak si Alicia oddychla.
"Cos viděla?" zeptal se.
"Přihlašovací okénko. Jméno uživatele a prázdné heslo. Nedostala bych se dovnitř, pokud by mi na to nedali tak hodinu, ne bez hackovacích nástrojů."
"Takže budeme čekat."
Netrpělivě si mlaskla. Ponořila se do své kabelky, vyndala krabičku kamelek a jednu vyklepla ven.
"Paní?"
Byl to první strážce. Zamítavě vrtěl hlavou.
Obrátila se k Bradymu. "Jdu si ven zakouřit."
Strážce znovu promluvil. "Na půdě Vatikánu se nesmí kouřit.
"Nikde?"
Zavrtěl hlavou.
Znovu mlaskla, otevřela kabelku a hodila cigaretu dovnitř.

61
Podle Bradyho hodinek čekali dalších čtyřicet osm minut. Pozorovali z oken kněze, jeptišky a provozní personál procházející náměstím, když se k nim doneslo klapání kožených podpatků o mramor, které zanechávalo slabou ozvěnu.
Brady se otočil a zjistil, že ozvěnu ve skutečnosti vytváří další pár bot. Kněze, který je žádal o identifikaci, následoval vyšší muž, také padesátník. Měl štíhlý a svalnatý obličej, protkaný tvrdými, zřetelnými vráskami. V očích se mu zračil netrpělivý, pronikavý pohled. Ladně se nesl, téměř se nad podlahou vznášel, podobně jako kráčejí tanečníci ještě léta po poslední děkovačce.
První kněz se posadil zpět do křesla a hlasitě přitom hekal, jako by právě dokončil nějakou namáhavou práci. Vrátil Bradymu a Alicii jejich průkazky.
"Grazie," poděkoval, aniž na ně pohlédl. Naklonil se nad noviny před sebou.
Brady a Alicia se otočili k druhému muži. Postavil se vedle křesla. Ruce držel sepnuté před sebou. Jemný úsměv mu svraštil kůži a vyhloubil velké dolíčky ve tváři.
"Otec Randall?" zeptala se Alicia.
"Jsem monsignore Vretenar, zástupce prefekta. Promluvme si, per favore." Zamířil kolem stolu k nim, ale pak změnil směr a vyrazil chodbou ke vzdáleným dveřím.
Brady a Alicia ho následovali. Konečně se něco dělo. Brady se ohlédl přes rameno. Strážci za nimi nešli, nicméně jejich pozornost nepolevila. Když se dostali do středu sálu, monsignore Vretenar se k nim obrátil.
Šeptem se zeptal: "Proč jste přijeli?"
Brady mluvil za oba. "Promluvit si s otcem Randallem."
"Proč?"
"Možná má informace o případu, na kterém pracujeme."
"Možná?"
"Ano. Kolik toho ví, nezjistíme, dokud si s ním nepromluvíme."
"Co je to za případ?"
"Loupež v kostele v New York City."
Muž zakroutil hlavou. "Nezdá se mi -"
"Ta loupež může mít něco společného s vraždou," přerušila ho Alicia. "Vlastně několika vraždami."

Monsignorova obočí se lehce nazdvihla. Zaskočilo ho to, ale buď neuměl dávat najevo city, nebo je dokázal mistrně skrývat.
"A otec Randall je… do toho zapletený?"
"Měl s tím něco společného."
"Co?"
Alicia vysvětlila: "Vyžádal si soukromé složky jednoho kněze, prý pro Archivy. Když kněz odmítl, složky byly odcizeny."
"Otec Randall je archivář, ne zloděj."
"Kdybychom si s ním mohli promluvit…"
"Ten kněz byl zavražděn?"
"Ne, ale myslíme si, že vrah našel jména obětí v ukradených složkách." Alicia si rychle odhrnula vlasy za ucho. Brady viděl, že by tím chlapem nejraději zatřásla a zakřičela: "Pomozte nám!"
"Monsignore," řekl, "jeden z pravděpodobných vrahů zmínil Randallovo jméno."
"V jaké souvislosti?"
Víc mu prozradit nechtěli.
Monsignore Vretenar dokonale pochopil jejich mlčení. Rty mu zkřivil náznak úsměvu, pak se uchechtl.
"Co je na tom legračního?"
"Omlouvám se," řekl monsignore. "Měli jste mi říct, že jste fanoušci Da Vinciho kódu!"
"Promiňte?"
"Agente Moore, agentko Wagnerová," pronesl s blahosklonným úsměvem, "tady nenajdete vrahy ani tajné společnosti, ani spiknutí. Hledáte špatného muže. Je mi líto, že jste kvůli tomu cestovali tak daleko. Per favore." Vybídl je k odchodu.
"Ne, počkejte chvíli!" Alicia ho chytla za ruku. "To není ani legrační, ani výmysl. Ukrýváte muže, který je nějakým způsobem zapletený do nejméně pěti vražd. Někdo se nás pokouší zabít. Mě. Agenta Moorea. Napadli jeho devítiletého syna! Proč nemůžete -"
Švýcarští gardisté byli u nich. Jeden se postavil mezi Bradyho a monsignora Vretenara. Odstrčil Bradyho dozadu a zaujal postoj, který říkal, že ho převálcuje, jakmile jen naznačí výhrůžku. Brady zvedl ruce do výše prsou, dlaněmi dopředu. Podíval se na Alicii, která hlasitě zaklela. Druhý gardista ji držel ve chvatu uchikomi - levé zápěstí jí zkroutil za zády a zdvihl mezi lopatky, zatímco loket tlačil dolů. Znají ho všichni policisté, tenhle úchop trénovali jako poldové i jako zadržení. Bolí. A tomu, koho držíte, okamžitě znemožní podniknout jakýkoli výpad.
Alicia cedila vzduch skrz sevřené zuby, pravou ruku znehybněnou v pozici, která vytvářela dojem, že se chce chytit za rameno. Bylo jasně vidět, že má na ruce obvaz, tenkou gázu těsně pod okrajem jemně tečkovaly nahnědlé skvrny. Ještě že jí strážce zkroutil zdravou ruku.
"Přestaňte," požádal. "To není nutné."
"Není?" ptal se monsignore. "Slečno Wagnerová?" Čekal, dokud se jejich pohledy nesetkaly. "Je to nutné?"
Mlčela. Bradyho by nepřekvapilo, kdyby na něj plivla. Ulevilo se mu, když upjatě zavrtěla hlavou.
Monsignore kývl na strážce, který ji držel. Pustil ji.
Alicia se snažila předstírat, že se ho zbavila sama. Mnula si rameno. Rty tiskla tak pevně, až zbělely. Brady věděl, že se bojí, co by mohla říct.
"Agente Moore," oslovil ho monsignore. "Poskytl vám váš informátor popis otce Randalla? Získali jste… myslím, že se tomu říká předběžný portrét?"
"Ne."
"Získejte popis. Nechte ho naskicovat nějakým šikovným umělcem, nebo jak to v dnešní době děláte, pomocí počítače a podobně. Odfaxujte mi ho." Odněkud vyndal navštívenku a podržel ji před sebou. Brady si ji vzal. "Jestli se vyskytne nějaká podobnost s naším otcem Randallem, ještě si promluvíme. Nehodlám mlčet za každou cenu."
Monsignore se ujistil, že pochopili jeho odmítnutí: "Mohu vám věřit, že ven trefíte sami, nebo budete potřebovat doprovod?"
"Monsignore Vretenare," pokoušel se ještě jednou Brady. "Vážili jsme sem dlouhou cestu. Můj syn je v ohrožení."
"Takže mám přivolat eskortu?"
Brady zíral na takzvaného muže Páně. Jak mohla být Karen tak vřelá a soucitná a tenhle muž tak bezcitný? Sloužili stejnému Bohu? Otočil se a dlouhými kroky vyrazil ke dveřím na konci chodby. Kněz za stolem se stále hrbil nad novinami, jako by se tu nekřičelo a kolem jeho křesla nepobíhaly stráže. Slyšel, že Alicia jde za ním, ale než se dotkl dveří, její kroky utichly. Také se zastavil, věděl, co přijde. Neotáčel se, jen čekal.
Hlasem podporovaným plícemi operní divy zařvala monsignorovo jméno a přidala k němu dlouhou řádku oplzlostí, slov, o nichž se Brady domníval, že uším mužů, žen i otylých postav z maleb všech zdejších zdí budou znít naprosto nově. Pravděpodobně to vše názorně doprovázela zdviženým prostředníkem. Protáhla se kolem něj, vyrazila ze dveří a její hlas ještě stále rezonoval o mramorovou dlažbu.
"Půjdeme," prohlásila.
Mlčel. Dupání vysokých bot se neozvalo. Představoval si, jak monsignore Vretenar dotekem a záporným gestem drží švýcarské gardisty, možná ho doplňuje komentářem: "Vznětlivá mladá dáma. Nechte ji jít." Jak ohleduplné.

62
Dostihl ji u paty venkovního schodiště. Vzhlížela k nesmrtelnému výrazu Hippolyta, protože tu nikdo jiný, koho by mohla probovávat pohledem, nebyl.

"Jsi v pořádku?"
"Ne! Ne!" Frustrovaně trhla hlavou. "Co za pompézního… jak jsem ho ještě nepojmenovala?"
"Řekl bych, že to bylo dostatečně obsáhlé shrnutí."
Slabě se usmála a mnula si rameno. "Levou ruku mám rozkrájenou na filé a pravou vykloubenou. Než se z toho dostaneme, budu na vozíku." Otočila se k němu. "Co ty, dobrý?"
"Ne," svěřil se upřímně. Někdo mu do těla nalil olovo, jednoduše odklopil hlavu a nalil ho dovnitř. Srdce měl těžké a sklíčené, žaludek sevřený. Jestli se rychle nepohne, nohy mu vrostou do kamenné dlažby, na které stojí. Šoural se ke křivolaké cestě, po které došli na nádvoří.
Alicia se ploužila za ním. "Pojď, někam se schováme," navrhla vyčerpaně. "Vrátíme se odpoledne. Ten kretén musí mít nějakého nadřízeného, se kterým si můžem promluvit."
"Papeže," poznamenal Brady.
"Někoho jiného. Řekl, že je zástupce prefekta. Půjdeme za prefektem. Nebo za někým z personálu. Má Vatikán vlastní policejní oddělení? Možná nám pomůžou."
"Ty jsi ale optimista."
"A ty pesimista. No a? Musíme to dotáhnout do konce. Chceš se vrátit domů s prázdnýma rukama?"
Zastavil se. Stáli na křižovatce dvou cest. Cesta ven vedla rovně. Cesta po Bradyho pravici mířila do neznáma. Po levici byl výklenek a kamenná lavička. Posadil se a ramena mu poklesla. "Nemůžeme jet domů. Stop máme málo a možností ještě míň. Ať už byl Gilbreath zbabělec nebo zrádce, další kariéru nám znemožnil. A podle toho, co víme, nás ještě pořád chce někdo zabít. Vzato kolem a kolem, být na útěku není právě nejsladší život."
Posadila se vedle něj.
"Máš pravdu," souhlasila. "Prostě budeme potřebovat trochu víc času, než jsme si plánovali. Jsme vyšetřovatelé, Brady. Tohle je vyšetřování. Narazili jsme na cihlovou zeď. Vrátíme se a zkusíme to z jiného konce. Někdo otce Randalla bude znát. Poptáme se. Získáme popis. Projdeme si vatikánské noviny; já prohledám web. Vsadím se, že někde najdeme jeho fotku. Pak budeme čekat a hlídat. Jednou se musí objevit. Je to tak?"
Brady kýval. "Zmalikujeme ho."
"Co?"
"Sbalíme ho a donutíme mluvit. Najdeme někoho, jako byl Apollo, a chytíme ho pod krkem, až mu polezou oči z důlků."
"Tak nějak."
Narovnal se. "Jasně. Proč ne? Tihle lidi si myslí, že dostanou všechno, co chtějí, a následky je nezajímají. Já jsem následek. Říkej mi pan Následek." Zašklebil se na ni.
Neoplatila mu to. Jen studovala jeho obličej. Vzhlédla ke klenuté střeše nad cestou. "Brady," řekla zamyšleně. "Můžu se tě na něco zeptat?"
"Na co?"
"Na New York, když Malik vypadl."
"No?"
"Držel jsi ho, protože jsem na něm visela, že jo?"
"Nenechal bych tě spadnout, Alicie."
"Já vím." Usmála se. "Ale ty jsi musel držet Malikovo zápěstí, abys ho dostal z mýho kotníku. Pak spadl."
Kývl.
"Brady." Odmlčela se. S očima upřenýma na něco na cestě před nimi řekla: "Vyklouzl ti? Nebo jsi ho pustil?"
Nepohnul se, mlčel. Pomalounku se předklonil, až se mu předloktí opřela o stehna a dlaně se svezly mezi kolena. Za ohybem cesty se ozvaly kroky. Vzhlédl a spatřil kněze s kufříkem. Muž kývl na pozdrav. Brady mu kývnutí oplatil a sledoval ho, dokud nepřešel nádvoří a nezmizel za rohem.
Otočil se k ní. "Já nevím."
Dotkla se jeho kolena. "Víš, že já bych ho vykopla ven bez velkého přemýšlení. Ale to jsem já, Brady. To není -"
"Podívej," skočil jí do řeči.
Sledovala jeho pohled za křižovatku a dál po cestě. Na hrotu mírné zatáčky stála malá kaple, jejíž ojedinělé ornamentální plastiky téměř zahladil čas a povětrnostní vlivy. Kameny vypadaly zvětrale, zdálo se, že se každou chvíli promění v písek a rozdrobí na zem. Jedny z vysokých dvoukřídlých dveří byly otevřené a v temném vchodu stál muž a díval se na ně. Byl celý v černém a shrbený věkem. Zvedl ruku a gestem je vyzval, aby šli za ním. Pak zmizel ve stínech uvnitř kaple.
Postavila se.
"Jdeme?"
Zvedl se z lavičky.
"Jestli se nám ten chlap pokusí prodat figurku Jezulátka, tak mu jednu natáhnu," řekl.
Společně došli ke kapli a vstoupili dovnitř. Po zářivém denním světle je temnota oslepila. Na kamenném oltáři se třepotala řada svíček. Od dveří dopadalo na oltář pole zředěného slunečního světla a mdle osvětlovalo veliký hrubý kříž. Sluneční paprsky osekávaly obrys kříže jako hrubý nástroj - sekera, pomyslel si Brady.
Jakmile oči přivykly šeru, vystoupil ze stínů celý vnitřek stavby a zbylé zařízení. Kolem středové uličky stálo na každé straně deset širokých kostelních lavic. Výklenky ukrývaly vitrážová okna, jejichž skrytou krásu nedokázala ta troška světla, která se prodírala dovnitř, odhalit; od doby, kdy byla kaple postavena, se Vatikán rozrostl a uzavřel ji mezi vysoké stavby. Podlaha a zdi byly z kamenných bloků, vzhledem k monotónní šedi zřejmě žulových. Nenacházela se tu žádná plastická výzdoba žádné květinové římsy, vinné girlandy ani sloupy, po nichž by se mohly pnout. Kaple se do zdejšího prostředí nehodila, přesto byla svým způsobem dokonalá.

"Haló?" ozvala se Alicia.
"Pojďte dál, prosím."
Silný hlas věk nepoznamenal. Brady si nebyl jistý, zda patří muži, který je přivolal, nebo někomu jinému. Stíny mezi lavicemi se pohnuly. V druhé řadě odpředu se objevil stojící muž. Vyzval je, aby se přiblížili.
Než k němu došli, usadil se na lavici v první řadě a nohama v polobotkách se opřel, o prkennou lavici v druhé řadě. Bradyho napadlo, že je to jeho po dlouhá léta nejoblíbenější posez a bude si tak sedat, dokud sedět dokáže. Zdál se křehký jako ptáče. Ale měl velkou koňskou hlavu. Na oči mu dopadl sluneční svit. Byly modré a plné života.
Oba si je zachmuřeně prohlédl, koutky úst i očí se mu přitom stáčely dolů. Zašátral rukou v náprsní kapse a vyndal ven ručně ubalenou cigaretu. Brady doufal, že je to cigareta; mohl to být i joint. Ruce se mu třásly - léty nebo strachy, to Brady nedokázal odhadnout - a trvalo dobrých patnáct vteřin, než cigaretu dostal mezi rty. Z té samé kapsy vylovil zapalovač. Brady si pomyslel, jak dlouho bude asi trvat, než trefí cigaretu, a raději se předklonil a zapalovač od něj vzal. Odklopil víko.
Alicia našla cigaretu, kterou jí v Archivech odepřeli, a tak jí také připálil. Zapalovač vrátil muži do kapsy. Kněz potáhl a cigareta se rudě rozzářila. Vyfoukl oblaka kouře. Tabák. Brady se usmál při pomyšlení na starého pána šlukujícího jiný materiál.
Stařec rukou rozptýlil kouř a řekl: "Už jste se dostali příliš hluboko. Ani nevíte jak moc."
Alicia koutkem úst prudce vyfoukla kouř. "Hluboko kam?"
Odlepil si cigaretu ze rtu a prohlížel si ji, jako by odhadoval, jak rychle hoří. Držel ji mezi palcem a ukazovákem a mával s ní směrem k nim. "Do věci, kvůli které jste přijeli," odpověděl. "Randall, Malik."
Alicia se křečovitě rozkašlala. Cigareta jí spadla do klína, plácala do ní mezi záchvaty kašle.
Brady se prudce předklonil a chytil se lavice před sebou. "Jak to, že víte o Malikovi?" Jeho jméno nikdy nezmínili.
Mezi kašláním se Alicia zeptala: "Vy jste Randall?"
Stařec se několik vteřin snažil vrátit cigaretu do úst a pak znovu promluvil.
"Jsem kardinál Ambrosi, prefekt Tajných archivů."
"Kardinál?"
"Ale chlapče, nenechte se ošálit tituly. Stařec Ambrosi mi vyhovuje úplně stejně. A než budeme pokračovat, musím se omluvit za monsignora Vretenara. Vystrašili jste ho natolik, že přišel o svou křesťanskou lásku. Nevěděl, jak se má k vašim obviněním stavět. Obvykle to bývá poměrně příjemný člověk."
Alicia zašlápla cigaretu. "My jsme nikoho neob -"
"Ale samozřejmě že ano. A celkem oprávněně. Že?"
Přikývla.
"Seberete to, viďte, než odejdete?" Ukázal na rozmačkaný nedopalek u její nohy. Jeho pohled pak obsáhl celou místnost. "Toto je mé nejoblíbenější místo na světě. Nejstarší křesťanská stavba v Římě. Postavená roku 64, krátce po ukřižování svatého Petra, 250 dní předtím, než Constantin vztyčil nad hrobkou svatého Petra baziliku. Záznamy naznačují, že než Constantin legalizoval křesťanství, stavbu zakrývala dřevěná konstrukce. Zázrakem se dožila toho, že mohla svléknout kůži a předvést světu, jaká ve skutečnosti je." Zavřel oči a nasál kouř. "Mnozí křesťané se chovají stejně," pokračoval. "Skrývají, co cítí uvnitř, a čekají, až kolem půjde někdo, kdo jim poví, že je to v pořádku."
Spokojeně se rozhlížel jako někdo, kdo z výhodně umístěné lavičky v parku pozoruje stromy, ptáky a oblaka. Pomalu stočil pohled zpět k Bradymu a Alicii. Na jeho tváři se znovu objevil zachmuřený výraz.
"Pochopil jsem, že jste z FBI a přijeli jste kvůli nějakým vraždám?"
Alicia odpověděla: "Nemáme oficiální pověření. Jsme tu sami za sebe."
Oči starého muže překvapeně blýskly. "Pročpak?"
"To je dlouhá historie. Neměli bychom v tom být sami… ale jsme."
"Takže jste tu jenom vy dva?" Měřil si je, evidentně ho neohromovali. Na vteřinku zavřel oči. Když je otevřel, měl Brady pocit, že se v nich zrací nějaké rozhodnutí.
"Musíte mi vyprávět, jak jste přišli na otce Randalla. Věřte mi, že je velmi důležité, abych se seznámil s vaším příběhem."
Brady si odkašlal. "Kardinále Ambrosi -"
"Roberto, prosím."
Brady sklonil hlavu. "Roberto, kdy dostaneme příležitost promluvit si s otcem Randallem?"
"Obávám se, že to nebude možné. Je služebně pryč."
"Počkejte chvíli. To vy jste ho poslal pryč," ostře ho obvinila Alicia. "Otec Randall pracuje pro vás."
Přikývl. "Ano, ale v poněkud jiném rámci, než jste zvyklí." Naposledy potáhl z cigarety, odtáhl ji od úst a típl oharek mezi palcem a ukazovákem. Zdálo se, že vůbec necítí žár nedopalku. "Víte," řekl, "otec Randall slouží dvěma pánům. Papežskému stolci a našim antitezím, jestli mi rozumíte. Nevšiml si, že o tom druhém vím."
"Antiteze?" ptal se Brady. "Promiňte, pane, ale o čem to mluvíte?"
"Nejprve váš příběh, prosím."
Brady si starce chvíli prohlížel, snažil se odhalit víc z řeči těla. Pohlédl na Alicii, její oči na něj křičely. Čelisti měla pevně sevřené a gestem hlavy vyjádřila jasné ne.
"Kardinále… hm… Roberto, můžete nás na minutu omluvit?"
"Jistě."
Brady se zvedl a naznačil Alicii, ať ho sleduje. Vedl ji do tmy zadního rohu, cestou cítil mezi lopatkami její nasupený pohled. Když se otočil, vzpurně vztyčila hlavu.
"Myslím, že mu můžeme věřit," řekl tiše.

"Ne." Rozhodně ne potichu. Ambrosi se díval do stropu a předstíral, že ji neslyší.
"Mohl by představovat zlom, ve který jsme doufali."
"A mohl by to být ten chlap, co nás chce zabít. Zmínil se o Malikovi; my ne."
"Kdyby nás chtěl zabít, už by z nás crčela krev na podlahu téhle kaple." Zhluboka se nadechl, potřásl hlavou. "Podívej, někdo po nás jde. Zabije nás, když mu povíme, co se nám stalo? Jestli existuje nejnepatrnější šance, že nám pomůže - třeba nám osvětlí některou z těch… podivností - musíme to risknout. Nikdo jiný, za kým bychom šli, tu není a nemáme co ztratit."
Trochu se uvolnila. Ohlédla se přes rameno na kardinála. Právě studoval vlastní ruce složené v klíně. Otočila se k Bradymu. "Brady, jsi dobrý psycholog. Rozebírat lidi je tvoje živobytí. Jako profesionál si myslíš, že nás netahá za nos?"
Rozhodil paže, jako by chtěl říct, já nevím. "Nemůžu udělat analýzu někomu, koho jsem právě potkal, ale něco mi napovídá, že mu můžu věřit. Je uvolněný a přímý. Držení těla naznačuje otevřenost a upřímnost. Takže můj profesionální názor je ano."
"To mi stačí."
Otočili se k lavici. Kardinál Ambrosi na ně upřel vážný pohled.
"Je vše v pořádku?"
"Myslíme, že ano," odpověděl Brady. Pak mu společně vysvětlili svou úlohu na místě Peiletierových vražd, vyprávěli o stopách, které objevili, a o Aliciině nechuti nechat případ plavat, když do hry vstoupila FBI s kvalifikovaným vyšetřovacím týmem. Brady popsal cestu domů, čas strávený se Zachem a útok, který málem nepřežili.
"Kde je váš syn teď?" zajímalo Ambrosiho.
"V bezpečí. Doufám."
Ambrosi se na něj zadíval tak upřeně, jako by o Zachově bezpečnosti věděl víc než Brady. Nebo byl Brady jen paranoidní? Právě se rozhodl, že se starého pána zeptá, když promluvila Alicia. Popsala setkání s otcem McAfeem, jeho výzkum zaměřený na pekelné zážitky blízké smrti, žádost otce Randalla o McAfeeho složky a jejich následné odcizení.
"Hm," otec Ambrosi si třel bradu.
"Co?" ptala se Alicia.
"Jen mě napadá, proč by otec Randall požadoval složky, které měl v úmyslu ukrást."
"Aby se vyhnul riziku vyšetřování a dopadení, tím spíš, jestli předpokládal, že otec McAfee mu je celý šťastný předá. Naznačoval, že je velká čest mít tady uloženou vlastní práci."
"To je a stává se to poměrně vzácně. Ale pokud, jak předpokládáte, byly složky použity k sestavení seznamu obětí, proč by na sebe někdo upozorňoval tím, že by je požadoval, zvláště když je stejně získal jinou cestou?"
Brady si uvědomil, že v Ambrosiho způsobu myšlení nachází něco důvěrně známého a příjemného. Podobně je povzbuzoval šéf oddělení, když se vyšetřování nehýbalo z místa. I velké vyšetřovací týmy občas potřebovaly čerstvý náhled. Přehodil si nohu přes nohu a loktem se opřel o opěradlo lavice. Přemýšlel, jak Ambrosimu odpovědět.
"Možná nevěděl, k čemu budou použité," navrhl.
"Nebo žádost vůbec nevznesl," dodala Alicia. "Někdo se zaštítil jeho jménem, buď pro jméno samotné, nebo jen kvůli odvedení pozornosti."
Ambrosi souhlasně kývl. "Mluvila jste o tom, že Malik kněze týral. Možná dostal rozkaz zabít ho a umlčet, aby se nikdo nedozvěděl, že otec Randall o složky žádal. Malik si s vykonáním rozkazu dával načas, protože byl zvrhlý sadista. Nebylo by to poprvé, kdy podřízený poněkud překročí své pravomoci a povinnosti a způsobí tím nadřízenému potíže."
Alicia souhlasila: "Vyšetřovatelé často chybují, když předpokládají, že všechno, co se stalo, bylo plánováno předem. Například v Pelletierově případu. Kdyby zaútočil na jednu nebo dvě oběti, které za sebou neměly zážitek blízké smrti, museli bychom buď znovu zvážit charakteristiku obětí, nebo předpokládat, že se nás pachatel záměrně snaží svést ze stopy. A zároveň by tu stále zůstávala možnost, že se spletl. Máme sklony spoléhat se na zločince víc, než si zaslouží."
Ambrosi se zamyšleně zeptal: "Jak často se stává, že ti na straně dobra podcení prohnanost, vynalézavost a schopnosti lidí, kteří páchají zlo?"
Pokaždé, pomyslel si Brady. A věděl proč: lidskou přirozeností je posuzovat ostatní podle sebe. Intelektuálně. Morálně. Ve větší či menší míře. Ale mysl zločince, mysl, která naplánuje a spáchá vraždu, se potuluje po temných územích, která civilizovaná mysl dávno opustila. Nebo předstírá, že je opustila, a nepatrně se k nim obrátí zády. Místo abychom věřili, že vrazi jsou vysoce intelektuálně vyspělí, což jim umožní spáchat zločin a vyhnout se polapení, máme sklon považovat intelekt zločinců ze stejně vadný jako jejich morálku. A proto je podceňujeme.
Ne všichni vrazi jsou géniové - naprosto ne -, ale Brady věděl, že moudří vyšetřovatelé nezapomínají, že genialita je intelektuální úkaz, ne morální. Dokáže stejně snadno tvořit jako ničit.

63
Ambrosi si poklepal na náprsní kapsu. "Ach, vzal jsem si jen jednu cigaretu."
"Já mám." Alicia otevřela kabelku a začala se v ní rychle přehrabovat.
"Ne, děkuji, jste laskavá. Pokud to není má oblíbená směs z Lecce, mohly by mé plíce stávkovat a explodovat. Raději pokračujte ve svém vyprávění."
Popsala cestu do hotelu, své napadení a to, jak Malika přemohla. Potom zaváhala.
Ambrosi vyčkával, jeho jasný pohled svědčil o tom, že intenzivně přemýšlí. Nakonec se zeptal: "Zabila jste ho?"
"Ne," ostře se ohradila. Pak o něco přívětivěji dodala: "Ne přímo."
"Udělala jste něco… nekonvenčního?"
Brady pochopil, že se zdráhá přiznat, že zavolala Apolla. Ve chvíli, kdy zneškodnila Malika a nevolala FBI nebo místní

policii, se sama stala zločincem. Únos. Policejní násilí. A bůhví jaký zákon překročila tím, že někoho nadopovala proti jeho vůli. Všechno to vedlo ke dvěma úmrtím. Nebo přinejmenším k zabití člověka díky trestuhodné nedbalosti. Jejich skutky už vydaly na samostatný případ, útoky na ně a zdánlivá spoluvina už mohly být přiděleny někomu z jejich vlastního úřadu. Proto tak záleželo na výsledcích současného pátrání, na důkazech, které objeví a o něž se opřou jejich výpovědi.
Místo toho tu teď seděli a zpovídali se ze svých zločinů cizímu člověku. On jim na oplátku nenabídl žádný přestupek, který padal na jeho hlavu. Leda by kouření na půdě Vatikánu bylo zločinem, což celkem vzato být mohlo. Navzdory ujištění, které poskytl Alicii, neměli ve skutečnosti nejmenší šanci zjistit, jestli je starý pán přítel, nebo nepřítel. Znal hlavní postavy, Malika a Randalla - byl dokonce Randallův šéf. Na druhou stranu vypadal opravdu ustaraně. A oni potřebovali spojence, který jim poskytne další údaje o situaci, do které se dostali.
Začal se zvedat, protože si byl jistý, že Alicia si s ním chce následující část příběhu probrat sama.
Položila mu ruku na paži. "To je v pořádku, Brady. Nevadí mi to."
Nejprve zvolna, ale pak s narůstající naléhavostí začala vyprávět o Apollovi, amobarbitalovém výslechu připomínajícím noční můru, Malikově útoku na Apolla a pádu z okna: vypadli tři, vrátil se jeden. V epizodě o tom, jak se rozhodli k letu do Itálie, vynechala Gilbreathovo jméno.
Někdy v průběhu vyprávění Ambrosi zavřel oči. Nechal je tak, úplně nehybné, několik minut.
Nakonec to Alicia nevydržela: "Kardinále Ambrosi? Roberto?"
Zvedl ukazováček: počkejte minutku.
Za okamžik se jeho oči otevřely, vypadaly unaveně.
"Nechápu úplně přesně, proč jste neměli jinou možnost než přijet sem," řekl, jako by chtěl celou záležitost uzavřít.
"Povězte, co bych musel říci, abych vás přiměl vrátit se k vašemu životu v Americe?"
"Jakému životu?" rozohnila se Alicia. "Všechno se nám obrátilo vzhůru nohama. Hrozí nám tam nebezpečí."
"Větší nebezpečí vám hrozí tady. A všechno ještě zhoršíte, pokud budete pokračovat v honbě za mužem, který je odpovědný za vraždy a útoky."
"Co jiného můžeme udělat?" Brady potřásl hlavou. "Když ho chytíme, budeme mít šanci, že přežijeme a snad povedeme normální život."
"Nebo jen uspíšíte vlastní smrt."
"Budiž," řekl Brady pevně.
"Budiž," souhlasila Alicia.
Ambrosi bedlivě zkoumal odhodlané výrazy na jejich tvářích. Posunul se na lavici dozadu, zhluboka se nadechl a pomalu vzduch vyfoukl.
"Co uděláte, když najdete člověka, který je za to zodpovědný? Zabijete ho?"
"Ano," odpověděl Brady bez váhání.
"Pokud," Alicia věnovala partnerovi rychlý pohled, "v průběhu pátrání nenashromáždíme dost důkazů, kterými ho bude možné odstranit legálně. Budeme potřebovat důkazy, které potvrdí, že naše chování bylo oprávněné, předáme je nadřízeným a ti ho mohou uvěznit, ať už je kdekoliv." Pohledem se vrátila k Bradymu pro souhlas.
Brady zvážil její návrh a pak jen přikývl. "Podle toho, co se naskytne dřív - příležitost zabít ho nebo dostatek důkazů pro naše očištění a jeho uvěznění."
Bylo divné, že si to, co hodlají dělat, nedomluvili už předtím. Rozhodli se na základě předpokladu, že sledování nejdůležitějších stop je jediná schůdná strategie. Za normálních okolností by zatkli nebo se pokusili zatknout člověka, ke kterému je pátrání přivede. Jaké alternativy jim zbývaly bez pravomoci uvěznit pachatele? Brady byl s předloženým návrhem spokojen a potají doufal, že dostane šanci prohnat tomu chlapovi kulku hlavou. Stačilo vzpomenout si na Zachovu tvář otočenou k němu v tajné skrýši: oči smáčené slzami, spodní ret rozechvělý, vyděšený ne z představy, že zemře, ale že přijde o tátu.
Brady předpokládal, že Ambrosi nikdy nepracoval ve vládních nebo policejních složkách a rozhodně nebyl vyšetřovatelem nebo velitelem oddílu, ale klidně jím být mohl. Umění donutit lidi přemýšlet bylo zcela jistě jeho silnou stránkou.
"Co jste se dozvěděli od Malika?" zeptal se Ambrosi.
"Účastnil se -" Aliciin obličej se zkřivil znechucením - "nějakého obřadu, při kterém se přinášely lidské oběti. Zmiňoval se o dětech, krvi na svých rukou. Myslím, že byl satanista."
"To mne nepřekvapuje," kývl Ambrosi.
"Co tím myslíte?" Tohle Bradyho zaskočilo. "Vy jste ho znal?"
"Jen z doslechu. Víte, věřím, že znám muže, kterého hledáte."
Alicia málem vyskočila z lavice. "Co? Koho? Otce Randalla?"
"Ne otce Randalla. Ale dopovězte mi váš příběh. Řekl Malik ještě něco?"
Oba současně sklonili hlavy a pokoušeli se všechno si znovu vybavit.
Alicia tiše řekla: "Něco o jednom hororu."
"Copak?" zajímal se Ambrosi a naklonil se dopředu.
"Scary movie," upřesnil Brady. "Několikrát to opakoval. Několikrát opakoval Scary movie."
Ambrosi roztáhl rty do širokého úsměvu. Kůže na jeho tvářích, suchá jako papír, hrozila, že se každou chvíli roztrhne.
"Co se stalo?" divila se Alicia.
"Vaše pomsta už má jméno."
"Herec z toho filmu?" Alicia se tvářila pochybovačně.
"Ne scary movie, má drahá. Scaramuzzi. Luco Scaramuzzi."

Brady to vyslovil ještě jednou. Ano, měl přízvuk a byl pod vlivem drog, zřejmě říkal tohle. Scaramuzzi. Určitě říkal tohle. Zeptal se: "Kdo to je? Nikdy jsem o něm neslyšel."
"Neměl jste k tomu důvod… zatím. Vycházející hvězda světové politiky. Okouzlující, inteligentní, nápaditý. Jenže Amerika je obrovská a zahleděná sama do sebe, zahraniční politikové musí vyšplhat hodně vysoko, než si jich Američané všimnou. Je italským velvyslancem v Izraeli. Nicméně…" Sebral ze svého jazyka kousek tabáku, prohlédl si ho a promnul si prsty, aby se ho zbavil. "Pro vás je důležitější to, kvůli čemu jsou ohroženy vaše životy: Luco Scaramuzzi je - nebo si myslí, že je - Antikrist."
Alicia se pleskla do stehna. "Já věděla, že je to něco takového… všechny ty souvislosti…"
"Ale Antikrist?" Brady to řekl stejným tónem, jaký by použil, kdyby starý pán řekl, že Scaramuzzi je Ježíšek. "Ze Zjevení?"
"Hleďme, vy o něm víte. Znáte jeho příběh?"
"Hm… má pocházet z lidu, který zničil Jeruzalém, z Říše římské. Politický vůdce, jenž povede národy. Velmi záludný: přinutí lidi věřit, že přináší dobro, a zatím bude plánovat jejich zkázu."
"Aby to vše dokázal, musel by být velmi okouzlující, nemyslíte?"
"Já o něm něco vím," Alicia tím Bradyho zaskočila. "Povstane z moře, na obou březích vystaví armádu…"
Ambrosi ji rukou přerušil. "To je ze Zjevení," přikyvoval. "Autor to trochu zveličil. Ale jeho verše poměrně slušně vystihují Antikristovy úkoly tady na Zemi. Pamatujete si zbytek?"
"Bratr bude stát proti bratrovi, dokud poslední člověk nezemře."
"Ano."
"Ale jak by se někdo mohl prohlásit za Antikrista, dokud nezačne naplňovat biblická proroctví?" nechápal Brady.
"Protože proroctví se nenacházejí pouze v Písmu. Pravdivé proroctví je boží předpověď věcí, které mají přijít. Někteří z nejrespektovanějších teologů křesťanského světa, jako sv. Augustin a Origen, věří, že Bůh vybraným jednotlivcům odhalil vzdálenou budoucnost, hlavně ve snech. Nejdůležitější bibličtí proroci nepovažují bibli za jediné a neměnné slovo boží. Spíš věří v neutuchající zájem Pána o zasahování do našich životů. Teologové často hledají stopy boží vůle a předpovědi věcí, které se mají stát, v jiných dokumentech, než je bible."
Stařec nazdvihl nejprve jednu nohu z lavice a spustil ji na zem, pak i druhou. Odlepil se od opěradla a promnul si spodní část zad. "Pojďte se se mnou projít," vyzval je. Šoural se kolem přední lavice a zahnul za kamenný oltář.
Když se k němu připojili, ukázalo se, že oltář je dutý, bez zadní části. Přímo pod ním chyběla část podlahy, po které zbyl obdélníkový otvor černý jako olejová tůň. Ambrosi odněkud vylovil baterku a rozsvítil ji. Namířil kuželem světla do otvoru a odhalil kamenné schody.
"Pojďte," pobídl je. Sehnul se pod oltář, nemotorně popošel a směstnal se do úzkého prostoru. Postavil se bokem ke schodům a po jednom scházel dolů.
Brady byl větší než Ambrosi, trvalo mu proto déle, než našel pozici, která mu umožnila sejít dolů.
"Tohle museli stavět pro děti," řekl.
"Sloužilo to každému, kdo potřeboval uniknout před zajetím, kdyby kapli objevili." Zezdola přicházela ozvěna Ambrosiho hlasu.
Brady před sebou viděl jen odrazy světla tančící po šedých kamenných zdech. Sešel ještě o jeden krok a zvedl ruku nahoru, aby pomohl Alicii.
"Nezapomeňte," pokračoval starcův hlas, "že když se tahle kaple stavěla, znamenalo padnout do zajetí totéž jako být v Koloseu sežrán lvem, zatímco zbytek Říma křičí nadšením."

64

Ambrosi mířil svítilnou na schody, dokud Brady i Alicia nesešli dolů. Pak se světlo zhouplo a odkrylo průchod táhnoucí se tmou před nimi do ztracena. Byl tak úzký, že museli jít po jednom, Ambrosi v čele a Brady procesí uzavíral. Vzduch byl vlhký a lehce provoněný mokrou půdou. Kroky a šoupání nohou se odrážely od kamenných zdí. Když Ambrosi znovu promluvil, jeho hlas k nim přicházel zkreslený, jako zvuk roztříštěný zpětnou vazbou prostorného hlediště.
"Původní tunel vedl k jeskyni," vysvětloval. "Od té doby k němu byly připojovány další chodby a místnosti. Únikové cesty, úkryty, archeologické výkopy. V současnosti je tady dole už hotový labyrint."
Po levici minuli další chodbu. Brady z ní ucítil závan čerstvého vzduchu. Pokračovali rovně. Brady odhadoval, že se nacházejí pod nádvořím, ze kterého se dostali na schody k Archivům.
"Zmiňoval jsem se o proroctvích, která nepocházejí z bible," Ambrosi mluvil trochu zadýchaně. "Existují lidé, kteří po nich nepátrají z čestných důvodů, ale právě kvůli souvislosti s Antikristem."
"Proroci měli vidění o Antikristovi?" ptal se Brady. Vyslovoval Antikristovo jméno, stejně jako Ambrosi, bez respektu.
"Ano. Někteří z nich neměli vidění o ničem jiném než o zbědovaných duších. Například Roger Bacon, františkán. Sužovaly ho sny o konci světa. Jeho díla poskytují překvapivé náhledy na ‚muže zkázy'. Bude levák, poznamenaný jizvou z nehody v dětství a bude mít ‚oči barvy popela'. Bacon ve snaze obrodit lidskou vědu, o níž tvrdil, že ji lidstvo ztratilo při vyhnání z rajských zahrad, vynalezl střelný prach - nebo alespoň vylepšil čínskou recepturu."
"Scaramuzzi tomu popisu odpovídá?" zeptala se Alicia.
"Ano, odpovídá," přikyvoval Ambrosi. "Ale i kdyby ne, našel by řešení, jak proroctví přizpůsobit ve svůj prospěch nebo ho zdiskreditovat."
Brady se zeptal: "Je v popisu Antikrista tak přesná i bible?"
"Přesná ano. Ale Písmo je kvůli jazyku velmi těžké interpretovat. Občas zní vágně, protože ho Bůh napsal pro předešlé tisíciletí, bez ohledu na mysl čtenáře poznamenanou kulturními tlaky. Přesahuje dobu, místo a společnost."

"Bibli napsal Bůh?" divila se Alicia.
"Bůh vnukl svá slova člověku, který je napsal. Takhle pracuje často. Skrze nás. Nebo skrze to, čemu říkáme příroda."
Zastavil se na křižovatce dvou tunelů a otočil se. Světlo se odrazilo od podlahy a jeho oční důlky vyplnil stín. Usmál se přes Bradyho na Alicii.
"Nyní vědci předpokládají, že přechod Rudého moře, který umožnil tisícům Židů útěk z Egypta, se dal uskutečnit po útesu rozkládajícím se od jednoho břehu ke druhému. Je dlouhý šest a půl kilometru. Vědci tvrdí, že kdyby vítr vál rychlostí sto deset kilometrů za hodinu, odfoukl by z útesu vodu a vytvořil cestu. To stojí za zamyšlení. Tudy."
Vyrazil jiným směrem.
Asi po deseti metrech se Brady zeptal: "Proč lidé hledají Antikrista?"
"Bojí se Boha a snaží se načerpat odvahu pro těžké časy příslibem zjevení Antikrista. Mají to dobře promyšlené, přesto bych jim velmi rád ukázal jinou cestu: ‚Žijte v Kristu a nebudete se bát.' Pak jsou tu intelektuálové, které pohání zvědavost, ti se nepřiklánějí ani k jedné ze stran, ale samo naplnění proroctví by je potěšilo."
Vstoupil do čtvercové místnosti, velké jako jednomístná garáž. Chodba se tu větvila do tří stran. Za otvorem ve čtvrté stěně se objevilo schodiště končící v nedohlednu. Ambrosi vykročil po schodech nahoru.
Bylo to široké, kruhovité schodiště obtáčející se kolem kamenného sloupu. Stoupali stále vzhůru, dokola, dokud se kardinál nezastavil na malém odpočívadle. Vedle něj se nacházely dřevěné dveře, jejichž drsný povrch vykouzlil Bradymu v mysli představu padacího mostu starého hradu, těžkého a letitého.
"Půjdeme ještě nahoru, ale myslím, že byste rádi viděli, kde jste."
Odsunul železnou petlici a otevřel dveře. Převalila se přes ně vlna čerstvého vzduchu, přinášející vůni dřeva a knih. Prostor zalévala záře elektrického osvětlení. Ambrosi ustoupil na stranu a uvolnil Bradymu a Alicii místo.
Dívali se do komnat, které jim připomněly sály, jež zahlédli od stolu tajemníka Archivů. Za otevřenými dveřmi se nacházely stejné místnosti. Pokoj přímo před nimi byl zařízen jako pracovna. Knihovnami. Kartotékami. A masivním stolem, zpoza kterého na ně s pokleslými čelistmi zíral monsignore Vretenar.
Ambrosi ho pozdravil: "Buona sera, monsignore Vretenar."
Vretenar se lehce uklonil. "Vaše Eminence."
Alicia mu zamávala prsty jako školačka.
Ambrosi zavřel dveře. Pokynul jim ke schodům.
V šeru Brady jen nejasně zahlédl úšklebek na tváři Alicie.
Pokračovali po schodišti nahoru. Po chvíli se dovnitř prodral podélnými otvory ve zdech sluneční svit a Ambrosi mohl zhasnout baterku. Dostali se na další odpočívadlo a k dalším dveřím. Brady si uvědomil, že schodiště dál nevede. Ocitli se v nejvyšším bodě, cíli jejich cesty. Ambrosi odemkl dveře a otevřel je. Vešli do prostorné, kruhovité místnosti. Osvětlovalo ji jen světlo procházející stejnými otvory ve stěnách, jaké byly umístěné kolem schodiště. Podlaha byla z prken. Strop vysoko nad nimi nesly trámy obalené pavučinami. Ve výši očí trčely ze zdí zatlučené kovové háky; na každém visela Colemanova plynová lampa.
Ambrosi zabouchl dveře. Do vzduchu se rozlétla smítka prachu, vířila v paprscích světla jako mrňavoučké galaxie.
"Má věž," pochlubil se. "Mohl bych vás poprosit?" Podal Bradymu zapalovač a pokynul k lampám.
Brady obešel místnost a zapálil všechna světla. Bylo jich pět.
Na protilehlých stranách místnosti stály dva půlkruhové stoly, zahnuté jako srpky měsíce. Oba byly zavaleny haldami knih a papírů. Pod nimi byly zasunuty dřevěné bedýnky plné dokumentů. Všude, kde nestály stoly ani nevisely lampy, byly stěny lemovány knihovnami. Střed místnosti zabíral nezvyklý stůl, Brady nikdy předtím žádný podobný neviděl. Byl veliký, těžký a kulatý, s otvorem uvnitř. V prázdném prostoru jeho středu stála židle s vysokým opěradlem. Povrch stolu pokrývaly různé papíry - mapy, fotografie, kresby, rukopisy psané perem, stránky vytrhané z časopisů a novin; některé bílé a svěží, čerstvě vytištěné, jiné zažloutlé a rozpadající se stářím. Jediné volné místo na stole byla půlmetrová deska, která se dala odklopit, aby umožnila přístup k židli.
Ambrosi si všiml Bradyho zvědavého pohledu. "Bylo mi řečeno, že to byl psací stůl Františka z Assisi," vysvětlil. "Umožňuje badateli, jenž je podobně jako já poněkud nepořádný, rozložit si práci kolem sebe a mít ji stále na dosah."
"Čím se zabýváte?" zeptala se Alicia a naklonila se nad prastaře vyhlížející dokument, který ležel na stole. Květnaté písmo jí nebylo povědomé. V každém rohu se nacházela velmi podrobná kresba popravy: postava upálená na hranici, naražená na kůl, roztržená koňmi zapřaženými za ruce a nohy, kteří směřovali každý jiným směrem, a postava svržená z útesu člověkem zahaleným v kápi.
"Antikristem, samozřejmě," řekl, jako by to mělo být každému zřejmé.
Nechápavě si ho prohlíželi.
"Ano, jsem jedním z nich. Katolická církev měla vždy někoho na mém místě, protože církev by měla být mezi prvními, kdo rozpoznají začátek konce, nemyslíte? Ve skutečnosti by většina náboženství a významných světových vlád ráda zaměstnávala učence, kteří stojí na stráži a čekají, a přitom studují texty, aby strážili a čekali ještě lépe."
"Čeho chtějí dosáhnout?"
"Chtějí být na straně vítězů. Nenechat se zaskočit, až se politická moc náhle přesune. Zajistit své ekonomiky proti finančním odvodům v zájmech Antikrista. Je mnoho důvodů a mnoho strážců. V předpovědích se praví, že ten muž nebude jako žádný jiný, který kdy chodil po zemi. Nakonec bude i konat zázraky, neboť ho satan obdaří nadpřirozenou mocí. Učenci se dlouho smiřovali s myšlenkou, že přítomnost toho muže bude na lidi působit jako gravitace. Náboženství, armády, celé průmyslové i lidské společnosti poletí vstříc Antikristovi a budou kolem něj kroužit. Začne to pomalu, ale nabere to rychlost i sílu."
Brady poznamenal: "Pochopil jsem bibli dost na to, abych věděl, že moc, kterou Antikrist ovládne svět, je tak obrovská, že povede k Armageddonu, poslední bitvě lidstva. Jen jsem si nikdy neuvědomil, co to ve skutečnosti bude

znamenat."
"Existují jistí lidé, kteří se tím zabývají," řekl Ambrosi. "Neustále, celý život, už od dětství. Bohatí, mocní lidé. Jejich organizace - tajná organizace, pokud si přejete - byla založena před tisíci lety. Collegium Rcgium Custodum et Vigilum Pro Domino Summo Curantium. Doslova ‚Královský řád Strážců a Vyhlížitelů Nejvyššího Vládce'. V současnosti jsou známí jako Strážci."
"Excubitor," zašeptala Alicia a podívala se na Bradyho rozšířenýma očima.
Ambrosi nadzvedl obočí. "Ano, jedna z jejich raných přezdívek. Kde jste to zjistila?"
"Existuje teorie, která tvrdí, že ve čtrnáctém století tajně přestěhovali celou norskou vesnici nazývanou Západní osada."
"Aha, ano…" Stařec si zamyšleně mnul bradu. Nakonec se vynořil z hloubi své mysli zpět a pokračoval, kde skončil. "Tato skupina nashromáždila větší moc a bohatství než kdokoliv jiný v historii. Nevím, zda katolická církev je bohatší; rozhodně není tak mocná, pokud moc definujeme jako politický vliv. Strážci si přejí jedno jediné, to, co chtěli po čtyřicet generací; předat nesmírné zdroje Církve do rukou pravého Antikrista."
"Proč?" Brady se v tom vůbec nevyznal.
"Ve dvanáctém století vzniklo Collegium Regium Custodum et Vigilum Pro Domino Summo Curantium jako náboženská organizace. Pokusit se porozumět, proč tito lidé věří tomu, čemu věří, je marná snaha, ale zakládající členové organizace měli kořeny v satanismu, zoroastrismu a především sektě gnostiků, známé jako kataři. Kataři údajně lpěli na křesťanské teologii, ale věřili, že jediná cesta, kterou lze dosáhnout božské formy a strávit věčnost po božím boku, vede přes konec lidstva. Proto se u nich rozvinul nezdravý zájem o Antikrista. Papež Inocent III. v tom ve své moudrosti rozpoznal nebezpečí -" Ambrosi sklonil hlavu - "a nechal téměř všechny následníky hnutí popravit. Ti, kdo přežili, získali několik podobně smýšlejících mocných a bohatých na svou stranu a založili Strážce. Poněvadž je Antikrist biblí popisován jako bytost, která přinese zkázu celého lidstva, usmysleli si, že nejduchovnější věc, jakou mohou udělat, je pomoci mu dosáhnout jeho záměru. Usoudili, že Antikristovy cíle - jak stojí v proroctvích - si vyžádají nesmírné peněžní obnosy, mnoho lidských sil a obrovský politický vliv. Rada z nich byla už tehdy neobyčejně bohatá. Zavázali se své majetky zvětšovat a poskytnout je Antikristovi, bez ohledu na to, kdy se objeví."
Zatímco hovořil, šoural se Ambrosi k jednomu ze srpkovitých stolů, z hromady papírů vytáhl balicí papírek, přeložil ho napůl a nasypal na něj řádku tabáku z humidoru. Přestože se mu ruce stále chvěly, byly mnohem jistější než dole v kapli. Bradyho znovu napadlo, jestli v "oblíbené směsi z Lecce" není něco silnějšího než tabák.
Ambrosi papírek pevně zabalil a naslinil špičkou jazyka. Začal hledat svůj zapalovač.
Brady si uvědomil, že ho má ještě u sebe. Přešel k Ambrosimu, připálil mu cigaretu a podal zapalovač.
Starý pán zhluboka potáhl a vychutnával si to. Vyfoukl kouř a pokračoval.
"Každá generace vychovávala své potomky tak, aby převzali vedoucí místa ve společnosti a mezi Strážci. Některé z rodin časem přišly o bohatství a majetek, a kromě několika výjimek je nahradil ten, kdo měl v té době zlato a přestoupil na jejich víru. Nakonec byla tato skupina dvanácti tak silná, že si byla jista, že nikdo z nich o své postavení nepřijde. Naučili se navzájem si pomáhat v těžkých dobách a zůstat k sobě loajální, i když leckdy trvalo několik generací, než se rodina vzpamatovala. Každý ze současných členů skupiny může vysledovat své dědictví Strážce nejméně osm generací nazpět. Kromě různých názorů na Antikristova kandidáta bývá prvotní příčinou sporů to, že někteří Strážci nejsou spokojeni s představou, že mají opustit svá jmění pouze kvůli ideologické odměně. Touží po významných místech v Antikristově kabinetu - nebo jak se bude jmenovat sbor jeho poradců, až nastane čas. Přesto každý Strážce bere své poslání velmi vážně."
"Je jich jen dvanáct?"
"Dvanáct jich sedí v Radě Strážců. Ti mocní a bohatí. Samotný řád má desítky tisíc členů. Každý musí slíbit věrnost Antikristovi a Radě, která ho zastupuje. Navíc musí přísahat, že bude věrně plnit i přísné rozkazy. Podle svých možností přispívá do pokladny. Je povinen chránit utajení řádu. Zavazuje se vychovávat své děti v duchu řádu."
"Je to sekta," prohlásila Alicia.
"Něco takového." Ambrosi vyndal cigaretu z úst, podíval se na ni a vrátil ji mezi rty. "Nejcennějším příspěvkem každého člena jsou jeho schopnosti. A mezi členy jsou i takoví, jejichž dovednosti jsou poněkud pochybného charakteru. Špioni. Zloději. Nájemní vrahové."
Nechal poslední slova viset ve vzduchu jako pomalu se vytrácející stužky kouře.
Alicia popošla k jednomu z okenních otvorů a vyhlédla ven. Zapadající slunce zbarvilo oblohu do modrofialova. Vzdychla si a otočila se. "Dobře," řekla. "Někde venku je chlap, který si myslí, že je Antikrist, a taky je tam parta zazobanců, která nemá na práci nic lepšího než čekat na Antikrista, aby se k němu přidala a ohlídala si svoje prachy." Letmo pohlédla na Bradyho, obrátila se zpátky na Ambrosiho a zvedla otevřené dlaně. "Co má kdokoliv z nich společného s námi?"
"Všechno," odpověděl Ambrosi. "A vy to jistě víte, když se chcete postavit svému nepříteli a přežít."
Kardinálovy oči se ve světle lamp zářivě leskly. Byl ve svém živlu, vysvětloval látku, kterou studoval celý život. Pomalu se vydal ke knihovně. Cigaretu rozdrtil během chůze v dlani a pak ji smetl na podlahu. Z prohnuté police ve výši prsou vytáhl dvacet centimetrů tlustý, v kůži vázaný svazek. Držel ho oběma rukama, jako by choval děcko, a přenesl ho na kruhovitý stůl Františka z Asssisi.
"Pojďte oba sem," vyzval je a otevřel svazek. "Přijměte ode mne jedinou zbraň, kterou vám mohu nabídnout. Vědění o Šelmě."

65
Stránky byly z pergamenu, silné, zahnědlé a zohýbané v růžcích. Vycházela z nich vůně prachu a jemné kůže. Slova na

první straně vybledla do barvy zvířecí kožky. Brady mhouřil oči, ale dokázal přečíst jen tolik, aby pochopil, že se dívá na slova psaná v latině. V horní části stál uprostřed nadpis Strážci. Pod ním byl podpis a datum - 1564. Rok, kdy zemřel Michelangelo.
"Toto je svědectví o činnosti Strážců za posledních pět set let," řekl Ambrosi. "Prvních šest stran zapsal můj předchůdce, čtrnáctý v pořadí. Existují jen dva ranější svazky, ale ty jsou v Archivech v sejfech s klimatickou regulací, každá stránka zvlášť chráněná hedvábnou obálkou."
Alicia ani Brady neuměli latinsky nebo italsky, hodnota knihy pro ně tedy byla spíše emocionální než praktická. Ambrosi se ji zřejmě chystal použít jako průvodce vědomostmi, které jim chce předat, ale zdálo se, že její obsah zná slovo od slova. Brady doufal, že Alicia neztratí trpělivost se starcovým nadáním pro dramatičnost. Když se na ni podíval, vypadala zcela pohlcená výkladem, dokonce sledovala Ambrosiho pohled pohybující se po stránce. Její srdce detektiva vycítilo rozdíl mezi nepodstatným a nezbytným.
"Kandidátovi se obvykle dostane pozornosti Strážců díky průzkumníkům, kteří vyhledávají jedince odpovídající proroctvím. Některé z očekávaných poznávacích znaků Antikrista jsou dané, například nebude Žid a bude pocházet z Římské říše. Jiné - levorukost nebo to, že dosáhne světové proslulosti, až mu bude kolem čtyřiceti - se dají vykládat různě. Většina kandidátů je hlasováním velmi brzy vyloučena. Průměrně Radu Strážců uspokojí jeden kandidát za století. Což znamená, že celé dvě generace nemusí spatřit vážného adepta. Nicméně…"
Ambrosi listoval na poslední ručně popsanou stranu.
"Počkejte!" přerušila ho Alicia. "Vraťte se."
Listoval zpět, dokud ho nezastavila. "Tady." Na stránce, obklopená rukou dopsanými poznámkami, byla kresba slunce vyplněného svislými čárkami, z něhož se rozbíhaly zakřivené paprsky.
"Co je to?" zabodla do kresby prst.
"Vy už jste to někdy viděli?"
Brady odpověděl: "Oběti to měly vypálené do dlaně."
Ambrosi se nad kresbou zamračil. "Každý kandidát navrhne symbol svého království. Toto je Scaramuzziho svastika. Je to převzatý středověký erb Antikrista dozdobený Scaramuzzim. Dvanáct paprsků rozbíhajících se do stran představuje dvanáct Strážců. Deset čar uvnitř slunce zastupuje deset zemí, ze kterých vzejde Antikristovo království."
Chvíli na kresbu zírali, pak Ambrosi otočil na jinou stranu. Na ní se objevila tabulka, jejíž políčka a řádky znázorňovaly vzájemné vztahy a postavení. Poklepal na políčko nadepsané "Scaramuzzi".
"Čas od času naplňuje nějaký kandidát tolik předpovězeného, že může být zařazen do výběrového řízení. Neptejte se mne, co ‚tolik' znamená. Může to zahrnovat i tak subjektivní kritéria, jako charisma a inteligence. V tu chvíli Rada hlasuje o pravděpodobnosti, že kandidát je skutečný Antikrist. Poskytne kandidátovi moc nad svými prostředky, odpovídající poměru hlasů, které získal. Tudíž dvě třetiny hlasů vyjadřujících důvěru teoreticky znamenají, že kandidát má přístup ke dvěma třetinám z pro něj vyhrazených prostředků."
Alicia trhla hlavou, aby si odhodila vlasy z tváře. "Teoreticky?"
"Pokud používá své prostředky nerozumně, Strážci mu je mohou odebrat. V případech, které jsem studoval, je kandidát vždy používal obezřetně a šetrně. Přesto mu poskytují nesmírnou moc a bohatství. V roce 1921 Strážci hlasovali o vůdci nacionalistické strany, Hitler získal devět hlasů proti třem ve prospěch toho, že je Antikrist. Během času se to různě měnilo."
Alicia škubla hlavou, jako by vdechla čpavek. "Hitler? Co se stalo s římským odkazem?"
Ambrosiho rozesmálo její znechucení. "Hitler se narodil v Braunau am Inn, což není daleko od Říma a kdysi to bývala část svaté Říše římské. Navíc, kdokoliv s rudimentárním chápáním proroctví o Antikristovi může najít díry v případě každého vážného kandidáta, kterého Strážci kdy probírali. Obvykle jsou tyto omyly viditelné jen zpětně. Stejně jako kandidátův podvod. Korunu tomu všemu nasazuje sama podstata proroctví. Spíše častěji než méně často se zjevuje ve snech jako symbol nebo alegorie. Jejich převedení do přijatelné podoby jsou pak různá. Řekněme, že se tu nabízí široká řada možností."
Alicia zakroutila hlavou. "Kvůli všem těm penězům bych podváděla a kličkovala i já."
"Tebe by zkorumpovat nešlo," mínil Brady. Přemýšlel o vlastní touze být také takový. "Musela bys mít chuť vraždit nevinné." Zdvihl obočí a tázavě se podíval na Ambrosiho. "Nebo se pletu?"
"No, já věřím, že kandidát si bude muset dávat miminka k snídani a jejich matky k večeři. Psychóza je základním požadavkem téhle pozice. Ne, vraždy na zakázku a zakrvácené vlastní ruce nebudou Antikrista zneklidňovat ani v nejmenším. Umím si představit, že mnohem otravnější bude dohlížející Rada. Nejprve je mu předhozen poklad, ale čerpat z něho smí jen střídmě. A pak, i kandidát, který získá sto procent hlasů, podléhá řízení a správě Rady. Jako ve Spartě král eforiům: mohli vetovat králova rozhodnutí, a dokonce mu odebrat moc."
Alicia se zeptala: "Získal někdy někdo sto procent hlasů?"
"Nikdy. Věřím, že kandidát, který by získal všechny hlasy, by musel chrlit oheň a na hlavě mít rohy."
Bradyho pozornost znovu upoutala tabulka. Nad Scaramuzziho políčkem bylo dalších dvanáct okének, navzájem pospojovaných čarami. Ve čtyřech byla ručně vepsaná jména; ve třech vlepené fotografie velikosti poštovní známky. Ukázal na ně.
"Rada Strážců?" zeptal se.
"Dvanáct učedníků," poznamenal Ambrosi sarkasticky.
Brady po nich přejel prstem a četl. "Vajra Kumar, Koji Arakawa, Donato Benini, Niklas Hüber. A další jména?"
"Je to tajná organizace."
"Co je tohle?" ukázal na znamínka vepsaná tužkou, x nebo přeškrtnutá políčka. Ze čtyř políček, ve kterých byla jména, bylo x jen u Niklase Hübera.

"Jejich volba, pokud vím. Věřím tomu, že Scaramuzzi uhájil osm hlasů. Pokud hlasy v jeho prospěch někdy klesnou pod sedm, je vyřízený."
"Vyřízený?"
"Kandidát pokaždé zemřel nebo zmizel." Znepokojeně studoval tabulku, jako by se bál, že na něco zapomněl. Po chvíli řekl: "Jakmile kandidát jednou získá všechny hlasy, nastane obrovský přesun moci. Tohle okénko -" dotkl se Scaramuzziho jména - "se posune sem nahoru." Najel prstem k bodu nad Radou Strážců. "Antikrist získá moc nad Radou a jejími - nyní jeho - prostředky. V tu chvíli nebude možné moc vrátit zpět, až do Antikristovy smrti."
Zakryl tabulku dlaní.
"Scaramuzzi toho nedosáhl," řekl. "A hádám, že nikdy nedosáhne. Na světě ho zajímají jen dvě věci: první, udržet si hlasy, druhá, změnit stanovisko Strážců, kteří jsou proti němu. Všechno, co dělá, je motivováno těmito dvěma úkoly."
"Jak je může donutit změnit názor?" divila se Alicia.
"Bude pokračovat v naplňování proroctví."
"Tomu nerozumím. Jak by to mohl udělat, pokud skutečně není tím, o kom mluví proroctví?"
"V zásadě existují tři možnosti, jak získat ‚body za proroctví'." Ambrosi se nad termínem pousmál. "První je zřejmý: dělat, co se očekává. V případě Antikrista je to zvětšovat politický vliv, což Scaramuzzi dělá. Těm, kdo ho znají jen jako politika, se jeví jako chytrý a přesvědčivý, navíc má některé skutečně překvapivé nápady ohledně Izraele a Středního východu. Působí velmi mírumilovně. Musí. Antikrist se stane vládcem světa na základě mírového plánu. Je si téměř jist, že získá Nobelovu cenu za mír."
"Ale mír je to poslední, na co myslí," pronesl Brady.
"Soustřeďuje se téměř výlučně na úskoky, které ho mají přivést k moci. Nakonec bude vládnout svazku deseti království nebo zemí. Mnozí z nás přihlížejících věří, že toto společenství už vlastně v Evropě vzniklo. Unie, přestože ještě nemá centralizované vedení. A nebude to až za stovky let, je zde, čeká na něho."
"Státy Evropské unie byly po tisíciletí nezávislé," Brady zapochyboval. "Až agresivně. Nedovedu si je představit sehnané v houfu pod jedním vůdcem."
"A kdo by před dvaceti lety předpovídal, že budou souhlasit se společným ekonomickým programem, který vyžaduje, aby se každý vzdal vlastní měny a sdílel jednu společnou? Na letišti jste si směnili liry, nebo eura?"
"Eura," řekla Alicia a vyndala z kapsy kalhot svazek bankovek.
Ambrosi kývl, zabodoval.
"Ale to je něco jiného než centralizovaná vláda. Evropa přece jen tak nepředá své státy do rukou Antikrista?"
"Všechny, kromě tří, to podle biblického proroctví udělají. Zjevení 13 a 17, Daniel 7. Aby převzal moc, zavraždí tři vůdce. Strážci věří, že prvního už se zbavil."
"Zavraždil vůdce? Koho?" Brady nemohl uvěřit, že se nechal zatáhnout do tohohle rozhovoru.
"Santa Mucciho."
"Předsedu italské vlády? To se stalo, kdy, před čtyřmi lety?"
"Pěti. Proroctví neříká, že Antikrist zavraždí tři vůdce a ihned nato převezme jejich postavení. To by mu lidé netolerovali, natož aby ho oslavovali. Vzpomeňte si, během svého vzestupu bude nejprve vystupovat jako velký mírotvůrce, sjednotitel, ne ten, kdo rozděluje. Aby naplnil proroctví, musí mu vraždy napomoci do čela zemí, z nichž oběti pocházejí."
"A Mucci?"
"Scaramuzzi měl v Itálii důležitou funkci stranického vůdce. Byl předsedou provincie Agrigento. Ale Mucciho strana si o jeho nápadech myslela svoje. Byl příliš liberální. A jeho osobní styl a ambice značně znechutily ostatní kariéristy ve straně. Po zavraždění Mucciho vypsal parlament mimořádné volby, ve kterých zvítězil Silvio Bertoni. Byl a stále je jedním ze Scaramuzziho skalních fanoušků. Pochází z jihu jako Scaramuzzi, to hraje velkou roli. Navrhl ho na místo velvyslance. Je celkem možné, že Strážci měli spojence v současné vládě a usnadnili Scaramuzzimu vzestup. Nedejte se zmást: bude předsedou vlády a stane se jím díky tomu, že zavraždil Mucciho. Jednoho dostal, dva jsou na řadě."
"Měl jsem za to, že pochybujete, že je Antikrist."
"A mění se tím něco? Pokud jen předstírá, že jím je, ale dokáže o tom přesvědčit ty pravé lidi, bude méně nebezpečný než skutečný Antikrist? Scaramuzziho machinace možná neskončí Armageddonem, ale určitě způsobí nevýslovné zlo a povedou k mnoha úmrtím."
"Nechal zavraždit Santa Mucciho, aby rozehrál tuhle hru?"
"Ne, nenechal. Zabil ho sám. Jinak by vražda nebyla spojována s proroctvím o Antikristovi. Scaramuzzi by tím nic nezískal."
"Body za proroctví," ušklíbl se Brady.
Ambrosi nadšeně přikývl. "Spousta bodů. Přesunuly ho z kategorie možného uchazeče do pozice vážného kandidáta. Podle toho, co se mi podařilo zjistit, o něm Strážci hned nehlasovali. Pouze je velmi zaujal. Během tří měsíců po vraždě bylo zřejmé, že ho hra, kterou uvedl do pohybu, posunula v politickém světě výš a získal sedm hlasů. Dostal se do hry."
"Nezavraždili Santa Mucciho v Izraeli?"
"V budově italského velvyslanectví v Tel Avivu. Scaramuzzi si za základnu vybral Jeruzalém, věděl, že se tam jednou dostane. Víte, proroctví říká, že Antikrist bude mít k Izraeli silný vztah, bude se chovat jako jeho spojenec. Je snazší způsob, jak toho docílit, než se stát velvyslancem? O Scaramuzziho minulosti toho dosud není známo o moc víc. Ale já věřím, že shromažďoval stoupence, dělníky, kteří za něj vykonají všechnu nezbytnou špinavou práci. Jakmile se stal největší nadějí Strážců, získal přístup k širokému seznamu jejich… hm, řemeslníků."
"Špioni, zloději a nájemní vrazi, o nichž jste se zmiňoval?" Ambrosiho příběh byl spletitý a zalidněný mnoha postavami.

Brady si chtěl být jistý, že mu nic neuniklo a nedojde k mylným závěrům.
"Ano, mimo jiné. Scaramuzziho šéf bezpečnosti, Arjan Vos, je krutý člověk. Bývalý izraelský armádní generál. Bývalý agent Mossadu. Krutý člověk a velmi zručný zabiják. Dospěl jsem k názoru, že vycvičil Scaramuzziho, aby spáchal tu vraždu. Asijský dům v Tel Avivu, v němž je umístěno několik velvyslanectví, bylo skvělé místo. Blízko Scaramuzziho tajné centrály. A daleko od jeho působiště, které veřejnost zná a kde, tím jsem si jist, si zajistil alibi pro případ, že věci nepůjdou podle plánu. A Vos budovu dobře znal, byl v ní jednu dobu nasazen jako agent Mossadu."
Brady si uvědomil, že teplota po západu slunce rychle klesla. Rozhlédl se a nenašel teploměr ani radiátor, nechápal, jak se místnost vytápí. Představil si místo v zimě, starce shrbeného nad prastarým svitkem, přes ramena přehozenou opotřebovanou deku, u úst obláčky páry. Pročítá tisíce let stará slova o muži, jenž přivodí konec lidstva, muži, který v téhle chvíli možná spřádá spiknutí přinášející smrt. Po zádech mu přeběhl mráz.
Alicia si sedla na kraj stolu. Založila si ruce na prsou a řekla: "Zmínil jste se o třech možnostech, kterými si může upevnit pozici?"
"Je tu ještě objev nového proroctví - neustále studujete prorocké texty, dokud nenaleznete něco, co se podobá události, která se odehrála ve vašem životě. Málem jste se utopil, zemřel vám sourozenec. Vytáhnete to na povrch, necháte teology, ať to potvrdí, a vaše věrohodnost stoupne o další jeden dva stupínky. Kánon proroctví o Antikristovi se rozrůstá s každým dalším kandidátem."
Brady potřásl hlavou: "To je absurdní."
Stařec pokrčil rameny. Zabloudil prsty do náprsní kapsy a bezděky je v ní nechal, zřejmě nadcházel čas na ubalení další cigarety. Přešoural se k srpkovitému stolu a humidoru a pokračoval: "A jako poslední máte možnost vybrat si nějaké proroctví a záměrně je naplnit. Probíhá velmi vzrušená debata, zda takto vyplněná proroctví platí. Žádný prorok nikdy neřekl, že znalost proroctví znehodnocuje. Je takové, jaké je. Přesto vědět, že někdo zařídil, aby se vyplnilo proroctví, je divné, že? Z toho důvodu kandidát obvykle zapírá, že o nedávno naplněném proroctví věděl něco předem."
Bradyho ohromilo, že vláda nad obrovským bohatstvím a mocí Strážců může záležet na tak neprůhledné logice a nejasných závěrech, jakými se řídí proroctví. V hloubi duše ho to znepokojovalo.
Ambrosi zadržel dech. Zachytil Bradyho pohled, pak i Aliciin. Zvedl ruce, jako by na prsou držel nafukovací míč, se kterým zatřásl, když začal znovu hovořit.
"Musíte pochopit svého soupeře. Scaramuzzi nemá svědomí. Je pod ohromným tlakem. A jeho zdroje jsou prakticky nevyčerpatelné. Možná není Antikrist, ale rozhodně je netvor. Výbušný, agresivní, nevypočitatelný netvor."
Upustil míč a propletené prsty si složil na hruď k modlitbě. Tvář mu sevřela neviditelná ruka smutku. Celý se zachmuřil.
"Omlouvám se za to, co vám teď sdělím, ale vědět to musíte. Myslím, že proti němu nemáte šanci. Ať už vašimi zbraněmi v bitvě bude důvtip, vůle nebo výzbroj, on je silnější. Má motivaci."
"My také," řekl Brady pevně.
Ambrosi kývl, ale nevypadal přesvědčeně.
"A co s tím má společného otec Randall?" zeptala se Alicia.
Ambrosi si hluboce povzdechl. "Otec Randall často cestuje. Získává důležité církevní dokumenty pro Archivy. Dohledává podrobnosti v našich záznamech nebo dalších dokumentech po celém světě. Během uplynulých čtyř let strávil jen polovinu času tam, kde tvrdil, že má být. Druhou polovinu byl se Scaramuzzim jako jeho vrchní teolog. Obstarává mu prorocké spisy, dokumentuje odpovědi na otázky Scaramuzziho nebo Strážců… pomáhá, kde je třeba. A spolu s teology Strážců pracuje na nalezení spravedlivých řešení při projednávání částí proroctví. Používá naše Archivy, které z větší části nejsou přístupné nikomu jinému."
"A vy mu to dovolíte?"
"Neví, že to vím. Stejně tak si není vědom jistého praskání na své telefonní lince a v počítači." Zamrkal. "Kdyby se provalilo, že byť nevědomky rozšiřoval znalosti o Scaramuzzim, Strážcích a proroctvích, o která se právě zajímají, můj přísun informací by vyschl a na vatikánský poštovní úřad by dorazila krabice s hlavou otce Randalla."
Vypadal unaveně. Měl nepřítomný pohled, mnul si tváře. Pak zahnal myšlenky, kterými se zabýval, a vrátil se k nim: "Teď budeme potřebovat počítač. Jsou v něm další věci, které potřebujete vědět."
"Například…?" chtěl vědět Brady. Opravdu už nechtěl slyšet nic dalšího o proroctvích nebo bláznech s velikášskými komplexy.
"Například, kde hledat vaši kořist. Jak vypadá. A - pokud vás to zajímá - kdo vám v Izraeli sežene zbraně."
"Konečně pořádná řeč," ozvala se Alicia.

66

Mluvili dlouho do večera. V devět se otevřely dveře a vpustily shrbenou stařenku s podnosem, na němž stálo Ambrosiho jídlo a karafa vína. Stařence se při pohledu na Bradyho a Alicii rozšířily oči překvapením. Ambrosi ji představil jako sestru Abigail a požádal o další dvě večeře pro hosty. Odnesla kardinálovu večeři a o třicet minut později se vrátila s podnosy, na kterých nesla hovězí pečeni, opečené brambory, dušené mrkvičky, muffiny a víno. Samotná vůně by dokázala hladovějícího udržet při životě. Brady si uvědomil, že má hlad, a skoro slyšel, jak Alicii kručí v břiše. Ambrosi udělal na stole místo pro jídlo a dvě bedýnky otočil na bok jako židle.
Při večeři, o které Alicia za Bradyho souhlasného mumlání téměř básnila, se Ambrosi ani slovem nezmínil o Scaramuzzim, Strážcích nebo Antikristovi. Stejně tak neodpovídal na otázky, které se jich týkaly. Pustil se do rozpravy o zázracích, jejichž pročítáním a úschovou ho obdařila funkce prefekta vatikánských Tajných archivů: vázané, ručně psané kopie ze soudního procesu s Galileem; hebrejský kodex líčící cestu královny ze Sáby do "čarovné země hojnosti a krásy zvané Sypanso" - zřejmě Japonska; sedmnáct dopisů Jindřicha VIII. Anně Boleynové, ve kterých mohla králova milostná vyznání soupeřit s květnatostí a jemnou erotikou krále Šalomouna.

"O několik let později se králova pozornost přesunula k Jane Seymorové, a tak nechal nešťastnou Annu stít," vyprávěl. Dopřál si doušek bordeaux a pokrčil rameny, jako by chtěl říct: Co s tím naděláme?
Nakonec se Ambrosi dostal k otázce jejich spasení. Široce se usmíval, když Brady líčil osud své ženy, od jejího dětství až k okamžiku, kdy ho jemně přiměla k víře a on se stal neochvějným křesťanem. Brady vysvětloval, že jednoduchost křesťanské věrouky C. S. Lewise přemohla jeho nejsilnější pochyby, ty intelektuální. Pak se stal členem církve a nakonec dokonce jáhnem. Chodil do nedělní školy, v týdnu na biblické hodiny a obvykle byl k zastižení s knihou o životě křesťanů v ruce. Nezmínil se, že se smrtí Karen všechno skončilo.
"Jistě si uvědomujete, že vás vaše žena nepřiměla k víře, že?" ptal se Ambrosi s pusou plnou muffinu. "Možná to nějakým nevysvětlitelným způsobem usnadnila, ale k Ježíši vás přivedl Duch svatý."
Brady přikývl. Nechtěl se se starým pánem přít na teologickém poli. Kdysi by s ním i souhlasil. Teď si myslel, že všechno dobré, co se mu přihodilo od chvíle, kdy potkal Karen, byla její práce. Těšil se z klidu, dobrých přátel a intelektuálních podnětů, jež přicházely po návštěvě kostela i ze společné víry v kruhu rodiny. Jenomže teologický základ jeho životního stylu - že Bůh miluje a pečuje o své ovečky - nakonec neplatil. Byla to Karen, kdo stvořil všechno, co měli. Karen, ne Duch svatý. Vykládejte to člověku v kněžském hábitu.
K Bradyho překvapení starý pán Ambrosi věnoval Alicii ještě vřelejší úsměv poté, co se troufale přihlásila k agnosticismu.
"Dcero, jednoho dne Jeho hlas uslyšíš," předpověděl. "Tvá nejistota ti poskytuje velkou výhodu nad těmi, kdo věří, že spasí sami sebe, a nedokážou to. Tolik lidí si myslí, že zná Boha, a má přitom vztah s nějakým falešným božstvem vykonstruovaným člověkem. Naneštěstí uzavřou svá srdce, neboť se domnívají, že nalezli útočiště."

Té noci zůstali ve Vatikánu, přespali v pokojích kardinála Ambrosiho. Byla to řada rozlehlých, bohatě vybavených místností, ve kterých bylo mnoho místa pro hosty. Dozvěděli se, že od smrti jeho sestry před sedmi lety jsou tu první "čerstvá krev".
Brady si procházel obývací pokoj, pracovnu a knihovnu a obdivoval se těžkému, zručně zhotovenému nábytku. Nevyznal se v levném starožitném nábytku z výprodejů bleších trhů, ale vsadil by se, že tyhle kousky nepocházejí z Wal-Martu. Na každé ze zdí visel nejméně jeden obraz v pozlaceném rámu, dokonale nasvícený mosazným světlem zavěšeným na stěně nad ním. Většina spadala do období vrcholné a pozdní renesance a nepochybně patřila mezi velmi cenné reprodukce: poznal Rafaelovu Školu v Aténách a Tiziana nebo Rubense - kdo je dokáže rozeznat? Na konferenčním stolku našel hrníček s něčím, co vypadalo jako studená káva; popelník plný nedopalků a popela; vybranou kolekci tiskovin od Národního katolického zpravodaje až po Televizní program. Rozhrnul hromádku a odhalil laciné bulváry National Enquirer a Star a další podobný plátek nazvaný Cronaca Vera. Usmál se, nevysvětlitelně se uvolnil, když v tomto muzeálním prostředí nalezl známky lidskosti.
Pomalu kráčel zpět do obývacího pokoje, kde Alicia s Ambrosim potichu hovořili u roztopeného krbu a rudá tekutina v jejich vinných sklenkách zářila jako rubín, když jeho pozornost upoutaly dva obrazy pověšené vedle sebe nad zdobeným příborníkem. Od ostatních se rozhodně lišily; nebyl v nich ani náznak klidu nebo filozofického přemítání a ani stopa vznešenosti. Levý obraz znázorňoval muže na koni, který na cosi útočí. Plnovous mu vlál přes ramena; svalnatá paže svírala vysoko pozdvižený meč. Postava nad ním, možná anděl, rozvíjela svitek. Další jezdec na koni pod ním směřoval do neviditelné bitvy. Tohoto jezdce spalovaly plameny. V malbě převládaly strohé šedé a zlaté odstíny, které Bradyho přivedly na myšlenku, že tu ožívá sen - ne, noční můra se stává skutečností.
Druhý obraz byl realističtější, využíval šerosvitu, jenž renesančním obrazům propůjčoval takřka fotografickou přesnost. Představoval bitvu - tedy spíše masakr: čtyři válečníci na koních sekali a šlapali po krčících se mužích, ženách a dětech. Jezdec uprostřed, černý démon, třímal v ruce blesk. Za nimi se netrpělivě tlačily vpřed přízračné příšery lačné po krvi.
První obraz Bradyho znepokojil; druhý mu sevřel srdce.
Alicia s Ambrosim se objevili vedle něj, každý z jedné strany. Beze slov si prohlíželi obrazy, jako by z vrcholu hor sledovali zdvihající se bouři.
Po několika minutách Ambrosi poznamenal: "Oba se jmenují Jezdec na šedém koni. Tenhle -" zvedl sklenici k šedozlatému jezdci - "je od Williama Blakea. Ten druhý od Benjamina Westa. Podle čtyř jezdců z Apokalypsy. Zjevení 6: ‚I uviděl jsem, když Beránek otevřel první ze sedmi pečetí, a uslyšel jsem jednoho ze čtyř živočichů, an praví hlasem hromovým: Pojď. I uviděl jsem, a hle, kůň bílý, a ten, jenž seděl na něm, měl luk, a byla mu dána koruna, a vyšel vítězně, aby vítězil.'
Je to Antikrist," pokračoval Ambrosi. "Má korunu, neboť je vnímán jako velký dobyvatel. Jede na bílém koni, poněvadž ho svět oslavuje jako mírotvůrce, jako milovníka Krista. Ale je také lukostřelec, protože si má podrobit lidstvo. Vede ostatní jezdce: válku na červeném, hladomor a mor na černém a smrt na šedém koni. "I uviděl jsem, hle, kůň šedý, a jméno toho, jenž seděl na něm, bylo smrt, a místo zemřelých šlo s ním, a byla mu dána moc nad čtvrtinou země, aby usmrtil mečem a hladem i smrtí a šelmami zemskými."
Opět se mezi ně sneslo ticho. Jako by se obrazy pod jejich pohledy zvětšovaly, projasňovaly a ožívaly. Brady si všiml v podání Benjamina Westa lva běžícího po boku koní, který dorážel padající oběti. Vzpomněl si na Vikingovy psy.
"Scaramuzzi věří, že je jezdec na bílém koni," přerušil ticho Ambrosi. "Ve skutečnosti jede na šedém koni. Není Antikrist, ale smrt." Na okamžik se odmlčel. "Nechal jsem si ty kopie zhotovit, aby mi připomínaly, na koho čekám. A že příšery, které mu budou sloužit, budou stejně ničivé a zlé jako on sám."
Alicia se viditelně zachvěla. "Jsou příšerné," prohlásila o obrazech. Rozhlédla se kolem. "Tady, v tak příjemném místě."
"Nehodlám si od Antikrista ani jeho zvěstovatelů oddychnout… kromě chvil, kdy se modlím. Dokud on nebo oni budou kráčet po zemi, nebudeme moci skutečně spočinout. Cítím jeho přítomnost ve své věži; cítím ji i ve svém domově."

Alicia se k němu obrátila: "Ale co děláte? Jen hlídáte? A zaznamenáváte jeho činy?"
Diskrétně se usmál. "Každý dělá, co může."
"Ale co to znamená? Co můžete dělat?"
"Jednak pomáhám lidem, jako jste vy. Poskytuji vědomosti. Všiml jsem si, že vám to tak nepřijde, ale na světě existují lidé, kteří usilují o narušení a zastavení snah Strážců a kandidátů Antikrista, když se objeví. S mizivými výsledky neustále štvou do vyšetřování média. Někdy dokonce posílají vlastní nájemné vrahy. Často přicházejí za lidmi, jako jsem já, pro informace o svých protivnících. Naneštěstí je nás, kteří stojíme proti Antikristovi, poskrovnu a nemáme mnoho finančních prostředků."
"Takže před námi tu byli jiní," Brady zrdceně potřásl hlavou. "Nemáme šanci je sami zastavit."
Ambrosi se naklonil a stiskl mu rameno.
"Vždycky je naděje," řekl.

Jejich zavazadla, těch pár, která měli, byla uložena ve schránce na letišti Leonarda da Vinciho, proto jim Ambrosi půjčil oblečení a vzal si oděvy, které měli na sobě. Ráno viselo jejich oblečení v igelitových obalech z čistírny v koupelně. Ambrosi roztomile brebentil nad ovocem, pečivem a pomerančovým džusem podávaným na terase. Vyprávěl jim o diletantském restaurování fresek od Sandra Botticelliho na sixtinských zdech, při němž byla na vnitřní nátěry použita fermež. Nyní se mistrovská díla ztrácela pod tmavým lakem. Velmi se těšil na nový přírůstek do Archivů, k jehož koupi mělo dojít během následujících týdnů - příkaz k popravě vydaný v roce
1431 soudem v Rouen, ve kterém se davu dovolilo upálit na hranici Janu z Arcu, údajně za nošení mužského oděvu. Brady obdivoval Ambrosiho schopnost odpoutat jejich myšlenky od nadcházejících úkolů.

"To je nádhera," rozplývala se Alicia.
Předchozího večera si na počítači v Ambrosiho pracovně zamluvila místa v prvním ranním letu z Říma na izraelské letiště Bena Guriona. Všichni tři právě vyšli ven, aby počkali na taxi.
Budova, ve které se nacházel Ambrosiho příbytek a několik dalších desítek apartmá jeho vysoce postavených církevních kolegů, bývala kdysi papežským palácem. Vedle nich tryskala a klokotala nejpůsobivější fontána, jakou kdy Brady spatřil. Znázorňovala Samsona s ústy pokroucenými křikem na nebesa a opírajícího se do dvou sloupů, ke kterým byl přikován. Za ním stál okřídlený anděl, mečem se dotýkal jednoho z rozpadajících se sloupů a symbolicky naznačoval andělskou pomoc Samsonovu poslednímu činu, při němž svrhl střechu na tři tisíce Filištínských. Vrchol Samsonovy hlavy omývala voda, stékala drážkami mezi jeho bohatými kudrnami, schovávala je a přepadala přes ně do nádrže u jeho nohou. Slepýma očima vyhlížel bledý úsvit nad vatikánskými zdmi. Po vybledlé modři nebe se hně sunuly roztrhané obláčky zatěžkané platinovými okraji. Vzduch byl svěží a trochu chladný. Stromy, keře a trávníky se zelenaly pod ranní rosou.
Alicia se otočila k Ambrosimu.
"Nevím, jak vám poděkovat," řekla.
"Zůstaňte naživu," prohlásil a tvrdě jí pohlédl do očí.
Objala ho.
Bradymu podal ruku a napomenul ho: "Nejednejte impulsivně. Musíte přemýšlet. Jestli bude příliš horko, zmizte odtud. Přežijte, abyste bojovali v příští bitvě." Vyndal z kapsy kalhot kartičku a podal ji Bradymu. "Jak jsem slíbil… spřátelený izraelský obchodník se zbraněmi."
Podél budovy přijížděla bílá dodávka se světelným nápisem taxi na střeše, zahnula na širokou dlážděnou cestu a zastavila u nich.
Ambrosi ještě jednou pevně stiskl Bradymu ruku. "Buďte připraveni na všechno, opravdu na všechno," varoval je. "Nezapomeňte: výbušný, agresivní, nevypočitatelný."
"Budu na to myslet," slíbil Brady. Otevřel zadní dveře a pomohl Alicii nastoupit. Nasoukal se za ní, zabouchl dveře a pochmurně Ambrosimu pokynul. Auto se rozjelo a zamířilo na letiště Leonarda da Vinciho.

Zpátky ve svém bytě se kardinál zastavil před zrcadlem zasazeným do zdobeného rámu, které zhotovil kolem roku 1841 pravděpodobně samotný Justus von Liebig, vynálezce současných zrcadel s postříbřenou zadní vrstvou, a daroval ho papeži Řehořovi XIV. u příležitosti jeho pontifikační cesty po zemích papežské koruny. Zamračil se na vlastní obraz a smutně potřásl hlavou. Pomalu se odšoural k bílému telefonu pověšenému na kuchyňské zdi. Zvedl sluchátko a přiložil ho k uchu. Kdesi ve Vatikánu se rozzářila červená kontrolka.
Když se ozval operátor, požádal italsky: "Pošlete mi auto."
Naslouchal a odpověděl: "Na letiště."
Další otázka operátora.
"Ne, ne," řekl. "Letiště Ciampino."
Zavěsil a šel pro zavazadlo s oblečením a toaletními potřebami, které měl připravené ve skříni.

67
Luco Scaramuzzi seděl za stolem na italském velvyslanectví, když jeho soukromý mobilní telefon spustil víření bubnů ze skladby Basila Poledourise Barbar Conan. Nespustil pohled z monitoru počítače. Měl na něm zobrazený seznam Strážců, nečlenů Rady, kteří se chystali na večerní shromáždění v Jeruzalémě. Přes dvě stě lidí, doufal, že s každým z nich bude mít možnost prohodit pár slov. Nic nevytváří přátelství tak snadno jako úsměv, mrknutí v pravou chvíli nebo poplácání po zádech.

Při čtvrtém virblu sáhl po telefonu.
"Ano?"
"Pippino Farago je naživu."
Slova filtroval elektronický hlasový modulátor. Luco se opřel o opěradlo křesla a dal si nohu přes nohu.
"Skutečně?"
"Spojil se s Američany."
"Američany?"
"Těmi dvěma z FBI. Dohodl se s nimi na předání složky."
Lucovi se rozbušilo srdce.
"Kdy?"
"Dnes."
"Kde?"
"Na tom se dohodnou později."
"Tady v Izraeli?"
"Ano."
"Proč mi to říkáte?"
"Máte mnoho přátel. Já jsem jen jeden z nich."
"A jak jste se, příteli, k vašim informacím dostal?"
Ticho.
"Haló?"
Nic.
Zavěsil, zvedl telefon na stole a stiskl tlačítko. Arjan se ozval při druhém zvonění.
Luco mu přikázal: "Zjisti, kde jsou agenti FBI. Hned."
Zavěsil. V událostech nastal fascinující zvrat. Pokoušel se přijít na důvod, kvůli kterému by ho informoval některý z nepřátel, a nic ho nenapadlo. Jen pár lidí vědělo, že po něm pátrají agenti FBI. A jen Pip a on věděli o složce s případem z Raddusy, alespoň si to myslel. Předpokládal, že někdo Pipovi při útěku před Arjanem pomohl. Možná volal někdo z Pipových zachránců. Ale proč by ho teď zrazoval?
Protože až doteď nevěděl, před kým Pip utíká, pomyslel si. A já nepatřím k lidem, které by si někdo chtěl znepřátelit.
Luco měl přátele. O mnohých ani nevěděl, že přáteli jsou. Tím si byl jistý.
Znepokojilo ho, že volající použil hlasový modulátor. Znamenalo to, že by ho Luco buď poznal po hlase, nebo byl neobvykle opatrný.
Ale moc nad tím přemýšlí. Ten hovor byl dar. Měl by se podle toho chovat.
Napadla ho zvláštní myšlenka. Podle všeho mu volal sám otec satan. Luco byl zvědavý, kdy a jak se mu ďábel zjeví - přesně, jak předpovědělo proroctví. Čím víc o tom uvažoval, tím větší to dávalo smysl. Ten, kdo volal, věděl věci, které vědět neměl, a snažil se ukonejšit Lucovy trýznivé obavy. Přítel…?
"Otec," zašeptal.
Možná to byla zkouška. Ano, zkoušel ho. A pokud ano, Luco v ní uspěje.

68
Z místa u okénka hleděla Alicia na zmenšující se Řím. Krátké a milé, říkala si.
Litovala, že nenašli otce Randalla, ale pomoc kardinála Ambrosiho jim významně usnadnila pátrání. Při zpětném pohledu nebylo jeho církví schválené poslání, při kterém měl za cíl monitorovat globální aktivity Antikrista, nijak překvapivé. Koneckonců, Antikrist spadá do náboženské oblasti. Jak je Ambrosi poučil, Antikrist má v první řadě úlohu satanova posla. Jeho zášť vůči židům a křesťanům, stejně jako nenasytnost po moci a bohatství, by měly nakonec rozdmýchat poslední velkou pozemskou bitvu. Připustit, že takový člověk jednou bude existovat, je záležitostí víry. A ona, snad vlivem kultury, vrozené schopnosti porozumět nebo kdoví díky čemu, tomu věřila. Mohlo to pramenit z jejího cynismu: svět si Antikrista zaslouží.
Nevěřila Antikristově mytologii, ale Scaramuzzi a jeho přisluhovači ano. A chovali se podle toho, což znamenalo, že umírají lidé. Ambrosi přitom tvrdil, že Scaramuzziho krveprolití teprve začalo.
Brady se k ní naklonil.
"Sto dvacet sedadel," zašeptal.
"Co?"
"Spočítal jsem je. Tohle je pravidelný linkový let. Divný, nemyslíš, když Izrael považují za kolébku tři nejdůležitější náboženství světa?"
"Brady, Židé a Palestinci spolu bojují. Umírají tam lidé. Tohle není nejvhodnější chvíle pro návštěvu."
"To se týká Západního břehu a Gazy."
"Hamas jde tam, kde může ublížit. To znamená do Jeruzaléma a Tel Avivu. Když jsem zamlouvala přímý let, vyskočilo na mě okénko s oficiálním vyjádřením ministerstva zahraničí, které doporučuje občanům Spojených států odložit cestu do Izraele. Byl tam odkaz na celé znění varování."
"Přečetla sis ho?"
Ušklíbla se. "Co kdyby do Izraele letecké společnosti vůbec nelítaly?"
"Musel bych si najmout tryskáč," řekl Brady přesvědčivě.
"Samozřejmě jsem to varování nečetla."
Pokoušela si představit, jaké by bylo žít v tak nestabilním místě, jako je Izrael. Pokaždé když jdete ven, myslíte na to, že

to může být naposled. Sedíte v kavárně, popíjíte čaj, a vtom uslyšíte zadunění výbuchu, pak svištění rozmetaného kovu, řinčení tříštěného skla, praskání cihel a betonu. Mimoděk se otočíte a hledíte vstříc děsivé vřavě, která se řítí přímo na vás. Mozek odmítá přijmout, co bude následovat, a zabývá se něčím všedním a nemístným ("budeme potřebovat chleba k večeři"). Na poslední chvíli otevřete ústa k výkřiku, ale už nikdy nevykřiknete. Jen ta hrůza, kterou musí matky zažívat pokaždé, když jdou děti ven, pomyslela si. Srdce se vám sevře vždy, když zazvoní telefon. Nikdy nevíte, kdy ani kde se ze stínů vyloupne strach a pohltí vás.
Říkala si, že se ten pocit musí velmi podobat tomu, jak se sama cítí poslední tři dny.
Ozvalo se pípnutí a rozsvícený znak bezpečnostních pásů nad jejich hlavami potemněl. Hned nato se v oddělené části letadla zvedli dva muži a vstoupili do uličky. Byli oblečeni ve stejných černých kalhotách, bílých košilích a černých sakách. Oba měli jarmulky. Pokrčili ruce, dlaně namířili před sebe a začali rychle drmolit v cizím jazyce. Pomalu kroužili dokola, jako by měli v úmyslu celý vnitřek letadla, se všemi jeho pasažéry, ozářit neviditelnou látkou šířenou z dlaní.
Alicia viděla, že mají zavřené oči. Modlili se.
"Hm, to mě uklidňuje," poťouchle zašeptala. "Vědí o letadle něco, co my ne?"
"Že je v rukou božích?" navrhl Brady.
Vyklopila ze sedadla před sebou odkládací stolek a položila na něj laptop. Jen co naskočil, otevřela soubor, do kterého včera uložila Ambrosiho informace o Scaramuzzim a Antikristovi. Prošli si je s Bradym znovu, když na letišti čekali na let. Na jejich základě vytvořili plán vyšetřování. Věděla, že toho v něm moc není. Ale smířila se s tím.
Než nastoupila u technického týmu, pracovala jako vyšetřovatelka a její tehdejší partner byl u FBI zaměstnaný skoro třicet let. Otcovský typ, neoblomný jako skála a chytrý jako Alex Trebek. Jmenoval se Jerome Moyers a rád ze svých rad tvořil přísloví. Jedno z jeho nejoblíbenějších bylo: "Vést vyšetřování je jako rýžovat zlato. Můžeš vyškrábnout valoun velký jako pěst, ale spíš budeš vyplavovat šupinky, dokud jich nebude tolik, aby se vyplatilo zajít do banky."
Když si Alicia stěžovala na to, že dělá jen pochůzky, bere telefony a vede doplňující výslechy, říkal: "Rýžuješ, děvenko. Jen rýžuješ." A opravdu, jejich tým, často aniž si toho všimla, nashromáždil tolik důkazů, že nakonec opravdu došli až do banky, což v rámci jejich práce znamenalo státní zastupitelství.
Zkoumání stop a možností je nejprve zavedlo do Říma a teď je přivádělo do Izraele. Věřili, že otec Randall bude v Římě. Místo toho našli kardinála Ambrosiho, jehož informace jim poskytly nový cíl: Luca Scaramuzziho. I tak by ráda přimáčkla otce Randalla, ale Ambrosi byl přesvědčený, že Randall by je stejně jen zavedl ke Scaramuzzimu. Když budou mít štěstí, narazí v Izraeli na oba.
Shodli se s Bradym, že Ambrosiho podezření vůči Scaramuzzimu a Strážcům budou považovat za fakta. Alespoň do té doby, než si ověří, že je to jinak. Všechno, co jim kardinál Ambrosi řekl, na první pohled souhlasilo s tím, co už věděli: osoba zodpovědná za vraždy a útoky má takovou moc a kontakty, že dokáže vysledovat relativně anonymní agenty FBI a zařídit jejich vraždy. Příběh o Antikristovi byl naprosto neuvěřitelný, o tom nebylo pochyb. Ale taková byla i hrůzyplná stětí takzvaných vyvolených, aby použila terminologii otce McAfeeho; vrah, jenž použil bojové psy a předstíral, že je - nebo skutečně byl - Viking; rádoby zabiják, který tyranizoval kněze a oháněl se satanem a dětskými oběťmi; a šéf oddělení FBI, vyděšený stínovou organizací, která monitoruje bizarnosti ze slonovinové věže v hlavním městě. Naprosto ulítlé. Všechno.
Prvním krokem v jejich plánu bylo získat informace o činnosti Scaramuzziho od těch pravděpodobně nejméně informovaných pomocných osob - místních obchodníků a lidí z širokého okolí -, a pokračovat směrem dovnitř kruhu informací, jehož středem byl sám Scaramuzzi.
Vedli vyšetřování stejným způsobem, jakým si počíná FBI, když krok za krokem zdolává úkoly, jež mají za cíl potírat organizovaný zločin: vysleduje okruh možných hráčů, pak se pokusí každému přiřadit roli a postavení a teoretickou hodnotu z hlediska informovanosti a možného spojenectví.
Plán vyšetřování se postupně vylepšuje. S každou další informací, každou novou stopou se přetváří a pozměňuje, někdy zcela dramaticky. Taková je povaha zvířete, které si osedlali. Měli jediný úkol: nespadnout.
Jejich cílem bylo shromáždit dostatek důkazů proti Scaramuzzimu a donutit Izrael, Itálii nebo Spojené státy, aby proti němu zakročily. Kdyby to nevyšlo, doufali, že ho zdiskreditují v očích Strážců. Ambrosi tvrdil, že vyjádření nedůvěry při volbě Strážců vždy skončilo zmizením kandidáta Antikrista. Brady Alicii ujistil, že se spokojí s oběma scénáři. Zároveň dal jasně najevo, že pokud se vyšetřování pozastaví nebo začne být zřejmé, že je Scaramuzzi dostane dřív než oni jeho, Brady se pokusí "zavrtat tomu hajzlovi kulku do hlavy".
Do toho, Brady, nezapomněla ho v duchu povzbudit.
Měli chabý plán, průsvitný jako papírový kapesníček. S dírami, kterými mohli kdykoliv propadnout až na dno. Plný nejasností a eventualit, a hromadu optimismu tak velkou, že by navždy zbavila celou planetu závislosti na antidepresivech. Ale neměli nic jiného - tohle, nebo se spakovat a nechat Scaramuzziho, aby zabil je i všechny ostatní, kterých se hodlá zbavit.
Alicia se kousala do rtu a dívala se z okýnka. Modrá obloha. Chuchvalce mraků.
Co to děláme? ptala se sama sebe.
To, co musíme, odpověděla si. To, co věříme, že musíme udělat.
V rozmazaném odraze na plastovém okně viděla, že se usmívá.
Ať už je to tady. Ať… už… je… to… tady.

Letiště Bena Guriona bylo mnohem menší než letiště Leonarda da Vinciho, nesnažilo se tolik zapůsobit. Nebyly tu závratně vysoké stropy, moderní umění ani sluneční paprsky odrážející se od drahých kamenů a kovu. Připomínalo jí tisíce malých letišť, které viděla díky své matce, posedlé cestováním. Prostory k odbavení, několik obchodů a bister - nic víc, nic míň. V této praktičnosti bylo jisté kouzlo, žádné zkrášlující zbytečnosti, připomínalo pekárnu ze sousedství.

Na celnici si Alicia vzpomněla, že izraelské razítko v pase může cestovateli znemožnit návštěvu některých arabských zemí a leckdy mu pěkně přitížit. Udělalo terče z pasažérů zaoceánského parníku Achille Lauro a v roce 1985 zavraždilo amerického žida Leona Klinghofera. Inkoust v pase. Izraelští celníci často vyhoví popudlivým turistům a orazítkují jim nálepku, kterou lze později odloupnout a zahodit.
Znovu se proměnila ve filmařku Alicii a předváděla celníkům taje kamerové helmy DMČ; prošli bez potíží. Za celnicí si přeřídila hodinky podle hodin na zdi, stejně jako včera v Římě.
"O hodinu míň," řekl jí Brady. "2.23."
Posunul si hodinky a oznámil: "Ve Státech teď lidi snídají. Zavolám Zachovi." Rozhlédl se po telefonu.
"Dobře," souhlasila. "Já si musím odskočit. Sejdeme se před pobočkou Hertz."
Vydala se chodbou, o které usoudila, že ji dovede k cíli. Ušla asi sto metrů a chystala se vrátit, když nad vchodem bez dveří zahlédla piktogram dámy. Vešla dovnitř.
Místnost byla prázdná. Vybrala si druhou kabinku od konce. Na záchodě si svlékla sako a jemným prohmatáním zkontrolovala rameno. Na některých místech vyvolal tlak tlumenou bolestivou odezvu, která se rozeběhla jako vlny na rybníce. Několik zatlačení způsobilo ostrou bolest vystřelující do ramene a krku. Následně se začala ozývat i záda. Odvážně prozkoumávala další místa, jako by zranění vyzývala k novým mukám.
Na dlažbě se ozvaly kroky. Osoba se zastavila, vešla do první kabinky a zavřela dveře.
Alicia sesbírala věci a odešla do umývárny. Opláchla si obličej a osušila se papírovým ručníkem. V zrcadle si ještě jednou prohlédla ruku. Krev začala prosakovat rychleji. V autě se bude muset převléknout. Možná si to přelepí izolepou, aby krev neprosakovala skrz košili.
Zhluboka si povzdechla a zhodnotila svůj odraz v zrcadle. Přes všechny útrapy nevypadám úplně zničeně, pomyslela si. Kardinálova pohodlná postel pro hosty, ranní horká, dlouhá sprcha, zdravá snídaně a čisté šaty prospěly esteticky i emocionálně. Jen kdybysme věděli, co dělat, a já neměla chromou ruku.
Znovu si navlékla blůzu, zdvihla z toaletního stolku kabelku a aktovku a vydala se ven. Zahnula za roh, otočila se ke dveřím a vběhla rovnou do náruče muži, který stál zřejmě přímo na prahu. O krok ustoupila.
"Promiňte -", začala, ale zarazila se. Muž se na ni usmíval. Byl krásný jako filmová hvězda. Hranaté čelisti. Velké tmavé oči. Výrazná obočí a nos. Olivová barva pleti, pravděpodobně silně opálené. V místech, kde rostou vousy, byla pleť o odstín tmavší. Velmi mužný, s chlapeckým záblekem v úsměvu a očích.
"Alicie, Alicie, rád vás konečně poznávám," téměř zazpíval. Měl příjemně svůdný hlas.
Chvilku se ho pokoušela zařadit. Nedokázala si představit, že by na takového muže zapomněla, ale nic se jí nevybavilo.
"Promiňte, nemůžu -"
Kdosi vyšel z toalety a postavil se za ni. Ucítila ruku na aktovce. Začala se otáčet a koutkem oka zahlédla muže. Holohlavého. S tvrdým pohledem. Ostře se nadechla, chtěla ránu loktem, ke které se chystala, doprovodit hlasitými obscénnostmi. Z druhé strany se ukázala další ruka. Přitiskla jí na ústa látku. Plíce se naplnily nasládlou, příjemnou vůní.
Anestetikum!
Snažila se vytrhnout. Dlaň jí pevně tiskla hlavu na hruď muže za ní. Zvedla ruce, mlátila a tloukla kolem sebe, pokoušela se způsobit co nejvíc škod. O vteřinu později si uvědomila, že ji paže neposlechly. Bezvládně visely podél těla. Oči se protočily nahoru a dolů - od stropu k tváři krásného muže. Přestal se usmívat a začal něco říkat.
Co… neslyším… musím varovat Bradyho… musím…
Všechno zčernalo.

69
Brady si prohlédl telefon a šel si za drobné od směnárenské přepážky koupit telefonní kartu. Vsunul ji dovnitř a vytočil číslo k Oakleyovým, před které vyťukal kód země, 011. Telefon na druhé straně zazvonil. Usmál se. Hlava se mu až zatočila štěstím, že bude mluvit se synem. Po třetím zazvonění se ozval ženský hlas.
"Kari?"
"Brady? Brady, jak se máš? Kde jsi?"
"Všechno v pořádku?"
"Ano. Kluci spolu vycházejí skvěle, jako vždycky. První den se Zach trochu nimral v jídle, dělá to? Bylo znát, že není ve své kůži. Taylor a Tommy se ho snažili rozveselit. Včera to už bylo lepší. Začal se bavit s ostatníma. Snědl celou večeři. Kromě brokolice. Copak brokolici nejí?"
"Ne. Můžeš mi ho dát?"
"No, naházeli do sebe snídani a vypařili se. Myslím, že šli k potoku. Staví si tam nějakou pevnost." Ticho. "Můžu pro něj…"
Brady věděl, že potok je od jejich domu dobrých dvacet minut chůze hrbolatým terénem.
"Ne, to je v pořádku. Čekáš je na oběd?"
"To si piš. V půl jedné."
"Zkusím zavolat potom. Ať mi neuteče, než zavolám, ohlídáš ho?"
"Přivážu ho k židli," smála se. "Díky, Kari. Pak si promluvíme."
Zavěsil, ale ruku ze sluchátka nespustil. Byl rád, že si má Zach s kým hrát a může myslet na klukovské věci, ale moc rád by se synem mluvil. Zavřel oči a vzpomínal, jak spolu třicet minut před napadením seděli na pohovce. Držel chlapce tak pevně, až cítil, jak mu tluče srdce.
"Hul khalast?"
Brady nadskočil. Vedle stál muž v pracovním obleku, s turbanem na hlavě a kufříkem v ruce. Opakoval dotaz a rukou

ukazoval na telefon.
"Omlouvám se," zamumlal Brady. Přehodil si tašky přes rameno, otočil kufr na kolečkách a odcházel s ním pryč.
"La termi!" ozvalo se.
Otočil se. Muž u telefonu zvedl nahoru Bradyho telefonní kartu. Vrátil se zpátky, s pokývnutím ji vzal a strčil do kapsy.
Po značce půjčovny aut došel k eskalátorům a sjel o patro níž. Našel pobočku Hertz, ale Alicia ještě nedorazila.
Čekal za párem, který neúspěšně smlouval lepší cenu, díval se do dálky na lidi přicházející od eskalátorů a kontroloval čas. Pár odešel, přistoupil k přepážce. Pronajmutí auta zabralo deset minut, a když odcházel s klíčky, smlouvou a mapou v ruce, Alicia stále nebyla v dohledu.
Vrátil se po eskalátorech na hlavní podlaží a došel na místo, kde se rozešli. Neviděl, kam šla. Odskočit si, říkala. Neudělalo se jí nevolno? Mohli ji zastavit a zadržet nějací úředníci? Alicia by se nenechala zavřít bez toho, aby mu dala vědět - pravděpodobně formou menší pouliční bouře doprovázené zlomenými nosy a výkřiky bolesti.
Prohlížel si lidi a nabízené služby ve směru, kterým se vydala, když ji opustil. Fronty k celnici se přelévaly, tu a tam se někdo zastavil a čekal na společníka. Na téhle straně celnice stály tři sloupy, členily rozlehlou halu a jako stráže chránily zbytek terminálu před příchozími turisty, kterým ještě nebyl povolen pobyt v zemi. Brady se zaměřil za ně, pak se pohledem vrátil k muži opřenému pravým ramenem o jeden ze sloupů. Byl výrazně a ležérně oblečený. Měl čokoládové nažehlené kalhoty. Košili s krátkým rukávem v barvě královské modři, která byla muži zřejmě střižená přesně na míru. Ruce měl překřížené a díval se přímo na Bradyho. Usmíval se. Pozdravil pokývnutím.
Brady se rozhlédl, neviděl nikoho, kdo by mu věnoval neobvyklou pozornost. Zamířil k muži, když se přiblížil, muž se odlepil od sloupu.
"Víte, kdo jsem?" zeptal se muž.
"Jak bych to mohl…" další slova mu uvízla v hrdle. Věděl to. Zvedl se mu žaludek.
Buďte připraveni na všechno, úplně na všechno, varoval je Ambrosi.
"Kde je?" dožadoval se odpovědi. Odolal pokušení vrazit Scaramuzzimu do jeho samolibého obličeje pěst, srazit ho k zemi a umlátit ho něčím k smrti… čímkoliv. Pouzdrem s DMČ. Botou. Holou rukou.
"Právě teď bude v polovině cesty do Tel Avivu," odpověděl Scaramuzzi. Podrobně zkoumal Bradyho výraz, jako by po něčem pátral.
"Co od ní chcete?"
"Máte v úmyslu náš společný čas promrhat tak hloupými otázkami?"
Brady se zatvářil nasupeně. "Fajn. Co chcete ode mě?"
"Pojďme někam jinam. Znám tu jedno místo."
Vykročil. Brady ho chytil za paži.
"Tady je to dobré," zastavil ho.
Scaramuzzi přikývl. "Chci tu složku."
Bradyho myšlenky se rozeběhly. Složku? Jakou složku? Zachovával kamenný výraz. Potřeboval čas na rozmyšlenou.
"Jak jste nás našel?" oddaloval odpověď. Složku Pelletierova případu? Soubor z počítače? Záznamy z videonahrávek?
"Stejně jako jsme věděli, kde jste vy dva byli před třemi dny. Co ví FBI, víme i my."
"Když vám tu složku dám hned teď, pustíte ji a neublížíte jí?" Pro efekt poklepal prsty po aktovce.
Scaramuzzi zvedl hlavu. "Moc vtipné."
"Čekáte, že vám tu složku dám bez toho, abyste na oplátku propustil Alicii? Jste přesně tak šílený, jak jsem slyšel."
Scaramuzziho oči ztvrdly. "Sežeňte tu složku," řekl. "Až ji budete mít, doneste ji na tuhle adresu." Podal Bradymu vizitku.
Byla silná a na omak hedvábná. Na sobě měla vyražený nějaký italský erb, Scaramuzziho jméno a "Asijský dům". Pod tím, drobným písmem, stála adresa v Tel Avivu. Vizitka se v Bradyho ruce chvěla. Schoval ji do kapsy. Chtěl něco říct, cokoliv. Snad: Vůbec netuším, o čem to mluvíte! Ale obával se, že by to zničilo všechny naděje dostat Alicii zpátky živou.
Musím jen zůstat naživu a pak se uvidí, říkal si.
"Nemuseli jsme to dělat takhle," prohlásil Scaramuzzi "mohli jsme vás sledovat a všechny vás pozabíjet, hned jak dojde k předání."
"Tak proč jste to neudělali?"
"Pip je teď mírně paranoidní. Zdá se, že ho někdo střelil do hlavy." Zastrčil obě ruce do kapes a zhoupl se na chodidlech dopředu a zase zpátky. Vypadal vyrovnaně.
Brady zůstal zticha. Pip? Kdo je Pip?
"Dokonce ani mí muži nedokázali toho starého lišáka vyčmuchat," pokračoval Scaramuzzi. "Ne, jestli chcete děvče znovu vidět, bude lepší, když získáte to, co chci."
"Co když…?" Brady potřásl hlavou. "Co když něco nevyjde? Když tu složku nezískám?"
Scaramuzzi se na něj ostře podíval, pokoušel se zjistit, co tím Brady sleduje.
"Pak to děvče zemře," odpověděl.
Brady se uvnitř začal hroutit. Hlavou mu proletěla vzpomínka na Karen, jeho ženu, ležící v márnici. Vosková figurína na nerezovém stole, bílá pleť splývající s prostěradlem, kterým ji zakryli až ke krku. Ale na stole neviděl Karen; ležela na něm Alicia.
Chtěl popadnout Scaramuzziho, zatřást s ním a říct: Já nevím, kdo je Pip! Nevím nic o žádné složce, kterou mi má dát! Nebo proč by mi ji měl dávat! Nevím, kde mám začít hledat, kde mám najít kontakty! Proč mi rovnou neřeknete, ať si vytáhnu z ucha housle a nezahraju "Pro Elišku"? Měl bych stejnou šanci, jako najít toho do hlavy střelenýho Pipa a jeho záhadnou složku!

Brady se snažil skrýt svou obrovskou frustraci. Rozhlížel se po turistech, kteří procházeli kolem něho, po přepážkách a stáncích v hloubi terminálu. Pohled mu příliš dlouho utkvěl na dvojici policistů, jeden z nich se smál něčemu, co druhý řekl.
"Ti vám nemohou pomoci," pronesl Scaramuzzi znuděně.
Brady po něm sjel pohledem, obličej zrudlý vzteky, čelisti pevně stisknuté. "To mi chcete říct, že za vámi stojí celý policejní sbor a vláda? Nesmysl. To by nikomu neprošlo. Možná o tom nevíte, ale existují lidé, kteří se nedají zkorumpovat. Kdybyste byl tak mocný, jak naznačujete, neměl byste strach z důkazů, které proti vám máme. Nebyl byste tady."
Scaramuzzi nechal Bradyho vymluvit a pak prohlásil: "Chtěl jsem tím říci, že než zdejší úřady zjistí, že ze zákona nemají právo prohledat výsostnou půdu italské ambasády, ze slečny Wagnerové bude krmení pro ryby ve Středozemním moři. Ambasáda je moje. A vy máte šest hodin."
Letmo o Bradyho zavadil, ruce stále zabořené v kapsách.
"Počkejte," zavolal Brady.
Scaramuzzi se otočil a zdvihl obočí.
"Co tohle všechno znamená?" zeptal se Brady. "Proč ty vraždy v Utahu a v Coloradu? Proč jste se pokusil nechat nás zabít?"
Scaramuzzi se usmál, ale rty nechal pevně stisknuté. Dvěma kroky přešel těsně k Bradymu.
"Neměli jste se dostat tak daleko," řekl. "Teď, když tu jste, získaly vaše role na významu. Z pěšců se staly věže. Blahopřeju."
"Ale proč jste nás chtěl nejdřív zabít? Co jsme udělali?"
Scaramuzzi zkřivil obličej.
"Nachomýtl jste se k tomu, pane Moore," odpověděl. "To je všechno, co jste udělal." Otočil se a odkráčel pryč, Brady za ním zíral s otevřenými ústy.
Scaramuzzi pokývl lidem, kteří ho míjeli, a oni mu v odpověď pokynuli úklonou. Na pohled byl milý a na oplátku se mu dostávalo přívětivosti, která je na tomto světě velmi vzácná.
Brady si uvědomoval, že skutečné zlo má jedinou možnost růstu, maskovat se za dobro. Bojové mimikry. Na střední škole napsal esej o kleptoparazitických včelách, které se maskují vzhledem a feromony jiných včel. V jejich případě kleptoparazitická samička - nebo kukačka - infiltruje do hnízda hostitele vlastní vajíčka. Když se vylíhnou, napadnou a zabijí celou hostitelskou populaci.
Brady právě potkal lidského kleptoparazita.
Chtělo se mu zvracet.

70
Brady se hnal přes letiště Bena Guriona a pouzdro DMČ a kufřík na dokumenty mu poskakovaly na bocích a tloukly ho do stehen. Nový kufr na kolečkách nechal i s veškerým oblečením stát, kde byl. Teď záleželo na rychlosti a flexibilitě. Zahlédl Scaramuzziho a zpomalil. Musel se držet daleko za ním, aby si ho nevšiml. Chtěl ho sledovat k autu, vzít si taxi a pověsit se na něj. Co když Alicii schovává někde blízko velvyslanectví? Třeba tam zajede, aby zkontroloval, jestli všechno probíhá, jak má.
Nebo ji má v autě, říkal si. Stačilo by ji zahlédnout koutkem oka - jak se vzpírá na zadním sedale nebo leží v bezvědomí v kufru - a Brady by zalarmoval letištní policii, vyvolal by takový zmatek, že by se na ně sesypala celá izraelská armáda. Pochyboval, že by si Scaramuzzi troufl Alicii zabít uprostřed zalidněného parkoviště s Bradym povykujícím tak, že by probudil mrtvého. Kdyby se mu ji povedlo zachránit - teď a tady, než se Scaramuzzi dostane na svou svrchovanou půdu -, mohli by odjet, prostě by jeli domů a něco vymysleli. Přežili by, aby bojovali jindy, jak řekl Ambrosi.
Ta myšlenka ho nadchla a příliš zrychlil. Než si toho všiml, byl jen třicet metrů od Scaramuzziho. Kdyby se otočil, zahlédl by ho. Brady se zastavil u automatu na noviny a předstíral, že si skrz průhledné okno pročítá přední strany. Scaramuzzi náhle zabočil za roh a byl pryč. Brady pospíchal za ním. Když zahýbal za roh, už téměř běžel, ale zastavily ho silné, roztažené prsty. Chytily ho za hrudník a srazily na zem. Vyrazil si dech. Zalapal po vzduchu.
Stál nad ním asi padesátiletý muž. Samý sval a šlacha. Pod holou lebkou pronikavé oči. Naklonil nad Bradyho obličej poskládaný ze svalových provazců. Rovná ústa, tenká tak, že téměř nebyla vidět, stočil dolů. Varování bylo jasné. Muž dlouhým krokem vyrazil pryč. Střídal nohy rychle a přesně; pažemi pohyboval úsečně. Chůze vojáka. Bradymu v mysli vytanulo jméno ze včerejšího večera: Arjan Vos. Šéf Scaramuzziho bezpečnosti. Ambrosi použil slovo krutý.
Lidé kolem mu přiběhli na pomoc. Znepokojeně se vyptávali jazykem, kterému nerozuměl. Jakmile se dostal zpátky na nohy, začal v chodbě pohledem pátrat po Scaramuzzim a Vosovi - byl přesvědčen, že to byl on. Byli pryč. Chodba ústila do haly, za níž se hemžily taxíky, autobusy a osobní automobily. Odložil si na podlahu pouzdro DMČ a kufřík s dokumenty. Rozepnul horní knoflíčky u košile a rozhalil ji. Na hrudní kosti se mu objevil malý trojúhelník vytvořený třemi oválnými modřinami.
Samy od sebe se mu zavřely očí.
Co teď?
Má něco vyzvednout od nějakého muže. To něco je složka. Muž se jmenuje Pip. To bylo všechno, co věděl. Zařídila Alicia setkání s tím člověkem a neřekla mu o tom? Trochu přitažené za vlasy, ale Alicia byla schopná pracovat tajně, nezávisle na něm, pokud se domnívala, že to bude účelnější. Jak se o tom muži dozvěděla? Kdy měla možnost domluvit si schůzku?
Na tom nezáleží. Ať už Alicia o Pipovi věděla nebo ne, on není Alicia. Bude muset počítat s tím, že Pip se před ním jen tak nezjeví.

Někdo ho střelil do hlavy.
Takže Scaramuzzi měl Alicii a za její svobodu žádal víc, než kolik mohl Brady zaplatit. To, co Scaramuzzi chtěl, prostě neměl. Jediná další možnost, která se nabízela, bylo jít na velvyslanectví a dostat ji ven. Snažil se nemyslet na to, jak velké jsou jeho šance.
Místo toho zvedl zavazadla a cestou v mikrobusu, který ho dovezl k jeho pronajatému autu, přemýšlel o svém soupeři. Ten člověk držel během celého rozhovoru rty pevně stažené do povýšeného úsměvu. Brady ještě nikdy nepotkal nikoho tak spokojeného se sebou samým, tak nestoudně sebejistého. Pochopil, jak ten muž dokázal obalamutit ostatní, ať už se prohlašoval za kohokoliv, jeho charisma jen posilovalo plán, založený na falešných tvrzeních a vykonstruovaných důkazech.
Hlavou se mu mihla vzpomínka a zmizela. Byla důležitá, ale Brady si ji nedokázal přivolat zpět. Co to bylo? Rozhovor se Scaramuzzim. Něco nesedělo. Pokusil se o rekonstrukci rozhovoru.
"Kde je?"
"Pravé teď bude v polovině cesty do Tel Avivu."
"Huna!"
Brady se podíval na řidiče mikrobusu. "Cože?"
"A16," řekl řidič a kývl směrem k modrému peugeotu.
"Aha…" vystoupil, otevřel kufr sedanu, hodil dovnitř obě zavazadla a nasedl za volant. Nastartoval motor. Pustil klimatizaci. Zíral skrz přední sklo, ale viděl jen vlastní temné chaotické myšlenky.
Začínaly jediným slovem: Odjeď.
Slyšel, jak Alicia říká: Máš někoho, za kým můžeš jet. Máš někoho, kdo tě miluje a potřebuje, a díky odpovědnosti za Zacha jsi odhodlaný přežit. To je úctyhodné. Ušlechtilé.
Jestli zůstanu a pokusím se ji zachránit, zemřu. Co bude se Zachem?
Odjedu. Alicia to pochopí. Chtěla by, abych odjel.
Svíral volant rukama tak pevně, až dostal křeč. Z dlaní mu stékal pot a skapával na stehna. Zavřel oči.
Jeho hypothalamus odpověděl na Aliciin únos, konfrontaci se Scaramuzzim a volání po akci reakcí "bojuj, nebo uteč". Do krevního řečiště se vyplavila vlna adrenalinu, zrychlila tep a dech, odklonila krev z vnitřních orgánů do svalů a okrajových částí těla. Vidění se zostřilo, reakce zrychlily. Byl teď, fyzicky i psychicky, připravenější na boj s nepřítelem nebo útěk před nebezpečím než před dvěma minutami. Seděl, nechal si obličej omývat chladným vzduchem a snažil se uklidnit. Hluboké nádechy, dovnitř a ven.
Alicii opustit nedokáže.
Protože má na víc. Protože ona si zaslouží víc než tohle.
Kdyby odjel, sžíral by ho pocit viny, až by z něj zbyla jenom zahořklost. Tohle místo a tahle chvíle by se mu vpálily do vědomí jako okamžik jeho nejtragičtější prohry, jako místo, kde přestal být mužem, přestal být člověkem. Řidič, který srazil Karen a nechal ji ležící u krajnice vykrvácet, ujel, protože se bál, že jeho chyba nezničí jen život nevinné běžkyně, ale i jeho vlastní. Vězení za vraždu. Deset let života.
Copak se Brady mohl zachovat ještě hůř, potom co osmnáct měsíců proklínal vraha své ženy? Do jaké úrovně pekla by se kvůli Alicii dostal? Když se bude snažit, Alicia má šanci. Bez něho je mrtvá.
Otevřel oči. Zhluboka nabral vzduch do plic a vypustil ho s odhodlaným zavrčením. Jde do toho.
Priorita číslo jedna: Zachránit Alicii.
Priorita číslo dvě: Zneškodnit Scaramuzziho.
Za to první by dal svůj život a za to druhé svoje naděje.
Zařadil zpátečku, ohlédl se přes rameno, pneumatiky zakvílely. Zařadil rychlost.
"Zachu, jak rád bych si s tebou promluvil," řekl nahlas. Zkontroloval hodinky. Má téměř čtyři hodiny, než bude volat znovu.
Čtyři hodiny. Tak dlouho můžu zůstat naživu.
Sešlápl plyn a auto vyrazilo vpřed.

71

Brady opustil letištní komplex, ale ukazatele na dálnici 1 západním směrem do Tel Avivu, východním do Jeruzaléma - nebral na vědomí. Podjel dálnici a pokračoval na jih. Téměř ihned se dostal do malého a prastarého městečka Lod, rozrůstající se směsice domků z vepřovic ohlazených pískem a zářivých patnáctipatrových budov současnosti. Z pouštního písku se tu a tam jako zvědavá lochneská příšera zvedaly palmové kmeny. Vzpomněl si, že tady prý apoštol Petr uzdravil ochrnutého muže vyslovením Ježíšova jména. Doufal, že i na něj tu čeká něco dobrého.
Řídil se popisem, který dostal od Ambrosiho před Samsonovou fontánou. Našel ulici Gidon Gertbu a stočil se k západu. Až na četné vývěsní štíty psané zkroucenými arabskými znaky mohl klidně projíždět po hlavní třídě v srdci Ameriky padesátých let. Průčelí obchodů byla ze dřeva nebo bíle omítnutých cihel. Vysoké, hranaté fasády zakrývaly šikmé střechy. Pár obchodníků vystavovalo na chodníku zboží - ovoce, obilniny, něco, co Bradymu připomínalo použité polotovary. Když se dostal blíž, viděl, že se malba z domů odlupuje jako dřevěné hoblinky a popraskaná okna jsou opravená zažloutlou lepicí páskou.
Upřesnil svůj dojem - zblízka Gidon Gertbu připomínalo spíš hlavní třídu let šedesátých. Tehdy si první generace mladých - těch, kteří později zkropili krví půdu Vietnamu - uvědomila, že nemusí zůstat a lopotit se na polích otců. Přiblížil se konec amerických městeček, ale okna ještě nebyla zatlučena vývěsními tabulemi a starousedlíci nepřestali pečovat o ulice, kterými se valily koule suchých amarantů.
Pomalu popojížděl, rozhlížel se a snažil se poznat, co každý z obchodů nabízí. Podle malého výskytu latinky odhadoval,

že oblast nepřitahuje turisty. Po dvou blocích zahlédl na levé straně ulice to, co hledal: úzký obchůdek, před kterým na chodníku stály poličky s knihami. Na předním skle byla vybledlou červenou a bílou barvou namalovaná arabská a hebrejská slova Yonatans Used Rare Books.
Zastavil, nechal v protisměru projet zrezivělou dodávku, otočil a zaparkoval před obchodem. Nad vchodem zacinkal zvonek a Brady vstoupil do ovzduší provoněného letitým papírem, prachem a něčím ostřejším, štiplavějším, co odněkud znal, ale nevzpomínal si odkud. Knihovny s prohnutými policemi plnými knih lemovaly místnost velkou jako jeho vlastní kuchyň. Za pultem přímo proti vstupním dveřím se nad knihou hrbil starý muž. Nevzhlédl.
"Promiňte?" oslovil pihovatou růžovou hlavu starého muže.
Muž pomalu zvedl pohled od knihy. Na spodní části obličeje se mu nadouvaly chomáče šedého chmýří. Nos měl dlouhý, úzký a ostře zahnutý; mohl s ním otevírat konzervy. Malé oči, posazené blízko u sebe, přejížděly po Bradym od hlavy až k patě.
"Mluvíte anglicky?" zeptal se Brady.
Muž pohrdavě máchl rukou. "Ahhh!" sykl, jako by odháněl kočku. Obrátil pozornost zpět ke knize.
Brady přistoupil blíž. Na urážky neměl čas.
"Hej!" vykřikl nahlas.
Ošklivá holá hlava se pomalu pohybovala po řádcích v knize.
Brady se chystal chytit ho za ramena, když si vzpomněl, že mu Ambrosi napsal na opačnou stranu kartičky, která ho dovedla sem do obchodu, nějaké doporučení nebo průvodní informace. Vyndal ji z kapsy kalhot a položil do staré knihy před muže, přímo pod jeho oči.
Muž si ji dlouho prohlížel. Když vzhlédl, mračil se. Vousy kolem úst se ohnuly do znechuceného šklebu. V očích se zračila taková nenávist, že Brady o krok ustoupil. Muž vyndal ruku zpod pultu. Měl kostnaté prsty s olámanými hnědými nehty. Dvěma z nich obratně uchopil kartičku a zdvihl ji. Beze slova se zvedl ze židle, otočil a zmizel za korálkovým závěsem, který zakrýval dveře za pultem.
Brady sledoval korálky, které stařec rozhoupal. Chřestily jako mušličky v příboji. Napadlo ho, že ho měl možná následovat. Místo toho přistoupil ke stolu. Všechny knihy na něm byly psány v jazycích Středního východu. Otevřel jednu z nich. Stránku za stránkou zaplňovaly ručně psané řádky. Deník nebo diář. Prolistoval ho. Mezi načmáranými odstavci se krčil hrubý náčrtek obličeje svisle rozděleného na dvě poloviny - jedna lidská, druhá zvířecí. Rád by těm pokrouceným znakům rozuměl.
Korálky zachřestily. Muž zaujal své místo na židli. Znovu se sehnul nad knihu. Kartička byla pryč.
Než mohl Brady něco říct, skrz korálky prošel asi třicetiletý muž. Byl pohledný, měl nakrátko střižené černé vlasy, černé oči, silná obočí. Bradymu věnoval podmanivý úsměv plný velkých bílých zubů. Málem přeskočil pult a rozevřel ruce v očekávání objetí.
"Buďte vítán, příteli," řekl, jako by to myslel vážně. Anglicky mluvil se silným přízvukem.
"Děkuju. Já -"
Muž mu podal ruku. Brady jí potřásl.
"Jsem Avi," oznámil muž.
Brady přikývl. Říkal si, že vzhledem k okolnostem by roztrubování vlastního jména nebyl dobrý nápad.
Zdálo se, že to Avi chápe. Dal Bradymu pár vteřin, aby se představil, a pak pokračoval: "Rád vás poznávám."
Brady sklonil hlavu. "Potřebuju -"
Avi ho přerušil vztyčenou dlaní a ostrým mlasknutím. Rychle se rozhlédl, patrně aby se ujistil, že se k jedné z knihoven netiskne nějaký zákazník maskovaný oblekem se vzorem knih. "Pojďte," výzvu doprovodil gestem ruky. Obešel pult a zmizel mezi korálky.
Za korálkovým závěsem se nacházela místnost zaplněná krabicemi. Některé byly otevřené a Brady viděl, že v nich jsou knihy. Dva dlouhé pracovní stoly pravděpodobně sloužily nějakým specifickým činnostem. Na jednom stála kolekce lahví a látek, fén, péřová prachovka, jehla a nit: opravy nebo čištění, hádal. Účel druhé pracovní plochy byl jasnější: bublinkové obálky, poštovní váhy, měřítko a archy etiket. Ze stropu nad stolem visel obrovský průsvitný plastový pytel od arašídů, u dna sepnutý spínacím špendlíkem.
"Zasíláme do celý světa," vysvětloval Avi. "Naše objednávkový prodej… e… převyšová desetkrát zisk z obchod."
"Knihy?" ptal se Brady.
Aviho úsměv se rozšířil. "Většina."
Otevřel dveře a prošel jimi. Místnost, do které vstoupili, byla o poznání prázdnější. Zdi lemovaly skříně sahající od podlahy ke stropu, nepochybně zhotovené na míru. Na všech byly zámky. Střed místnosti zabíral velký pracovní ponk. Nad ním visela rozsvícená holá žárovka s kovovým cylindrem a žlutá svinutá trubka - Brady v ní poznal hadici na stlačený vzduch. Od ponku byla odstrčená jediná kovová židle. Na ponku leželo něco, co připomínalo model pohoří, překrytý nepromokavou plachtou velikosti plážové osušky. Pach, který Brady cítil v obchodě, byl tady mnohem silnější a jemu došlo, co to je: olej na zbraně.
"Mohl byste, prosím…?" Avi se pohnul ke vzdálenému konci ponku. Vsunul prsty pod okraj a nadzdvihl ho. Vzdálenější konec se naklonil.
Brady zabral za svůj konec. Překvapilo ho, jak je těžký. Ukázalo se, že drží desku, položenou na pracovní ploše stolu. Avi pokynul ke dvěma kozám u zadní zdi. Došli k nim a desku položili na ně. Avi zvedl plachtu, aby se Brady mohl podívat.
"Co na to říkáte?"
Byl to obrovský automat. Z otevřené kovové skříně vystupovalo těsné seskupení šesti metrových hlavní. Všude kolem se povalovala ozubená kolečka a šroubky.

"GEC Mini," řekl Avi pyšně. "Série sedm celých šest dva NATO. Hlavně se točí," zatočil ukazováčkem, "jako… jako…"
"Gatling ?" nabídl Brady.
"Ano, gatling! Ale elektrický. Vystřelí šest tisíc za minuta. Něco před vámi - nic před vámi. Pohoda. Berte. Užívejte se."
Brady jen zíral.
Avi se smál a mávl nad ním rukou. "Haha, ne. Jen legrace." Zbraň zakryl plachtou. "Pro velmi zvláštní zákazník. Jižní Amerika. Vy to stejně nechtěl. Potřebuje helikoptéra nebo tank. Nebo Arnold Schwarzenegger." Znovu se rozchechtal a otevřel horní část ponku. Odklopila se o něco víc než devadesát stupňů a pak se zarazila. Vnitřek mělké přihrádky byl vyložen černým sametem, na kterém spočívala celá kolekce zbraní - pušky, samopaly, pistole, nože, meče, vrhací hvězdice, kuše, složený luk, bumerang.
"Co máte v mysl?"
"Jen pistoli."
Avi přikývl. "Revolver, nebo poloautomat?"
"Jsem zvyklý na poloautomat."
"Tak něco tady." Vybral velkou černou zbraň. "Beretta 92FS. Armáda Spojené státy má u pasu. Devět milimetr. Třicet čtyři unce, bez náboj. Tři body zaměřovač. Tento s laser." Namířil zbraní na protější zeď, provedl něco palcem a na omítce se objevila červená tečka. Tančila po zdi v rytmu pohybů jeho ruky. Vypnul laser a uložil zbraň zpět na samet. Vybral další.
"Taurus PT25. Malá váha, dvanáct unce. Ráže dvacet pět. Ne nejlepší na sejmout, ale dobrá krýt." Předvedl, jak se hlaveň vyklápí. "Rychle nabitý."
Vrátil ji na místo a uvažoval nad dalšími. "Víte, stačí mi cokoli," prohlásil Brady. Cítil, jak vteřiny ubíhají. "Co třeba -" zastavil se pohledem na černém válci. "To je tlumič?"
"Zvukový tlumič," opravil ho Avi. Zvedl ho. "Moc pěkný. Závit drží ticho dvacet rány, než potřebuje měnit."
"K čemu pasuje?"
"Já… hm…" znovu zatočil prstem, v sevřenějším kolečku.
"Otáčí se?"
Zavrtěl hlavou. "Vyrobit! Já pro něj zatím vyrobit jen jeden hlaveň, ale výborná, skvělá." Zvedl malý poloautomat. "Kimber Ultra RCP - chytrá malá zbraň. Vyrobená podle Colt 1911, ale míň malá, míň jemná. Ráže čtyřicet pět. Velká rána." Našrouboval tlumič na hlaveň a podal zbraň Bradymu, pažbou napřed.
Brady zatáhl za kohoutek, aby se ujistil, že není nabitá. Držel zbraň před sebou, jako by střílel. Kolem celé hlavně se táhla ve spirále drážka.
"Nemá hledí," řekl.
"Zaměřovací zářez" potřebovat místo. Těžké… e… naučit zvyknout. Na nic před sebe neumí zaostřit. Nezaměřuje! Akce zblízka, nevadí."
Brady přemýšlel, jak to asi může vypadat na italském velvyslanectví. Většinou kanceláře. Nějaké chodby, ale těm se dá vyhnout. Přikývl. "Kolik?"
"Dva tisíc americký."
Brady zamrkal.
"Něco řeknu," řekl Avi. "Přidám pouzdro, krabička střelivo a tohle…" zvedl šedý vystřelovací nůž v černé pochvě, ze kterého visely dva krátké řemínky na suchý zip.
"Nepotřebuju nůž."
"To nemůžete nikdy vědět," varoval ho Avi. "Tento pasuje právě tady…" Plácl ho přes kotník. "Moc pěkný."
Brady hodnotil zbraň. Představoval si, že tiskne dlouhou hlaveň Scaramuzzimu k čelu.
"Přihoďte dalekohled," řekl, "a dohodneme se."

72

Po pár minutách jízdy po dálnici 1 se před Bradym začaly v poušti objevovat budovy Tel Avivu. Horký vzduch je rozechvíval, jako by se zhmotnily z páry.
Přemýšlel o Asijském domě. Ambrosi říkal, že v něm sídlí několik velvyslanectví. Ministerského předsedu Santa Mucciho zavraždili také tam. Aby ho Scaramuzzi zastřelil, musel se do budovy nějak dostat, pravděpodobně využil nevyhnutelné zranitelnosti budov, ve kterých sídlí velký počet nájemců. Společné prostory mívají nejslabší ochranu. Možná se to po smrti Mucciho změnilo, ale pět let je dost dlouhá doba, aby lidé zapomněli a přísná bezpečnostní pravidla se znovu uvolnila. U vstupních dveří budou detektory kovu. Nenamlouval si, že se mu tudy nějak podaří pronést do budovy pistoli. Doufal, že rychlá obhlídka přinese nové nápady, ohledně zbraně i toho, jak se dostat k Alicii.
Právě bude na polovině cesty do Tel Avivu.
Brady dupl na brzdy. Kola se zablokovala. Za troubení a vřeštění klaksonů se mu podařilo sjet ke krajnici. Zapřel se do bezpečnostního pásu, a když se peugeot konečně s trhnutím zastavil, tvrdě dopadl zpět do sedadla. Vteřinu poté auto zahalil šedý kouř zapáchající po spálené gumě. Pomalu se zvedl do vzduchu a nechal se odnést lehkým vánkem.
Už věděl, co mu nesedělo.
Na Scaramuzzim bylo všechno falešné. Dvakrát se zmínil o Tel Avivu - jmenovitě a nepřímo naznačením, že tam, na italském velvyslanectví, budou držet Alicii. Jen pro případ, že by se Brady snažil udělat to, k čemu se právě chystal. Ambrosi jim vysvětloval že Scaramuzzi má jedno místo působnosti pro veřejnost a ještě jedno tajné. Neriskoval by poskvrnění pověsti a politického vzestupu tím, že by na ambasádu zavlekl agentku FBI.

Odvezl ji do Jeruzaléma, do svého tajného úkrytu.
V případě, že se Brady objeví se složkou v Asijském domě, Scaramuzziho muži si ji vezmou a jeho v tichosti zabijí; Alicii u toho nepotřebují. Nebo mohou z jeho vraždy udělat divadlo a prohlásit ho za šíleného psychopata; pomatené chování by nejspíš potvrdila i FBI. Kdyby Brady chtěl Alicii před výměnou složky vidět, mohli pro ni poslat; Jeruzalém je odsud jen padesát minut. Možná si Scaramuzzi plánoval, že Bradyho nasměruje do Jeruzaléma později. Přepadne ho cestou nebo v poklidu na vlastním hřišti, až se na něj nebudou soustředit oči veřejnosti.
Brady zahlédl mezi auty úzkou mezeru, nažhavil kola a sešlápl plyn. Peugeot se rozhoupal, střihl to napříč silnicí a vrhl se do mělké, travnaté prohlubně, která oddělovala pruhy směřující na západ od pruhů na východ. Přední nárazník se zaryl do vyvýšeniny na druhé straně a vymrštil do vzduchu zem a drny. Dopadaly na sedan za ohlušujícího rachotu, který připomínal praskání diabolek. Pět vteřin Brady neviděl nic jiného než prach poletující kolem a sedající na přední sklo. Zběsile zápasil s páčkami a knoflíky, dokud nerozkmital stěrače. Konečně oknem zahlédl nebe, nevinně modré a čisté. Pak se předek peugeotu vyhoupl nahoru a vjel na asfalt. Zprava se na peugeot řítilo bílé auto, viděl jen kov a sklo. Předek auta prudce poklesl, řidič se zjevně snažil prošlápnout brzdu skrz podlahu. Brady zachytil ovál obličeje s bizarně vyvalenýma očima a velkým "O" na místě úst, která, předpokládal, právě jadrně vyjadřovala, ať jde sakra k čertu.
Zadní kola peugeotu udeřila do dálnice a ihned se vydala za předními do nejvzdálenějšího pruhu. Bílé auto o prst minulo zadní nárazník. Brady strhl volant a dupl na plyn. Peugeot se srovnal podél bílé čáry a vyrazil vpřed. Auta ve zpětném zrcátku ze všech sil brzdila a uhýbala, kam se dalo, pokoušela se vyhnout zrychlujícímu peugeotu a zpomalenému bílému vozidlu, ve kterém Brady rozpoznal obytný karavan. Brady vyhnal ručičku rychlosti k sedmdesátce… osmdesátce… devadesátce a jekot klaksonů rychle odezněl.
Byl si jistý, že ho manévr otočil správným směrem, a jestli ho někdo sledoval, tak ho právě setřásl nebo zmátl. Ve zpětném zrcátku neviděl, že by nějaké auto opakovalo jeho obrat. Neukázala se ani světla majáčků. Možná se k němu vracelo štěstí.

Někdo byl uvnitř její hlavy a tloukl jí paličkami zevnitř do očí. Mozek se těsnal u hran lebky. Oční víčka se zachvěla a otevřela. Kolem dokola vířila šeď, která pomalu nabírala obrysy. Matná žárovka v drátěném koši. Kamenný strop. Alicia na něj zírala a čekala, až se tepání uvnitř hlavy utiší. Ležela na zádech, na něčem měkčím než podlaha, ale ne na posteli.
Vzduch byl chladný, vlhký. A ten pach… Při jednom z mnoha výletů s matkou se dostala do Limericku v Irsku. Navštívily hrad Bunratty, postavený na místě vikingského obchodního tábora z desátého století. Stal se svědkem bitev mezi irskými náčelníky a Normany a Angličany. Podle průvodkyně - mladé elfí ženy, jejíž rytmus řeči desetiletou Alicii okouzlil - to byl nejucelenější a nejdochovanější středověký hrad v Irsku. Sklepem, která v různých dobách sloužila jako skladiště, zbrojnice i vězení, naplňovala vůně kamene a ještě něčeho. Tehdy to nedokázala poznat. Teď, když ji znovu ucítila v nosních dírkách, pochopila, co to je; historie, jako by samy zdi do sebe nasály čas.
"Aspirin?"
Alicia nadskočila. Hlavou trhla za hlasem. Muž, který ji oslovil na letišti -
Alicie, Alicie, rád vás konečně poznávám.
- seděl na lehátku a sledoval ji.
Posadila se. Pohyb obdařil hlavu čerstvou salvou bolesti. Zavřela oči, cítila, jak se pod ní lehátko točí. Zhluboka se nadechla. V ústech měla sucho s kovovou pachutí. Otevřela jedno oko, pak druhé.
Muž seděl na okraji lehátka, ani ne metr od ní. Na otevřené dlani, kterou před ni nastavil, nabízel tři tabletky. V druhé ruce držel plastovou láhev. Kývl směrem k práškům.
"Je to aspirin. Opravdu. Kdybych vám chtěl dát něco jiného, už bych to udělal." Jeho úsměv byl přesvědčivý, a zároveň odzbrojující.
Vzala si prášek. Podal jí láhev. Byla to voda, neotevřená. Vypila polovinu lahve, pak si ho přimhouřenýma očima prohlédla.
"Vy jste Luco Scaramuzzi."
"Vy jste Alicia Wagnerová."
Rozhlédla se po svém vězení. Místnost o třech metrech čtverečních. Ze tří stran kamenné zdi. Místo čtvrté železné mříže. Dveře, také z mříží, byly nyní otevřené. Tři metry za mřížemi stála další zeď. Doprava a doleva se rozvírala temná chodba ve tvaru U a na jejím dně se nacházela tahle jediná cela.
"Kde jsem?" zeptala se s pohledem upřeným na otevřené dveře.
"V mém domově daleko od domova," řekl Scaramuzzi přívětivě. "Nacházíme se uprostřed ohromujícího labyrintu tunelů a chodeb. Kdyby se vám nějak podařilo dostat z tohoto malého apartmá, které jsem vám připravil, šance, že se dostanete ven, je prakticky nulová. Právě pořádám malé setkání. Dorazí řada mých přátel, kteří se na mne snaží zapůsobit. Předložit mi vaši mrtvolu by bylo přesně ono."
Řekl to stejně nenucené, jako by číšník vyjmenovával denní speciality.
"Tak proč jste mě ještě nezabil?" Zabodla do něj vzdorný pohled.
"Váš partner nedoručil Pipovu složku."
"Kdo je Pip? Jakou složku?"
Scaramuzziho úsměv nezakolísal, přesto zahlédla v jeho obličeji zmatený záblesk.
"Pippino Farago. Jistě, musel použít falešné jméno, pokud vůbec nějaké."
"K čemu?"
"Aby se s vámi setkal. Nabídl vám munici, kterou při honu na mne potřebujete. Nepřekvapuje mne, že vy věříte, že to

bude stačit, ale Pipova naivita překvapující je."
Nechápavě na něj zírala.
"A Brady vám tu složku má sehnat?" zeptala se.
"Výměnou za váš život. Kdo tvrdí, že hrdinové vymřeli?"
Měřila si ho. Atletická postava. Široká ramena, štíhlý pás. Krátké rukávy odhalovaly vypracované svalnaté paže. Ale jestli patřil k většině fanatiků z posiloven, měl svaly jen pro parádu, ne na práci. Cvičil bojová umění? Byl obratný v boji zblízka? Její znalosti o něm bojovou připravenost nezahrnovaly. Ale Ambrosi mluvil o tom, že se na roli Antikrista roky připravoval. Na jeho místě by se zocelovala psychicky i fyzicky. Měla by předpokládat, že se bude umět ubránit útoku zblízka.
"Je velmi nepříjemné, že jste si neuložila informace o vašem setkání do poznámek," pokračoval. "Ušetřilo by mi to řadu potíží." Nehty zabubnoval o něco na lehátku vedle sebe.
Pod jeho rukou zahlédla svůj počítač. Srdce jí poskočilo do krku. Co všechno našel? Napsala si všechno, co Ambrosi říkal. Nevyzradila mu otce Randalla jako tajného špeha? A mělo by jí to vadit, pokud pomáhal Scaramuzzimu? Samozřejmě že ztráta takového kontaktu na Scaramuzziho vnitřní záležitosti bude pro Ambrosiho zničující rána. Co hůř, její poznámky poskytnou Scaramuzzimu řadu důvodů jít po Ambrosim, aby se pomstil nebo zbavil nepřítele, který ví příliš mnoho.
"No, tedy," zvedl počítač, vsunul si ho pod paži a postavil se. "Možná to tu někde je, že? Na prohlížení jsem měl jen trochu času v autě cestou sem."
"Kde to jsme?"
"Pod Jeruzalémem, v křesťanské čtvrti." Podíval se nahoru a rozhlédl se kolem, jako by popisoval honosnou katedrálu. "Bude úžasné zemřít tady, opravdu." Vyšel z cely a zabouchl za sebou dveře. Klapnutí rozeznělo hlasitou ozvěnu. Přerušilo ji elektronické pípnutí.
Vstala. Zem se pod ní kolébala, musela si znovu sednout. Hlavu měla těžkou jako kovadlinu. Složila ji do dlaní, pak se pažemi opřela o stehna.
"Proč my," zavolala za ním, aniž vzhlédla.
"Agent Moore se ptal na to samé," odpověděl. Znělo to pobaveně.
"Co jste mu řekl?"
"Že jste se k tomu nachomýtli."
Zvedla hlavu a podívala se na něho. "Co to má znamenat?"
Dlouho ji skrz mříže pozoroval. Pak se nenápadně rozhlédl kolem, jako by něco zpozoroval nebo zaslechl. Dotkl se klávesnice, která byla zřejmě umístěna na vnější straně dveří. Kov a kámen byly po celá tisíciletí stále stejně neproniknutelné; prastarý mechanismus zámku ne. Ozvalo se trojí pípnutí a zámek uvnitř ztěžka cvakl. Scaramuzzi se vrátil a sedl si na své místo na protějším lehátku. Naklonil se těsně k ní.
"Z vašich poznámek jsem usoudil, že chápete, že je můj vztah se Strážci velmi křehký." Mluvil potichu, spiklenecky.
Přikývla.
"Mám v Radě nepřátele, kteří neváhají vynaložit značné množství prostředků a energie, aby mne zdiskreditovali."
Pokrčil rameny. "Vážím si jejich práce, vím, že je součástí procesu, který má zaručit, že se jejich bohatství dostane do rukou jen právoplatnému dědici, jemuž projevili důvěru všichni Strážci. Ale domnívám se, že se Strážci během staletí dopracovali k bodu, kdy přes ně nedokáže projít ani ten, na koho čekají a kdo má skutečně povstat k moci."
"A vy jste ten, na koho čekají?" zeptala se. Z hlasu se jí podařilo vytěsnit cynismus.
Zvedl obočí. "Jistě. Ježíš Kristus byl také tím, za koho se prohlašoval, ale nikdo mu nevěřil. Alespoň ne natolik, aby ho zachránil před ukřižováním. Nenapadlo vás, že kdyby se o trochu víc snažil, dokázal by přesvědčit i lidi, na kterých opravdu záleželo?"
"Farizeje?"
"Farizeje," souhlasil. "Ti měli čekat příchod mesiáše. A propásli ho. Nepoznali ho." Pokrčil rameny. "Je přirozené, že nestojím o to, aby se to samé přihodilo i mně."
"Vy jste Antikrist?"
Lehce se jí uklonil.
"Takže se je snažíte přesvědčit. Jak?"
"Předkládám jim důkazy. Naplnil jsem řadu proroctví, která byla v minulosti přehlížena. Stejně jako Ježíš, ten také naplňoval proroctví a prováděl zázraky, aby dokázal, kým je."
Bylo pro ni stále těžší zůstat v klidu. "Jaké zázraky jste provedl vy?"
Vypadal zklamaně. Učitel, jehož student stále nechápe.
"Žádné… dosud. Vyznáte se v proroctvích o Antikristovi?"
"Učím se."
"A činí veliká znamení, dokonce i oheň nechá před zraky lidí sestoupit na zem." Zjevení 13. To jsem já, moje budoucnost. Už se nemohu dočkat."
On to myslí vážně, došlo jí. Viděla to v jeho očích. Nehrál to, ani nelhal.
"Co to má společného s námi, se mnou a s Bradym?"
"Ježíš udělal chybu, protože měl okolo sebe stále publikum. Nikdo nikdy neviděl, že by jen tak, sám v polích, nechal vznášet ovci." Zakroutil hlavou. "Ale pět tisíc hladových nakrmil a před zraky truhlícího davu nechal Lazara povstat z mrtvých."
Když nepokračoval, zeptala se: "A…?"
"A protože měl pokaždé kolem diváky, jeho zázraky působily plánovaně. Zinscenované se záměrem ohromit davy. Jsem

si jistý, že přesně to si mysleli farizejové. Mám stejný problém. Potřebuji přesvědčit Radu, ale sám akt předložení důkazů podlamuje mou věrohodnost."
"Musejí si najít důkaz sami," shrnula to Alicia.
"Přesně tak. Buď uvidí, že můj život přesně odpovídá tomu, co bylo předpovězeno - což není tak úplně jednoznačný důkaz, jelikož takřka všechna proroctví už byla předložena a téměř každý je zná -, nebo je budu muset přesvědčit svou upřímností.'"
"Musí se ujistit, že je netaháte za nos."
"Věděl jsem, že jste chytrá, když jste se dostala tak blízko."
Odvážila se projevit svůj názor: "Takže být šílený je lepší než být mistrem podfuků?"
Nevyvedla ho z rovnováhy. "Šílenec by pečlivým zkoumáním, kterému jsem se musel podrobit, nemohl projít."
"Šílenec by prošel snáz. Necítil by tlak."
"Potom bychom mohli být šílení všichni. Kromě toho důkazu, který by měl u kolegů posílit mou důvěryhodnost, ještě chvíli potrvá, než vyjde na světlo."
"To jo."
"Je snad něco lepšího než nechat je zjistit, že jsem se z vlastních sobeckých důvodů choval podle ještě neodhaleného proroctví? A že jsem ho naplnil kvůli sobě, ne jako divadlo pro ně?"
Pokrčila rameny.
"Mám úžasného teologa. Hledá proroctví, která odpovídají mému životu. Spolupracuje s teology Rady. Dohlíží na to, na čem právě pracují. Před několika měsíci ke mně přišel s proroctvím, na které narazili. Domnívám se, že ho vyřkla věštkyně Priscilla: ‚Ten, jenž přináší plameny z jámy, položí muže hříchu.' Vypadá to, že v Priscilliných časech - v prvním století - byl výraz přinés eufemismus pro paměť nebo spatřit. ‚Položí tu znamená zabít. Samozřejmě že jáma je peklo a já… tedy, já jsem muž hříchu."
Usmál se Aliciině nevěřícímu výrazu. "Taková jsou proroctví. Exegeze. Každičké slovo se rozebere - samo o sobě, v kontextu, v historických souvislostech, ve vztahu k ostatním známým proroctvím. Je zázrak, že někdo něčemu takovému rozumí i že teologové pokaždé dojdou shody. Ohledně Priscillina proroctví jsou teologové Rady ve fázi, kdy se snaží najít jeho potvrzení v prorockých textech a rozborech - od Montana a Tertulliana, například - a symbolickém jazyce Daniela nebo Jana. Zatím to vypadá, že se proroctví dá přeložit jako: ‚Antikrist bude zabit někým, kdo spatřil peklo.'"
"Peklo? Jak by -" Pochopila to. Alespoň částečně. "Pekelné zážitky blízké smrti," řekla. "Zabíjíte lidi, kteří při zážitku blízké smrti viděli peklo. Protože, co se týká proroctví, nemůžete si být nikdy jistý."
"Proroctví bude potvrzeno. To jsou téměř všechna, která se dostala až na tuto úroveň zkoumání. Ale i kdyby ne," řekl, "poslouží mému záměru."
"Tomu nerozumím."
"Rada si pouze musí myslet, že já tomu věřím a že jsem se pokusil jednat skrytě, bez jejího vědomí. Logicky dojdou k závěru, že mé akce nebyly myšleny jako představení pro ně, ale měly sloužit jako ochrana před prorokovanou hrozbou. A proto musím skutečně být tím, kým prohlašuji, že jsem. Nebo tomu přinejmenším věřit."
"Což z vás udělá buď Antikrista, nebo šílence, ale v žádném případě mistra podfuků."
"Nedokážete si představit, o kolik snazší bude má práce, až budu mít tohle z krku."
Snažila se projít si jeho plán od začátku až do konce. Když narazila na nesrovnalosti, pomalu je vyslovila.
"Jenže plán vyžaduje, aby na to, co děláte, přišli, aniž byste je k tomu přivedl - vlastně se to před nimi snažíte zatajit."
Scaramuzzi přikývl. Sledoval, jak přemýšlí.
"Přitáhnete pozornost, pozornost médií," kývla.
Vychytrale se usmál.
Pokračovala: "Tu vám teď nezaručí ani sériové vraždy. Ale podaří se to, když zabijete agenty FBI, kteří na případu pracují." Vrhla na něj pohled, aby si to ověřila.
Zahrál rozechvění a řekl: "Aááá… chytrá. Musím zaútočit rychle, dřív než váš tým dostane mého muže v terénu."
"Vašeho vraha." Její hlas byl tvrdý, ostrý.
"Vraždy dvou agentů FBI vzbudí senzaci a přitáhnou nebývalou pozornost k případu série vražd, na kterém pracujete. A spojení se zážitky blízké smrti vyjde najevo." "Vědí už o tom proroctví členové Rady?" "Ne, jejich teologové jim předkládají nová proroctví, jen když už jsou potvrzena, a moji, když potřebují něco nezávisle posoudit. Takže to bude vypadat jako jeden z mých pokusů vymknout se kontrole."
"Někdo z teologů nepochybně zaslechne o vraždách vyvolených a -"
"Koho?"
Neznal ten termín. Nikdy nemluvil s otcem McAfeem. Použil ho jen k tomu, aby získal seznam.
"Vyvolení," řekla. "Vybraní peklem. Někdo z teologů se o vraždách doslechne a poreferuje o té ‚náhodě' Radě, ta se pustí do vyšetřování a přijde na vás."
"To je jeden ze způsobů komunikace. Nadbytečné množství informací zvětšuje možnost úspěchu. Zajistil jsem si také možnost využívat váš vládní Úřad pro mimořádné události. Byl založen předkem jednoho ze Strážců. Sdílíme velmi… symbiotický vztah. Rada se od nich dozví o smrti dvou agentů, jejichž vypátrání Úřad nedávno napomohl. Zjistí, že stojím za vraždami, a dojde jim, že musím být tím, koho hledají, když se snažím zbavit lidí, kteří mne podle proroctví mají ohrožovat."
"A děláte to potají," dodala, stále se snažila proniknout do spletitostí Scaramuzziho plánu - a jeho vyslovené zrůdnosti.
"Samozřejmě že mi další slepé útoky na takové množství lidí vymluví. Když se král Herodes doslechl, že se mudrci přišli poklonit nedávno narozenému prorokovanému mesiáši, přikázal v Betlémě a okolí vyvraždit všechny chlapce mladší

dvou let. Strašlivé krveprolití, a přitom k ničemu, Josef a Marie utekli s miminkem Ježíšem do Egypta a Herodes svůj cíl propásl. Vysvětlí mi, že bude moudřejší, když počkám, až se mi nepřátelé ukážou sami, a pak jen zjistím, kdo z nich upadl do stadia klinické smrti a byl znovu oživen."
Mluvil, jako by to myslel vážně.
Pokračoval: "Musím přimět Strážce, aby uvěřili, že můj úsudek zastřela horlivost a znepokojení. Malá trhlina na mé pověsti zařídí, že ve mne uvěří. Nepatrná cena za důvěru, kterou si tím koupím."
"Takže Brady a já jsme jen světlice, které mají přitáhnout pozornost k sérii vražd? A vraždy byly zinscenované, aby se zdálo, že to proroctví je o vás?"
Scaramuzzi v zamyšlení přivřel oči. Pak přikývl a řekl: "Ano."
Vstal. Rozhovor skončil.
Alicia měla chuť po něm skočit, chytit ho za krk a nepustit, dokud jeden z nich nepadne mrtvý. Vlna závratě a pocitů na zvracení ji udržela na zemi.
Vyšel ven a zavřel dveře. Zaklaply a píply. Jeho úsměv naznačoval, že si její ochromený vztek vychutnává.
"Neměla byste se cítit zle," řekl neupřímně. "Lidé umírají často z mnohem méně podstatných důvodů. Celé pluky byly zničeny při pokusu dobýt kopec jen proto, že nějaký generál považoval takový manévr za působivý, podobný těm, o nichž četl v dobách studia."
Vykročil k jedné z chodeb, zastavil se a obrátil se k ní.
"Alespoň víte, proč máte zemřít."

73

Byl to lacinný a nevýkonný dalekohled, ale Brady v něm ze střechy hotelu Gloria, vzdáleného jeden blok od Scaramuzziho úkrytu, nacházel charakteristická místa, o kterých mluvil Ambrosi. Svažující se příjezdová cesta na jižní straně Latinského semináře. Vpředu vysoká zeď chránící seminář před ruchem ulice. Vpravo se přímo nad cestou zdvihaly hradby Starého Města, které před ulicí Jaffa klesaly zpátky do rumiště mezi stromy a terén ovládl moderní Jeruzalém. Cesta nebyla značená a vypadala velmi nenápadně; většina studentů a zaměstnanců koleje zřejmě věřila, že je to příjezdová cesta pro zásobování. Ze svého hřadu v pátém patře Brady neviděl na kovové dveře, které měly podle Ambrosiho vést do oddělené části seminárního sklepem a podzemních chodeb. Budova semináře byla vystavěna ze zlatožlutého jeruzalémského kamene. Byla krásně opracovaná, ale hranatý tvar a malá, rovnoměrně umístěná okna jí propůjčovaly vzhled vězení.
Sledoval postavu scházející po cestě z hlavního seminárního parkoviště. Na konci se zastavila a otevřela dveře. Zabouchly se a postava zmizela. Chvilka prodlení naznačovala, že se dveře zamykají.
Brady prozkoumával blízké okolí. Cesta končila zhruba třímetrovou betonovou zdí, jejíž konec nahoře splýval s okolním terénem. Přes okraj zdi přepadávaly větve keřů.
Odložil dalekohled, nasbíral na střeše pár kamínků, strčil je do kapsy a sešel po schodech do vestibulu. V hotelovém obchodu se suvenýry si koupil balíček žvýkaček a při odchodu pokývl zaměstnanci za recepčním stolem. Ulicí Latinského semináře rychle došel k parkovišti. Nenápadně se doloudal k poslední řadě aut stojících asi dvacet metrů od vjezdu. Jilmy vysoké jako čtyřpatrový seminář vrhaly stín na celou jižní část parkoviště.
Ve stínu se cítil krytý, ale z vlastního pozorování věděl, že je to jen iluze; chodci byli pod stromy tmavší, ale zřetelně viditelní. Na parkoviště vjela malá dodávka. Když pomalu projížděla kolem, předstíral, že hledá po kapsách klíče. Zaparkovala na místě, které bylo o několik stání blíž k hlavnímu vchodu semináře. Vystoupili z ní tři přibližně dvacetiletí mladíci. Měli na sobě téměř totožné černé kalhoty a bílé košile s černými kravatami. Zamířili ke dveřím, Bradyho směrem se vůbec neohlédli.
Když zmizeli, Brady se vydal ke vzdálenému konci cesty. Překročil skomírající keř a ocitl se mezi cestou a hradbami Starého Města. Cesta se ke konci prudce svažovala. Odsud už viděl kovové dveře. Široké, černé, onýtované. Působily nedobytně jako trezor. Kousek od nich, asi jeden a půl metru, byla ke kameni připevněná klávesnice.
Vyšel nad konec příjezdové cesty. Dostal se na zdi Starého Města, které ze zadní strany obklopovaly seminář a s cestou svíraly pravý úhel. Půda kolem byla obroubená zastřiženými keři a plná drnů. Cesta pod ním byla dost široká, aby sem mohlo zacouvat auto, které potřebuje vyložit náklad. Rychle se rozhlédl - nikdo se nedíval - zaklekl za keře a položil se na břicho. Sáhl si na záda a z malého pouzdra vytáhl pistoli Kimber. Nevypadla: Avi mu dal jediné dole otevřené pouzdro, do kterého se dala vsunout pistole s tlumičem, ale na kimber příliš nepasovalo. Otevřel balíček žvýkaček a dvě si vložil do úst.
Čekal. Pět minut… deset… Prohlédl si obvazy na levé ruce.
Byly rozedřené a špinavé a na dlani se přes ně táhla široká hnědá šmouha. Sevřel ruku do pěsti, pak ji znovu otevřel. Nebolelo to, jen tahalo, jako by kolem ní pevně utáhl strunu. Přesto byl rád, že si poranil levou ruku. Zbraň držel v pravé a na své střelecké mistrovství si netroufal vsadit, ani když měl dobrý den. Malika trefil do ramene a přitom mířil do středu těla - jenže ten chlap byl po smrti a on ne. Tohle si bude muset v duchu opakovat, jestli se chce dostat dál.
Na cestě se ozvaly kroky.
Brady o kousek couvl. Rozhrnul křoví. Po cestě přicházeli dva muži, jeden nesl krabici. Mluvili spolu - podle úšklebků a dušeného smíchu o něčem vtipném - ale Brady jejich jazyku nerozuměl. Zastavili se přede dveřmi a muž, který nic nenesl, namačkal na klávesnici kód. Příliš rychle na to, aby ho Brady stihl přečíst. Pak otevřel dveře a podržel je, dokud jeho společník neprošel. Následoval ho a dveře se začaly pomalu zavírat; probíhalo to stejně, jako když se Brady díval dalekohledem. Hydraulický dveřní mechanismus připojený k zárubním a vrchní části dveří zajišťoval, že se otevřené dveře samy zaklapnou, ale chvilku to trvalo.
Brady se zvedl do dřepu, přeskočil keře, chytil se za vršek zdi a spustil se dolů. Měkce dopadl na zem. O vteřinu později

se hrudí a tváří tiskl ke zdi vedle dveří, kterým zbývalo třicet centimetrů do zaklapnutí.
Škvírou zaznívaly hlasy. Zblízka.
Brady vyndal z kapsy dva kamínky, strčil si je do úst a obalil žvýkačkou. Uhnětl kuličku a spokojeně zkontroloval její velikost a nepoddajnost, kterou jí zaručovaly kamínky. Poslepu hmátl rukou kolem dveřní zárubně.
Nikdo se nerozkřičel na poplach… zatím.
Malíčkem našel západku dveřního zámku. Nalepil do ní kuličku. Stáhl ruku zpět.
Pokud jsou uvnitř kontrolní světýlka signalizující správné a chybné zavření dveří a pokud jsou lidé, kteří je hlídají, dostatečně disciplinovaní, je v průšvihu. Výkonnost bezpečnostních systémů je závislá na výkonnosti lidí, kteří je obsluhují, a ti zpravidla po určité době zpohodlní. Právě s tím počítal.
Dveře se zavřely. Nezaklaply se, nepíply.
Počkal třicet vteřin. Vzal za kliku, držely pevně. Sevřel se mu žaludek. Škubl. Dveře se s tichým vrznutím otevřely.
Rychle nakoukl za zárubně, nikde nikdo. Vklouzl dovnitř a dveře si přidržel nohou. Zevnitř nebyla číselná klávesnice, jen stlačovací konzola přes celé dveře. Byly navrženy tak, aby lidem bránily dostat se dovnitř, ne ven. Vydloubl ze západky žvýkačku s kamínky a vyhodil je ven.
Zíral do tmavé místnosti, kterou osvětloval jen rozsvícený nápis Východ nade dveřmi. Čekal, až oči přivyknou šeru. Ve vzduchu se vznášel zápach zatuchliny a rzi. Pomalu se před ním objevovala místnost velká jako obchod se smíšeným zbožím. Z betonu a kamene. Ve vzdálenější polovině místnosti se ve stínu krčily jako záludná zvířata starý mamutí kotel, pec odpovídajících rozměrů a různá další zařízení. Blíže k němu se tu chystaly skonat zrezivělé plechovky od barvy, dřevěné bedýnky a nářadí na údržbu trávníku. To uspořádání Bradymu připomnělo jednu atrakci z Disney Worldu: velmi dobře zinscenovanou. Mezi ním a dalšími dveřmi po levé ruce neleželo nic. Byly také kovové, ale zkorodované a promáčknuté. Ve zdi vedle nich byla zapuštěná skříňka s pojistkami.
Došel ke dveřím a ohmatal jejich okraj. Navzdory svému vzhledu byly pevně zavřené. Za dvířky pojistkové skříně našel klávesnici s podsvícenými gumovými tlačítky.
Ozval se hřmot, který nejen slyšel, ale i cítil.
Ustoupil od starých dveří, zdálo se, že se každou chvílí rozletí. Pak mu došlo, že zvuk přichází od druhých dveří, zvenku. Skřípění brzd. Po cestě přijíždělo nákladní auto. Popoběhl ke kotli a schoval se za něj. Tady byl v naprosté tmě.
Venkovní dveře se dokořán otevřely. Sluneční svit byl oslepující. V otvoru se mihla nejasná silueta muže. Zarachotil řetěz. Dveře zaskřípaly v závěsech a narazily do kovové stěny nákladáku. Zavrčel menší motor - hydraulický zvedák.
Jediný ostrý zvuk Bradymu napjal všechny svaly: zaštěkání, hluboké a kruté.
Mužský hlas zvíře okřikl: "Freyo!"
Brady zacouval dál za kotel. Sedl si do dřepu a zavřel oči. Pro závěr, k němuž došel, neměl jediný důvod, ale zkrátka to věděl: Byli tu. Sledovali ho.
Řinčení a bouchání.
Ten samý, ostrý hlas: "Opatrně!"
Kdosi zamumlal omluvu.
Brady se nadzvedl a snažil se něco zahlédnout mezi dvěma trubkami, ke kterým se tiskl.
V otvoru zalitém sluncem se objevila podsaditá postava a dovnitř vstoupil muž. Zamířil k pojistkové skříni a otevřel ji.
Brady rozeznal vzor vlněného svetru, kožešinovou šálu na širokých ramenou i dlouhé vlasy připomínající provazy.
Když se vnitřní dveře s cvaknutím otevřely, muž otočil hlavou. Bradymu ztuhla krev v žilách. Viking.
Dovnitř vešel další muž a táhl za sebou kovový vozík. Kolečka na prahu zadrncala. Na vozíku ležely čtyři klece používané k přepravě velkých zvířat v nákladním prostoru letadel. Plastové, v horní polovině bočních stěn proděravělé. Místo dvířek kovová, pochromovaná mříž.
Dveře se pomalu zavíraly a světla ubývalo.
Psi v klecích začali výt. Jeden zaštěkal. Ostatní se přidali. Ve vteřině vrčeli, štěkali a vyli, jako by doráželi na vyčerpané zvíře.
Viking zvedl dlaň a zastavil muže s vozíkem. Podíval se dovnitř na jednoho ze psů a prostrčil prsty skrz mřížovaná dvířka.
"Er eitthvad ad?" ptal se.
Otočil se tváří ke kotli a popošel o pár kroků dopředu. Zastavil se, pomalu přejížděl očima po veškerém haraburdí.
"Krysy," řekl mu muž s italským přízvukem. Slova vyzněla jako "krrrísi". "Občas se sem dostane kočka a chytá je."
Viking se nehýbal. Po patnácti vteřinách se ohlédl po psech, kteří nepřestávali zuřit.
"Hattu flessu!" křikl na ně. Čtyři břitké slabiky.
Zvířata se okamžitě utišila. Jedno zakňučelo, pak také ztichlo.
Znovu se podíval na kotel. Zašeptal: "Er einhver hér?" Hlasitěji přikázal: "Podejte mi baterku!"
Druhý muž vypadal otráveně: "Nemám baterku. Affrettarsi! Arjan čeká!"
Viking popošel dopředu. Brady se opatrně skládal k zemi, až se k ní celý přitiskl. Tělem se natlačil těsně ke dnu kotle. Bylo drsné a umaštěné, páchlo jako spálené maso. Zavrtával se stále hlouběji, přál si splynout s kovem. Vzpomněl si, co slíbil cestou k Oakleyovým - Zachovými slovy: "A ty… ty si dáš pozor, aby tě ten člověk a jeho psi nedostali. Platí?"
Platí, Zachu. Dělám, co můžu, hochu.
Kroky. Viking se zastavil u zadní zdi. Nahlédl do dlouhé mezery za harampádím, Bradyho neviděl. Mhouřil oči, otáčel hlavou dokola. Bradymu připadalo, že zvažuje, zda pro jistotu obejít i zeď vzadu za harampádím. Myslel na pistoli a na řadu pohybů, které musí udělat, aby se k ní dostal. Proč ji nevytáhl dřív? Ruce zaťaté v pěst schovával pod hrudníkem. Vysunoval pravačku… pomaloučku… i listy žloutnou rychleji.

"Olafe! Afrrettarsi!"
Viking - Olaf? - zaklel, otočil se a odkráčel.
"Jdeme!" rozkázal.
Přední kolečka vozíku zaduněla nad dalším prahem.
Brady vstal a vykoukl mezi trubkami. Z chodby za rezavými dveřmi vycházelo slaboučké světlo. Zadek vozíku se zasekl. Ital zatáhl, vozík se rozjel, zastavil, rozjel a znovu zastavil.
"Vaffanculo!" ulevil si.
Něco vozíku bránilo v pohybu.
"Tlač," zavolal muž jménem Olaf odněkud zevnitř. "Já ho vtáhnu dovnitř." Vozík najednou poskočil vpřed. Zadní kola přeskočila práh. Dveře se začaly zavírat.
Brady vyklouzl zpoza kotle, tiše doběhl ke dveřím a přitiskl se ke zdi vedle nich. Nahlédl za dveře. Slabá žárovka zavěšená na drátě vrhala špinavé světlo na zdi místnosti hrubě vytesané ve skalním podloží. Od podlahy ke stropu měřila deset metrů.

Dveře ležely vysoko ve zdi, kousek od stropu. Dolů se pozvolna svažoval rozšiřující se železný můstek, který končil otevřeným průchodem do tunelu. Po obou stranách můstku zabraňovalo chodcům v pádu zábradlí. Kolečka vozíku se neotáčela, ale s hlasitým skřípavým protestem klouzala po lávce dolů.
Klece zakrývaly Olafa i Itala Bradyho pohledu. To znamenalo, že oni ho také nevidí. V dřepu přelezl přes práh k můstku. Jeden ze psů dlouze a hlasitě zavyl. Brady se překulil přes okraj můstku, chytil se a houpal vysoko nad zemí pro případ, že by se některý z mužů ohlédl. Zaslechl, že dveře nad ním zaklaply. Ve zraněné ruce mu začalo pravidelně tepat, pak jí projela palčivá bolest. Na čele mu vyvstal pot. Kapička stekla do oka. Zavřel ho. Druhým okem sledoval temný potůček stékající z jeho dlaně k zápěstí, kde se z něj pomalu utvořila kapka a spadla. Rozstříkla se mu po čele.
Slyšel, že kolečka vozíku sjela z můstku, jeden pár, pak druhý, s úlevou vnímal dupot kroků.
"Vem to," řekl Olaf. Za slovy doznívala tichá ozvěna.
Kolečka se znovu rozskřípala a pozvolna utichala.
Brady se vytáhl nahoru na můstek. Předloktím si otřel čelo. S úšklebkem si prohlížel obvazy na dlani, prosáklé krví. Podíval se k tunelu a zprudka se mu rozbušilo srdce. Do kamene nad vchodem byl vytesaný velký symbol slunce - Scaramuzziho svastika, jak ji pojmenoval Ambrosi. Tady nad ústím Scaramuzziho doupěte mohla sloužit jako varování.
Po chladném uvážení vyndal z pouzdra zbraň a zatáhl za kohoutek, až uviděl mosaznou nábojnici. Odjistil. Nadechl se a zamířil po můstku k tunelům.

74
Doprava, nebo doleva? Na kamenné podlaze nezůstaly po těch, kdo šli před ním, žádné stopy. Nezbyly tu šmouhy ani porušená vrstva prachu. Pod stropem vedl na obě strany drát se zavěšenými rozsvícenými žárovkami rozmístěnými příliš daleko od sebe, aby tunel dostatečně osvětlily. I nejtišší zvuk se mnohonásobně odrážel od stěn a znemožňoval rozpoznat směr, ze kterého přichází. Vzdálené rachocení vozíku, které zaslechl, když vešel, mohlo doléhat z obou stran.
Brady se vydal doleva.
Tunel se mírně svažoval a lenivě kroutil na jednu, pak na druhou stranu, jako by se dělníci při jeho stavbě neustále odchylovali od směru a pak vraceli zpátky. Bradymu zněly vlastní kroky v uších příliš hlasitě, ohlašovaly jeho přítomnost a hatily šanci naslouchat krokům nebo zvukům, které mu mohly naznačit směr cesty. Zkusil jít po špičkách a pomaleji, ale nepomohlo to. Nakonec si zul boty a nesl je zavěšené na dvou prstech levé ruky.
Po asi stovce kroků došel k chodbě odbočující vpravo. Nahlédl za roh. Povrch nového tunelu mizel po několika metrech ve tmě. Z chodby vanul větřík, ochladil mu pot na čele. Podíval se zpátky do osvětleného tunelu. Vypadal stále stejně.
Světlo, nebo vzduch? rozhodoval se. Světla tu nejsou bezdůvodně. Ale nenaznačuje vánek přítomnost nějakého otvoru, například klimatizační šachty do obydlené části?
Bradymu se tenhle logický postup zamlouval víc, proto se rozhodl pro druhý tunel. Sklon v něm byl prudší a nutil ho k rychlejší chůzi. Pistoli držel kousek před obličejem, mířil nahoru - v pozici známé v ozbrojených složkách jako poloviční Sabrina, podle nejoblíbenějšího postoje postavy Kate Jacksonové z Charlieho andílků (držela zbraň oběma rukama, tedy celá Sabrina). Měl tak možnost upažit loket a kontrolovat jím v neosvětleném tunelu zeď. Občas stěna mizela, když se setkávala s další chodbou. Někdy ucítil změnu ve vanutí vzduchu a objevil cestu na protější straně. Pokaždé zastavil a snažil se zařadit nové pachy, zvuky nebo světlo vyzařující ven. Každá z cest působila stejně neznámě jako ta, po které kráčel, pokračoval tedy rovně.
Nakonec si uvědomil, že začíná nepatrně rozlišovat části tunelu: matný obrys kamene, tmavší stín příčné chodby. Odněkud sem dopadalo mdlé světlo. Tunel se stočil a tma postupně přecházela v soumrak. Sledoval ohyb a zastavil se. O sto metrů dál se tunel otevíral do osvětlené místnosti. Bojoval s nutkáním rozběhnout se k ní. Místo toho se přibližoval obezřetně a tak blízko u zdi, jak dokázal, aniž by se o ni odřel.
Místnost nebyla světlá, jak původně myslel; pouze tak působila v porovnání s neproniknutelnou tmou tunelů. Pár metrů před vchodem přejel očima část místnosti, kterou viděl, přitiskl se k opačné stěně tunelu a zkontroloval druhou stranu. Rychle vykoukl ven, vlevo, vpravo a vstoupil dovnitř. Komnatu osvětlovala žárovka s hliníkovým krytem, zavěšená ve středu vysokého stropu. Klenul se do výše deseti metrů, podpírala ho kamenná žebra. Místnost měla tvar osmiúhelníku. V každé zdi se nacházel klenutý obloukovitý portál otevřený do další černé chodby. Nejméně z jedné z nich sem doléhalo slabé bouchání, ale nedokázal odhadnout, ze které. Od zdí se odrážely nezřetelné zvuky, sílily a slábly, ale i ty nejhlasitější nezněly výrazněji než ševelení vánku. Možná nebyly ničím jiným než tepem krve v jeho

uších.
Brady cítil, že je se silami v koncích. Povzdechl si, svěsil ramena. Docházelo mu, co má před sebou. Ne záchranu Alicie; nejdřív ji musí najít. Zřejmě tu byly míle a míle tunelů, větvící se do všech stran. Možnost, že najde právě cestu k Alicii, se zdála nepatrná.
Obcházel místnost po obvodu, u každého vchodu doufal, že narazí na nějakou stopu. Vrátil se do středu a došlo mu, že neví, kterým portálem přišel. Ke každému se vrátil a našel tři, které stoupaly vzhůru; mohl se sem dostat kterýmkoliv z nich. Ze zbylých pěti - tři měly rovnou podlahu, dva klesaly dolů - jeden náhodně vybral. K prahu položil kamínek. Zkontroloval hodinky. Škoda že to nebyl jeden z těch stroječků s kompasem pro dobroduhy.
Čtyři minuty šel rovně a narazil na chodbu osvětlenou řadou holých žárovek. Neměl ani ponětí, jestli to není stejný tunel, kterým šel předtím. Rozhodl se pro něj, ostatní tunely, některé osvětlené, jiné černé jako uhel, nebral na vědomí.
Tunely, které míjel, byly různé. Mnohé byly velmi úzké - ty nejužší nutily člověka jít bokem. Někdy to byly široké cesty, ale o nic slibnější než ty ostatní. Některé se pyšnily jemně opracovaným povrchem, vyleštěným, až se blýskal, nebo je zdobily složité trojlístky, sloupy a oblouky; jiné vypadaly jako vysekané primitivními nástroji. Podlaha jednoho z nahrubo vysekaných tunelů byla celá zaplavená vodou. Brady se domýšlel, že různý vzhled a úroveň zpracování odrážejí různou dobu a rozličné ambice mnoha podzemních vládců.
Dvacet minut poté, co vyšel z jedné osmihranné místnosti, narazil na další, stejnou, jako byla předchozí. Přestože zahnul jen jednou o devadesát stupňů a chodby se podle všeho jen nepatrně točily, ohlédl se po kamínku, který tu zanechal. Nenašel ho. Tentokrát byly tři z chodeb osvětlené. Jednu si vybral, označil dvěma oblázky - jeden značil cestu, kterou přišel, a druhý směr, kterým pokračuje - a ztěžka vykročil dál.
Tunely byly všude. Měl pocit, že některé občas běží souběžně vedle sebe, oddělené jen na dlaň širokou kamennou zídkou. Předpokládal, že se díky stoupání a klesání mohou tunely nořit jeden pod druhý. Bludiště si hrálo se stíny a zvuky, jako by to byly ohebné věci vymykající se rozumu i fyzikálním zákonům. Projít chodbou, která mu připadala krátká, trvalo i pět minut. Tunel, který se zdánlivě táhl do nekonečna, končil náhle zdí skrytou ve tmě, která ho donutila k návratu. Tu a tam k němu na křižovatkách dolehly hlasy. Obvykle mu slova zněla cize, ale jednou si byl jistý, že zaslechl slovo "upřímný" a frázi "dva z nich". Pokaždé se vydal jejich směrem, ale všechny zvuky - i příležitostná zazvonění nebo bouchání, kterému už přivykl - po čase zmizely a on byl znovu nucen přemítat, kudy se dát.
Překračoval krátkou trubku spojující dva osvětlené tunely, když ho nový zvuk přinutil ztuhnout. Štěknutí. Okamžitě se proměnilo v kakofonii štěkání a vytí. Hlasitou… blízkou… přicházela zpoza rohu. Pak se rozptýlila, jako mlha ve větru.
Brady zíral na roh, vnímal ho jen jako zlom mezi šedí a černí. Zamrkal, náhle si nebyl jistý, že vůbec něco slyšel. Psí štěkání se rozeznělo a ztichlo příliš rychle na to, aby bylo skutečné. Ale jak by si je dokázal představit? Způsobily tunely v jeho hlavě takový zmatek? Zachytil závan zvířecího pachu, připomínal zoo. Vyhnul se mu a kráčel dál. Co jiného mu zbývalo?
Našel další čtyři osmiúhelníkové místnosti a jednou se vrátil do místnosti, kterou už navštívil. Pokračoval v chůzi, otáčel se, naslouchal, větřil. Jak je možné, že může existovat tolik metrů chodeb a žádná nenaznačí směr nebo neodhalí přítomnost člověka?
Prostor i čas se ve spletitém propletenci jeskyň a chodeb ukrytých před světem úplně rozpadaly. Krátce poté, co opustil jednu z osmiúhelníkových místností, se podíval na hodinky a zaskočilo ho, že už uběhlo padesát minut. Zády se opřel o černou zeď a rozhodl se pro desetiminutový odpočinek. Když znovu vyrazil, překvapilo ho, že uběhly jen tři minuty.
Ztratil cit pro směr i vzdálenost. Mohl být pár centimetrů pod kočičími hlavami starého Jeruzaléma, i v mnohem neproniknutelnější hlubině. Měl pocit, že může být stejně dobře pod Skalním dómem nebo pod Stonehenge. Svažující se podlahy, vysoké i nízké stropy, rozšiřující a zužující se chodby, pohyblivé stíny, nestálá teplota, občasný závan vzduchu, nejasné zvuky - zavrávoral a mdle osvětlený tunel, v němž stál, se kolem něj roztočil. Natáhl ruku ke zdi, nepomohlo to a tvrdě dopadl na zem. Obyčejná závrať. Zavřel oči. Během chvilky se zase začal cítit sám sebou a přestal být tunelem roztočeným dokola jako nekonečná zábavní jízda na pouti. Zhluboka se nadechl.
Když otevřel oči, tunel kolem něj byl tak nehybný a pevný, jak měl být. Tohle je peklo, zoufal si. Aliciin život závisí na tom, jestli ji dokáže v tomhle nekonečném bludišti vypátrat.
Opřel se o zeď a zvedl se na nohy. Šel dál, přestával věřit, že objeví kohokoliv živého, natož Alicii. Bude tu bloudit, dokud se nezhroutí. Nakonec někdo najde jeho kosti a vyhodí je do smetí.
Vlevo se kmitl osvětlený průchod. Jak se k němu blížil, jeho už dost pokleslé srdce kleslo ještě hlouběji. Na prahu se zastavil a zničeně hleděl na zvedající se můstek, který pět metrů nad kamennou podlahou končil kovovými dveřmi.

75
To nemůžou být ty samé dveře, říkal si.
Hrozilo, že se mu pod tíhou porážky podlomí kolena. Pustil boty na zem, nazul si je a dřepl si, aby je zavázal. Potácel se nahoru po můstku, pistoli zavěšenou za spoušť nechal houpat na prstu a bylo mu jedno, že při chůzi dupe. Už viděl místo, kde se spustil z můstku, aby zabránil svému odhalení. Zastavil se u dveří a pozvedl k nim dlaň, jako by je mohl přeměnit v jiné. Zatlačil do konzoly a dveře se otevřely.
Sklepení pod Latinským seminářem. Světlejší, než by mělo být. Venkovní dveře byly otevřené a pomalu se zavíraly. Před otevřenou pojistkovou skříní stál muž a zíral na Bradyho. Třicátník, dlouhé slámové vlasy stažené do ohonu. Jeho tvář zarazila víc než pěst. Vysoký nejméně metr osmdesát pět, obalený svaly, chodící biceps.
Možná Bradyho prozradil výraz, možná muž znal všechny, kdo měli oprávnění ke vstupu, nebo ho varovali, že se tu Brady může objevit - okamžitě poznal, že tu nemá co dělat. Přísně se zamračil a vyštěkl: "Was machst Du denn hier?"
Němec, došlo Bradymu. Muž po něm hmátl.

Brady uskočil zpátky a zvedl pistoli.
Němec prošel dveřmi, zahlédl pistoli a vyvalil oči. Svalnatá pěst vyrazila po Bradyho paži. Narazila do tlumiče jako baseballová pálka. Zbraň vyletěla z ruky. Odrazila se od zdi a zmizela pod můstkem. O vteřinu později zarachotila dole na kamenné podlaze. Němec Bradyho tlačil dolů z plošiny, ranami, údery… zprava, zleva… bez přestávky, posedle.
Účelem boje je zvítězit; v obraně vítězství nenajdete. Meč je důležitější než štít.
Rada, kterou má každý z nováčků akademie v krvi, neboť mu ji instruktor opakuje stále dokola. Její původ překvapivě vede k Johnu Steinbeckovi, který bojová moudra vštěpoval rytířům Kulatého stolu v románu Činy krále Artuše a jeho šlechetných rytířů.
Brady sklonil hlavu, napjal se a prodral se údery. Hlava mu zapraštěla o mužovu hrudní kost. Rukama objal svalnatý trup. Na záda mu dosedla zdrcující rána. Švihl pěstí, ostře ji zabodl muži do bránice. Zaduněla, jako by zasáhl pytel mouky. Zapomněl na zranění, vyrazil vpřed i druhou pěstí a paží mu jako žhavý drát projela bolest až k rameni, kde explodovala. Na temeno hlavy mu dopadla pěst. Mozek ochromil kratičký záblesk černě, jako by film vyskočil z ozubeného kolečka a zase zapadl zpátky. Lapal po vědomí, podobný tonoucímu, který se dostal na vzduch a drží se ho vším, co má.
Němec nabral plnou hrst jeho vlasů a trhl za ně. Na čele ho zalechtalo cosi teplého a vlhkého: Brady nevěděl, jestli je to pot nebo krev. Němec mu držel hlavu levačkou, pravačku natáhl dozadu a udeřil. Vmáčkla se mu do brady a odhodila ji ke straně. Zaslechl křupnutí. Kdyby ho muž nedržel za vlasy, složil by se. Pěst se znovu stáhla dozadu.
Tuhle ránu už nevydržím. Tím si byl naprosto jistý.
Navzdory instinktu vyrazila Bradyho ruka vpřed. Ukazovák a prostředník vyčnívaly z pěsti jako spár. Zaútočily na Němcovy oči. Brady zanořil konečky prstů do něčeho měkkého, pak do horké tekutiny. Muž zaječel, řval bolestí a vzteky. Sevření Bradyho skalpu povolilo.
Brady klopýtl zpět, kymácel se, hlava se mu točila.
Němec nepřestával řvát, jednou rukou si držel obličej a druhou máchal kolem sebe, aby se bránil dalšímu útoku. Po tváři si rozmazal krev, mrkal a zíral na Bradyho jediným otevřeným okem. Druhý důlek měl plný lepkavé kaše. Prýštily z ní karmínové potůčky.
Brady vyděšeně odvrátil pohled.
Protivník využil zaváhání. Skočil vpřed, popadl Bradyho vzadu za krkem a začal mu otloukat hlavu o zábradlí můstku. Brada to odnesla naplno. Kůže se mezi kostí a ocelí začala trhat. Ruka ho svírala jako svěrák, stlačila hlavu dolů ze zábradlí a přitiskla k němu krk. Drtila průdušnici a bránila mu v nadechnutí.
Jakoby v mlze si vybavil hmat a provedl ho: sekl dlaní - plochou a pevnou jako nůž - Němci do rozkroku. Muži z plic vyletěl vzduch. Bolestí se zlomil v pase, ale tlak na Bradyho krk nepovolil. Brady narazil loktem Němci do nosu. Uslyšel měkké lupnutí a následné zabublání.
Muž zakolísal, ustoupil a Brady znovu popadl dech. Vzduch se hrnul do plic jako ledová voda hasící požár v hrudi. Promnul si krk, otočil se a odstrčil od zábradlí.
Němec po něm skočil, obličej se mu leskl krví. Hmátl po Bradym, pokusil se ho obejmout pažemi a nepřirozeně zaklonil hlavu. Bradymu došlo, že se mu chystá dát hlavičku. Němec mohl čelem zasáhnout nejzranitelnější části jeho obličeje. Pokud se provede správně, jde o významný, dokonce smrtící úder a chlapík vypadal, že měl dost možností procvičit se na celé armádě.
Brady začal vidět rudě, zaslepeně, panika a vztek v něm žhnuly jako vysoká pec. Vyslal do slabin další úder, tentokrát kolenem. Němec se zhroutil. Jeho hlava udeřila o můstek u Bradyho nohou.
Brady, který čekal příval ran, klopýtl a spadl. Civěl na veliké, obnošené pracovní boty. Než si uvědomil, co se děje, schytal kopanec do brady. Hlava se mu zhoupla vzad, ale včas si vzpomněl na heslo pouličních bitek: všechny způsoby a všechny pozice jsou povoleny. Začal kolem sebe ze všech sil kopat. Pevně stiskl oči a věřil, že nohy si samy najdou cíl. Kopej! Kopej! Němec na jeho trefy odpovídal a přidal údery do Bradyho stehen a boků. Každý mu v těle vybouchl jako ohňostroj bolesti, který vyletěl až do hlavy. Víc už vydržet nemohl. Popadl mužovy klátící se boty, přitáhl je k sobě a pevně se na ně pověsil. Skrčil koleno pod sebe a odrazil se. Oba propletení muži se překulili a zarazili se o zábradlí můstku. Brady ještě přitlačil a přesoukal se přes okraj. Svalili se z rampy a letěli prostorem.
Brady tlačil a tahal, aby se dostal nahoru. Přistáli na bocích. Oba si vyrazili dech. Brady se odvalil stranou. Jen to udělal, Němec ho kopl do břicha - slabě, ale zvedl se mu žaludek. Odkulil se dál, vztyčil se na kolena a lokty a lapal po dechu. Z úst mu tekly sliny smíšené s krví. Ucítil v nich něco tvrdého a vyplivl to. Na kameny dopadl zub. Jazyk napověděl, že horní špičák, Zach jim říkal upíří zuby. Zavřel oči.
Tenhle chlap se mě chystá zabít, pomyslel si. Je to tu. Přímo tady, právě teď.
Jeho protivník byl větší, v lepší kondici a měl zcela jasně víc bojových zkušeností. Brady bránil i útočil nahodile, protože se nikdy předtím nepral. Přetrpěl pár lekcí na akademii, kde se snažil představit si, jak během prohlížení fotografií z místa činu a pronikání do duše pachatele znehybní podezřelého hmatem na krkavici nebo ho uzemní nějakým úderem.
Přesto si zatím nevedl tak šp -
Bota ho zasáhla do žeber. Převalil se dopředu.
Idiote! nadával si.
Nikdy se nezastavovat. Nikdy nespouštět protivníka z očí. Dvě pravidla, která zapomněl, jen co je slyšel.
Přitáhl si kolena a schoulil se do fetální polohy, chtěl ochránit vnitřní orgány. Daleko na podlaze zahlédl tmavou věc: zbraň. Další kopanec ho z boku zasáhl do lýtka. Energie úderu se rozlila do celé nohy a on si vzpomněl…
Kryl další úder nohou, vytáhl si nohavici, rozlepil kotníkové pouzdro a vytáhl nůž od Aviho. Bez přemýšlení ho zabodl Němci do nohy.

Místností se rozlehlo zavytí. Muž ztuhl překvapením. Brady vytáhl ostří ven, vyrazil vpřed a zabodl ho Němci do druhé nohy. Zhroutil se jako podťatá sekvoj.
Brady se odrazil a postavil. V boku se mu rozhořela bolest a rozhodla se soupeřit s napjatými nervy v celém těle. Na vteřinu zíral na kvílícího a skučícího Němce, který se chytal nejdříve za zranění na pravé noze, pak na levé. Pod ním se rozlévala a rostla krvavá skvrna - černá jako olej ve tmě.
Brady couval, až narazil do zdi. Sunul se podél ní, matně vnímal, že mu hrubý povrch rozdírá pohmožděná záda. Ucítil roh a pokračoval v pohybu. Pod můstek. Když se dostal k pistoli, odlepil se od zdi a zvedl ji. Došel k Němci, který se teď kroutil poměrně tiše. Přitiskl mu tlumič na tvář.
Otočilo se k němu Němcovo zdravé oko. Odhalil zuby.
Brady přitlačil, rozkročil se nad ním a sedl si mu na prsa. Naklonil se blíž.
"Kde je?" zeptal se a ztěžka přitom dýchal.
Němcovo oko se přivřelo. Zračilo se v něm zběsilé přemítání. Brady věděl, že nebude trvat dlouho a muž se vzpamatuje. Posunul mu hlaveň pod bradu, při náhlém pohybu se odtud neuvolní tak snadno.
"Dívka," řekl Brady. "Přišla sem se Scaramuzzim nebo Arjanem Vossem, před hodinou nebo dvěma. Kde je?"
Muž otočil hlavu a plivl po něm krvavou slinu.
"Névim nichc o děvka" odpověděl opovržlivě.
Brady přitlačil na zbraň. Muž zkroutil obličej bolestí.
"Tak Scaramuzzi," naléhal Brady. "Doveď mě k němu."
Muž se rozesmál. Zavrtěl hlavou. "Nein! Nein! Nikdo tě k on nedovede. Lépši zémžit tvoje ruka než jeho."
Věřil mu. Ať už to byl strach nebo nepochopitelná oddanost, oboje se shodovalo s tím, co Brady věděl o Scaramuzziho charakteru a metodách, jimiž ovládal své stoupence.
Rychle se odtáhl a udeřil muže plochou hranou pistole do spánku.
Němec měl čas zatvářit se překvapeně. Pak mu hlava škubla ke straně, z rány se vyřinula krev, ale neomdlel. Vrhl pohledem po Bradym a rozzuřeně zaprskal.
Brady ho udeřil znovu, silně.
Němec se začal zvedat. Popadl Bradyho košili, pokusil se krýt před dalším úderem, ale ruce měl příliš daleko od sebe. Brady ho tloukl zbraní do hlavy, znovu a znovu. Nakonec se Němec zhroutil do bezvědomí. Brady držel zbraň vysoko nad sebou, připraven bušit do nekonečna. Němci se z rány na hlavě řinula krev, ale stále žil; Brady pod sebou cítil jeho dech. Sám dýchal ztěžka a namáhavě, nejspíš díky zlomeným žebrům. Spustil zbraň a zatřásl hlavou. Knokautovat někoho se ani v nejmenším nepodobalo tomu, co dávají v televizi.
Zvedl se a pomalu se vlekl k můstku. Vnímal každé stažení svalu, každé ohnutí kloubu. Velmi pomalu vložil pistoli zpátky do malého pouzdra na zádech. Uvažoval, zda vytáhne nůž z Němcovy nohy, a rozhodl se, že ne. Přemýšlel nad labyrintem, který se rozkládal hned za prahem. Myslel na kovové dveře na konci můstku, vedoucí ke sklepení semináře a ven do Jeruzaléma. Dlouho stál a vnímal všechny své rány, fyzické i psychické.
Vydal se na cestu. Nahoru po můstku. K východu.

Několik set metrů k hotelu Gloria dokázal překonat, aniž by se zhroutil nebo přitáhl nežádoucí pozornost. Opatrné šourání, pokleslá ramena, potrhané a špinavé šaty mu propůjčovaly nezaměnitelný vzhled opilce - ve Starém Městě vzácný, ale ne tak, aby přitáhl pozornost zákona nebo samaritánů uvažujících o konverzi. Do hotelu vešel zadními dveřmi a vyvlekl se po schodech do třetího patra. Zkusmo zaklepal párkrát na dveře, a když nikdo neodpověděl, kopl do nich. Zevnitř zastrčil židli pod kliku. Zhroutil se na postel jako muž hledající úlevu v chladivé vodě a položil hlavu na polštář. Stočil se do klubíčka.
A rozplakal se.

76
Naděje přináší nemilosrdnou trýzeň.
Je jako zurčení vody pro vyprahlé rty. Vyhlídka na šťastný vztah pro někoho, kdo strádá nedostatkem lásky. Zázračný lék pro rodiče umírajícího dítěte. Vítězně nás povznáší nad neodvratitelné a nutí dál se plazit všemi co kdyby, která sebere a jako ostré střepy je hodí pod naše nohy. Z nepatrné bolesti vytváří muka předstíráním, že by vše mohlo dopadnout jinak. Vysmívá se člověku, který se k ní i po tisíciletích zklamání znovu přimkne.
Brady se od ní musel oprostit.
Nedokáže se dostat domů. Už nikdy nespatří Zacha… neobejme ho… nebude se dívat, jak vyrůstá v muže.
Protože neopustí Alicii a ve Scaramuzziho podzemí nemá naději ji najít.
Všechno ho bolelo: temeno, čelisti, rameno, žebra, ruka, paže, nohy… srdce.
Zatoužil po otupujícím účinku whisky, po jednom dvou douscích. Přehodil nohy přes kraj postele a posadil se. Pokoj byl uklizený, ale skromný. Nebyla tu lednička ani minibar. Naštěstí. Jestli ho má dostat smrt, chce se jí podívat do tváře zpříma, ne s otupělými smysly. Tak jí musela čelit Karen. Strávil bůhví kolik hodin přemítáním o jejích posledních okamžicích. Nevěděl, jestli viděla auto přijíždět, zahlédla, že neuhýbá, došlo jí, že do ní narazí. Nebo ji srazilo bez varování. Běžela, cítila, jak jí pracují svaly, vnímala údery země do nohou, tep v hrudi, krku, možná jí rytmus udávala z walkmanu MercyMe - když ho Brady dostal, páska stála na konci "I Can Only Imagine" - pak… nic. Temnota… Bůh… cokoliv. Přesto Brady věřil, že se předtím něco stalo. Ať už auto viděla, nebo ne. Třeba to byl jen zlomek vteřiny - ucítila vzduch tlačený pár centimerů před nárazníkem nebo dokonce samotný náraz kovu. V tom nepatrném okamžiku si uvědomila, že její život skončil. Často přemýšlel, čemu patřila její poslední myšlenka? Uvádělo ho k šílenství, když si pomyslel, že to byl vyděšený výkřik mysli nebo úpěnlivé Neeeeee! Rád by věřil, že se rozloučila: Sbohem, Brady…

sbohem, Zachu… miluju vás, kluci.
Zach.
Podíval se na telefon na nočním stolku. Musí mu zavolat. Nadešla jeho chvíle loučení.
Vydá se do bludiště znovu, najde a osvobodí Alicii. Ale věděl, že má větší šanci vyhrát virginskou loterii na jediný tiket. Ne, z těch pekelných tunelů se znovu nedostane. S tím se smířil. Scaramuzzi vyhrál. Alespoň svět opustí s čistým štítem, ne jako zbabělec, ale v boji za dobrou věc.
Cítil se tak unavený. Rozbolavělý, unavený a poražený. Smrt přinese úlevu. Nejtěžší ze všeho bude opustit Zacha. Ale co by z něj bylo za otce, kdyby tu nechal Alicii a pak se na sebe v zrcadle nemohl podívat? Co za otce by byl sám sebou znechucený alkoholik? Zachovi je lépe s Kari a Kurtem Oakleyovými. Jsou to šťastní, zdraví lidé. Vyroste mezi lidmi, kteří ho budou milovat a naučí ho vážit si pravých hodnot.
Pohlédl na hodinky: měl volat téměř před dvěma hodinami. Vylovil z peněženky novou telefonní kartu a položil ji na postel. Zvedl sluchátko, uslyšel oznamovací tón a navolil devítku. Tón zakolísal, ale neutichl. Naťukal informace z karty a pak číslo Oakleyových.
Zach se ozval ještě předtím, než umlklo první vyzvánění. "Čau, chlapíku," snažil se vyloudit optimistický tón. "Tati! Čekal jsem na tebe." "Promiň. Něco mi do toho přišlo." "To je v pohodě. Kde jsi?"
Odmlčel se. Nechtěl, aby si Zach myslel, že mu táta lhal až do úplného konce. "Tomu nebudeš věřit," řekl. "Jsem v Izraeli."
"Tam, co žil Ježíš? Kristova noho! Co tam děláš?"
"Vzpomínáš na toho zlýho chlapa? Sledovali jsme ho až sem."
Zach chvíli nepromluvil. "Zavřeli jste ho?"
"Ještě ne."
"Je to nebezpečné?"
"Ano, ale dám si pozor."
"Pamatuješ si, cos mi slíbil?"
"A ty… ty si dáš pozor, aby tě ten člověk a jeho psi nedostali. Platí?"
Brady zavřel oči.
"Pamatuju, samozřejmě." Měl pocit, že se každou chvíli udusí. "Ale poslyš… kdyby se něco mělo stát… kdyby -"
"Postavili jsme si pevnost!" vyhrkl Zach.
"Zachu, chci, abys mě poslouchal, ano? Je tu něco, co chci, abys věděl."
"Já to vím." Chrlil slova o překot, přál si, aby táta nemluvil o tom, že se něco děje.
Brady hledal slova, která by přitáhla synovu pozornost a nevyděsila ho.
Než je našel, Zach promluvil: "Máš mě rád. A maminka mě milovala. A se strýčkem Kurtem a tetou Kari mi bude dobře. A jednou se zase setkáme… v nebi."
"Synku, já -"
"Ale já nechci, abysme se zase setkali až tam!" skoro křičel. Brady téměř slyšel neviditelné slzy. Zach popotáhl. "Maminka už tam je! To stačí! Už dost! Ty ne!"
Brady slyšel v pozadí Kari, ustaranou a šeptající cosi uklidňujícího. Čekal, že se ozve na lince a bude se ptát, co Zachovi řekl, proč se chová tak hystericky. Místo toho Zach zašeptal slova, která se mu rozezvonila v uších.
"Slíbils to."
"Někdy se věci tak…"
"Slíbils to."
Ticho.
Slíbil to; opravdu to slíbil. Nechtěl Zacha opustit. A nemohl opustit Alicii. V hrudi ho bolelo jako v otevřené ráně, ale nemělo to co dělat s fyzickým zraněním.
"Zachu?"
"Hm?"
"Mohl bys chviličku počkat? Vydržíš chvilku? Jen chviličku…"
Položil sluchátko na postel. Ústa si překryl dlaní a přešel do rohu pokoje.
Bylo příliš těžké se rozloučit.
Představoval si Zacha, jak drží sluchátko u ucha, soustředěně naslouchá, srdce mu poskakuje v hrdle.
Odjakživa miloval hlas svého syna. Tenounký a nevinný. Od chvíle, kdy nastoupil do první třídy, mu Zach četl. Každý den se Brady na těch dvacet minut těšil.
Proč na to myslel? Proč teď?
Naslouchal Zachovi, jak mu čte z Doktora Bolíta i z… v poslední době…
Slova mu zněla v hlavě, jako by Zach byl s ním v pokoji, vyslovoval je teď a tady.
Dylan Thomas. Zach si jeho knihu básní vybral ve školní knihovně. Brady si myslel, že je na čtvrťáka trochu těžká, ale Zach ji četl. A kladl bystré otázky, měl vtipné postřehy.
Nejvíc si oblíbil: "Nevcházej pokorně do té vlídné noci. Zuř, vztekej se nad smrtí světla…"
"To je o smrti, tati?" zeptal se tenkrát Zach.
"Správně. Je to o tom, že se nemáš smrti vzdát bez boje. Máš milovat život tak, abys jí pohrozil pěstí a zakřičel: ‚Ale ne, ty mě nedostaneš!'"
"Udělala to maminka?"
"Určitě, ta život milovala." Přitáhl si Zacha k sobě. "Někdy je to krátký boj a někdy ho prohrajeme, ale život pokaždé stojí za to, abychom se o něj poprali."

Řekl to? A i tehdy, po smrti Karen, tomu věřil.
Bojuj. Nevzdávej to.
Rychle se vrátil k posteli a zvedl telefon.
"Zachu?"
"Tati?"
"Slíbil jsem ti to, a jestli se naskytne sebemenší možnost, jak to zařídit, dodržím to. Musím udělat něco opravdu nebezpečného. Není vyhnutí. Závisí na tom něčí život. Ale budu opatrný a s každým, kdo se mi pokusí ublížit, si to vyřídím. Jasný?"
"Já chci jen, aby ses vrátil."
"A já se chci vrátit. Mám tě rád, chlapče."
"Taky tě mám rád."
"Uvidíme se později." To byla pravda. Tak nebo onak to byla pravda. Zavěsil.
Naděje. Jsi to ty, naděje? Dobrá, vítej zpátky.
Beznaděj přináší nemilosrdnou trýzeň.
Brání mysli, aby našla cestu z temnot. Bradymu našeptávala, že má před sebou beznadějný úkol, a on jí uvěřil. Ale teď viděl, že to tak není.
Věděl přesně, jak zdolat labyrint a najít Alicii.

77
Bylo deset minut po desáté, když se zadními dveřmi hotelu Gloria prosmýkl na parkoviště. Slunce zapadlo před dvěma hodinami a dovolilo měkké, černé pokrývce, aby se spustila na město. Světlo pouličních lamp a svítilen na verandách se odráželo od nízkých žlutočervených domů a šedé kamenné dlažby, položené sem tisíce let předtím, než elektřina změnila pravidelný rytmus lidského života. Nastoupil do peugeotu, nastartoval a nechal za sebou na asfaltu dva černé půlkruhy. Auto se smýklo kolem rohu do uličky za hotelem, přestalo se houpat a svižně minulo hotel uličkou souběžnou s třídou Latinského semináře. Hlavou narazil do střechy - další bolest. Bolelo ho úplně všechno: někde mu tepalo, jinde ho bolest bodala jako dýka. Zaťal zuby a ignoroval naléhavé prosby těla o odpočinek a pomoc.
Řítil se směrem k semináři, když si uvědomil, že v protisměru zahlédl obchod s nápisem Vše za pět centů a širokým obloukem otočil. Pravé kolo peugeotu najelo na obrubník a zase seskočilo dolů. Pár procházející se ruku v ruce uskočil na zastřižený trávník, ačkoliv se k němu Brady vůbec nepřiblížil.
Ujel ještě jeden blok a zastavil na malém parkovišti před obchodem. Očekával odpor zamčených dveří, proto do nich strčil silou. Mosazný zvonek nad dveřmi zadrnčel a vyletěl z háku. Přistál ve vystavených olivách, kde nesouhlasně cinkal, dokud se nepřestal hýbat. Chlapec v Zachově věku skončil s vytíráním podlahy a sledoval Bradyho příchod.
"Promiňte," omlouval se Brady. Rychlým pohledem se ujistil, že obchod je napěchován vším, co mohou potřebovat turisté. "Aspirin!" hlasitě zavolal na chlapce, který hned zahodil koště a proběhl uličkou. Brady ho následoval a hmátl po první lahvičce, na které zahlédl nápis "ulevuje od bolesti". Odtrhl celofánovou pečeť, odšrouboval uzávěr a nasypal si obsah do úst. Rozdrtil tabletky a začal polykat křídovou drť. Popošel k chladničce s prosklenými dveřmi, našel v ní nějakou plechovku a její obsah si vlil do úst. Aspirinové těsto se odlepilo ze stoliček a horního patra a steklo do krku. Sycený nápoj, který si vybral, mu vzadu v krku pěnil a vybublával nahoru do dutin. Zadržel ho a znovu polkl. Ušklíbl se a všiml si, že ho hoch sleduje s pusou dokořán.
"Lepicí páska?" zeptal se skřehotavě. Přihnul si bublinkového nápoje a znovu se zeptal: "Izolepa?"
Chlapec, aniž z Bradyho spustil oči, odběhl do další uličky.
Brady našel izolepu a roličku si vzal. Málem sáhl i po baterce, ale včas mu došlo, že ji nebude potřebovat, tentokrát ne. Cestou ven položil na pult plnou hrst mincí a bankovek.
O třicet vteřin později už byl na parkovišti semináře. V této denní době bylo téměř opuštěné. Zhasl motor na stání, ze kterého nebylo na příjezdovou cestu k labyrintu daleko. V uličce nesvítila žádná světla, která by dolů lákala turisty; rampa stála ve tmě, takřka neviditelná. Rozhlédl se, zda kolem neprochází nějaký chodec, přemýšlel, jak rychle doběhnout ke sklepení a proklouznout dovnitř, a mezitím vytáhl izolepu a pevně si s ní oviJel trup v místech, kde měl pohmožděná a polámaná žebra. Obtáčel ji stále dokola, dokud neměl trup od pupku k hrudní kosti uzavřený v těsném vinylovém obalu. Vystoupil z auta a ohýbal se a kroutil, až si ve vinylu vytvořil dost prostoru, aby se mohl hýbat.
Odemkl kufr a v záři maličké žárovičky spatřil svou naději: pouzdro s Aliciiným DMČ. Vytáhl ho a na asfaltu otevřel. Uvnitř helmy se tísnily pečlivě uložené kovové krabičky velikosti modemu. Jedna z krabiček byla počítačový mozek DMČ, který se připíná k hrudi páskem na přezku. Další bylo zařízení hard disku, pro nahrávání scén z místa činu. Archivování několika příštích hodin pro něho nebylo zrovna životně důležité, ale nebyl si jist, zda DMČ nepotřebuje ke své práci údaje z hard disku, proto si ho připnul také. Zvedl helmu a našel hromadu dalších zařízení, uložených kolem a pod ní. Po několik pokusech všechna umístil na patřičná místa na helmě. Otáčel tu ztěžklou vymyšlenost v rukou a souhlasně přikyvoval; na Alicii to vypadalo podobně.
Tep se mu zrychlil, když se nemohl nasoukat do rukavic a nárameníků DMČ, na kterých byla umístěna halogenová světla a řídicí displej. Nakonec, aby se do nich nacpal, roztrhl jeden šev. Doufal, že helma a vesta, ve které jsou umístěna všechna důležitá i doplňková zařízení, nebudou stejně jako nárameníky a rukavice uzpůsobené Aliciině menšímu vzrůstu. Nebyly, bez potíží se do nich dostal.
Uklidnil se a helmu zase sundal. Pouzdro DMČ vrátil do kufru. Naklonil se předními dveřmi do peugeotu a sáhl po kimberu a izolepě. Oblepil pažbu zbraně, odmotal asi půl metru pásky a konec si omotal kolem pravého zápěstí. Z pásky mezi zápěstím a pažbou stočil pevný provázek. Když předpažil, zbraň se houpala pod zápěstím. Trhl rukou, zbraň mu vskočila do dlaně. Bude moci ovládat DMČ a zbraň mu přitom nebude překážet.

Oblékání mu i přes tlumicí účinky analgetik připomnělo každé místo, do kterého ho Němec udeřil. Narovnal se, zhluboka se nadechl. Plíce měl pod oblepeným trupem stísněné, ale ostrá bolest zničených žeber přestala odvádět jeho pozornost.
Schoval klíče od auta pod rohožku na podlaze, zabouchl dveře a víko kufru a pomalu vykročil k cestě. Během osmi nebo devíti minut, které mu zabralo oblepování a strojení, se ke Scaramuzziho doupěti nikdo nepřiblížil. Netušil, jestli se místo na noc zavírá nebo jestli organizace kvůli menšímu riziku odhalení nevyřizuje své záležitosti za tmy.
Před kovovými dveřmi helmu zvedl a nasadil ji na hlavu. Zasunovala se do kroužků, usazených v podložkách na ramenou. Tma. Neobjevil se displej ani světla ukazující stav zařízení. Vzpomněl si, že obličejová část není průhledná; oblek se musí zapnout, aby se aktivovaly pixely umožňující tomu, kdo ho má na sobě, vidět na displeji obraz okolí přenášený kamerou nebo si prohlížet nahrávku, to záleželo na nastavení DMČ. Nerozuměl jeho technologii, ale Alicia se mu to jednou snažila vysvětlit. Z jejího vyprávění si vybavil, že vesta obsahuje dvě akumulační jednotky, každou uloženou nad jednou z ledvin. Podle Alicie vydržely po nabití i pět hodin silného zatížení. Nabíjela je po prohlídce místa činu ve Fort Collins - pamatoval si, že něco dělala s nabíječkou, když zpracovával hromady fotografií a zpráv z místa činu v Aliciině hotelovém pokoji. A teď se DMČ nespustilo, protože nemělo energii.
Tohle ne! Náhle se ocitl na pokraji hysterie.
Posunoval helmu, otočil ji. Ucítil, že vklouzla do drážek kroužků. Otočil s ní ještě víc, ucítil odpor, přitlačil. Ozvalo se cvaknutí, zapadla na své místo. Před očima mu zablikalo světlo a objevil se displej. Místo tmy na něm viděl kovové dveře, kameny ve zdi i skříňku s klávesnicí, stejně jako ve dne. Z Aliciina laptopu znal rozdíl mezi denními a nočními nahrávkami. Strávil nad nimi tolik času, že nyní dokázal tohle high-tech zařízení bez potíží ovládat - mikročip sloužící ukládání DNA a biologického materiálu z místa činu pro další zpracování, infrasvětlo pro tepelné snímání, ultrafialové laserové světlo na rozeznávání…
Myšlenky poskočily od teorie k praxi. Otevřel skříňku klávesnice u dveří. Stejný vzhled jako ta u vnitřních dveří: podsvětlená pryž vystupovala ven jako telefonní číselník. Soustředil se pohledem na levé předloktí, prsty pravé ruky položil na ovladače DMČ. Znovu se zaměřil na klávesnici. Ukazovákem se dotkl tlačítka na obleku. Na klávesnici a zeď dopadlo ostré bílé světlo, odrazilo se mu zpátky do obličeje; vypouklá obrazovka před jeho očima okamžitě vykompenzovala záři ztmavnutím. Instinktivně otočil hlavou, chtěl zkontrolovat uličku za sebou. Byla ozářená jako ve dne, ale věděl, že to není nočním viděním: zapnul silné halogenové reflektory umístěné na ramenou. Kdokoliv v dohledu si pomyslí, že seminář zachvátil požár. Stiskl knoflík ukazovákem ještě jednou. Světla zhasla; obrazovka se vrátila na noční vidění.
Nehybně čekal celých třicet vteřin.
Pak se na zdech semináře a okolních stromech rozblikala modrá světla a každou vteřinou byla jasnější.

78
Otec Randall seděl u malého stolku mezi pouličními prodavači a jejich kárkami. I v tuto pozdní hodinu vystavovali prodavači zboží v naději, že zastihnou nějaké turisty, jejichž vnitřní hodiny se ještě nesrovnaly s místním časem. Všude okolo něj visely barevné šátky, prošívané přikrývky a koberečky. Jeho pohled nejvíce upoutalo třepotání rozzářených látkových hvězdiček, které připomínaly spíš čínské lampionky než drobnůstky z Via Dolorosa. Z otevřených dveří za ním se nesly něžné houslové akordy. Dcera přítele Nissima Ben-Davida začínala být skutečně zručná. Usrkl z porcelánového šálku trochu čaje s mandlovým mlékem - v celém světě nenašel chutnější laskominu. Pokaždé ho uklidnil, a dnes večer uklidnění potřeboval. V posledních několika dnech se z Luca stávalo odjištěné dělo, objednal si Pipovu vraždu a právě teď, jak pochopil, unesl jednoho z amerických agentů, kteří sem přijeli vyšetřovat zločiny spáchané v jejich zemi.
Odložil šálek a pohlédl na hodinky. Mohl v tomto pokojném prostředí strávit už jen pár minut. Shromáždění brzy začne - spolu s pseudomší celebrovanou samotným Lucem. Jen z pomyšlení na tu ohavnost ho rozbolela hlava. Ještě předtím chtěl vyhledat Luca a zjistit, co s Američany zamýšlí. Doufal, že neplánuje nic tak odporného, jak se obával. Nechal víčka sklouznout přes oči. Hudba ho osvěžovala jako vánek na tváři.
Z vnitřní kapsy kabátu vytáhl pouzdro na cigarety a otevřel ho. Vybíral si cigaretu a rozhlížel se po rozevlátých šátcích a třepotajících se hvězdičkách. Vtom zahlédl cosi, kvůli čemu pouzdro upustil. Narazilo na okraj talířku, překotilo šálek a vylilo mu horký čaj do klína. Vyskočil a převrhl židli.
Sklonil pohled do klína, ke skvrně od čaje, která se během vteřiny stačila rozrůst, a když znovu vzhlédl, Pip byl pryč.
Byl to Pip, tím si byl Randall jistý. Vypadal hrozně, hlavu měl celou obvázanou, oči vpadlé, kůži pobledlou.
Randall pospíšil kolem stolku a štrachal se tak rychle, jak jen jeho letité nohy dokázaly. Deset metrů - tak blízko byl, jeho obličej se mihl mezi metry zavěšených látek. Dostal se na místo, kde se stýkala postranní ulička s obchodní třídou.
"Pipe!" zavolal, přestože neviděl nikoho podobného jeho příteli. Zvýšil hlas: "Ozvi se mi, Pipe!"
Ramena mu klesla. Ohlédl se ke stolku. Ben-Davidova žena Dalia rovnala židli. Dcera stála ve dveřích, v rukou jí tiše spočívaly housle a smyčec. Ustaraně si ho prohlížela. Zamával, pokusil se usmát. Vracel se a sahal po peněžence, aby zaplatil čaj a vše, co zničil.

Hlava už nebolela, ale v ústech stále měla pocit, jako by je vydláždili hliníkem, a voda už došla. Alicia se na lehátku posadila a pod tíhou beznaděných vyhlídek složila hlavu do dlaní. Mozek zahlcený novými informacemi se při jejich zpracovávání málem rozletěl na kousky, ale nesnažila se ho zastavit. Bylo to lepší než propadat šílenství při hledání cesty ven. Cesta ven neexistovala. Zdi byly pevné - dloubala a klepala do každého kamene, nehty projela každou spáru. Mříže, vzdálené na dlaň od sebe, stály napevno ukotvené v podlaze i stropu. Zámek dveří nechrastil ani se neviklal, nemělo smysl si s ním hrát. Kupodivu dosáhla na klávesnici, která dveře odemykala, ale neviděla na ni a už

stačila zjistit, že tři chybná čísla vyvolají nesnesitelně pronikavé dvouminutové pípání. Zkusila to třikrát, nepřivolala tím ani strážné, ani hlídače. Ten naprostý nezájem byl horší než ostražité pozorování: museli si být jisti, že se z cely nedostane nebo se ztratí v labyrintu - pokud mezi ní a východem nějaký labyrint je; neměla důvod věřit čemukoliv, co Scaramuzzi říkal.
Jedna věc, o které se zmínil, ji doopravdy zarazila: Brady se má setkat s mužem jménem Pip a získat od něj složku, po které touží Scaramuzzi. Naznačoval, že se ten člověk s ní a Bradym už spojil. Uniklo jí něco? Kdy k tomu mělo dojít?
Pečlivě pátrala v paměti po pokusech o kontakt - prosebný pohled neznámého šifrované zprávy na ubrouscích, zazvonění telefonu, ve kterém se nikdo neozval. Nic se jí nevybavilo. Nehnula se od Bradyho od chvíle, kdy se sešli v pokoji číslo 4914 v hotelu Marriott.
Ne, byla si jistá, že se je nikdo kontaktovat nepokoušel.
Co to na ně Scaramuzzi zkouší?
Nepochybně byl šílený. Ale tím hitlerovsky děsivě okouzlujícím způsobem. Mazaný jako liška, jak se říká. Ale stejně to nebylo přesné. Tenhle chlap doopravdy věřil, že je Antikrist…
Dráždila ji myšlenka, která se jí vůbec nezamlouvala: A co když je Antikrist? Co když se Ambrosi mýlil?
Nedokázala si vzpomenout, proč si byl jistý, že je Scaramuzzi buď šílený, nebo podvodník. Když se vysmíval Scaramuzziho samozvanému ztotožnění, předpokládala, že má pravdu, ne protože v tom byl odborník, ale protože Antikrist v současnosti po zemi nechodí, nepotírá protivníky, neosnovuje převzetí moci nad světem. To se děje ve špatných filmech. Ale pokud vzdělaní lidé, náboženští vůdci, a dokonce některé vlády věří, že se Antikrist nakonec objeví, tak proč ne teď?
Možná k tomu přistupují ze špatného konce. Co když…
Ucítila na sobě pohled. Otočila se a málem zaječela.
Kousek od mříže stál vlk a upíral na ni žlutozelený pohled. Nepatrně sklonil čumák, takže na ni civěl zpod přimhouřených obočí. Z jeho husky hrudi se linulo hluboké vrčení. Horní pysk měl ohrnutý, černá pochva odhalující bílá ostří.
Alicii došlo, že je to jeden z kříženců vlka a psa, kteří napadli Bradyho a Zacha a pomáhali pachateli Pelletierových vražd; jestli ne zrovna tenhle, tak nějaký podobný. Byl to bojový pes, vycvičený zabíjet. Stoupla si a o krok couvla.
Vrčení zesílilo.
Její pozornost upoutal pohyb po straně. Z černé chodby napravo se vynořil další vlkopes. Zastavil se na půli cesty ze tmy. Další zvíře prošlo kolem něho, odměřenými kroky se blížilo k prvnímu a nespouštělo z Alicie oči. Od kamenné dlaždy se odráželo cvakání drápů.
Pes v chodbě vešel do světla, postrčila ho přítomnost někoho dalšího, většího: muže. Vznášel se na rozhraní tmy a světla, jako člověk plující těsně pod hladinou kalného rybníka. Měl mohutný plnovous a kolem ramen mu viselo něco podobného zvířecí kožešině. Pletený svetr, tmavé kalhoty, vysoké boty.
Viking. Pelletierův vrah.
Oči se mu ve stínu leskly. Pohnul se a vyšel z chodby. Nad rameno mu čnělo dřevěné topůrko. Alicií otřáslo poznání, že tohle je zbraň, kterou použil ke stětí Cynthie Loebové a ostatních. Představila si, jak sahá za sebe, chápe se topůrka, zhoupne ho nahoru a jedním hladkým pohybem usekne hlavu.
Jako by slyšel její myšlenky, vycítil její strach stejně jako jeho psi, vyrazil k ní, zvedl ruku a uchopil rukojeť sekery.

79

Brady zacouval do kouta na konci cesty.
Policejní vůz se přiblížil k semináři a zpomalil. Míhající se modrá světla poskakovala po zdi a keřích nad ním. Jednou někde zaslechl, že jeruzalémští policisté stále nechávají zapnuté majáčky; cestou z letiště jich pár viděl. Doufal, že muži zákona zahlédli halogeny DMČ jen letmo, náhodou jeli kolem a nevěděli, kde přesně mají hledat.
Zřejmě usoudili, že se jednalo o rozzářený světlomet, který se tu najednou mihl, přejel nad svažující se cestou a zmizel v tmavé noci.
Hlídkový vůz se otočil a modrá světla odvážel s sebou.
Brady zhluboka vydechl, neuvědomoval si, že zadržel dech.
Vrátil se ke klávesnici.
Připravil se okamžitě zakročit, kdyby znovu spustil něco, čím může přitáhnout pozornost, a stiskl tlačítko DMČ pod prostředníkem. Obraz zčervenal. Na klávesnici náhle rozeznával nezřetelné tečky a šmouhy. Pod malíčkem měl kolečko podobné ovladači zvuku na rádiovém budíku. Pootočil jím. Tečky a šmouhy zmizely. Otočil kolečkem na druhou stranu. Proměnily se na neonově zářící kaňky, příliš početné, aby se z nich dalo něco vyčíst. Otáčel kolečkem tam a zpátky, ale nedařilo se mu zvýraznit skvrny, ze kterých by vyčetl to, co hledá.
Zničeně stiskl prsteníčkem další tlačítko. Odstín obrazovky se změnil na oranžový - a odhalil čísla klávesnice, která se v poslední době používala nejčastěji. Tři tlačítka… možná pět. Pootočil kolečkem a dvě možnosti zmizely, zbyla tři tlačítka, každé překryté jasnou oranžovou září, jež na ostatních chyběla. Dva. Sedm. Osm. Muž, za kterým poprvé proklouzl dovnitř, vyloudil z klávesnice tři pípnutí - trojčíselný kód. Tři číslice, tři tlačítka: tři krát tři. Dvacet sedm možných kombinací. A to jen v případě, že se stejné číslo použije víckrát, ale potom by na zbylých číslech nezůstaly stopy po používání. Tři rozsvícená tlačítka znamenají, že kód vyžaduje všechna tři a zredukují možnosti na… Nebyl si jistý, šest nebo devět. To by mohl zvládnout.
Namačkal dva-sedm-osm. Nic. I tak zkusil dveře. Zůstaly zamčené.
Sedm-dva-osm.
Sedm-osm-dva. Mechanismus zámku dveří zabzučel a západka cvakla, jako by změnila polohu.

Otevřel a spatřil to, v co doufal: DMČ odhalilo oranžově světélkující stopy. Prošlo tudy tolik bot, až vytvořily jednolitou, půl metru širokou čáru, jako by se tu místo stovek lidí proplazil obrovský hlemýžď. Vnější okraje se rozpadaly do jednotlivých otisků, ukazovaly, kam lidé odbočovali z nejkratší cesty ke klávesnici v pojistkové skříni a k zrezivělým vnitřním dveřím. Překročil práh a zavřel dveře. Přistihl se, že na stopy našlapuje, jako by byly hmotné a nepříjemné. Viděl stopy své první návštěvy, kroužily okolo pece a kotle. Větší otisky naznačovaly, kam až se dostal Viking Olaf, když ho hledal. Ale byly tu i dvě sady větších otisků, vedoucí k nářadí a od něj. Podél nich a po celé podlaze sklepení, jak si právě všiml, byly nepravidelné skvrny velké jako menší pěst. Když mu došlo, komu patří, ztuhla mu krev v žilách: otisky tlap. Olaf se vrátil, aby místo znovu prozkoumal se psy. Znamenalo to, že našli Němce? Probral se a informoval kolegy o Bradyho přítomnosti? Možná byl Olaf tak pečlivý, nebo měl tak vnímavé smysly, že si byl jistý, že tu někdo byl?
Na tom nesejde, pomyslel si Brady. Jde dovnitř. Najde Alicii navzdory armádě Vikingů, navzdory vlkopsům, německým šampionům v zápasu, satanistům, Antikristům a každému, kdo se skrývá v tunelech za rezavými dveřmi.
Přejel svým vizorem po okolí a jako vítr se do něj opřela závrať. Klopýtl nazpět a zachytil se zdi. Byla blíž, než předpokládal, klouby se udeřil o kameny. Při pohybu podle displeje s oranžovým grafickým znázorněním ztrácel orientaci. Dočetl se, že mladí rekruti, kteří mají hojné zkušenosti s hraním videoher, bývají zdatnější v terénu. Právě porozuměl jednomu z důvodů proč. Elektronika se stávala stále důležitějším prvkem práce v terénu a ti, kdo se naučili vidět trojrozměrné krajiny v dvourozměrných a pracovat s terénními výřezy z počítačového monitoru s omezenou grafikou, získávali výraznou výhodu.
Vykročil směrem k vnitřním dveřím, a když ho opustila závrať, přidal do kroku. Na druhé klávesnici našel správný kód na šestý pokus. Hlemýžď se plazil po kovovém můstku, a jak teď viděl, v tunelech zahnul doleva. Na místě, kde se porval s Němcem, probleskovala mezi chaotickou změtí stop, otisků prstů a tlap oranžová fosforeskující záře, nepochybně krev.
Brady cukl pravým zápěstím nahoru a chytil pistoli. S levou rukou na zábradlí scházel po můstku, nevěřil, že dokáže sejít po rozhoupané, nakloněné ploše oblečený do DMČ. Na konci se zhluboka nadechl.
Poprvé to bylo horší, říkal si, protože to potřeboval a protože to byla pravda. Nepůjde poslepu. Měl průvodce - stopy všech, kdo v posledních dnech vešli do labyrintu, ho vedly přímo do užívané oblasti. Nakoukl do tunelu, nejprve směrem, kudy šel poprvé, pak všemi směry, kterými zamířil někdo jiný. Displej DMČ odhalil tunel do větší hloubky, než viděl předtím. Vysoké stíny značily rozvětvující se chodby a vynořovaly se stejně náhle a tajemně jako při jeho prvním průniku.
Zkontroloval ovládání na předloktí a malíčkem stiskl tlačítko s vyraženou ikonkou reproduktoru. Přes průzor helmy se promítla nabídka:

HLASITOST PŘEHRÁVANÉHO ZVUKU - VNITŘNÍ REPRODUKTORY HLASITOST PŘEHRÁVANÉHO ZVUKU - VNĚJŠÍ REPRODUKTORY VNITŘNÍ MIKROFON - ZVUK VNĚJŠÍ MIKROFON - ZVUK VNĚJŠÍ MIKROFON - RUCHY

Pohrál si na panelu s ovladačem velkým jako guma, objevil se kurzor, který reagoval na pohyby prstů. Vybral VNĚJŠÍ MIKROFON - ZVUK. Ukázal se posuvný ovladač hlasitosti. Zvýšil ji, čímž zesílil vysoko položený šum v uších. Vrátil hlasitost na předchozí úroveň. Pohrál si s kontrolkou pro ruchy a rychle pochopil, že nic nedělá. Pozvolna přidával hlasitost, dokud neslyšel našlapování vlastních nohou. Šum byl téměř nepostřehnutelný, ale zvuky DMČ představovaly problém. I člověk, který se vůbec neumí skrývat, nebude mít potíže s jeho sledováním. Hrál si s různými nabídkami, až se naučil zobrazit v malém obdélníčku ve spodní části displeje záběr zachycený kamerou směřující za jeho záda. Nebylo to dokonalé, ale částečně to kompenzovalo nedostatek sluchu.
Ztěžka se vydal vpřed.
Zdi hyzdily občasné oranžově světélkující šmouhy a otisky dlaní. Někde na pokraji jeho vědomí se nervózně zatřepetal mlhavý pocit marnosti. Pak si uvědomil, že je to reakce na lehkost, s jakou tentokrát nachází cestu tunely, v porovnání s naprostou zmatenostía bezmocí, které ho trápily v předchozích hodinách. Téměř zapomněl, že lidské oko hlemýždí stopu bez jeho zařízení nevidí. Možná měl na DMČ pomyslet už tehdy, ale copak si uměl představit spletitost bludiště, do něhož vstoupil? A DMČ ještě nikdy nepoužil - zatím jen analyzoval nahrávky, které DMČ pořídil - nebylo to tedy řešení, které by ho napadlo jako první.
Teď ho používal a fungovalo to. Na tom jediném záleželo.
Po několika minutách pochopil, že je bludiště mnohem zákeřnější, než si představoval.
Většina stop se klikatila těmi nejméně pravděpodobnými cestami - průchody širokými půl metru, připomínajícími spíš praskliny ve skále; dlouhými chodbami po kotníky zatopenými vodou; ostrými zatáčkami směřujícími do míst, která byla pro nevyzbrojené oko pouhými výklenky zalitými stíny. Jak se Scaramuzziho lidé v tunelech vyznají? Hledal nějaké ukazatele, značky na zdech, znamení u odboček, ale nic nápadného neobjevil. Předpokládal, že se někteří ze Scaramuzziho lidí naučili cesty labyrintem nazpaměť a dělají teď ostatním průvodce. Tím by se zmenšilo nebezpečí prozrazení těmi, kdo mají do doupěte povolený vstup. Možná se průvodci pohybovali po cestách tam a zpět stejně pravidelně jako linkový autobus a provedli každého, kdo přišel nebo někam přecházel. Místnost s kovovým můstkem byla nejspíš nástupním místem pro nezasvěcené.
Čím víc o tom přemýšlel, tím větší to dávalo smysl. Nepřátele by sem nemohl zavést téměř nikdo, ani pod nátlakem. Průvodci se tedy nebudou pohybovat po jednom - možná záměrně, ale spíš proto, že je lidé v bludišti potřebují neustále. Brady usoudil, že se musí připravit na přímou konfrontaci. Umístil ukazovák na spoušť kimberu - což bylo proti pravidlům FBI, která dovolovala dotknout se spouště jen při střelbě. Neobvykle dlouhá hlaveň pistole mu připomněla, že má tlumič; střelba v tunelech jeho přítomnost nikomu uvnitř neprozradí. Pohnul zápěstím před sebe, aby

měl rychlý přístup k ovladačům DMČ.
Věděl, že hloubá nad zbytečnostmi, a bylo mu jasné proč: odvádělo ho to od obav z toho, co udělá, až najde Alicii. Podle všeho, co se zatím dozvěděl, se bude houpat v kleci nad obrovskou místností plnou zlých chlapů - pokud už není…
Ne!
Zavřel oči. Raději by na takové možnosti neměl myslet. Tohle byla situace, při které činy velkou měrou závisejí na nevědomosti.
Nepřemýšlej a udělej to. Tím se teď musí řídit.

80
Vlkopsi se rozdělili, aby Vikingovi umožnili projít. Ustupovali stranou, aniž z Alicie spustili oči.
V půli cesty k cele sundal Viking ze zad sekeru. Cinkla ostřím o něco kovového a zlověstně zazvonila. Přehodil jí do druhé ruky a nesl ji vodorovně před břichem.
Její oči zachytily zlatý záblesk. Prsten na jeho prstě. Zaostřila na něj a sevřel se jí žaludek. Ze zlata vystupoval malý symbol slunce - dívala se na věc, kterou vypaloval cejch svým obětem.
Alicia couvala, dokud ji nezastavil chladný kámen.
Viking se postavil před celu a nevzrušeně si ji prohlížel.
Poslali ho, aby ji zabil? Přeskakovala pohledem kolem, zoufale hledala něco na obranu, pak se znovu zadívala na sekeru. Byla dvousečná. Každé ostří trčelo deset až dvanáct centimetrů od topůrka.
Dobře věděla, co dokáže se svaly, šlachami a kostmi, které rozštípala…
"Tak to jste vy," řekl. Měl hluboký, tichý, jemný hlas. Americká angličtina bez přízvuku.
"Ano…?"
"Řekli mi, že jste pro pana Scaramuzziho nebezpečná. Mně se nebezpečná nezdáte."
"Pusťte mě ven, a třeba změníte názor."
Vousy kolem úst se mu zavlnily úsměvem. Přikývl a řekl: "To zní líp. Ale myslel jsem si, že budete bloudit v tunelech. Kvůli tomu nás povolali, mě a moje stopaře." Shýbl se a poplácal jednoho ze psů po boku. Zvíře zvedlo hlavu a oddaně se podívalo na pána, pak znovu zaujalo výhružný postoj.
"Pak promiňte, že jsem vás zklamala."
"Úplně zbytečně tu nejsem. Dozvěděl jsem se, že Brady je tu také."
Úplně ji ohromilo, že ho zaslechla použít Bradyho křestní jméno. Jako by se znali.
Možná si se všemi oběťmi zkusil popovídat. Důkazy o tom ale nenašli. Jen následky rychlé a hrůzyplné zkázy.
"Vy pro Scaramuzziho pracujete jako vrah a ochránce?"
"Dělám vše, o co požádá."
"A co jste měl udělat s mým partnerem? A jeho synem? Proč jste měl setnout těch pět lidí?"
Viking nad otázkami uvažoval. Ve tváři se mu nic neodráželo, ale něco zahlédla v jeho očích, mohla to být melancholie nebo smutek.
"Stáli v cestě Ivaktaru, Velkému očištění." Viděl její zmatek a pokračoval. "Návratu starých časů, pořádku, který tehdy vládl."
"Tehdy…?"
"Před křesťanstvím. Před obrovským krveprolitím ve jménu jediného náboženství."
"Křesťanství přece nehlásá smrt," téměř vykřikla. Nevěděla o Kristovi a jeho přívržencích všechno, ale tomuhle snad rozuměla dobře.
"Křižácké výpravy. První dobyvatelé mučící domorodé obyvatele, kteří nechtěli přijmout křest. I mí předkové začali ve jménu Krista lačnit po krvi."
"Lidé dělají chyby. Je to věc lidí, ne náboženství."
"Náboženství jsou lidé," opáčil. "Evropské národy jsou příliš zatížené křesťanským dědictvím. Křesťanství stvořilo Ameriku.
Je snad vaše země mírumilovná? Je tenhle svět takový, jaký byste ho chtěla?"
Samozřejmě že není, pomyslela si. Vlastně patřila k těm, kdo si o lidském pokolení nemysleli nic moc dobrého. Viděla tolik zla, že bylo obtížné uvěřit ve svět, v němž by nebylo. Ale mohlo za to křesťanství? Mohli být lidé, kteří uvěřili v Ježíše a jeho slova, zodpovědní - alespoň částečně - za rozpoutání ještě většího zla? I jako agnostička byla přesvědčena, že svět je díky mírumilovným náboženstvím, jakými jsou křesťanství, judaismus, hinduismus a další, o něco lepší.
Její mlčení ho zjevně utvrdilo v tom, že s ním souhlasí. Pokývl a otočil se. Psi zakňučeli a seskupili se kolem pána.
"Počkejte!" zavolala. "I kdybyste měl pravdu, proč si myslíte, že Scaramuzzi dá věci do pořádku?"
"Věří mu Strážci," řekl jednoduše.
"Mohou se mýlit."
"Já mu věřím."
Znala ten tón: vzdorovitost založená na víře v něco, co se nedá přesně vyjádřit ani vysvětlit. Nekompromisně ukončoval každou konverzaci.
"Říkal jste, že Brady je tady. V tunelech?"
"Byl tu. Jestli je tu i teď, najdu ho."
Stiskla rty a usmála se. "Myslíte si, že se proplíží kolem vás a zachrání mě? Proto jste přišel?"
"Přišel jsem, protože mám na starost třicet kilometrů tunelů." "A….?"

"Moji psi teď znají váš pach. Když utečete, najdou vás."
Zmizel v chodbě. Psi ho následovali, drápy klapaly… klapaly… dokud se do cely znovu nevkradlo ticho a neobjalo ji jako falešný přítel. Sjela zády po zdi, sedla si. V ruce jí tepalo. Měla ji vlhkou a oteklou. Ale jediné, na co dokázala myslet, byli psi, Viking a tunely, kterými se proplétají, aby našli Bradyho.

81
Po patnácti minutách chůze si uvědomil, že se většina stop oddělila, zamířila do postranních uliček a hlemýždí stopa se zúžila jen na šíři jedněch otisků nohou. Očekával, že dojde do centrální místnosti, ve které se budou sbíhat chodby bludiště a vytvoří něco jako halu Scaramuzziho podzemního velitelství. Místo toho směřovala zřejmě každá cesta do jiné oblasti doupěte. Jak pozná, kterou z nich vedli Alicii? Tolik ji toužil najít, že se musel trochu brzdit. Zkoumal každou stopu, hledal ty, které jí mohly patřit - drobné, jen zlehka našlápnuté. Na křižovatce, ze které se rozcházel do všech stran stejný počet stop, mu poskočilo srdce. Důkaz, že tudy prošla Alicia: po zemi se táhly třicet centimetrů od sebe dvě čáry široké jako dlaň. Představil si, jak ji táhnou dva lidé, každý z jedné strany, vlečou bezvědomé tělo za podpaží a špičky jejích bot se sunou za nimi a nechávají po sobě dvojitou stopu.
Plný elánu vyrazil po stopě a bez rozhlížení vběhl do křižovatky. Do obličejového monitoru se mu opřel jasný světelný kužel. DMČ se záři okamžitě přizpůsobilo a ukázalo tři muže stojící těsně vedle sebe. Jeden z nich na něj mířil baterkou. Třásla se jako míchačka na barvy. V obličejích jim setkání v tunelech s Já, robotem vykreslilo naprostou hrůzu.
První se vzpamatoval svalnatý muž tmavé pleti vlevo, oblečený ve špinavých montérkách. Podezíravě přimhouřil oči, ve kterých vzplanul vztek. Chystal se vyrazit vpřed.
Brady rozsvítil halogeny a zalil zorničky mužů nelítostnou bílou září. Couvli. Namířil na ně pistoli. Jeden z mužů klopýtl a upadl. Zbylí dva se otočili, zakopli o svého druha, ale dokázali se udržet na nohou a utíkat. Muž na zemi se vyškrábal nahoru a jako vyděšený šváb prchal za nimi.
Střílej, přikazoval si. Displej DMČ nabízel automaticky zaostřený záběr mužů i potom, co prchli ze světla halogenů do hloubi tunelu.
Všechny je zastřel, nebo přivedou posily.
Prst stlačil spoušť. Tlakem tří liber proti čtyřlibrové síle odporu.
Znechuceně zavrčel, spustil paži a uvolnil prst na spoušti.
Zhasl halogeny a pospíchal za dvěma rozzářenými oranžovými čárami, táhnoucími se do dáli.

Po stranách se začaly objevovat místnosti, nejprve vpravo, pak vlevo. Většinou tlumeně osvětlené; všechny prázdné. Čáry na zemi se vlekly kolem nich. Helma zachycovala hlasy a nejasné zvuky, snad kroky nebo pohyby nějakého zařízení. Na každý zvuk se jako chlupy lepilo praskání znemožňující rozlišit jednotlivá slova. Náhle se k němu zprava, přes zaklenutý práh, donesly dva velmi silné hlasy. Mezi slovy se proplétalo elektrické šumění, ale Brady jim porozuměl:
Pronikavý ženský hlas zabarvený přízvukem, který Brady nedokázal zařadit: "…mě znervózňuje."
Mužský hlas, jiný přízvuk: "Udělej to nejlíp, jak svedeš, a všechno bude v pořádku. Víš, jak to myslím, že?"
Žena: "Ale bude tam celá Rada. Není to -"
Muž: "Podívej, jsme tu kvůli Jedinému, to je všechno. Soustřeď se na to, abys pro něj udělala to nejlepší, a o nic dalšího se nestarej."
Žena: "To se lehko řekne, ale hůř udělá."
Muž zakašlal. Kroky. Brady se otočil a po špičkách mizel zpátky, než mu došlo, že se zvuky vzdalují. Vrátil se a nahlédl do místnosti. Nikdo. Muž a žena museli odejít některým z dalších východů. Podlaha byla zavalená lepenkovými krabicemi, dřevěnými bednami, notovými stojánky a poskládanými židlemi. Rychle prošel kolem vchodu.
Místnosti nechal za sebou. Chodba pokračovala rovně dál, dlouhá a neosvětlená. Stopy Alicie, poničené jen několika páry dalších stop, byly zřetelnější než předtím. Zarazil se. Otisky tlap, mnoho otisků a stopy velkých bot. Vycházely z jedné boční uličky, vedly směrem, kterým mířil Brady, a zdálo se, že se stejným směrem i vracejí. Minul uličku, letmo zachytil obraz prázdné chodby a vzdáleného ohybu. V hrudním koši mu divoce tlouklo srdce. Jestli je mrtvá, vynese ji z téhle pekelné díry ven.
Pokusil se polknout, ale zjistil, že to nedokáže. V hrdle se mu zasekl knedlík.
Pro Kristovy rány! okřikl se. Seber se! Popadni Alicii, dostaň se odsud, odjeď domů a pak se slož! Ale ne teď. Tuhle chvíli sis vyhradil na záchranu Alicie. Nic jiného se dít nebude. Nic.
Světlo… v dálce, tečka v temnotě - optika displeje DMČ ji znázornila jako žlutou záři na bílém pozadí. Přibližoval se a tečka se rozrůstala v místnost na konci chodby. Zpomalil tempo, zastavil se. Pomalu se sunul vpřed, dokud neviděl celou místnost: kamenné zdi… mříže… cela! Vstoupil dovnitř a uviděl Alicii, seděla na podlaze na konci cely. Kolena měla zvednutá, paže obtočené kolem nich. Obličej jí překrývaly vlasy spadající ze svěšené hlavy.
Pozice vyjadřující porážku byla Alicii, kterou znal, tak cizí, až Brady zaváhal. Vzhlédla, v očích se jí zračilo smíření s každým novým příkořím, jaké si věznitelé vymyslí. Smutný pohled okamžitě zmizel a nahradil ho výraz překvapení. Tvář jí zkrásněla širokým úsměvem. Vyskočila na nohy, ale k mřížím nešla.
"Brady?" zeptala se s nadějí i nejistotou v hlase. Přivřela oči. Je tam Morgan?"
"Tady Morgan," odpověděl a šel k ní.
Úsměv se objevil znovu, dvakrát tak široký a zářivý. Vrhla se k mřížím, prostrčila ruce skrz a sevřela mu ramena.
Pustil pistoli z ruky a nechal ji viset na provázku z lepicí pásky.
Prohlédla si ho od hlavy k patě.
"DMČ! Brady, to je skvělý!"

"Musíme tě odsud dostat," smál se. "Tahle věc je dokonalá."
Nespouštěl z ní pohled, ale ustoupil směrem ke klávesnici. Takhle si ji chtěl pamatovat - nadšenou a plnou života.
"Rád tě zase vidím," zašeptal a bylo mu jedno, jestli helma jeho slova přenáší nebo ne; měl pocit, že je musí vyslovit.
"Já tebe taky," odpověděla. "To, co z tebe vidím."
Trvalo mu necelé dvě vteřiny, než si všiml pohybu jejích očí. Přeskočily na něco za jeho ramenem a znovu se v nich objevilo překvapení.
Ve výřezu v obraze ze zadní kamery zachytil rozmazaný pohyb.
"Brady!" vykřikla. Reproduktory v helmě to přenesly jako nakřáplé zakrákání, které vyvrcholilo ohlušujícím PRÁSK!

Zhroutil se jako opuštěná loutka. Helma udeřila o podlahu. Levé halogenové světlo se roztříštilo; vrchní laser se odlomil a rachotivě odkutálel pryč.
"Brady!" zavolala Alicia.
Helma byla z jedné strany prasklá a promáčklá příliš hluboko, aby zabránila poranění.
Nad Bradym stál Scaramuzzi a v dlani jedné ruky potěžkával dřevěnou baseballovou pálku.
"Když jsem se doslechl, že se v mých tunelech prochází mechanická příšera, měl jsem trochu obavy, že se s ní moje louisvillka nevypořádá." Ušklíbl se, jako by chtěl říct: To ode mě bylo pěkné pošetilé. "Tak tomu říkáte, že? Louisvillka?"
"Brady?"
Nehýbal se.
Scaramuzzi přikázal: "Osservilo sopra."
Dva muži, kteří čekali za Scaramuzzim, vykročili vpřed a ze stran se sklonili nad Bradym. Jeden ho prohmatal. Druhý odněkud vylovil nůž a přeřízl pásku, kterou si Brady připevnil pistoli k zápěstí. Souhlasně si zbraň prohlédl; Alicia stačila zahlédnout, že má tlumič, skutečný, ne vyrobený z lepenkové roličky od toaletního papíru, jakým zastrašila Johna Gilbreatha. Muž si ji zastrčil za opasek.
"Niente," řekl Scaramuzzimu.
Scaramuzzi se rozkošně usmál a otočil na patě. Pohupoval pálkou u boku a zmizel v levé chodbě, jako by byl anglický džentlmen, pohrávající si se zavřeným deštníkem. Pak muži začali stahovat dolů helmu. Bradyho paže a noha udeřily o podlahu.
"Brady?" zavolala tiše. Pak hlasitěji k mužům: "Otočte ji. Proti směru hodinových ručiček."
Nechápavě na ni civěli.
Předvedla jim, co mají udělat, a oni helmu sundali. Bradyho hlava vyklouzla ven a s ošklivým zaduněním bouchla do podlahy.
Jeden z mužů na Alicii něco vyštěkl a ukázal směrem k zadní zdi. Zacouvala dozadu a nespouštěla přitom oči z Bradyho ochablého těla. Muž naťukal kód na klávesnicí a otevřel dveře cely. Druhý uchopil Bradyho nohy a vtáhl ho dovnitř. Opatrně svůj náklad položil a odkvapil. Dveře se zabouchly.
Alicia klečela u svého partnera dřív, než stačili zmizet z dohledu, hladila mu tváře a pátrala po zraněních. Obličej měl modročerně tečkovaný; plný tržných ran pokrytých strupy, musely být starší. Levá lícní kost se zabarvila žlutavým odstínem. Na ušním lalůčku zasychala krev. Otřela ji prsty a objevila ránu velikostí odpovídající vnitřímu reproduktoru helmy.
Pohnul hlavou, zasténal.
"Brady!" vykřikla. "Jsi v pořádku?"
Sténání přešlo v hlasité oddechování, zamžikal, otevřel oči. Skřípavě pronesl: "Dneska nemám nejlepší den."
Usmála se a vzala ho do náruče.
"Někdo mě praštil."
"Scaramuzzi se tě pokusil učesat baseballovou pálkou." Zkoumala jeho oči. Obě zorničky stejně velké, přiměřené, ani zvětšené, ani zúžené. Před obličejem mu vztyčila dva prsty. "Kolik prstů?" zeptala se.
"Tolik, kolikrát jsem byl dneska v limbu: dva." Zvedl se na loktech. "Poprvé mě sejmul bratr Arnolda Schwarzeneggera. Teď Antikrist." Pomalu zatřásl hlavou.

"Víš, co je dneska za den?"
"Den na nic. Hodně špatný den."
"Brady."
"Neděle… jestli jsem nebyl mimo dýl, než si myslím."
"Asi minutu. Myslím, že otřes mozku nemáš, ale jak se ti to povedlo, nechápu."
"Tvoje helma zřejmě zapracovala."
"Vypadá to horší, než jak se chováš."
Rozhlédl se kolem. "Není to tu žádný Marriott."
Poplácala lehátko. "Vyzkoušej ho; bude se ti líbit. Vážně." Pomohla mu zvednout se. Dřepl si na lehátko. Sedla si vedle něho.
Opřel se o zeď a zavřel oči.
Chtěla se ho zeptat na zranění, na labyrint, na to, co dělal od letiště až sem, ale chápala, že si potřebuje trochu oddechnout. Ani příšeří v cele nemohlo zamaskovat změny barvy na jeho lícní kosti. Divoký puls v tepnách na spáncích a hrdle se při odpočinku uklidňoval. Skrz obvazy na zraněné ruce znovu prosakovala krev. Stiskla mu druhou ruku.

Po chvíli se napřímil a ze všech sil se snažil působit nezraněně a neotřeseně.
Vyprávěla mu, jak se probrala a v cele byl Scaramuzzi, o jeho důvodech k Pelletierovým vraždám a útokům na ně dva.
V Bradyho očích zaplál plamínek, ale byl příliš zničený, aby své rozhořčení vyjádřil efektivněji.
"Takže to všechno byl humbuk, díky kterému měl Scaramuzzi před tím svým poradním sborem vypadat jako neviňátko," vyvodil z toho.
"Kouřová clona ze životů a smrtí," souhlasila. Prohlédla si své obvázané předloktí. Dloubla do krvavé skvrny a zkontrolovala prst; zůstala na něm čerstvá vlhká krev.
Brady nevěřícně zakroutil hlavou. "Promrhal jsem tolik večerů hloubáním nad podstatou zla. Myslel jsem si, že jsem se mu podíval do tváře. Byl jsem si tím jistý." Zamračil se. "Ale vyléval jsem si vztek na pouhém hochštaplerovi… nad… nad kouřem místo ohně."
"Scaramuzzi je oheň," souhlasila Alicia.
"Myslel jsem si, že smrt Karen neměla žádný smysl. Nějaký šašek za volantem, opilý, nesoustředěný nebo šílený, který ukončí její život, jako když rozmázne mouchu. Jakkoliv to bolí, to, co dělá Scaramuzzi, je mnohem horší." Zvedl k ní oči. "Zahrabal jsem se ve svém vlastním světě, žil v minulosti, truchlil nad přítomností. Zapomněl jsem na skutečný svět, kde žijí lidé, které mám rád. A kvůli takovýmhle nestvůrám jim hrozí nebezpečí. Jestli jsem svou ženu miloval, musím ji nechat odejít. Je teď někde jinde…"
Stočil pohled stranou a Alicia věděla, že nemluví jen k ní, ale k sobě. A ke Karen a Zachovi a možná i k Bohu, se kterým ho viděla bojovat po celou dobu, co ho znala.
"Nemůžu být s ní a zároveň s lidmi, které miluju," pokračoval. "Chtěl jsem si udržet víc ji než je. Dneska jsem se rozhodl, že chci být s nimi. Potřebují mě, ona ne."
Znovu se na ni podíval. Oči měl zvlhlé a červené.
Ráda by řekla něco povzbudivého, ale bála se, že ať pronese cokoliv, vyzní to špatně, a tak mu jen stiskla ruku.
"Tohle není konec," zašeptal. Chtěl pokračovat, ale přerušil ho hřímající hlas -
"Staly se z vás hvězdy!"
Scaramuzzi přicházel k cele s rukama pozvednutýma v posměšném pozdravu.
"Všichni se na vás vyptávají," hlaholil. "Chtějí vědět, kdo jsou ti nepřátelé, kteří vnikli až do mého domu. Kdo jsou ti nevěřící? Hlavně jeden člověk se o vás zajímal, a tak jsem ho pozval, aby se s vámi seznámil. Doufám, že vám to nebude vadit."
Otočil se do černé chodby a zavolal: "Pojďte, otče!" Bradymu a Alicii potichu řekl: "Nebožák, už je starý. Sotva chodí."
Ze stínu se vyštrachal nahrbený stařec v černých kalhotách a v košili s kolárkem. Zvedl hlavu. Alicia ztuhla a cítila, že se Bradymu přihodilo totéž.
"Zvláštní agente Moore, agentko Wagnerová," představil je Scaramuzzi, "seznamte se s mým vrchním teologem otcem Randallem."
Starý pán se jednomu po druhém tvrdě podíval do očí. Rychle zvedl prst ke rtům a pak si seškrábl smítko ze strniště na tváři.
Alicia strnula a podívala se na Bradyho. Seděl nehnutě na lehátku. Pomohla mu zvednout se a popojít k mříži. Stáli tam a hleděli do tváře muži, kterého znali jako kardinála Ambrosiho.

82

Kardinál Ambrosi - otec Randall - si je prohlédl a kývl na ně.
Scaramuzzi vysvětlil vězňům: "Otce Randalla zajímalo, co všechno o mně víte a jak se vám během několika dnů pátrání podařilo dostat až za práh mého příbytku. Napadlo mě, že by se vás možná rád zeptal sám."
"Jistě…" Ambrosiho hlas zněl zamyšleně. Pohlédl na Alicii. V jeho výraze se zračily chmury, přestože se je snažil zakrýt zvědavostí. Zdálo se, že s vynaložením obrovské síly vůle zavřel a pak pomalu otevřel oči.
"Ať se neopozdíte na Shromáždění," poznamenal Scaramuzzi tiše směrem ke kardinálovi, knězi, nebo kým vlastně byl. S úsměvem se otočil k Alicii: "Buďte na něj hodní. Má přátele na vysokých místech." Zasmál se, Alicia předpokládala, že ho pobavila ta mnohoznačnost; mohl mluvit o Bohu, Vatikánu i o sobě. Přátelsky Ambrosimu stiskl rameno a odkráčel.
Stařec je požádal: "Postavte se, prosím, dozadu ke zdi."
"Co jste to udělal?" ptal se Brady, každé jeho slovo znělo těžce jako kámen.
"Prosím. Nemohu vás nechat odejít. Je to příliš nebezpečné."
Alicia odtáhla Bradyho dozadu. Sledovali, jak se stařec naklonil ke klávesnici, namačkal čísla a škubl dveřmi. Všoural se dovnitř a dveře za sebou zavřel.
Přibelhal se k Aliciině lehátku a sedl si. Povzdechl si, ramena i hruď mu poklesly. Vypadal menší, než si ho Alicia pamatovala z dnešního rána. Křehčí. Přisedla k němu.
Brady se mračil: "Scaramuzziho pěšák," procedil nenávistně. "Poslal vás, abyste nás chytil do pasti."
"Ne," nesouhlasila Alicia a zkoumala Ambrosiho vyčerpaný výraz. "Scaramuzzi něco neví. Neví, kdo ve skutečnosti jste."
Brady vyštěkl: "My jsme nevěděli, kdo vlastně je. Antikristův sluha!"
Ambrosi se opatrně usazoval na lehátku a pomalu se dával dohromady. Odkašlal si.
"Doufal jsem v jiný konec," řekl. "Snažil jsem se vás přesvědčit o tom, že je Scaramuzzi nebezpečný a zákeřný. Myslel jsem…" Potřásl hlavou, zřejmě nad vlastní naivitou. "Domníval jsem se, že toto poznání a vaše zoufalá snaha zachránit sebe - i vašeho syna - vám zabrání přiblížit se k němu. Věřil jsem…" sklopil oči.
"Čemu?" zajímal se Brady.
"Věřil jsem, že ho dokážete zabít."

"To jste chtěl?" zeptala se Alicia. "Abychom ho zabili?"
"Je to nebezpečný člověk, schopný způsobit neuvěřitelnou zkázu."
"Tak ho zabijte sám," štěkl Brady. "Je jasné, že příležitost k tomu máte."
Ambrosi sklonil hlavu. "Jestli jsem selhal… Musím nejprve najít nástupce. Kněze, který může převzít mou práci. Kdo bude jinak sledovat a hlídat kandidáty na Antikrista a kdo se jednou postaví proti vzestupu pravého Antikrista?"
"Nemohl jste si najít nástupce někdy před padesáti lety?"
Přikývl. "Několik jsem jich měl. Omrzelo je to a přešli na jiná pole. Bůh mi jednoho sešle, až přijde čas."
"A do té doby budete posílat na špinavou práci jiné lidi," ušklíbl se Brady. Musel se chytit mříže, aby nespadl. Doklopýtal k lehátku a usedl na něj.
"Musíte chápat," vyvětloval Ambrosi, "že když mi došlo, co
Scaramuzzi zamýšlí s proroctvím týkajícím se zážitků blízké smrti, pokusil jsem se, obrazně řečeno, povolat obrněnou jízdu."
Alicia přikývla: "Prozradil jste otci McAfeemu vaše pravé jméno."
"V naději, že to FBI nebo Interpol použijí. Místo toho…"
"Jsme přišli my," dokončil to Brady.
"Pracoval jsem ze všech sil," pokračoval Ambrosi. "Spřátelil jsem se se Scaramuzziho nejbližším důvěrníkem, Pippinem Faragem. Byl to Lucův přítel z dětství, stal se z něj jeho osobní asistent. Zjistil jsem, že má důkazy o tom, že je Scaramuzzi podvodník. Téměř jsem ho přesvědčil, aby je předložil Strážcům. Ponoukal jsem ho, aby udělal správnou věc pro sebe i lidstvo. Zařídil jsem mu setkání s jedním ze Strážců, který by nic neudělal raději, než ukončil Scaramuzziho kralování. Tehdy Pip zmizel, před čtyřmi dny."
"To je ten Pip, o kterém si Scaramuzzi myslí, že nás kontaktoval, aby nám předal nějaké dokumenty?"
"Ano."
"To vy jste mu řekl, že se s námi Pip spojil?"
"Ano. Omlouvám se."
"Ale proč?"
"Abych ho vylákal ven. Jinak byste se k němu nikdy nemohli dostat. Jak můžete zabít někoho, koho nevidíte? Složka je pro něj důležitá a natolik osobní, že by pro ni nikdy neposlal své muže. Vyzvedl by si ji sám."
Brady to shrnul: "Pipa jste poštval proti Scaramuzzimu, a zmizel. Nás jste poslal Scaramuzziho zabít, a skončili jsme tady, stejně užiteční jako mrtvoly. Musíte se kvůli téhle hře na špiony cítit pěkně mizerně, ne?"
Ambrosi se usmál: "Když chcete rozesmát Boha, řekněte mu o svých plánech."
Alicia mu položila ruku na záda a něžně ho poplácala. Přívětivě na ni pohlédl.
"Jen jsem chtěl zastavit Scaramuzziho. Před několika měsíci se Pip opil vínem a stěžoval si, jak ošklivě s ním Luco zachází.
Říkal, že se mu chce vzepřít, postavit se mu. Připomněl jsem mu, jak Luco nesnáší drzost. Vysmíval se tomu, tak jsem ho varoval: ‚Pipe, ten muž zabil vlastní matku -' Ten příběh zná každý. Pip se tomu smál a tvrdil, že to není pravda. Tehdy jsem pochopil, že mohu Scaramuzziho chytit při lži a předvést ho Strážcům jako podvodníka. Nikoho nezajímalo, jestli svou matku zabil nebo ne; musel jsem je přinutit, aby se o to zajímali. Vytvořil jsem matkovražedné proroctví a Scaramuzzi po něm ve své touze zvítězit nad Strážci skočil."
Alicia to dokončila za něho: "Jen co by ho Strážci se souhlasem Scaramuzziho přijali, předstoupil by Pip a potvrdil, že Scaramuzzi ve skutečnosti žádné proroctví nenaplnil."
"Mělo to být ještě lepší. Pip za mnou přišel a svěřil se mi, že o tom, že Scaramuzzi svou matku nezabil, má důkaz."
"Složku," řekl Brady.
Ambrosi kývl. "Někdo ho musí zastavit. Ne, protože je Antikrist; on není víc Antikrist než matka Tereza. Ale je to velmi vychytralý mistr klamu, který nakonec uvěřil vlastním iluzím a přesvědčil sám sebe, že je opravdu tím, za koho se vydává. Nepřinese lidstvu biblickou apokalypsu, ale stovkám milionů lidí by ublížit mohl. Představte si Hitlera s moderní výzbrojí - to je Luco Scaramuzzi."
Brady to nechtěl přijmout. "A vy, protože jste povolán sledovat Antikrista a dost si věříte, jste ochotný ty nevinné lidi spasit."
Alicia se na něj zamračila "Já myslím, že má pravdu. Co znamená pár lidí ve srovnání s miliony, které mohou zemřít, když Scaramuzzi dostane šanci?"
Mluv za sebe. Nevyslovil to. Řekl by to jen ze zlomyslnosti, protože s ní vlastně souhlasil - a s Ambrosim v podstatě také. Jenom se mu nelíbilo, že je Ambrosi použil tak, jak je použil.
Ambrosi sklopil oči k zemi a zašeptal: "Exitus acta paene approbat."
Alicia se jemně dotkla jeho předloktí. "Co to znamená, Roberto?"
Podíval se jí do očí a hořce stáhl rty. "Účel téměř světí prostředky."
To Bradyho nepatrně rozesmálo. "Chápu, o co jste se snažil, přestože nesouhlasím s tím, jak jste toho chtěl dosáhnout. A cením si vaší oddanosti i odvahy, s jakou jste se infiltroval do Scaramuzziho tábora. Ale nemohl jste udělat něco dřív, než to došlo tak daleko, než byli zabiti nevinní, než téměř zabili nás?" "Tohle bude možná znít nemilosrdně, ale nebyl to Napoleon, kdo řekl: Nikdy nezastavuj protivníka, když dělá chybu? Scaramuzziho operace v Americe ho měla ozářit jako světlo reflektoru. A právě v tu chvíli si měl ke Strážcům najít cestu Pipův důkaz. Neměl by kam utéct. Předpokládal jsem, že ho Strážci odstraní a FBI a Interpol pak rozpráší Strážce a znesnadní jim opětné seskupení a záchranu prostředků, které už do Scaramuzziho světa investovali. Chtěl jsem jim uškodit co nejvíc."
Brady se zeptal: "To vy můžete za to, že na mě a Alicii poslali Vikinga a Malika?"
"Jistěže ne. To byl Scaramuzziho plán, načasovaný souběžně. Vás a Alicii hodlal zavraždit na americké půdě. Tisk by to

den po vraždě dvou federálních agentů - z nichž jeden byl zavražděn stejným způsobem jako oběti zločinů, které vyšetřoval - roznesl do celého světa. Strážcům by netrvalo ani den, než by zjistili, kdo si vraždy objednal, a jeho důvěryhodnost, po níž tak prahl, by znovu vzrostla."
Alicia promluvila: "Vy a Pip jste byli Scaramuzzimu blízcí, přesto jste zároveň pracovali proti němu a Pip se ho chystal zradit."
Ambrosi přikývl. "To je podstatou lži. Vstoupíte do jejího světa - do jejího spletitého přediva, jak se říká - a nikdy si nebudete jistá, komu můžete věřit; nikdy nevíte, čí pletichy zmaří vaše vlastní pikle." Ztěžka si povzdechl a pokračoval. "Lidi zajímá, proč jsou ničemové tak bezohlední, tak rázní ve své krutosti. Protože se pohybují v prostředí, které všechno ostatní trestá."
Náhle se podíval na hodinky a povstal: "Musím jít."
"Počkejte," zastavil ho Brady a vstal z lehátka. Zapotácel se, znovu nabyl rovnováhy a přiblížil se k Ambrosimu. Chytil starce za kostnatou paži.
"Nemůžete nás tu nechat," řekl.
"Když nyní utečete, budu odhalen. Vrátím se pro vás později… dnes v noci."
"To už nemusíme být naživu!" procedil skrz zaťaté zuby. "Nemusíme být naživu ani hodinu! Dostal jste nás sem; dostaňte nás ven."
Ambrosi Bradymu jemně položil ruku na rameno. "Dostanu, ale musíte počkat. Ještě to nevzdávejte."
"Vzdávat? Já už jsem -"
"Nech ho jít," zarazila ho Alicia. "Vrátí se."
Ambrosi se naklonil blíž. Zašeptal: "Pip nebyl zavražděn, jak jsem se obával. Dnes jsem ho zahlédl. Věřím, že se se mnou spojí a složku mi předá. Ještě není všechno ztraceno." Obrátil se a ostře pokývl, jako by říkal: To bychom měli. Tuhle válku ještě vyhrajeme.
Protáhl ruku mřížemi, nahmatal klávesnici a vyloudil z ní tři pípnutí. Dveře se otevřely a on prošel mezerou.
Brady řekl: "Aspoň nám prozraďte kombinaci. Jen pro případ."
"Buďte trpělivý, můj synu. Já vás nezradím… teď už ne."
Alicia zvedla ruku a položila ji Bradymu na hruď - gesto, ne skutečný pokus zastavit ho, kdyby chtěl odejít.
"Dopadne to dobře," zašeptala.
Ambrosi zaklapl klec.
"Ale jestli můžete získat složku, už nás nepotřebujete," řekl Brady.
Starý pán si přitiskl prst na ústa.
Otočil se a odbelhal se vlevo do tmavé chodby, kterou odešel Scaramuzi.
"Dnes?" naléhal Brady.
"Budu se modlit, aby to bylo dnes," odpověděl, aniž se zastavil.
Na prahu chodby se otočil a rukou se opřel o zeď.
"Brady, musíš věřit -"
Z temnoty se vynořila pálka a udeřila starce do skráně. Náraz prorazil kůži, svaly i kost. Krev vystříkla, jako by vytryskla z balonu. Ambrosi spadl na zeď a zhroutil se na podlahu.
"Néé!" zaječela Alicia.
Brady doběhl k mřížím a vší silou třásl dveřmi. Proklínal Scaramuzziho, který vystoupil ze stínu, rozkročil se nad ležícím mužem a kochal se svým dílem. Z konce pálky skapávala dolů na Ambrosiho svetr karmínová stužka.
Krev vytékající kardinálovi z hlavy se vlévala do spár, zaplavovala je a nakonec pokryla i samotné kameny.
Scaramuzzi se předklonil a odtrhl něco ze svetru. Zvedl to. Bylo to maličké zařízení, velké jako deseticent, z něhož jako nožičky trčely dvě anténky z tenkého drátu. Brady si poprvé všiml bílých sluchátek iPodu usazených ve Scaramuzziho uších. Nepochybně měl iPod nastavený k zachycení signálu z vysílače. Popošel k cele.
"Zdálo se mi, že se staroch poslední dobou chová trochu podivně," řekl. "Smůla, opravdu. Měl jsem ho rád."
Ze země se ozvalo nepozemské zasípání: "Je to… jak… byste… čekali."
Všichni tři se podívali na Ambrosiho, jenž se opřel o lokty a rozšířenýma očima se díval na Bradyho a Alicii tak vážně, až se Bradymu udělala na pažích husí kůže.
"Ale ne," Scaramuzzi znechuceně zvedl pálku.
"Ne, ne!" Alicia po něm házela slovy místo kamenů. Neměla na něj žádný dopad. Popadl pálku oběma rukama a znovu se trefil do zraněného místa. Ozval se zvuk, jenž Bradymu připomněl přezrálý vodní meloun, který kdysi upustil při nakládání do vozíku.
Alicia utekla do rohu a začala zvracet.
Scaramuzzi se podíval na Bradyho, ukázal na tělo a řekl: "Mohl jste to být vy."
Otočil se a s klapáním podpatků, slábnoucím s každým krokem, zmizel v chodbě.

83

Alicia plakala do dlaní, jen občas zvedla obličej, aby proklela Scaramuzziho. Brady si sedl na lehátko k ní a masíroval jí záda. Držel si ruku před nosem, dával přednost pachu potu a kůže před zvratky a krví. Jeden závan vzduchu ho mohl donutit přidat něco k nepořádku, který nadělala Alicia.
"Starý pán mě ohromoval až do samého konce," pronesl, aby odvedl její pozornost. "Prostě nám musel říct, jaké to tam je." Zaskočilo ho, když slyšel, co říká. Ale nemohl přestat; snad hledal útěchu v tom, že se z jejich potíží vypovídá.
"Jaké to asi je, takhle umírat. Je to, jak byste čekali. Možná zahlédl nebeskou bránu?"
Aliciiny křečovité vzlyky ustaly. Tiše seděla s rukama na obličeji. Když se na něj podívala, měla červené oči, mokré

tváře, ale v jejím výrazu se nezračil smutek, ale překvapení.
"To jsem neměl říkat," omluvně připustil.
Zvedla se, vztyčila jeden prst a naznačila: Vydrž minutu.
Došla ke dveřím cely. Protáhla ruku skrz a hrála si s klávesnicí. Ozvala se tři pípnutí. Mechanismus zámku cvakl a dveře se na škvírku otevřely.
Brady vstal: "Jak je to…?"
Pevně stiskla rty a on si uvědomil, že zadržuje slzy a zároveň se snaží usmát. Popošel k ní a vzal ji do náruče. S tváří na jeho hrudi řekla: "To je to, co bys čekal. Ne smrt, ale kombinace. Dodržel slib, který ti dal." "Ale co to bylo?"
Zaklonila se, aby mu viděla do obličeje. "Antikrist? Chlap, který věří, že je chytrý a vtipný?" Tvářil se nechápavě.
"Možná bys musel znát chlapy tak, jako je znají ženy. Pojďme." Vešla do dveří a snažila se odvrátit pohled od Ambrosiho těla.
"Ty mi to neř…?" Vtom mu to došlo. "Šest, šest, šest."
Usmála se, chabě a unaveně.
Brady nevěřícně kroutil hlavou, pak vzal Alicii za ruku. "Mizíme."
Rozběhli se k tunelu vpravo. Tudy se Brady dostal k Alicii; možná stejnou cestou trefí ven. Bez DMČ si nebyl moc jistý.
"Už jsem se s těmi tunely jednou pral," řekl jí. "Dvě hodiny jsem tu beznadějně bloudil."
"Musíme to zkusit, Brady."
Odbočky doprava a doleva nepůsobily o nic vábněji než chodba, kterou šli - byly neuvěřitelně úzké, zatopené a divně zapáchaly. Bez pomoci DMČ vypadalo všechno jinak. Nakonec se dostali k osvětlenému tunelu a vešli do něj. Další osvětlená cesta vpravo - Brady do ní zahnul a zastavil se. Alicia zabočila za roh, vrazila do něj a nahlédla mu přes rameno.
Ocitli se v místnosti sloužící zřejmě jako sklad, kolem stěn ležely srovnané krabice, bedýnky a pytle. Nad jednou z krabic se skláněl muž a oblepoval ji izolepou. Díval se přímo na ně.
"Hej!" zakřičel. Upustil pásku a sáhl někam za záda. Byl od nich příliš daleko, aby ho stihli zneškodnit.
"Zpátky! Zpátky!" volal couvající Brady a postrkoval Alicii zpátky do tunelu. Ještě letmo zaznamenal, že muž vytáhl pistoli. Dostal se přes práh, právě když se místností rozezněl hlasitý poplach, a rozeběhl se tunelem. Zazněl další ostrý zvuk - a vedle jeho hlavy se do zdi zaryla kulka.
"Stůjte!" znělo to jako americká angličtina. V tunelu za nimi bude během několika vteřin.
"Zaboč!" řval Brady. "Hned!"
Alicia zabočila do široké, ale absolutně černé chodby.
Zbraň znovu vypálila a ze zdi se odlouplo pár kamenných lupínků, které Bradyho štíply do tváře. Zahnul. Ten člověk stejně jako my nic neuvidí, ale zkusí naslepo pálit do tmy, domýšlel si Brady.
"Zahni ještě jednou," nařídil.
"Nic nevidím!"
"Jeď rukou po levé zdi. Já ohlídám pravou."
Instinktivně oba zvedli i opačné ruce, dokud se navzájem nechytili.
Prásk! Prásk! Prásk! burácela za nimi pistole.
Střela hvízdla Bradymu kolem ucha.
"Brady?" zavolala Alicia. V hlase měla strach.
"Sem!" odpověděl a strhl ji do chodby, kterou našel. Byla stejně temná, ale o něco užší. Běželi za sebou. Jestli jejich pronásledovatel vystřelí do téhle chodby, nemůže minout.
Stěna vlevo je začala odtlačovat stranou a tunel se stočil doprava. Před nimi se objevilo světlo - sto metrů od nich byla osvětlená chodba. Náhle se na stěně v tunelu, k němuž směřovali, rozkomíhaly stíny a dolehl k nim křik asi tuctu mužů.
Brady ostře zabrzdil.
"Vrať se," sykl šeptem.
"Ale ten muž se zbraní -"
"Je jen jeden," řekl Brady. "Z druhé strany sem jde malá armáda."
Zaslechl, jak se otočila a pádí pryč.
"Alicie, počkej!"
Vystartoval za ní.
"Co je?" ptala se.
"Drž ruce přímo před sebou, ve výši hlavy. Obě. Běž co nejrychleji."
Nabrali rychlost.
"Připrav se," zašeptal za ní.
Zaslechl kroky a dech jejich pronásledovatele dvě vteřiny předtím, než do něj Alicia vrazila. Oba hlasitě vyhrkli. Brady vletěl Alicii do zad, použil svou hmotnost a zrychlení, aby jí dodal výhodu v případě, že by předpažení nefungovalo tak, jak mělo. Zřítili se na podlahu tunelu, kutáleli se a nadskakovali. Brady se dostal na nohy málem rychleji, než spadl.
"Alicie!"
"Tady," ozvala se, zvedala se vedle něho.
"Kde je -"
"Stojím mu na prsou. Je mimo."
"Seber mu zbraň."
Zezdola: "Nemůžu ji najít."

Spustil se na kolena a dlaněmi osahával podlahu.
Dolehl k nim hluk dalších pronásledovatelů. Na zdi v ohbí tunelu se zatřepotal kužel světla z baterky.
Bradyho pravá ruka narazila na kov, který musel při pádu kousek odskočit.
"Mám ji," řekl. "Jdeme."
Dostali se do osvětleného tunelu, ve kterém po nich muž střílel.
Alicia zahnula doleva, pryč od cely, v níž byli zavřeni. Před osvětleným vchodem vlevo zpomalila. Nakoukla dovnitř. Nic. Stejná chodba jako ta, ve které byli předtím.
"Rovně," nařídil Brady a ona bez zaváhání poslechla.
O třicet vteřin později se k nim zepředu donesly lidské hlasy - Alicia s Bradym mířili přímo k dalšímu pátracímu týmu. Otočili se jako jeden muž a prchali k osvětlené cestě, kterou minuli. Vběhli do ní. Dvě skupiny pronásledovatelů se setkají zhruba za dvacet vteřin a dojde jim, kudy kořist zmizela.
"Dej se dalším osvětleným tunelem," křikl.
Než narazili na tunel osvětlený řadou slabých žárovek připevněných ke stropu, minuli tři temné chodby. Vydali se tunelem a přešli do chůze, aby popadli dech a slyšeli pronásledovatele.
"Zvuk se tu nese zkresleně," vysvětloval jí. "Je opravdu těžké poznat, odkud přichází."
"Všimla jsem si."
Prohlédl si pistoli v ruce. Glock 21 - stejná, se kterou cvičil a používal ji v práci, až na to, že byla ráže.45. Náboje byly větší, ne 9 mm, na které byl zvyklý. Zastavil se a vysunul zásobník. Prázdný. Zatáhl za kohoutek: z hlavně vyčuhovala nábojnice.
"Jeden náboj," ohlásil.
"Počítá se."
Zahlaholil výstřel z pušky a žárovky kolem nich explodovaly. Otočili se a spatřili ženu, která na ně mířila puškou. Stála nejméně sto metrů od nich, za chodbou, kterou sem přišli.
Brady i Alicia padli k zemi. Puška vystřelila. Kulka vyloupla kus zdi nad Aliciinou hlavou.
Střelkyně se k nim blížila.
"Lez nejrychleji, jak dokážeš," šeptl Brady. Spěchal za Alicií, ale pohyboval se pozpátku, aby měl pronásledovatelku stále na očích.
Žena zamířila. Brady viděl, že zavírá jedno oko. Zvedl glock, díval se přes hlaveň, hledal její hlavu mezi dvěma záměrnými body.
Z vedlejší chodby vpadli do tunelu mezi Alicii, jeho a ženu tři lidé. Pak se k nim připojili ještě další čtyři. Zdálo se, že tápou, kterou cestou se vydat. Dva si všimli ženy s puškou, dřepli si na bobek a zároveň na ni zamířili vlastními zbraněmi.
"Hej!" zakřičel někdo, Bradyho napadlo, že žena s puškou, naštvaná, že jí banda pitomců zmařila výstřel.
Otočil se a rychle lezl za podrážkami Aliciiných bot.
Vzadu se dal do pohybu sbor hlasů zastupujících celé shromáždění národů: "Erhalten Sie sie!" "Tiro! Tiro!" "Déplacez-le des secousses!"
Někdo vystřelil.
Dostali se za roh a zvedli se na nohy. Hlasy spěchaly za nimi. Tunel se tu rozšiřoval do široké chodby nebo sálu, alespoň tři poschodí vysokého a tak dlouhého, že z konce na konec nebylo vidět. Zdi lemovaly rýhované sloupy. Celým sálem se po obou stranách od jednoho sloupu ke druhému táhly kamenné oblouky. Kam Brady dohlédl, visely na silných řetězech ze stropu jako obrovské kontaktní čočky skleněné, jantarově zbarvené mísy. V každé z misek praskal oheň a zaléval celý sál mihotající se jasnou nažloutlou září.
Ve zdech mezi sloupy byly rozmístěny vysoké dvojité dveře. Alicia se k jedněm rozeběhla a škubla za ně. Nepohnuly se.
Brady zkusil jiné, se stejným výsledkem.
Běželi chodbou dál a zkoušeli dveře jedny po druhých.
Zezadu i zpředu se k nim blížily hlasy.
"Dívej se po jiném tun -," volal Brady, a vtom se dveře, za které zatáhl, začaly skřípavě otevírat.
"Alicie!" zavolal a otočil se, aby ji našel. Stála u něho. Společně zatáhli za dveře.
"Pojďte dál!" zahřměl známý hlas.
Na konci dlouhé uličky pokryté kobercem stál za kamenným oltářem Luco Scaramuzzi a kynul jim.
"Dámy a pánové," oznámil slavnostně, "máme hosty!"

84

Pronásledovatelé je dostihli. Blížili se z obou stran chodby, dvě skupiny po nejméně deseti lidech, každý z nich ozbrojený nožem, pistolí nebo puškou, a mířili na Bradyho a Alicií. Neměli jinou možnost než přijmout Scaramuzziho pozvání. Vstoupili do místnosti. Byla to katedrála, umně vytesaná do skalního podloží pod Jeruzalémem. I lavice po obou stranách koberce byly z kamene. K Bradymu a Alicii se otočilo na dvě stě tváří. Zastavili na půli cesty k oltáři. Ozbrojená armáda obsadila práh za nimi. Rozhostilo se ticho.
Brady se rozhlédl a na balkonech ve čtyřech rozích katedrály si všiml ozbrojených strážců. Bez váhání vytáhl pistoli a zamířil na Scaramuzziho.
Hlasité nádechy, cvakání kohoutků. Několik mužů v blízkých lavicích povstalo, připraveni vrhnout se na něj.
"Počkejte," zvolal Scaramuzzi. Zvedl paži jako televizní kněz zdravící diváky svého vysílání. Byl oděn v bílém rouchu. Splývající rukávy kolem něj vlály jako křídla anděla. Bradymu se z toho směšného zbožňování - tohoto místa i

"pastora" - udělalo špatně. V mysli mu vytanulo zobrazení satanské mše od Hieronyma Bosche a z té představy se mu chtělo zvracet.
"Kdo ke mně přivádí tyto pronásledovatele?" pokračoval Scaramuzzi. "Není to snad můj otec? Není to satan?"
Shromážděním se nesly vzdechy úžasu a vlny potlesku. "Že by výzva? Zkouška? Otče, přišel čas mé zkoušky, mého triumfu?"
Rozhlédl se po místnosti. Rty mu rozvlnil úsměv.
Na okamžik se do davu odvážil pohlédnout i Brady. Všichni stáli jako přikovaní, ochromeni představením, které se tu odehrávalo. Scaramuzzi hrál velkolepě. Přesně po takovém představení toužili. Bez ohledu na výsledek ho Scaramuzzi dokázal hrát ve svůj prospěch a oni ho za to milovali. Šelma, jak ji popsal Ambrosi - s nenávistí Hitlera a mocí národů -, se jim zhmotňovala před očima.
Napadla ho absurdní myšlenka: Mohl Scaramuzzi tohle všechno předem naplánovat? Mohli sem být Alicia a on zahnáni a předvedeni v pravou chvíli a předhozeni přesně podle plánu?
S rukama zdviženýma vysoko nahoru obešel Scaramuzzi oltář.
"Vidíte, moji milovaní, tito nezvaní hosté vědí, kdo jsem. Oni mne poznali!"
Brady nahlas vykřikl: "Řekni strážím, ať odhodí zbraně!"
Scaramuzzi přikývl. "Jistě." Mávl rukou, jako by ovíval shromáždění. Po určitém váhání začaly všude kolem řinčet o zem zbraně. Muži na balkonech opřeli pušky o balustrády.
"Vidíte?" ptal se Scaramuzzi klidně. "Vidíte, jak přijímám svůj osud?"
Brady viděl jen Scaramuzziho hlavu zarovnanou s hledím pistole. Dotýkal se prstem spouště.
Stiskni spoušť, říkal si. Skonči to.
Konec všeho: Scaramuzziho… Alicie… jeho. Věděl, že by se na ně dav vrhl dřív, než by dozněl výstřel. Roztrhal by je na kusy.
Nechtěl to kvůli Alicii. Nechtěl to kvůli sobě. A opravdu chtěl znovu vidět Zacha. A také by rád věděl, jak se Alicia cítila v jeho náruči.
Povolil prst na spoušti.
"Odcházíme," oznámil a udělal krok zpět.
Scaramuzzi nic neřekl.
On chce, abychom odešli.
Předvedl fanouškům drama, po jakém prahli. Milosrdně ušetřil své nepřátele… možná mu otec satan řekne, že složil zkoušku, dokázal předstoupit před své nepřátele a přežil… vymyslí si něco, co stvrdí jeho důvěryhodnost a poskytne mu větší moc.
Brady ustoupil o další krok. Alicia šla s ním - těsně u něj, s rukou na jeho rameni.
Klapla západka a otevřely se dveře, na které Brady neviděl. Hlavy všech, včetně Scaramuzziho, se otočily. Brady pohnul jen očima a spatřil ve dveřích tři muže. Ten vpředu byl malý a podsaditý s hustým obočím a hlavou plnou stříbrných vlasů. Pamatoval si ho z Ambrosiho knihy výstřižků - Niklas Hüber. Asijec vedle Hübera byl… eh, nemohl si vybavit jméno, ale jeho fotografie byla vedle Hüberovy. Za nimi stál vysoký černoch. Jeho obrázek v knize výstřižků chyběl, ale Ambrosi zmiňoval, že jeho informace o současné Radě Strážců nejsou kompletní. Nově příchozí rychle odhadli situaci. S hluboce zamračenými výrazy zaměřili pozornost na Scaramuzziho.
"Tato zkouška je má!" rozlehl se místností Scaramuzziho hlas. Podíval se přes zbraň Bradymu do očí. "Jedna z jejích hlav vypadala jako smrtelně raněná, ale ta rána se zahojila. A celá země šla v obdivu za tou šelmou."
Bradymu se sevřel žaludek. Citoval ze Zjevení. Byla to pasáž, kterou mnozí teologové vysvětlují jako popis smrtelného zranění, jež utrží Antikrist do hlavy, zázračně se z něj vyléčí a zpečetí převzetí moci nad světem.
Naznačuje, že já…?
S pohledem pevně upřeným na Bradyho Scaramuzzi zvolal: "Naslouchejte mi, všichni! Tito nezvaní hosté byli sesláni otcem, aby předvedli mou moc, prokázali mou identitu! Nechte je, ať mne zastřelí -"
Shromáždění vybuchlo výkřiky "Ne!" a "Nenecháme!"
Scaramuzzi pokračoval: "Nechte je, ať mne zastřelí, neboť je psáno, že to udělají. A je psáno, že já znovu povstanu. A všichni mne budou uznávat!"
Ne se změnilo v jásot.
"Až střelí, nechte je odejít. Jestli nevystřelí… zabijte je."
Ticho.
"Slyšeli jste, moji milovaní?"
Nikdo neodpovídal. Žádal víc, než mohl kdokoliv z nich slíbit. Zabít spasitele a volně odejít? Rouhání!
"Vrátím se," vykřikl Scaramuzzi, "a vykonám svou pomstu. Jsou moji."
Tomu shromáždění rozumělo. Potlesk a provolávání slávy nabraly ohlušující sílu. Pak se uklidnily, jako vlna valící se z pláže zpět k příboji.
"Takže," řekl si Brady potichu, "naplň můj osud."
Vedle zašeptala Alicia: "Udělej to."
V duchu se viděl, jak tiskne spoušť a vpouští kulku do té šílené hlavy.
Jeho prst byl jako ochromený.
Nešlo to. Scaramuzzi nebyl ozbrojený. Takhle ho zabít by byla vražda.
Střílej! spílal sám sobě.
Brady neměl na bezcharakterní činy talent. Mýlil se, když se domníval, že dokáže všechno, co je třeba, bez ohledu na spravedlnost, bez ohledu na morálku. Účel zkrátka nesvětí prostředky! Před třemi dny, kdy mířil na Malika, nebyl

připraven vypustit z klece vzrušené zvíře, které cítil uvnitř. Teď ano.
Stínání… Zach… útok na Alicii…
Měl všechny důvody střelit. Proč to nedokázal?
Slyšel o vojácích, kteří byli dokonale psychicky i fyzicky připraveni zabíjet, ale zjistili, že to nezvládnou - i když se je nepřátelé pokusili zabít. Opravdu vhodná chvíle poznat sám sebe.
"Brady?" zašeptala Alicia.
Brady viděl, jak se Scaramuzzimu leskne čelo. Chvěl se na něm pramen vlasů. Snažil se zůstat klidný, ale nervy začaly povolovat.
"Střílej," přikazoval Scaramuzzi téměř neslyšné.
Bradyho ruka pozvolna klesala. Mezi dvěma hledími viděl nejprve Scaramuzziho krk…. potom hruď…
Někdo ho popadl za zápěstí. Alicia mu četla myšlenky. Její pravá ruka se zvedla a převzala pistoli. Nejprve za ni tahala, pak mu ji vytrhla z ruky.
Zamířila na Scaramuzziho.
Scaramuzzi se na ni podíval a na okamžik se zdálo, že se mrak jeho šílenství rozplynul. Po obličeji mu přeběhla vlna naprostého zděšení.
Vystřelila.
Nad levým okem se objevila díra. Z temene hlavy vytryskla červená sprcha. Na zdi za ním se okamžitě objevily drobné kapičky krve. Scaramuzzi se po zádech skácel na oltář. Vteřinu nato se zase vzchopil a postavil se, jako by se nic nestalo. Z rány na čele vytékal čůrek krve, vsakoval se do obočí a kanul na hruď oděnou do bílého roucha. Zavrávoral a přepadl dopředu. Hlava udeřila do podlahy jako cep. Kolem hlavy se po podlaze jako sirup pomalu roztékala krvavá svatozář.
Nikdo nepromluvil. Nikdo se nepohnul. Brady měl pocit, že ani nikdo nedýchá. Všichni s bázní a očekáváním zírali na tělo v temné kaluži.
Alicia ho popadla za paži a on se uličkou nechal pozpátku táhnout pryč. Nemohl odlepit pohled od nehybného těla.
Nakonec se otočil a viděl, že jejich odchodu jako tři eforiové nehnutě přihlížejí tři členové Rady. Tvářili se lhostejně a nezúčastněně. Zalétl pohledem k balkonům, odkud scénu sledoval Viking. Jejich pohledy se střetly a Olaf se stáhl do stínu.
Alicia ho protáhla skrz klubko milice, které stálo na prahu. Nikdo se nepohnul, aby je zastavil. Pustila ho, shýbla se před sebe a vyměnila si prázdnou zbraň za jednu pistoli ležící na zemi. Spokojeně zkontrolovala zásobník a komoru a dlouhým krokem se vydala pryč.
Přes rameno zavolala: "Půjdeš?"

85
"Potřebujeme někoho, kdo nám ukáže cestu ven," poznamenal. Rychle procházeli středem široké chodby.
"Chceš se vrátit a poprosit někoho z těch fanatiků?"
Ohlédl se. Skupina, kterou pojmenoval jako milici - ve skutečnosti to byli spíš najatí hlídači a ozbrojení dělníci -, zmizela uvnitř katedrály. Netoužil zjistit, co tam dělají.
"Tahle chodba musí někam vést," prohlásil.
Na konci se rozdělovala do tří cest, ani jedna nevypadala slibněji než kilometry tunelů, kterými už prošli.
"Jednu vyber," vyzvala ho Alicia a neklidně si poklepávala svou novou zbraní o stehno.
Brady do jedné vpochodoval tak přesvědčivě, jako by věděl, co dělá.
Po dvacetiminutové túře dorazili do osmiúhelníkové místnosti, se kterou se Brady seznámil už při prvním nájezdu na tunely.
"To by šlo," prohlásila Alicia optimisticky.
"Jen to s tím nadšením nepřeháněj."
Udělal krok vpřed a zastavil se. Ze tmy proti němu se vynořil vlkopes. Došel na práh a zůstal stát. Sklonil hlavu a skrz obočí se do nich zabodával žlutýma očima. Z hrdla mu vycházelo hluboké vrčení. Jeden pysk měl ohrnutý, odhaloval silné, ostré tesáky.
"Brady?" zeptala se Alicia potichu.
"Já vím… já…" Vtom mu došlo, že ona zahlédla jiného vlka, než on. Zírala na dalšího, který se blížil odjinud. Pomalu se rozhlédli. Z hlubin tunelu vyšel potichu další vlkopes, menší než druzí dva, ale stejně strašlivý. Bylo slyšet jen cvakání drápů o podlahu.
Za třetím zvířetem se objevil Viking. Jeho výraz postrádal jakékoliv emoce. Byl tu pracovně.
Volně spuštěnou sekeru držel u boku. Postavil se za psa. Zhoupl sekerou, volnou rukou ji chytil a držel ji před levou paží.
Psi se najednou rozštěkali, škubali sebou, jako by jimi cloumala obrovská zuřivost.
"Co jsi udělala?" zašeptal Brady.
"Asi o centimetr jsem hnula zbraní."
"Hm, tak to nedělej."
"Něco dělat musíme."
"Nestihneme je dostat dřív než oni nás."
"Můžu dostat aspoň jeho." Dívala se na Vikinga.
Brady se otočil čelem k nepříteli. Psí vrčení přešlo v ostrý štěkot.
"Gód stelpa!" přikázal muž a psi ztichli.

Brady se pokusil: "Olafe…?"
Nic."
Snažil se přijít na to, co říct, když promluvila Alicia. "Luco Scaramuzzi je mrtvý."
"Víš, že to je pravda," kývl Brady. "Viděl jsi to."
Alicia pokračovala: "Říkal jsi, že věříš, protože věří Strážci. Už přestali, Olafe. Nechali nás jít."
"Znáš proroctví," pokračoval Brady. "Neměl zemřít, ale zemřel."
Jeden ze psů zakňučel, zřejmě ho znepokojovala nečinnost. Pes vedle Olafa se k němu přitiskl a otíral se mu o kalhoty.
V tunelu za Alicií a Bradym zazněly kroky. Viking přesunul pozornost na něco za jejich rameny. Otočili se, po zdech tunelu se za nimi pohybovalo světlo. O pár veřin později se v chodbě ukázal muž, který Bradyho dokázal na letišti zastavit pouhým bodnutím ocelově pevných prstů, Arjan Vos. Pevně svíral těžkou zbraň.
Pichlavýma očima přelétl scénu. V koutcích rtů mu pohrával úsměv. Pozvedl zkrvavenou dlaň, Brady si domyslel, že prozkoumával Scaramuzziho tělo, snad i pochoval jeho hlavu.
"Olafe!" štěkl Arjan. "Znič je! Zabili Luca… zabili pána."
Olaf jen přihlížel.
Arjan zvedl pistoli a zamířil na Alicii.
Olaf vydal hlasitý povel. Jeden ze psů se pohnul a postavil před Arjana, který překvapením vytřeštil oči.
"Co to má být?" ptal se Arjan, jako by mluvil se psem. Přelétl pohledem k Vikingovi a okamžitě pochopil jeho úmysly. Hlaveň se přesunula na vousatého siláka.
Nejbližší pes skočil.
Zbraň vypálila a vyrazila kousek zdi vedle Olafa.
Zvíře sevřelo čelisti kolem Arjanova zápěstí. Zbraň mu vypadla z ruky. Zbylí psi na něj skočili také. Jeden dopadl na hrudník a šel mu po krku. Třetí se se štěkotem a vrčením zaměřil na volnou ruku. Arjan zakopl a zřítil se pozpátku do tmy tunelu. Výkřiky se změnily na bublání… a ticho. Do místnosti se od zdí odrážely jen dozvuky vlčí zuřivosti.
Alicia a Brady se odvrátili.
"To stačí," ozval se Brady.
Olaf psy odvolal: "Hattu flessu!" Zvířata se uklidnila a vběhla do místnosti, kde si začala olizovat růžové skvrny.
Znovu obezřetně zaujala pozice před Bradym a Alicií.
Brady pozoroval Olafa. Jako by se po jeho tváři valily vlny. Vousy v plnovousu se chvěly. Kolem očí se mu prohloubily vrásky. V hlavě se mu určitě roztočil kolotoč emocí. Brady poznával zmatek, zvědavost, zlobu. Emoce, která se nakonec v obličeji usadila, Bradyho překvapila: hluboký žal. Vzpomněl si na články o Západním sídlišti, objevené Alicií, podle nichž se zdálo, že čest a bezúhonnost pro tyto lidi něco znamenají. Napadlo ho, že Viking netruchlí nad ztrátou vykupitele, ale nad tím, co spáchal ve službách spasitele - podvodníka.
Brady mu řekl: "Mrzí mě to."
Viking se na něj dlouze zadíval. Nakonec Olaf přehodil sekeru přes záda a zasunul ji do pouzdra.
Vyštěkl povel, psi přiklusali a seřadili se mu u nohou.
"Potřebujete něco?" zeptal se.
"Nemůžeme se dostat ven," odpověděla Alicia.
Přikývl. Vydal zvuk podobný zakašlání a psi se rozběhli do tunelu za ním. Nepatrně trhl hlavou, výzva pro Bradyho a Alicii, aby ho následovali. Otočil se a zmizel.
Alicia se naklonila k Bradymu. Se stisknutou čelistí poznamenala: "Tohle je Pelletierův vrah."
"Já si myslím, že jsi Pelletierovu vrahovi prohnala hlavou kulku."
"Ale, Brady -"
"Viking byl jen zbraň."
"Mohla bych prostě -" ukázala pistolí do tunelu.
Vyměnili si pohledy, povzdechla si.
Shýbla se a položila pistoli na zem.
Podal jí ruku. Přijala ji.
Viking zůstával o pěkný kus vpředu. Když zrychlili, přidal i on. Bylo-li to nezbytné, počkal, aby viděli, kterou cestou se vydal. Psi se jako duchové míhali kolem jeho nohou.
"Odsud bysme se v životě nedostali," uznala Alicia po patnácti minutách. "Ani náhodou."
Ještě desetkrát odbočili a Viking zmizel. Kráčeli rovně a dostali se k můstku vedoucímu ke dveřím suterénu.
Vyšli venkovními dveřmi ven a po tvářích je pohladil čerstvý větřík. Vysoko na nebi stál měsíc v úplňku.
Ruku v ruce vyšli po rampě. Nahoře zahnuli pod stromy a zhroutili se do trávy.
"Neměl bych se cítit šťastný," říkal Brady. "Ale prožívám extázi a nemám ponětí proč." "Já jo," usmála se. "Žiješ."
Políbila ho. A stalo se něco neuvěřitelného: polibek jí vrátil.

EPILOG
O dva týdny později

Zach s Bradym stáli u paty Karenina hrobu. V jejich vlasech si pohrával vítr a rozhoupával květiny, které přinesli, až jim z vestavěné vázy v čele hrobu začaly mávat. Zach držel otce kolem pasu. Přitulil se blíž a připomněl Bradymu, že se žebra ještě nezahojila. Stejně jako další pohmožděniny, natržené vazy a tržné rány. Měl pocit, že z levé ruky už nikdy nesundá obvaz. Ale mohl se prsty pravé ruky probírat Zachovými vlasy, a tak to právě dělal.
Zach se na něj podíval. "Myslíš, že je šťastná?" zeptal se.

"Moc šťastná. Takové to v nebi je. Tam se nepláče."
Otočili se od hrobu a zamířili z travnatého kopce dolů k autu. Alicia, opřená o nárazník highlanderu, vypadala v Bradyho očích úžasně - překřížené kotníky, vlasy poletující kolem, úsměv na rtech i v očích. Zach se k ní rozběhl.
"Dáš si se mnou závod nahoru?" vyzval ji.
"No… asi někdy jindy. Moje chatrné tělo není ještě úplně pohromadě."
"Na běhání ruku nepotřebuješ," škemral.
Poklepala si po paži zavěšené na pásce. "Ruku…" řekla a ukázala na nohy, na nichž obvazy zakrývaly zranění způsobená při šplhání zpět do okna v devětačtyřicátém patře. "Nohy… obličej…" dotkla se prstem tváře. Temně modrý odstín přecházel do žluta. "Mám víc jizev než gladiátoři."
"Aspoň jsi nepřišla o zub!" uklidňoval ji Zach.
Brady se zeširoka usmál a předvedl díru po špičáku.
Alicia zakroutila hlavou. "Jak s tím jíš?"
"Jen šťávičky," odpověděl Brady. "Brčko pasuje přesně do díry -"
"To je vtipný," ušklíbla se. "Neviděla jsem tě náhodou tuhle ohryzávat stejk?"
"No jo. Sledujte!" Zacha už rozhovor nudil. Vystřelil do kopce.
Brady se k ní přiblížil. "Něco pro tebe mám."
"Fakt? Miluju dárky."
Hledal v kapse kalhot, něco vytáhl a podal jí to.
"Peříčko?" divila se.
"Labutí pírko… bílé pírko."
Rozesmála se a uchopila ho, jako by šlo o růži. Pošimrala se s ním na tváři.
"V FBI by to neuznali, ale zasloužíš si ho… za klobouk."
"No, ty sis taky jedno vysloužil."
"Nevím." Podíval se dolů na boty. "Spoušť jsem stisknout nedokázal."
"Brady." Popadla ho za ramena. "Už jsem ti říkala, že takové věci jsou pro mě, ne pro tebe. Já bych se zase bez pily nedostala do vrahovy hlavy."
Typická Alicia. Usmál se a opřel se o džíp vedle ní. Zach doběhl na vršek a zpátky válel sudy.
"Jestli se Gilbreath bude smět vrátit na místo, budu si možná muset hledat novou práci."
Alicia, on i John Gilbreath dostali do prošetření případu neplacené volno.
"Padáka mu nedají," uvažovala. "Nedostatek důkazů. Ale doslechla jsem se, že se uvažuje, že z něj udělají asistenta u Stratégů vzdušného velení někde daleko odsud."
"To zní jako degradace," mínil Brady.
"Udělají to tak, aby to vypadalo přesně naopak. Bude vědět, že to zvoral, ale nikdo neztratí tvář."
"Nic moc."
Zach před nimi dostal smyk. Rozplácl se v trávě, zaklonil hlavu a zafuněl.
"Rekordní čas," popichovala ho Alicia. "Teď se pojďte najíst. Umírám hlady." Otevřela dveře spolujezdce, nastoupila a zabouchla za sebou. Skrz kouřové sklo vyplázla na Zacha jazyk.
Oplatil jí to, přijal nabízenou Bradyho ruku a přitáhl se k němu.
"Líbí se mi," řekl.
"To mi říkáš pořád," kývl Brady. "Mně se taky líbí. A chceš vědět tajemství?"
Zach rychle kývl.
Brady se rozhlédl, přikrčil se a řekl: "Má ráda Olivovou zahradu stejně jako ty."
"Ehhhh!"
Brady poplácal syna po zadku. "A teď padej do auta!"
Než Brady obešel auto a nastoupil dovnitř, udělal na oba dva obličej.

Robert Liparulo
JEZDEC PŘICHÁZÍ

Z amerického originálu
Comes a Horseman,
vydaného nakladatelstvím WestBow Press
v Nashvillu v roce 2005,
přeložili Hana a Martin Sichingerovi.
Korektury: Eva Hartová.
Obálka: Martin Zhouf.
Vydalo nakladatelství TALPRESS, spol. s r. o.,
Jungmannova 14, 110 00 Praha 1,
jako svou 403. publikaci.
Sazba: SF SOFT. Tisk: S-TISK Vimperk.

První vydání, Praha 2006.